

DANIEL SILVA

Zpovědník

**DANIEL
SILVA**

Zpovědník

2004

Copyright © 2003 by Daniel Silva Translation © 2004 by
Dalibor Míček Cover Design © 2004 by DOMINO

Z anglického originálu THE CONFESSOR,
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons, New York
2003,

přeložil Dalibor Míček

Odpovědný redaktor: Lubomír Petr

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v roce 2004

ISBN 80-7303-191-4

Tuto knihu věnuji restaurátorovi Davidu Bullovi a jako vždy i své ženě Jamii a dětem Lily a Nicholasovi.

OBSAH

Mnichov. Spisovatel Benjamin Stern vstoupil do svého bytu. U pracovního stolu stál neznámý muž a listoval poznámkami k rozepsané knize. „*Kdo ksakru jste?*“ zeptal se Stern, ale odpovědí mu byl smrtící výstřel. Zabiják zamumlal nad jeho mrtvolou několik latinských slov, sebral listiny a odešel.

Benátky. Restaurátor Gabriel Allon dokončil opatrný tah štětcem, když k němu přistoupil chlapec s jakýmsi papírem v ruce. Allon nepotřeboval ani přečíst vzkaz, aby pochopil, že jde o Sterna a že bude okamžitě povolán do akce. Spící agent Mossadu si trpce povzdechl a začal balit štětce.

Vatikán. Papež Pavel VII, svými odpůrci zvaný „Náhodný“, přecházel nervózně zahradou a přemítal o věcech, jež v posledních dnech tolik tížily jeho mysl. Chápal sice, proč Bůh postavil před takto přetěžký úkol právě jeho, ale cesta, která se před ním vinula, byla příliš trnitá. Věděl, že pokud ve svém poslání uspěje, čeká církev svatou revoluce. V případě neúspěchu by ji však mohl zničit - a s ní i sám sebe.

V následujících měsících se osudy všech tří mužů protnou. Nad každým z nich se bude vznášet děsivý stín dlouho pohřbeného tajemství, které se jim podařilo odhalit, a v patách jim bude kráčet všudypřítomná smrt. Teď už záleží jen na tom, kterého z nich dostihne dřív...

ČÁST PRVNÍ - BYT V MNICHOVĚ

01 KAPITOLA

MNICHOV

Činžovní dům na Adalbertstrasse 68 patří k několika málo budovám v elegantní čtvrti Schwabing, které ještě nezabrala bouřlivě rozpínavá mnichovská elita. Vklíněn mezi dva domy z červených cihel s nádechem předválečného půvabu vypadá spíš jako jejich ošklivý nevlastní bratříček. Samo o sobě škaredé, neforemné stavení hyzdí popraskaná štuková omítka kdysi jasné béžové barvy. To vše z něj učinilo ideální útočiště pro úzkou skupinu studentů, umělců, anarchistů a zatvrzelých punkových rockerů, jimž překvapivě velela autoritativní správcová Frau Ratzingerová. Proslýchalo se, že bydlívala v původním domě téhož popisného čísla, který srovnala se zemí spojenecká bomba. Aktivisté ze sousedství s výsměchem volali po jeho kompletní přestavbě, zastánci jej hájili tím, že je projevem přesně té bohémské arogance, díky níž se Schwabingu - čtvrti Hesse, Manna a Lenina - kdysi přezdívalo německý Montmartre. Profesor za oknem druhého poschodí rád přidával k výše uvedeným ještě jedno jméno - Adolf Hitler. Téměř nikdo v sousedství však nestál o připomínku toho, že místními tichými, stromy lemovanými ulicemi se nechal v mládí inspirovat i ten nejznámější rakouský vyvrhel.

Mezi studenty se mu neřeklo jinak než Herr Doktorprofessor Stern. Přátelé ze sousedství ho znali jako Benjamina a příležitostní hosté z domova jej oslovovali Binyamine. Pro pracovníky ano-

nymního kancelářského komplexu ze skla a betonu na severu Tel Avivu, kde - přes jeho naléhání, aby ji zničili - stále uchovávali složku plnou dokladů o jeho mladických hrdinských činech, zůstane navždy Beni, nejmladší ze vzpurných synů Ariho Shamrona. Úředně setrval Benjamin Stern v pedagogickém sboru Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, ačkoliv poslední čtyři roky působil jako hostující profesor evropských studií na prestižní

Ludwig-Maximilianově univerzitě v Mnichově. Stal se jakousi trvalou výpůjčkou, což jemu osobně vůbec nevadilo. Zvláštním řízením osudu byl v této době pro Židy život v Německu příjemnější než v Jeruzalémě či Tel Avivu.

Skutečnost že jeho matka přežila hrůzy řížského ghetta, dodávala profesoru Sternovi mezi nájemníky v čísle 68 punc zvláštního postavení. Zajímal je. Ztělesňoval jejich svědomí, pocit viny. Spílali mu za neutěšenou situaci Palestinců; pokládali mu otázky, které se neodvážili vyslovit před svými rodiči a prarodiči. Byl jejich moudrým a důvěryhodným rádcem. Přicházeli k němu pro radu ohledně studií a vylévali si u něj zlomená srdce. Plenili jeho ledničku, když měli hlad, a peněženku, když se ocitli na mizině. Byl však hlavně jejich mluvčím v rozepřích s obávanou Frau Ratzingerovou. Vypadalo to, že z celého osazenstva jedinému profesoru Sternovi nenahání hrůzu. Jako by mezi sebou udržovali zvláštní formu vztahu. Jistou spřízněnost. „Je to stockholmský syndrom,“ tvrdil Alex, student psychologie, obyvatel nejvyššího patra. „Vězeň a dozorce. Pán a sluha.“ To ale nebylo všechno. Zdálo se, že se starou paní našli společnou řeč.

O rok dříve, když se jeho kniha o konferenci ve Wannsee stala mezinárodním bestsellerem, si profesor Stern pohrával s myšlenkou přestěhovat se na elegantnější místo - s pořádným bezpečnostním systémem a výhledem do anglických zahrad. Někam, kde by ostatní nájemníci nepovažovali jeho byt za svůj přístavek. Jeho úvahy vyvolaly v čísle 68 záchvat paniky, a tak za ním jednoho večera přišli všichni s prosíkem, aby zůstal. Slíbili, že mu nebudou krást jídlo a nebudou si půjčovat peníze s vědomím, že je nikdy nedokážou splatit. Budou respektovat jeho právo na klid a radit se budou jen v nezbytně nutných případech. Profesor souhlasil, jenže během měsíce

se jeho byt opět proměnil ve společenskou místnost celého činžovního domu. V skrytu duše byl ale Benjamin Stern rád; neposlušné děti z čísla 68 mu byly jedinou rodinou.

Vyrušil ho rachot projíždějící tramvaje. Vyhlédl z okna právě včas, aby ji zahlédl mizet pod klenbou kaštanů. Pohledem na hodinky zjistil, že už je půl dvanácté. Pracoval od pěti ráno. Sundal si brýle a dlouhou chvíli si mnul oči. Cože to Orwell prohlásil o psaní knih? Příšerný, vyčerpávající zápas, jako dlouhý a bolestný záchvat vleklé nemoci. Benjamin Stern měl někdy pocit, že tahle kniha pro něj bude smrtelná.

Na záznamníku blikalo červené světélko. Zvykl si zeslabit zvonení tak, aby ho zbytečně nevyrušovalo. Váhavě - jako pyrotechnik, jenž v rozhodující chvíli přemítá, který drát přestříhnout - natáhl ruku a zmáčkl tlačítko. Z malého reproduktoru se nejprve ozvala hlasitá heavymetalová hudba a za ní následoval válečnický pokřik asi tohoto znění: „*Mám pro vás dobrou zprávu, Herr Doktor-professor. Dnes večer bude na naší planetě o jednoho špinavého Žida míň! Wiedersehen, Herr Doktorprofessor.*”

CVAK.

Profesor Stern zprávu vymazal. Za tu dobu už si na ně zvykl. Ted dostával kolem dvou týdně, někdy i více - podle toho, jestli se třeba ukázal na obrazovce nebo se zúčastnil veřejné debaty. Naučil se je rozlišovat podle hlasu a každému přiděлил přátelskou přezdívkou, aby ulehčil účinku obsahu slov na své nervy. Tenhleten chlapík volal nejméně dvakrát za měsíc a Benjamin mu říkal Vlčoun. Někdy to oznámil na policii, ale většinou se ani neobtěžoval. Stejně s tím nemohli nic dělat.

Rukopis a poznámky zamkl do sejfu v podlaze pod stolem, obul se, oblékl vlněné sako a z kuchyně sebral pytel s odpadky. Dům ještě nebyl vybaven výtahem, a tak musel do přízemí seběhnout dvě patra po schodech. Ve vestibulu jej udeřil do nosu silný zápach jakési chemikálie. Starý činžák byl mimo jiné útočištěm malého, nicméně úspěšného salonu krásy, který Benjamin z duše nenáviděl. Když se v něm sešlo více zákaznic najednou, odporný puch laku na nehty prostoupil ventilační šachtou až k němu do bytu. Navíc kvůli němu byla budova ještě nebezpečnější než sama o sobě; salon totiž neměl

vlastní vchod, a tak se vestibul neustále hemžil místními kráskami, které přicházely na pedikúru, masáž obličeje a bůhví jaké další kosmetické procedury.

Obrátil se doprava k východu na dvorek. Chvilí váhavě postával na prahu a pozoroval, jestli kolem nepobíhají kočky. Minulou noc ho probudila bitka o nicotný kousek žvance. Ted však kromě dvou znuděných kosmetiček ve sněhobílém hábitu a s cigaretou v ruce nikoho neviděl. Rychle přešel po začouzených cihlách a odhodil odpadky do popelnice.

V hale se mezitím objevila Frau Ratzingerová s opotřebovaným slaměným koštětem. „Dobrý den, Herr Doktorprofessor," vyštěkla a pak vyčítavě dodala: „Chystáte se na ranní kávu?"

Benjamin pokýval hlavou a zamumlal: „*Ja, ja, Frau Ratzinger.*" Správcová se zabodla pohledem do dvou hromádek sešlapaných letáků na podlaze pokryté linoleem. Jedny zvaly na bezplatný koncert v parku, druhé do holistického masážního salonu na Schellingstrasse. „Už miliónkrát jsem jim říkala, aby je tu neodhazovali, ale není to k ničemu. To ten divadelní student ze čtyři B. Pouští do domu, koho se mu *zlíbí.*"

Benjamin pokrčil rameny na znamení naprostého nepochopení zločinného chování dnešní mládeže a dobrosrdečně se na ženu usmál. Frau Ratzingerová se sehnula pro papíry a vyhodila je na dvorek. Zanedlouho ji slyšel nadávat slečnám v bílém za to, že odhazují nedopalky na zem.

Vyšel před dům, na chvilku se zastavil a zamyslel se nad počasím. Na začátek března nebylo moc chladno, zpoza průsvitných mraků vykukovalo slunce. Zastrčil ruce do kapes kabátu a vydal se k anglickým zahradám. Kráčel podél břehu deštěm rozvodněné řeky a dopřál mysli odpočinku po dopolední namáhavé práci u počítače. Ještě z jednoho důvodu měl park rád - umožňoval mu v klidu zjistit, jestli ho dnes pronásledují. Nečekaně se zastavil a zuřivě začal plácát do kapes kabátu, jako kdyby něco zapomněl. Pak se obrátil a vydal se zpět po svých stopách; zkoumal obličeje kolemjdoucích a hledal jejich obraz v souboru fotografií uložených ve své téměř dokonalé paměti. Na obloukovém mostě pro pěší zpomalil, jako by ho neodolatelně zaujal proud malého vodopádu. Drogový dealer s

vytetovanými pavouky na tvářích mu nabídl heroin. Benjamin zamumlal něco nesrozumitelného a rychle odešel. Po dvou minutách zmizel v telefonní budce a předstíral, že telefonuje, zatímco pečlivě prozkoumával okolí. Pak zavěsil.

Wiedersehen, Herr Doktorprofessor.

Odbočil na Ludwigstrasse a pospíchal univerzitní čtvrtí, hlavu sklopenou v naději, že si ho nevšimne žádný student nebo kolega. Počátkem týdne obdržel dost nechutný dopis od doktora Helmuta Bergera, nafoukaného a přehnaně sebevědomého vedoucího katedry, na které působil, s dotazem, kdy už konečně dopíše tu knihu a vrátí se ke svým pedagogickým povinnostem. Profesor Stern neměl doktora Bergera rád - jejich často diskutované spory se odehrávaly v osobní i vědecké rovině - a dosud si nenašel čas na odpověď. Ne že by ho hledal.

Shon na tržišti Viktualienmarkt mu zahnal myšlenky na práci. Proplétal se mezi stánky s barevnými pyramidami ovoce a zeleniny, s květinami i uzeninami. Nakoupil si skromné zásoby k večeři a přešel ulici ke kavárně Eduscho, kde si objednal turka a *Dinkelbrot*. Když o tři čtvrtě hodiny později vyšel na ulici a vydal se zpátky k domovu do Schwabingu, cítil se příjemně osvěžený a s jasnou hlavou se chystal k dalšímu kolu zápasu s knihou. Vracel se ke své nemoci, jak by řekl Orwell.

Vešel do činžáku a poryv větru, který ho pronásledoval do chodby, rozfoukal čerstvou hromádku lososově růžových reklamních letáků. Profesor zakroutil krkem, aby si jeden z nich mohl přečíst. Za rohem otevřeli asijskou restauraci s donáškou jídla. Potěšilo ho to, kořeněnou kuchyni si oblíbil. Zachytil křiklavý list papíru ve vzduchu, složil ho a schoval do náprsní kapsy.

Vítr odvál několik letáků až do dvora. Frau Ratzingerová zase bude zuřit, pomyslel si profesor. Jak stoupal po schodech, paní domácí vykoukla z bytu jako liška z nory a změřila si ho pronikavým pohledem inkvizitora. Pak spatřila nepořádek a podle očekávání spustila vzteklost tirádu, ale to už strkal klíč do zámku a za okamžik zmizel ve své svatyni.

V kuchyni uložil nakoupené potraviny do polic, uvařil si čaj a s hrnkem v ruce se odebral do pracovny. U psacího stolu se hrbil

jakýsi muž a nenucené se probíral hromádkou papírů s poznámkami. Vysokou postavu s širokými vypracovanými rameny halila bílá tunika, kterou jako by si půjčil v kosmetickém salonu v přízemí. Světlé vlasy již prokvetly stříbrem. Když zaslechl, že do

místnosti vstoupil majitel, vetřelec pozvedl zrak. I oči měl šedé, studené jako polární ledovec.

„Otevřete trezor, Herr Doktorprofessor.“

Klidný, téměř žertovný tón. Jeho němčinu poznamenal cizí přízvuk, takže Vlčoun to určitě nebyl -jeho hlas by profesor Stern poznal. Měl nadání na cizí jazyky a ucho citlivé na dialekty. Muž v tunice byl bezpochyby Švýcar a jeho *Schwyzerdutsch* zněla širokým zpěvným nádechem venkovanů z hlubokých alpských údolí.

„Kdo jste? A co tady, k čertu, pohledáváte?“

„Otevřete trezor,“ zopakoval vetřelec a vrátil se k papírům na stole.

„Nemám tam nic cenného. Jestli vám jde o peníze...“

Profesor Stern větu nedokončil. Nevítaný host sáhl svižným pohybem pod hábit a vytasil automatickou pistoli s nasazeným tlumičem. Vědec se ve zbraních vyznal stejně dobře jako v nuancích nejrůznějších nářečí a poznal zbraň ruské výroby. Značka Stěčkin. Kulka mu rozdrtila pravé koleno. Profesor padl na podlahu a sevřel si rukama ránu. Mezi prsty mu prýštila krev.

„Teď mi budete muset prozradit kombinaci zámku,“ poznamenal Švýcar nevzrušeně.

Takovou bolest ještě Benjamin Stern nezažil. Sténal, lapal po dechu a v hlavě mu vířil zmatek. *Kombinace zámku?* Vždyť si sotva vzpomene, jak se jmenuje.

„Čekám, Herr Doktorprofessor.“

Stern se silou vůle přinutil k několika hlubokým nádechům. Dodal tak mozku dostatek kyslíku, aby z paměti vydoloval sekvenci cifer. Odrecitoval ji, i když se mu čelist chvěla následkem šoku. Vetřelec poklekl před trezorem a obratně manipuloval kruhovým číselníkem sejfu, jehož dvířka se za okamžik otevřela.

Švýcar nahlédl dovnitř a pak se otočil k profesorovi.

„Jistě máte soubory zálohované na disketách. Kam jste je schoval?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Teď jste na tom tak, že ještě budete moci chodit o holi.“ Cizinec pozvedl zbraň. „Když vám prostřelím druhé koleno, budou vás celý život provázet berle.“

Profesor chvillemi upadal do bezvědomí a trásl se po celém těle. *Neklepej se! Nedopřej mu radost z pohledu na svůj strach!*

„Jsou v ledniče.“

„V ledniče?“

„Kdyby...,“ tělem projel záblesk bolesti, „hořelo.“

Vetřelec uznale povytáhl obočí. *Chytré.* Na vloupání se vybavil objemným nylonovým pytle černé barvy. Teď sáhl do jeho hlubin a vylovil barvu ve spreji. Sundal vršek a zručnou rukou začal na stěny pracovny stříkat obrázky. Symboly násilí. Symboly nenávisti. Profesorovi bleskla hlavou absurdní myšlenka, co asi řekne Frau Ratzingerová, až tu spoušť uvidí. V deliriu určitě zamumlal něco nahlas, protože násilník se na okamžik odvrátil od svého díla a bezcitně se po něm ohlédl.

Když skončil, vrátil plechovku s barvou do pytle a zastavil se u profesora, jehož tělo už sálalo horečkou způsobenou bolestí z roztržštěných kostí. Zrak se mu zakaloval a připadalo mu, že vetřelec stojí na konci tunelu. Pátral v popelavě šedých očích po známkách šílenství, ale viděl jen chladnou inteligenci. Ten chlap není rasistický fanatik, pomyslel si, je to profesionál.

Nezvaný host se nad ním sklonil. „Nechcete se naposled vyzpovídat, profesore Sterne?“

„O čem to...,“ bolestivá grimasa, „mluvíte?“

„Ptám se, jestli se nechcete vyzpovídat ze svých hříchů.“

„Jste vrah,“ zamumlal Benjamin Stern obluzeně.

Zabiják se usmál. Hlaveň pistole poskočila, jak v rychlém sledu vypálil dvě kulky do hrudi oběti. Profesor cítil, jak se mu pronikají do těla, ale další bolesti byl milosrdně ušetřen. Zůstal ještě několik vteřin při vědomí - dost dlouho, aby viděl, jak vetřelec pokleká vedle něho, a cítil na vlhkém čele jeho palec. Pak ho uslyšel promluvit. *Latinsky?* Ano, Benjamin Stern poznal latinu.

„*Ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*“

Profesor se podíval vrahovi do očí. „Ale já jsem Žid," zašeptal.
„To je jedno," odpověděl zabiják.

Pak přiložil ústí hlavně Benjaminu Sternovi ke spánku a na-
posled vystřelil.

02 KAPITOLA

VATIKÁN

O více než pět set kilometrů jižněji se v srdci věčného města Říma chladnými stíny zahrady na úbočí kopce obehnané vysokou zdí procházel bělovlasý stařec, oblečený v sutaně barvy slonové kosti a s bílou čepičkou na hlavě. Ve dvaasedmdesáti letech se už pohyboval jen důstojně a pomalu, jak odpovídalo jeho úctyhodnému věku, i když přicházel do zahrady pravidelně každé ráno a věnoval procházce po stezkách, zahalených vůní borovic, poctivou hodinu. Jeho předchůdci zahradu pročistili, aby se zde mohli nerušené věnovat rozjímání. Muž v sutaně se rád setkával s lidmi - se *skutečnými* lidmi, ne pouze se servilními kardinály z kurie a se zahraničními hodnostáři, kteří mu každý den přicházeli políbit rybářův prsten. Několik kroků zpět se vždycky drželi příslušníci švýcarské gardy - spíš aby mu dělali společnost, než aby ho chránili - a stařec se s oblibou zastavoval na kus řeči s vatikánskými zahradníky. Byl od přírody zvědavý a pokládal se za amatérského botanika. Občas si půjčil zahradnické nůžky a pomohl prořezat růže. Jednou dokonce připravil horkou chvilku svým strážcům, když ho našli za zákrutem stezky klečet a opírat se rukama o zem. Gardisté předpokládali, že došlo k nejhoršímu; okamžitě přivolali vysílačkou ambulanci a přiskočili ke svému pánu, aby s údivem zjistili, že se *Pontifex Maximus*, nejvyšší představitel katolické církve, rozhodl vyplít kousek záhonu.

Nejbližší spolupracovníci si v poslední době všimli, že Svatého otce něco trápí. Pozbyl dobrou náladu i pověstný přirozený šarm, kterým působil na své okolí jako pohlazení jarního vánku po tvrdohlavé zarputilosti, která charakterizovala poslední dny jeho

polského předchůdce. Sestře Tereze, jeptišce s železnou vůlí, která přišla z Benátek, aby se starala o papežskou domácnost, neušlo, že její pán ztratil chuť k jídlu. I sladké *biscotti*, které mu naser-

vírovala k odpolední kávě, našla později nedotčené. Několikrát vstoupila do jeho pracovny v druhém patře Apoštolského paláce a našla papeže ležet na břiše na podlaze ponořeného v modlitbách, oči zavřené nezměrným utrpením. Karl Brunner, velitel ochranného oddílu švýcarské gardy, si zase povšiml, že se Svatý otec často zastavuje u hradeb, které obklopují Vatikán, a hledí na druhý břeh Tibery jakoby ztracen v neveselých myšlenkách. Brunner střežil řadu let prvního Slovana na stolci svatého Petra a na vlastní oči viděl, jak krutou daň si na něm papežská funkce vybrala. „Patří to k jeho práci," vysvětloval sestře Tereze, „ta tíha nesmírné odpovědnosti, kterou na svých bedrech nese každý papež. I ten největší světec čas od času ztratí náladu. Ale Bůh mu určitě dodá sílu, aby krizi překonal. Náš starý Pietro se nám brzy vrátí."

Sestra Tereza si tak jistá nebyla. Patřila k hrtstce vatikánských zasvěcených, kteří věděli, jak usilovně se Pietro Lucchesi bránil přijmout toto poslání. Když přijel do Říma na pohřeb Jana Pavla II. a na konkláve, které mělo zvolit jeho nástupce, nikoho by ani ve snu nenapadlo považovat drobného, nenápadného benátského patriarchu za možného kandidáta. Chyběly mu snad všechny vlastnosti, které musí papež mít, a on sám ani v nejmenším nenaznačil, že by se o post hlavy katolické církve zajímal. Patnáct let, po která působil v kurii, považoval za nejnešťastnější období své kariéry a v žádném případě netoužil po návratu do vesnice na Tibeře, a to ani jako její starosta. Vždyť tady si především musíte chránit vlastní záda! Hodlal odevzdat svůj hlas arcibiskupovi z Buenos Aires, s nímž se spřátelil během cesty po Latinské Americe, a v klidu se vrátit do Benátek.

Ale konkláve se nevyvíjelo podle předpokladů. Stejně jako to čas od času dělali jejich předchůdci v průběhu staletí, vstoupil Lucchesi a s ním dalších sto devětadvacet korunních princů katolické církve do Sixtinské kaple v důstojném procesí za zpěvu latinského hymnu *Veni Creator Spiritus*. Shromáždili se pod Mi-

chelangelovou freskou *Poslední soud* s jejím pokořujícím vyobrazením zmučených duší hříšníků stoupajících k nebi a připravených čelit Kristovu hněvu, a modlili se k Duchu svatému, aby vedl jejich ruku. Pak kardinálové jeden po druhém přistupovali ke stolku a s dlaní na evangeliích se slavnostní přísahou zavazovali k

naprosté a bezpodmínečné mlčenlivosti. Jakmile obřad skončil, hlavní liturgický ceremoniář papežského dvora povelem: „*Extra omnes!*“ - Všichni ven! - vykázal všechny nepovolané z chrámu a vlastní konkláve mohlo začít.

Polák se nespokojil s tím, že by ponechal průběh volby svého nástupce výlučně na úradku Ducha svatého, a zaplnil kolegium kardinálů preláty podobného ražení, jako byl sám - zastánci tvrdé linie, neochvějnými vyznavači doktríny, pevně rozhodnutými uchovat kněžskou disciplínu a moc Říma nad ostatním církevním světem. Jejich kandidátem byl Ital, dokonalý výtvar římské kurie, státní tajemník Svaté stolice kardinál Marco Brindisi.

Umírnění měli jinou představu a požadovali papeže, který by se stal milujícím pastýřem svých oveček. Na Petrově stolci by nejraději viděli jemného, zbožného muže, který by se o svou moc ochotně podělil s biskupy a omezil vliv kurie, muže, který by překračoval hranice států i víry a léčil odlehlé oblasti rozvrácené válkami a chudobou. Pro umírněné byl přijatelný pouze Neevropan a věřili, že přišla chvíle, aby si římskokatolická církev zvolila papeže z třetího světa.

První sečtení hlasů ukázalo, jak beznadějně je konkláve rozděleno, a obě frakce začaly hledat cestu ze slepé uličky. Při poslední volbě toho dne se na lístcích objevilo nové jméno. Pietro Lucchesi, patriarcha benátský, obdržel pět hlasů. Když v tichu svaté komory Sixtinské kaple slyšel pětkrát padnout své jméno, Lucchesi zavřel oči a viditelně zbledl. O chvíli později, když byly hlasovací lístky vloženy do *nera* ke spálení, si několik kardinálů všimlo, že se jejich kolega z města kanálů a gondol vroucně modlí.

Ten večer Pietro Lucchesi zdvořile odmítl pozvání skupiny kardinálů, aby s nimi povečeřel, a uchýlil se do svého pokoje v dormitoři svaté Marty k meditacím a modlitbám. Věděl, jak konkláve funguje, a už tušil, co ho čeká. Jako Kristus v zahradě

Getsemanské prosil Boha, aby sňal toto břímě z jeho beder - aby si vybral někoho jiného.

Jenže druhý den jeho podpora od samého rána nezadržitelně rostla k požadované dvoutřetinové většině. Při posledním sečtení lístků před obědem mu chybělo ke zvolení papežem pouhých deset

hlasů. Příliš nervózní, aby dokázal pozřít jediné sousto, se znovu odebral do svého pokoje, aby se pomodlil před návratem do Sixtinské kaple k volbě, která, jak věděl, z něj udělá novou hlavu katolické církve. Mlčky sledoval, jak kardinálové jeden za druhým přistupují ke zlatému kalichu, který sloužil jako volební urna, a vkládají do něj nadvakrát přeložené hlasovací lístky, přičemž každý tiše opakoval slova slavnostní přísahy: „Beru si za svědka našeho pána Ježíše Krista, jenž bude mým soudcem, že před tváří Boží dávám svůj hlas tomu, který by podle mého přesvědčení měl být zvolen.“

Lístky byly před ohlášením výsledků dvakrát sečteny a přepočítány. Lucchesi získal sto patnáct hlasů. Přistoupil k němu *camerlengo* a položil mu stejnou otázku, jakou v průběhu dvou tisíciletí slyšely stovky nově zvolených papežů: „Přijímáš kanonickou volbu a chceš se stát Nejvyšším Pastýřem?“ Po dlouhém mlčení, které vyvolalo v kapli značné napětí, Pietro Lucchesi odpověděl: „Mé rámě není dost silné, aby uneslo tíhu, kterou jste na mě naložili, ale s pomocí Krista Spasitele se o to pokusím. *Accepto.*“

„Jakým jménem chceš být zván?“

„Pavel Sedmý,“ odvětil Lucchesi bez váhání.

Kardinálové se seřadili a jeden za druhým nového papeže objímali a slibovali mu poslušnost a věrnost. Pak Lucchesiho odvedli do šarlatové komnaty známé jako *camera lacrimatoria* - místnost nářku - a nechali ho několik minut o samotě, než ho oblékli do bílé sutany z papežského krejčovského salonu bratří Gammarelliových. Nový nástupce svatého Petra si vybral nejmenší ze tří připravených rouch, ale i tak vypadal jako malých chlapec, který si oblékl otcovu košili. Když vyšel na velký balkon Svatopetrského chrámu, aby přednesl první pozdrav Římu a světu, bylo ho nad balustrádou sotva vidět. Švýcarský gardista mu pohotově podstrčil stupínek a užaslý dav, který zaplnil rozlehlé náměstí, zaburácel. Komentátorovi italské televize při představování nového

papeže uklouzlo: „Pietro Nepravděpodobný,“ a kardinál Marco Brindisi, hlavní představitel tvrdého křídla kurie, v soukromí pokřtil svého vítězného soka přízviskem Nahodilec I.

Politici komentátoři se vzácně shodli - rozhádané a nesmiřitelně rozdělené konkláve sáhlo k Pietrovi Lucchesimu jako ke kompromisu. Jeho mandátem bude kompetentní vedení církve, ale neočekávají se od něj žádné převratné změny. Bitva o srdce a duši katolické církve se zatím odkládá.

Jenže katoličtí reakcionáři, kněží i laikové bez rozdílu, nevnímali Lucchesiho zvolení tak příznivě. Militantním dogmatikům nový papež nepříjemně připomínal jiného Benátčana, obtloustlého Roncalliho, který způsobil kalamitu doktríny na druhém vatikánském koncilu: Během několika hodin po skončení konkláve se internetové stránky a kybernetické zповědnice zastánců tvrdé linie hemžily záplavou varování a temných předpovědí nejbližší budoucnosti. Lucchesiho kázání a veřejná vystoupení byla podrobena důkladné analýze, jejímž cílem bylo nalezení důkazů odchylek od věrouky. To, co objevili, se reakcionářům pranic nelíbilo. Dospěli k závěru, že z Lucchesiho strany mohou čekat problémy a že bude nutno dát si na něj pozor a mít ho pod dozorem. Zkrátka přitáhnout mu uzdu. Byrokrati z kurie se už postarají, že se Pietro Lucchesi nestane ničím více než dočasným správcem papežského úřadu.

Avšak Lucchesi viděl před církví příliš mnoho problémů, aby byl ochoten jen tak zbůhdarma promarnit pontifikát, byť by to byl pontifikát papeže, jenž o něj vůbec nestál. Církev, kterou po Polákovi zdědil, se zmítala v hluboké krizi. V západní Evropě, epicentru katolicismu, se situace natolik vyhrotila, že poslední biskupský synod prohlásil: „Evropané žijí tak, jako kdyby Bůh neexistoval.“ Stále méně dvojic uzavíralo sňatek v kostele, rodiče nechávali pokřtít stále méně dětí, semináře zely prázdnotou a polovina farností v západní Evropě neměla svého kněze. Lucchesi se ani nemusel dívat za hranice své diecéze, aby tyto problémy spatřil na vlastní oči. Sedmdesát procent ze dvou a půl milionu římských katolíků souhlasilo s rozvody, antikoncepcí a předmanželským sexem, které církev přísně odsuzovala a zakazovala. Sotva deset procent věřících pravidelně navštěvovalo mši. Ve Francii,

kteřá sama sebe nazývala *První dcera církve*, vypadaly statistiky ještě hůře. V Severní Americe se ani neobtěžovali přečíst si jeho encykliky, než je šmahem zavrhli, a účast na bohoslužbách nepře-

sáhla třicet procent. Sedmdesát procent věřících katolíků žilo v rozvojových zemích a většina z nich v podstatě neviděla kněze. Jen v samotné Brazílii v loňském roce opustilo lůno katolické církve šest set tisíc věřících, kteří vesměs zběhli k evangelickým protestantům.

Lucchesi chtěl zastavit krvácení, než bude pozdě. Toužil po tom, aby církev hrála větší úlohu v životech svých oveček, a snažil se prosadit, aby nebyla apoštolská jen podle jména. Ale kromě toho jej trápila i další otázka, s níž si lámal hlavu od chvíle, kdy ho konkláve zvolilo papežem. *Proč?* Proč si Duch svatý vybral do čela církve právě jeho? Jakým zvláštním darem, jakým střípkem znalostí či schopností ho Bůh obdařil, aby mohl vést církev v tomto nelehkém okamžiku historie? Lucchesi věřil, že zná odpověď, a uvedl do chodu nebezpečnou a riskantní tajnou operaci, která vrátí římskokatolickou církev k základům, na nichž vyrostla. Jestli s gambitem, který rozehrál, uspěje, způsobí v církvi opravdovou očištnou revoluci. Když ne, může ji i zničit.

Slunce se ukrylo za hradbou mraků a závan studeného březnového větru rozvlnil větve borovic v zahradě. Papež si přitáhl sutanu těsně kolem krku. Prošel kolem Etiopské koleje a odbočil na úzkou stezku, která ho přivedla k šedohnědé hradební zdi vytyčující jihozápadní cíp miniaturního území církevního státu. Krátce se zastavil u paty vysílače stanice Rádio Vatikán a pak po řadě schodů vystoupil na zídku.

Před ním ležel Řím klokotající pod zšeřelou nebeskou klenbou. Jeho pohled zaletěl přes Tiberu, upoután majestátní budovou synagogy v srdci starého ghetta. V roce 1555 tam římské Židy vykázal jeho předchůdce stejného jména, papež Pavel IV., a poručil jim nosit na oděvu žlutou Davidovu hvězdu, aby je tím odlišil od křesťanů. Stavitelé na přelomu století záměrně vybudovali synagogu tak vysokou, aby na ni bylo z Vatikánu vidět. Srozumitelné sdělení: *Jsme tady a byli jsme tu dávno před vámi.* K Lucchesimu promlouvala židovská svatyně jinými slovy. Vypovídala o věro-

lomné minulosti, o ostudném tajemství. Oslovovala ho přímo, šeptala mu do ucha. A nedopřávala mu klidu.

Papež zaslechl ze zahrady kroky. Ostré a rytmické, jako když zkušený tesař zatlouká hřebíky. Otočil se a spatřil muže, který se blížil ke zdi. Vysoký, štíhlý, černovlasý, oděný v černém kněžském obleku, svislá čára narýsovaná čínskou tuší. Otec Luigi Donati, osobní tajemník Svatého otce. Donati stál Lucchesimu po boku déle než dvacet let. V Benátkách mu říkali *il doge*, protože neváhal použít sílu a jít protivníkovi brutálně po krku, pokud to posloužilo zájmům či potřebám jeho pána. Přezdívka ho doprovodila i do Vatikánu, ale knězi to bylo srdečně jedno. Řídil se zásadami italského filozofa Machiavelliho, který nezátížen církevními dogmaty hlásal, že je lepší, když se lidé vladaře bojí, než kdyby ho milovali. Podle Donatiho názoru potřebuje každý papež hlídacího psa, tvrdého muže v sutaně a kolárku, který je připraven jít na kurii s bičem nebo holí a podrobit ji vůli Svatého otce. Tuto roli hrál jen s chabě skrývaným uspokojením.

Jak se Donati blížil k zídce, papež poznal podle pochmurného sevření rtů, že nepřináší dobré zprávy. Znovu se otočil k řece a čekal, než vedle sebe vycítí uklidňující přítomnost svého tajemníka. *Il doge* jako obvykle nemarnil čas zdvořilostními frázemi nebo prázdnými tlachy. Naklonil se k Svatému otci a šeptem ho informoval, že toho dne dopoledne objevili v mnichovském bytě mrtvolu zavražděného profesora Benjamina Sterna. Papež přimhouřil oči a svěsil bradu k hrudi a po chvíli sevrhel Donatimu pevně ruku. „Jak?“ zeptal se. „Jak ho zabili?“

Když mu to Donati řekl, papeži se podlomila kolena a musel se o kněze opřít, aby neupadl. „Všemohoucí Bože na nebesích, snažně Tě prosím, odpusť nám naše viny.“ Pak se upřeně zadíval svému důvěrníkovi do očí. Donati odpověděl klidným, inteligentním a velmi odhodlaným pohledem; dodával tak papeži odvalu pokračovat.

„Obávám se, Luigi, že jsme nepříteli fatálně podcenili. Je silnější, než jsme si mysleli, a jeho podlost nezná hranic. Nezastaví se před ničím, aby uchránil svá špinavá tajemství.“

„Jistě, Vaše Svatosti," odpověděl vážně Donati. „Ve skutečnosti teď musíme postupovat s vědomím rizika, že se nezastaví ani před vraždou papeže."

Zavraždit papeže? Něco takového si Lucchesi neuměl ani představit, ale věděl, že přehánění rozhodně mezi hříchy jeho osobního tajemníka nepatří. Tělo církve bylo prolezlé rakovinou, zhoubným nádorem, který za vlády Poláka nerušené bujel. A teď metastazoval a už ohrožoval život svého hostitele. Je třeba ho odstranit. Nemá-li pacient zemřít, musí se přikročit k radikální, agresivní léčbě.

Papež se odvrátil od Donatiho ke kupoli synagogy, která se tyčila na druhém břehu řeku. „Obávám se, že tohle musím udělat sám."

Otec Donati položil papeži dlaň na předloktí a stiskl mu je. „Vy zkomponujete slova, Svatosti. Ostatní ponechte v mých rukou." Kněz se otočil a odešel.

Papež na zídce osaměl. Poslouchal těžké kroky tvrdého muže v černém, které se pomalu vzdalovaly po stezce směrem k paláci. Zněly mu jako zatloukání hřebíků do rakve.

03 KAPITOLA

BENÁTKY

Campo San Zaccaria zaplavil vytrvalý noční déšť a restaurátor stál na schodech kostela jako trosečník na pustém ostrově. Náhle se uprostřed náměstí vynořil z mlžného oparu starý kněz. Cípy prosté černé sutany si zvedl, aby si je nezamáčel, a jeho gumové holínky se odvážně brodily záplavou. „Dnes ráno je to tady jako Galilejské jezero, Mario,“ prohlásil místo pozdravu a vylovil z kapsy těžký svazek klíčů. „Proč nás Kristus neobdařil schopností kráčet po hladině? Zimy v Benátkách by byly mnohem snesitelnější.“

Těžké dubové dveře se s hlasitým zasténáním otevřely. Hlavní chrámová loď dosud tonula ve tmě. Kněz rozsvítil a vrátil se na zatopené náměstí, když se předtím krátce zastavil u kamenné nádoby se svčnou vodou, ponořil do ní špičky prstů a pokřížoval se.

Restaurátor vyšplhal na plošinu lešení zakrytého plachtou a rozsvítil zářivkovou lampu. Svatá Panna se svůdně zarděla. Prakticky celou zimu se cílevědomě snažil zachránit její obličej. Některé noci za ním přicházela ve spánku; vkradla se do jeho ložnice s chorobně popraskanými tvářemi a žadonila, aby ji uzdravil.

Restaurátor zapnul přenosné elektrické topidlo, aby vypálil ze vzduchu ledový chlad, a nalil si z termosky šálek horké kávy -dost na to, aby povzbudil organismus, ale ne tolik, aby se mu roztrásl ruce. Pak si připravil paletu a rozmíchal suchý pigment v několika kapkách ředidla. Když byl konečně připraven, sklopil si před oči zvětšovací zorník a pustil se do práce.

Téměř hodinu měl kostel jen pro sebe, ale pak se začali pomalu trousit další členové týmu. Restaurátor, schovaný za závěsem, každého z nich poznal podle zvuků. Dřevorubecký dusot Francesca Tiepola, vedoucího projektu San Zaccaria, svižný klapot

podpatků Adrianý Zinettiové, uznávané odbornice na čištění oltářů a velké svůdnice, konspirativní štrachání Antonia Politiho,

muže s pěstmi jako vepřové šunky a neúnavného šířitele zlomyslných lží a pomluv.

. Pro zbytek týmu zapojeného do projektu San Zaccaria představoval restaurátor jistou záhadu. Trval na tom, že jeho pracovní plošina a oltář musí být neustále zahaleny závěsem. Francesco Tiepolo ho mnohokrát žádal, aby oponu stáhl a umožnil turistům a nepříjemně jízlivé benátské smetánce pozorovat ho při práci. „Benátky chtějí vidět, co provádíš s jejich Bellinim, Mario. Benátky nemají rády překvapení." Restaurátor nakonec neochotně svolil a po dva lednové dny pracoval všem na očích. Krátký experiment ovšem skončil, když se v kostele zastavil na neohlášenou inspekci monsignor Moretti, boží pastýř farnosti San Zaccaria. Jakmile spatřil madonu, které tehdy chyběla polovina obličeje, padl na kolena a začal hystericky vzývat Pána. Závěs se vrátil na své místo a Francesca Tiepola už ani nenapadlo zmínit se o jeho odstranění.

Zbytek týmu spatřoval v oponě silný metaforický význam. Proč si někdo dává takovou práci, aby se skryl před světem? Proč se tak zarputile odděluje od ostatních? Proč vytrvale odmítá početná pozvání na obědy, večeře a pravidelné sobotní alkoholové dýchánky v Harryho baru? Vždyť se nezúčastnil ani recepce, kterou na půdě akademie pořádala nadace Přátelé San Zaccaria! Belliniho dílo představovalo jeden z nejcennějších a nejvýznamnějších obrazů v Benátkách a restaurátorovo striktní odmítnutí strávit alespoň několik minut ve společnosti otlělého Američana, jehož sponzorský dar umožnil financování projektu, bylo považováno za skandální.

Dokonce ani Adrianě Zinettiové se nepodařilo za závěs proniknout, což zavadalo příčinu k bujným spekulacím o restaurátorově homosexualitě. Ne že by volnomyšlenkářští členové týmu pokládali odlišnou sexuální orientaci za zločin - naopak, restaurátorova propadající se popularita u části mužského osazenstva krátce o několik stupínků vzrostla. Tato teorie ovšem utřila smrtelnou ránu, když jistého večera restaurátora v kostele navštívila oslnivě atraktivní kráska. Měla bledou plet', široké lícni kosti, ze-

lené kočičí oči a bradu tvaru dešťové kapky. Adriana Zinettiová si všimla ošklivé jizvy na její levé paži, a když dvojice odcházela do

benátské noci, povzdechla si melancholicky: „Jeho druhý projekt. Zjevně dává přednost poničeným ženám.”

Říkal si Mario Delvecchio, ale jeho italštinu, i když plynulou, zabarvoval lehký, ale nezaměnitelný přízvuk. Omezil se na stručné vysvětlení, že vyrůstal v cizině a v Itálii žil jen krátce. Někdo kdesi zaslechl, že se vyučil u legendárního Umberta Contiho, jiný se přidal s tvrzením, že sám velký Conti prohlásil jeho ruce za nejnadanější, jaké v životě viděl.

Další vlnu spekulací, která zčeřila hladinu veřejného mínění v týmu San Zaccaria, měl na svědomí závistivý Antonio Politi, kterého vztekalo kolegově ležérní pracovní tempo. Za dobu, kdy Mario Delvecchio opravil Madonin obličej, on sám zrestauroval půl tuctu jiných obrazů. Skutečnost, že šlo o bezvýznamná díla nevalné kvality, jen přilávala olej do ohně jeho zloby. „Mistr ji namaloval za jediné odpoledne,” protestoval u vedoucího projektu Tiepola, „a ten chlap na ni potřebuje celou zimu. V jednom kuse běhá do akademie a čumí na Belliniho obrazy. Řekněte mu, ať sebou laskavě hodí! Jinak tady ztvdneme deset let!”

Byl to rovněž Antonio, komu se podařilo vyšťourat značně bizarní vídeňskou historku, a ochotně se o ni podělil se spolupracovníky z rýmu San Zaccaria jistě zasněžené únorové noci při rodinné večeři, která se shodou okolností konala v podniku s příhodným jménem *Trattoria alla Madonna*. Asi před deseti lety probíhaly ve vídeňské katedrále svatého Štěpána rozsáhlé restaurátorské práce, na kterých se podílel jakýsi Ital jménem Mario.

„Náš Mario?” podivila se Adriana nad sklenicí červeného vína.

„Samozřejmě. Kdo jiný? Stejná snobská uzavřenost, stejně hlemýždí tempo.”

Podle Antoniových zdrojů zmíněný restaurátor jednoho večera beze stopy zmizel - téhož večera, kdy ve staré židovské čtvrti hlavního města Rakouska vybuchla bomba nastražená v osobním automobilu.

„A co z toho vyvozuješ, Antonio?” Adriana ho pozorovala rubínově červenou tekutinou ve skleničce.

Politi se pro dramatický efekt působivě odmlčel. Uřízl kousek grilovaného kuřete a podržel ho na vidličce ve vzduchu jako krá-

lovské žezlo. „To je snad jasné, ne? Ten člověk je terorista. Řekl bych, že patří k Rudým brigádám.“

„Není to náhodou samotný Usáma bin Ládín?“

Stůl zaburácel tak hlasitým výbuchem bujarého smíchu, že se vrchní musel uchýlit k hrozbě vyvedení z jídelny. Fantastickým teoriím Antonia Politiho od té doby nikdo nevěřil, i když on sám byl o jejich pravdivosti skálopevně přesvědčen a v skrytu duše doufal, že jednoho krásného dne ten mlčenlivý nekňuba za závěsem zopakuje své vídeňské vystoupení a beze stopy se vypaří. On potom nastoupí na jeho místo, dokončí Belliniho a získá reputaci.

Restaurátorovi šla onoho dopoledne práce pěkně od ruky a čas rychle ubíhal. Když se podíval na hodinky, překvapilo ho, že už je půl dvanácté. Posadil se na okraj plošiny, nalil si další šálek kávy a zahleděl se na obraz. Bellini ho namaloval, když byl na vrcholu svých tvůrčích sil, a historikové umění považovali toto jeho dílo za první velký oltářní obraz šestnáctého století. Restaurátor se nemohl nabažit pohledu na tu krásu. Obdivoval, jak dovedně malíř využil světlo a prostor, žasl nad mocnou působivostí, která doslova přitahovala zrak, i nad sošnou vznešeností Madony, dítěte a světců, kteří je obklopovali. Malba se vyznačovala božským tichem a i po dopoledni vyplněném pečlivou a namáhavou prací jako by ho halila závojem nadzemského klidu a míru.

Odtáhl závěs. Slunce dosáhlo vrcholu své denní dráhy a do chrámové lodi pronikaly vysokými okny s barevnými skly sloupy jasného světla. Dopil kávu a jeho pozornost upoutal pohyb u vstupu do kostela. Drobný, sotva desetiletý klučina s kudrnatými vlasy. Restaurátor ho upřeně pozoroval. Ani po deseti letech se při pohledu na malého chlapce nedokázal ubránit vzpomínce na vlastního syna.

Hoch zamířil nejdřív k Antonioví, který ho odbyl mávnutím ruky, aniž vzhlédl od své práce. Pokračoval proto dlouhou centrální uličkou mezi lavicemi k vysokému oltáři, kde se mu dostalo mnohem vřelejšího přijetí od Adrianý. Usmála se na něj, pohladila ho po tváři a ukázala k lešení. Dítě se zastavilo pod plošinou

a beze slova podalo restaurátorovi lístek. Ten ho rozložil a přečetl si několik slov, načmáraných jako poslední prosba zoufalého

milence. Vzkaz postrádal podpis, ale písmo se vyznačovalo stejně přímočarou prostotou jako tahy Belliniho štětce.

Ghetto Nuovo. V šest večer.

Restaurátor lístek složil a schoval do kapsy. Když se zase podíval dolů, chlapec už zmizel.

Úderem půl šesté vstoupil do kostela Francesco Tiepolo a pomalu se šoural centrální lodí. S rozčuchaným plnovousem, rozevlátou bílou košilí a hedvábným šátkem nedbale uvázaným pod bradou vypadal tento mohutný Ital jako renesanční umělec, který právě vyšel ze své dílny. Byl to dojem, který se usilovně snažil rozvíjet.

„Tak dobře, lidičky," zazpíval a jeho hlas se rozlehl ozvěnou mezi sloupy a apsidami. „Pro dnešek by to stačilo. Posbírejte si svých pět švestek a vypadněte. Za pět minut zavíráme." Uchopil medvědí tlapou trubku lešení a mocně jím škuubl, až se restaurátorovi roztrásl štětec. „Ty taky, Mario. Polib dámu svého srdce na dobrou noc, však ona to tady bez tebe těch pár hodin vydrží. Obešla se bez tvé péče pět století."

Restaurátor metodicky vymyl štětec a očistil paletu. Pak sbalil práškové barvy a ředidla do hranatého kufříku z lakovaného dřeva, zhasl lampu a seskočil z lešení. Jako vždy opustil kostel bez jediného slůvka rozloučení.

S kufříkem pod paží prošel přes náměstí Campo San Zaccaria. Pohyboval se s neuvěřitelnou lehkostí, jako by jeho tělo nadnášela neviditelná síla, ale při jeho nevysoké štíhlé postavě byste si ho sotva všimli. Černé vlasy mírně prokvetlé stříbrem měl zastřížené hodně nakrátko. Hranatý obličej s bradou s hlubokým důlkem a plnými rty jako by vytesalo řezbářovo dláto z lipového dřeva. Nejtrvalejším dojmem působily oči tvaru mandle, které zářily jen zřídka vídaným smaragdovým odstínem. Navzdory práci, která podrobovala jeho oči náročné zkoušce, a skutečnosti, že nedávno oslavil jedenapadesáté narozeniny, si uchoval dokonalý zrak.

Pod klenutým obloukem prošel na Riva della Schiavioni, široké nábřeží u kanálu San Marco. Ani nevlídný březnový večer neodradil zástupy turistů od procházky městem. Restaurátor rozeznal v šumu nadšeného obdivu nejméně šest cizích jazyků; většinou z nich by se bez problémů domluvil. Jeho uši zachytily větu pronesenou hebrejsky. Zvuk se rychle rozplynul jako hudba ve větru, ale Maria Delvecchia zabolelo u srdce, protože ten hlas vyslovil jeho skutečné jméno.

U zastávky čekalo *vaporetto* linky číslo 82. Restaurátor nastoupil a postavil se k zábradlí, odkud mohl pozorovat tváře všech pasažérů na palubě. Vylovil z kapsy lístek a znovu si přečetl vzkaz. Pak ho těsně podél boku člunu hodil do vody a pozoroval, jak odplouvá a mizí pod hedvábnou hladinou laguny.

Počátkem patnáctého století chtěl jistý podnikatel postavit novou slévárnu mosazi - v benátském nářečí se jí říkalo *geto* - a vysušil za tím účelem kus bažiny na předměstí Cannaregio. Z plánu nakonec sešlo, a když o sto let později hledali vládcové města vhodné místo, kam uklidit nežádoucí, ale o to více se rozrůstající židovskou populaci, padl jejich zrak na prázdnou parcelu zvanou Ghetto Nuovo. Ideální řešení. Rozlehlý pozemek, na kterém nestál farní kostel a kolem něhož vytvořily kanály přirozený vodní příkop, takže ho oddělily od sousedních čtvrtí. Jediný most křesťanské stráže snadno ochrání. V roce 1516 se křesťané z Ghetta Nuova vystěhovali a jejich místo nuceně zaujali benátská Židé. Ghetto směli opustit až po východu slunce, který ohlásil hlas zvonu na kampanile, a to pouze ve žlutém klobouku a plášti. Před soumrakem se museli na ostrov vrátit a brány byly uzavřeny řetězy. V noci mohli z ghetta odejít pouze židovští lékaři. V době největšího rozkvětu obývalo Ghetto Nuovo přes pět tisíc duší, dnes tam našlo domov pouhých dvacet Židů.

Restaurátor přešel železnou pěší lávku. Před ním se tyčila řada obytných domů, na benátské poměry neobvykle vysokých. Krypte loubí mezi pylony ho zakrátko přivedlo na centrální náměstí Campo di Ghetto Nuovo. Košer restaurace, židovská pekárna, knihkupectví,

muzeum. A také dvě staré synagogy, které by nezkušené oko ani nepostřehlo. Prozrazovalo je pouze pět oken v prvním patře, symbol pěti knih Mojžíšových.

Mezi kalužemi a dlouhými stíny hrála dvě tříčlenná družstva chlapců kopanou a míč se odrazil k restaurátorovi. Opřel se do něj placírkou a přesnou přihrávkou ho vrátil do hry. Jeden z hochů ji zpracoval na prsou - kudrnatý klučina, který v poledne navštívil kostel San Zaccaria.

Hoch pokynul hlavou ke studni uprostřed náměstí. Restaurátor se otočil naznačeným směrem a spatřil povědomou postavu, která se opírala o pumpu a kouřila cigaretu. Šedý kašmírový svrchník, kolem krku těsně uvázaný šedý šál, hlava tvaru olověné kulky. Opálenou pokožku obličej rozrývaly nespočetné vrásky a pukliny, takže připomínala pouštní skálu rozpraskanou miliony let slunečního žáru a větrné eroze. Malé kulaté brýle s ocelovými obroučkami, které působily docela módním dojmem - i když záměrem jejich nositele to rozhodně nebylo -, korunovaly obličej s výrazem permanentně vepsané netrpělivosti.

Jak se k němu restaurátor blížil, starý muž zvedl hlavu a jeho rty se zvlhly v podivném kříženci mezi úsměvem a úšklebkem. Popadl Maria za pravici a obdařil ho drtivým stiskem. Pak ho něžně políbil na tvář.

„Přišel jsi kvůli Benjaminovi, že?“

Stařec přivřel vrásčitá víčka a přikývl. Pak zahákl dva krátké silné prsty restaurátorovi do lokte. „Pojďme se projít.“

Muž, který si říkal Mario Delvecchio, ale jeho pravé jméno znělo Gabriel Allon, se na okamžik tlaku vzepřel, ale pak si uvědomil, že jakýkoliv odpor je marný. Úmrtí v rodině. Ari Shamron nikdy nepatřil k těm, kdo drželi *shivah*.

Gabriel se s ním naposled setkal před rokem a teď si uvědomil, jak viditelně Ari Shamron od té doby zestárnul. Když vyrazili na obchůzku kolem náměstí, musel potlačit nutkání vzít ho za ruku. Naplňoval ho smutek, když viděl propadlé tváře a zakalené vodnaté

oči, kdysi ocelově modré - tehdy dokázaly nahnat smrtelnou hrůzu nepřítelům i spojencům. A ty ruce! Pravička se trásla, když nesla cigaretu k ústům!

Přitom právě ruce udělaly ze Shamrona legendu. Krátce po jeho nástupu do Ústavu v padesátých letech dvacátého století si nadřízení všimli, že má na muže průměrného vzrůstu obdivuhodně silný stisk. Převeleli ho do výcvikového střediska, kde absolvoval trénink v boji beze zbraně a v technice pouličních únosů, a vyslali do terénu. Obzvláště si oblíbil škrticí smyčku; používal garotu jako účinný nástroj smrti od dlážděných bulvárů Evropy po špinavé zastrčené uličky Káhiry a Damašku. Zabíjel německé - to znamená nacistické - vědce, kteří pomáhali egyptskému prezidentu Násirovi konstruovat rakety. A jistého teplého dubnového večera roku 1960 v chudém severním předměstí Buenos Aires vyskočil Ari Shamron ze zadního sedadla automobilu a popadl pod krkem Adolfa Eichmanna, který se vracel domů z práce a čekal na autobusové zastávce.

Gabriel Allon byl jediný, kdo věděl o drobném, nicméně životně důležitém detailu oné argentinské operace: Eichmann izraelskému komandu málem utekl, protože Shamron zakopl o rozvázanou tkaničku. Podobné nehody hraničící s katastrofou později lemovaly jeho zářivou kariéru v kancelářské budově na bulváru Krále Saula". Předseda vlády nikdy nevěděl, co může očekávat, když Shamron překročil jeho práh - zprávu o novém vynikajícím úspěchu, nebo kající doznání k dalšímu ponižujícímu fiasku. Jeho ochota riskovat znamenala podstatnou operační výhodu, ale současně i ničivou politickou slabinu. Gabriel dávno přestal počítat, kolikrát vláda starého pána zapudila do profesního exilu a kolikrát ho zase s fanfárami povolala znovu do zbraně.

Nakonec musel Shamron ředitelskou kancelář natrvalo opustit, ale jeho vyhnanství nemělo jako obvykle dlouhého trvání. Obdržel pochybný titul „zvláštní administrativní poradce", který mu poskytoval dostatek pravomocí, aby šel každému na nervy, a ze své vily - přesněji řečeno pevnosti - na břehu Galilejského jezera dál tahal za nitky tajných operací Mossadu. Pravidelně ho navštěvovali přední vyzvědači i armádní generálové a starý pán schva-

loval v první instanci každé důležité rozhodnutí týkající se bezpečnosti státu Izrael.

Jeho zdravotní stav patřil mezi nejpřísněji střežená státní tajemství. Gabriel zaslechl pověsti o rakovině prostaty, o prodělaném infarktu, o opakovaném selhání ledvin, ale i bez nich se mohl na vlastní oči přesvědčit, že pozemský čas vyměřený starému pánovi se rychle naplňuje. Věděl samozřejmě, že Ari Shamron se smrti nebojí - jen toho, že po jeho odchodu zůstane obtížně zaplnitelná mezera. I ve chvíli, kdy se pomalu procházeli ghettem, jako by jim kráčel po boku kostlivec s kosou, který si už vzal Benjamin a teď natahuje pařát po jeho otci. Blízkost smrti Shamrona zneklidňovala a připomínal muže, který se na poslední chvíli pokouší vyrovnat všechny účty. Starý válečník, zoufale dychtící zasáhnout ještě alespoň do jedné - poslední - bitvy.

„Byl jsi na pohřbu?“

Ari Shamron zavrtěl hlavou. „Benjamin se bál, že by jeho akademická pověst a vědecké úspěchy utrpěly, kdyby vešlo ve známost, že pracoval pro nás. Moje přítomnost na pohřbu by vyvolala řadu nepříjemných otázek v Izraeli i v zahraničí, takže jsem se raději držel stranou. Musím přiznat, že jsem po účasti nijak netoužil. Není snadné pochovat vlastní dítě.“

„Byl tam vůbec někdo z rodiny? Benjamin přece žádné další příbuzné v Izraeli neměl.“

„Slyšel jsem, že pár starých přátel z kruhů mimo tajnou službu a několik kolegů z Hebrejské univerzity.“

„A kdo tě poslal za mnou?“

„Záleží na tom?“ „Mně ano. Kdo tě poslal?“

„Jsem jako vězeň propuštěný na podmínku,“ řekl Shamron otráveně. „Každý můj krok musí schválit nejvyšší rada.“

„Kdo v ní sedí?“

„Například Lev. Pochopitelně, kdyby to záleželo na něm, strčili by mě za mříže o chlebu a vodě a zahodili klíč. Mám jediné štěstí, že vedle Lva zasedá v tom spolku i ministerský předseda.“

„Tvůj starý kamarád ve zbrani, co?“

„Řekněme, že sdílíme totožný názor na povahu konfliktu a na skutečné záměry našeho protivníka. Hovoříme stejnou řečí a máme se docela rádi. Drží mě ve hře - navzdory snaze jistých lidí zabalit mě do rubáše.“

„Tohle není hra, Ari. Nikdy nebyla.“

„Mně to připomínat nemusíš, Gabrieli. Ale ty žiješ v Evropě, zatímco na Ben Jehudově ulici a na Jaffa Road se denně sebevražední atentátníci nechávají roztrhat na kousky - i s našimi lidmi.“

„Mám zde práci.“

„Omlouvám se, Gabrieli. Nechtěl jsem, aby to vyznělo jako výčitka. Mimochodem, na čem teď pracuješ?“

„Opravdu tě to zajímá?“

„Samozřejmě. Jinak bych se neptal.“

„Restauruju Belliniho oltářní obraz v kostele San Zaccaria. Je to jedno z nejvýznamnějších výtvarných děl v Benátkách.“

Shamronova tvář se rozzářila v upřímném úsměvu. „Rád bych viděl, jak by se malíř tvářil, kdyby zjistil, že jeho mistrovský kousek restauruje židovský chlapec z údolí Jezreel.“

Starý pán se náhle zastavil a dávivě kašlal do kapesníku. Když se pak několikrát zhluboka nadechl, Gabriel zřetelně slyšel, jak mu chrčí v plicích. Shamron potřeboval někam do tepla, ale byl tak paličatý, že odmítal přiznat fyzickou slabost. Gabriel se rozhodl, že to udělá místo něho.

„Nevadilo by ti, kdybychom si někam sedli? Od osmi ráno až do večera jsem stál na lešení.“

Shamron se zmohl na vyčerpaný úsměv. Drobnou lest mladšího přítele pochopitelně prohlédl. Odvedl Gabriela do kavárny v rohu náměstí, která až na vysokou černovlásku za pultem zela prázdnotou. Dívka je obsloužila, aniž se zeptala, co si přejí. Každému naservírovala šálek espressa a skleničku minerálky a postavila před ně talířek s oříškovými rohlíčky posypanými skořicí. Když se sklonila nad stůl, hustá tmavá hříva jí splynula z hlavy jako nevěstin závoj a její dlouhé štíhlé ruce voněly vanilkou. Postarala se o hosty, přetáhla si přes ramena vlněný šátek bronzové barvy a vyšla na náměstí. Oba muži osaměli.

„Poslouchám," zahájil rozhovor Gabriel.

„Tak tomu říkám pokrok. Obvykle začínáš tím, že mě seřveš, jak jsem ti zničil život."

„K tomu se určitě taky dostaneme."

„Jsi jako moje dcera."

„Já vím. Jak se má?"

„Pořád žije na Novém Zélandě. Na kuřecí farmě, věřil bys tomu? No a pořád mi nebere telefon." Shamron si zapálil další cigaretu a dal si s tím pěkně načas. „Ta holka mě nesnáší. Vyloženě mě nenávidí. Prý jsem jí nikdy nebyl otcem. Nechápe, kolik jsem měl práce. Musel jsem chránit naše lidi."

„Věčně jí to nevydrží," poznamenal Gabriel.

„Pokud sis toho nevšiml, tak já taky ne," opáčil Shamron kysele. Ukousl sousto a pomalu ho žvýkal. „Jak se daří Anně?"

„Předpokládám, že dobře. Nemluvil jsem s ní už skoro dva měsíce."

Shamron sklonil hlavu a přes obloučky brýlí se na Gabriela vyčítavě zadíval. „Doufám, žeš té ubohé ženě nezlomil srdce."

Gabriel Allon odvrátil oči před Shamronovým upřeným pohledem, nasypal si do kávy cukr a pomalu ho míchal. *Anna Rolfová...* Dcera bohatého švýcarského bankéře Augusta Rolfa, světově proslulá koncertní houslistka. Před rokem jí Gabriel pomohl vystopovat muže, kteří zavraždili jejího otce, a současně ji donutil postavit se tváří v tvář otcově temné válečné minulosti a ještě temnějšímu původu jeho pozoruhodné sbírky impresionistických a modernistických obrazů. Kromě toho se do vášnivé virtuosky zamiloval. Po skončení operace žil šest měsíců v její odlehlé vile na portugalském pobřeží. Jejich vztah dostal povážlivé trhliny, když se jí Gabriel přiznal, že pokaždé, když se spolu procházejí vesnicí, vidí přes rameno stín své manželky Ley, a že když se v noci milují, stojí Lea vedle postele jako němý svědek jejich slasti. Pak mu Francesco Tiepolo nabídl práci na oltářním obraze v kostele San Zaccaria a Gabriel bez váhání přijal. Anna mu nebránila...

„Mám ji moc rád, ale nikdy by nám to spolu neklapalo."

„Navštívila tě vůbec tady v Benátkách?"

„Hrála zde na benefičním koncertu a strávili jsme spolu dva dny. Obávám se, že se tím situace ještě zhoršila.“

Shamron soustředěně drtil nedopalek v popelníku. „Počítám, že je to částečně moje vina. Hodil jsem tě do vody dříve, než ses na to připravil.“

Jako vždy při podobných příležitostech se pak starý pán zeptal přítele, jestli se byl podívat na Leu. Gabriel odpověděl, že uzavřené psychiatrické sanatorium v jižní Anglii navštívil před odjezdem do Benátek, že Leu celé odpoledne vozil v kolečkovém křesle po zahradě, že si dokonce pod holými větvemi javoru uspořádali malý piknik. Mluvil, ale v duchu se vrátil do úzké uličky nedaleko vídeňského náměstí Judenplatz, kde mu bomba nastražená v autě zabila syna a jeho manželku zmrzčila a obrala o paměť.

„Už je to dvanáct let a pořád mě nepoznává. A upřímně přiznávám, že někdy nepoznávám ani já ji.“ Gabriel se odmlčel. „Ale tys za mnou nepřišel probírat můj osobní život, že?“

„Máš pravdu, kvůli tomu jsem nepřišel,“ odpověděl Shamron. „I když to s tvým osobním životem trochu souvisí. Jistě chápeš, že kdybys žil s Annou, těžko bych tě mohl požádat, abys pro mě zase pracoval... Alespoň ne bez výčitek svědomí.“

„Já žasnu! Copak tys někdy připustil, aby ti tvé svědomí bránilo získat, cos chtěl?“

„Tak tohle je ten starý Gabriel, kterého znám a miluju.“ Ari Shamron zablýskal zuby v ironickém úsměvu. „Kolik toho víš o Benjaminově vraždě?“

„Jenom to, co jsem se dočetl v *Herald Tribune*. Mnichovská policie tvrdí, že ho zabili neonacisté.“

Shamron popuzeně odfrkl. S předběžnými závěry mnichovských vyšetřovatelů očividně nesouhlasil. „Možné by to bylo. Benjamin se kvůli svým článkům a knihám o holocaustu stal pro určité vrstvy německé společnosti velmi nežádoucí osobou a skutečnost, že byl izraelský Žid, z něj dělala cíl, který byl první na ráně. Jenže já nevěřím, že ho zabil nějaký skinhead. Víš, Gabrieli, kdykoliv zemře Žid na německé půdě, vzbudí to ve mně krajně nepříjemný pocit. Chci se dozvědět víc, než co nám oficiální cestou sdělila mnichovská policie.“

„Proč nepošleš do Mnichova nějakého *kacu*, aby tu záležitost prošetřil?“

„Protože jakmile začne náš agent klást otázky, vyvolá v lidech podezření. Kromě toho víš, že dávám přednost zadním dvířkům před hlavním vchodem.“

„Jak si to představuješ?“

„Za dva dny se má mnichovský detektiv, který ten případ vyšetřuje, sejít s Benjaminovým nevlastním bratrem Ehudem Landauem. Seznámí ho s postupem vyšetřování a pak mu dovolí převzít Benjaminovy věci a odeslat je do Izraele.“

„Pokud mě neklame paměť, Benjamin žádného nevlastního bratra nemá.“

„Ted' už má.“ Shamron položil na stůl izraelský cestovní pas a otevřenou dlaní ho posunul ke Gabrielovi. Když mladší muž doklad otevřel, hleděla na něj jeho vlastní tvář. Podíval se na jméno. EHUD LANDAU.

„Máš nejlepší oči, jaké jsem kdy viděl,“ pokračoval Shamron. „Prohlédni jeho byt a pátrej po všem, co se vymyká normálu. Snaž se odstranit vše, co by Benjamina jakkoliv spojovalo s Ústavem.“

Gabriel zavřel pas, ale nechal ho ležet na stole.

„Jsem uprostřed náročné restaurátorské práce. Nemůžu si jen tak odskočit do Mnichova.“

„Zabere ti to den, nanejvýš dva.“

„Tos minule říkal taky.“

Shamronův netrpělivý temperament, který vždycky bublal těsně pod hladinou, vypěnil na povrch. Bouchl pěstí do stolu a zařval na Gabriela hebrejsky: „Chceš se patlat s nějakým pitomým obrazem, nebo mi pomůžeš najít vraha mého syna a tvého přítele?“

„Pro tebe je vždycky všechno strašně jednoduché, vid?“

„Kéž by bylo! Tak co? Pomůžeš mi, nebo mě donutíš svěřit tento delikátní úkol jednomu z těch Lvových neschopných křupanů?“

Gabriel nasadil hluboce přemýšlivý výraz, ale v duchu se už rozhodl. Pak hbitým pohybem shrábl ze stolu cestovní pas a vsunul si ho do náprsní kapsy. Měl ruce salonního kejklíře a kouzelnické nadání odvést pozornost diváků. Jednu chvíli zde doklad ležel, v příštím okamžiku zmizel.

Shamron s uspokojením vylovil z kapsy pláště středně velkou obálku, v níž Gabriel našel letenku a drahou černou náprsní tašku švýcarské výroby. Otevřel ji. Obsahovala izraelský řidičský průkaz, několik kreditních karet, průkazku člena exkluzivního pánského klubu v Tel Avivu, stvrzenku z místní videopůjčovny a značnou částku na hotovosti v šekelech a eurech.

„Čím se živím?"

„Jsi majitel umělecké galerie. Vizitky máš v kapsičce se zipem." Gabriel sáhl pro navštívenku.

LANDAUOVA UMĚLECKÁ GALERIE SHEINKINOVA ULICE, TEL AVIV

„Existuje?"

„Teď už ano."

Jako poslední předmět obsahovala obálka zlaté náramkové hodinky na černém koženém řemínku. Gabriel je otočil a na zadním víčku si přečetl vyrytý nápis: EHUDOVI S LÁSKOU HANNAH.

„Chytré," poznamenal uznale.

„Celý život tvrdím, že nejdůležitější jsou maličkosti."

Hodinky, náprsní taška a letenka se připojily k cestovnímu pasu v Gabrielově kapse a oba muži vstali. Když vyšli před kavárnu, dlouhovlasá dívka zahalená ve vlněném šátku se rychle připojila k Shamronovi a Gabriel si uvědomil, že je zde jako jeho tělesná stráž.

„Kam máš namířeno?" zeptal se starce.

„Zpátky do Tiberiady," odpověděl Shamron. „Jestli narazíš na něco zajímavého, pošli to obvyklými kanály na bulvár Krále Saula."

„Komu?"

„Mně. Ale to neznamená, že mi ten skrček Lev nebude čumět přes rameno, takže se snaž být diskrétní."

Z dálky k nim dolehl dunivý hlas kostelních zvonů. Shamron se zastavil uprostřed náměstí vedle studny a naposled se rozhlédl. „Naše první ghetto. Bože, jak já tohle místo nenávidím!"

„Škoda, že jsi nežil v Benátkách v šestnáctém století. Rada deseti by si nikdy nedovolila Židy vyhnat."

„Jenže *mě* vyhnali," řekl stařec důrazně. „Pořád mě vyháněli. A já si všechno pamatuju."

04 KAPITOLA

MNICHOV

O dva dny později čekal detektiv Axel Weiss, příslušník mnichovské *Kriminal Polizei*, před činžovním domem na Adalbertstrasse 68. Na sobě měl civilní oblek a tmavohnědý baloňák, byl hodně vysoký a svým úzkým obličejem, dlouhým nosem, snědou pletí a nakrátko zastřiženými černými vlasy připomínal dobrmana. Opatrně potřásl Gabrieli pravicí, jako kdyby zkoumal její sílu, pak ruku pustil a přátelsky mu poklepal na rameno.

„Rád vás poznávám, pane Landaue, i když je mi pochopitelně líto, že to musí být za tak smutných okolností. Pojd'te, zavedu vás někam, kde si můžeme v klidu a pohodlí promluvit, než zajdeme nahoru do bytu.“

Chodník se leskl deštěm. Schylovalo se k večeru a ve Schwabingu se pomalu začínaly rozsvěcet pouliční lampy. Gabriel neměl noční německá města nikdy rád. Detektiv se zastavil před kavárnou a nahlédl zamlženým sklem dovnitř. Dřevěná podlaha, kulaté stolky, u kterých se studenti a intelektuálové hrbili nad knihami. „Tady by to šlo.“ Detektiv otevřel dveře a odvedl Gabriela dozadu k prázdnému boxu.

„Vaši lidé z konzulátu mě informovali, že jste majitelem umělecké galerie.“

„Ano, to je pravda.“

„V Tel Avivu?“

„Vy znáte Tel Aviv?“

Policista zavrtěl hlavou. „Život je tam u vás teď asi hodně těžký, že? Myslím válku a vůbec...“

„Zvládneme to. Ostatně jako vždycky.“

Příspěchala servírka a Weiss objednal dvě kávy.

„Nedáte si něco k jídlu, Herr Landau?“

Gabriel odmítl a detektiv počkal, až servírka zmizí z doslechu „Nemáte vizitku?“ zeptal se nenučené.

Otázka zněla zcela přirozeně, ale Gabriel dobře věděl, že si ho policista prověřuje. Díky své práci dokázal vnímat věci jinak, než jak se jevíly nezasvěcenému oku. Když se díval na obraz, viděl nejen jeho povrch, ale i tahy štětce pod ním a základní vrstvy malby. Totéž platilo pro lidi, s nimiž se setkal, když pracoval pro Ariho Shamrona, a pro situace, do nichž se přitom dostal. Axel Weiss nebyl *pouze* detektivem mnichovské kriminální policie. Přímou cítil, jak se do něho zavrtávají Weissovy oči, když sáhl pro náprsní tašku a vytáhl jednu z navštívenek, které dostal od Shamrona v Benátkách. Policista si ji přidržel proti světlu, jako kdyby hledal známky padělků.

„Můžu si ji nechat?“

„Jistě.“ Gabriel podržel náprsní tašku otevřenou. „Chcete si zkontrolovat moje doklady?“

Detektiva se otázka viditelně dotkla a rozmáchl se rukou v germánsky okázalém odmítavém gestu. „Ach, ne! Kdepak! Prostě se zajímám o umění, to je všechno.“

Gabriel odolal pokušení dokázat německému policistovi, jak málo toho o umění ví.

„Mluvil jste s vašimi lidmi?“

Gabriel vážně přikývl. Po poledni navštívil izraelský konzulát, kde absolvoval do značné míry ceremoniální poradu. Konzulární úředník mu předal složku, která obsahovala kopie policejních hlášení a výstřižky z mnichovského tisku a teď odpočívala v drahém koženém kufříku Ehuda Landaua.

„Na konzulátu mi hodně pomohli. Ale kdyby vám to nevadilo, detektive Weissi, rád bych si poslechl, co mi o Benjaminově vraždě můžete říct vy.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Němec.

V následujících dvaceti minutách Gabrielovi podrobně vylíčil všechny okolnosti vraždy. Doba smrti, příčina úmrtí, kalibr použité zbraně, dobře zdokumentované hrozby násilím, kresba na stěně pokoje. Mluvil klidně, ale otevřeně, tónem, který si policisté na celém světě vyhrazují pro rozmluvu s pozůstalými po oběti násilného trestného činu. Gabriel se svým chováním německému

detektivovi přizpůsobil. Nepředstíral zármutek, nedával najevo, že mu hrůzné detaily skonu nevlastního bratra způsobují bolest. Je přece Izraelec, se smrtí se setkává prakticky denně. Čas žalu skončil. Teď musí hledat odpovědi a potřebuje čistou hlavu, aby mohl chladně uvažovat.

„Proč ho střelili do kolena, detektive?“

Weiss ještě protáhl už tak dost úzký obličej a sklonil hlavu. „To s jistotou nevíme. Možná došlo k potyčce. Nebo ho chtěli mučit.“

„Ale sám jste mi tvrdil, že ostatní nájemníci vůbec nic neslyšeli. Kdyby ho mučili, jistě by to někdo v domě zaslechl.“

„Jak říkám, Herr Landau, zatím to s jistotou nevíme.“

Detektiva výslech, kterému byl podrobován, očividně znervózňoval, ale Herr Landau, obchodník s uměním z Tel Avivu, ještě neskončil.

„Odpovídá prostřelení kolena jiným vraždám, spáchaným pravicovými extremisty?“

„Neřekl bych.“

„Máte nějaké podezřelé?“

„V souvislosti s vraždou vyslyšíme řadu osob. Obávám se, že víc vám v dané chvíli říct nemohu.“

„Prověřili jste možnost, že jeho smrt souvisí s výukou na univerzitě? Co třeba nespokojený student, který trpěl pocitem křivdy?“

Detektiv vyloudil na tváři úsměv, ale bylo zřejmé, že jeho trpělivost již dosáhla únosné hranice. „Váš bratr byl nesmírně oblíbený. Studenti ho zbožňovali. Kromě toho měl v tomto semestru vědecké volno.“ Policista se odmlčel a pozorně se na Gabriela zadíval. „To jste přece věděl, Herr Landau, nebo snad ne?“

Gabriel usoudil, že lhaní by mu nepomohlo. „Ne, to jsem bohužel nevěděl. Nějakou dobu jsme spolu nemluvili. Proč si bral volno?“

„Podle vedoucího katedry, na které působil, pracoval na nové knize.“ Detektiv dopil zbytek kávy. „Můžeme se teď podívat do bytu?“

„Moment, ještě jednu otázku.“

„Ptejte se, Herr Landau.“

„Jak se vrah dostal do domu?“

Weiss přikývl. „Na to vám mohu odpovědět. Navzdory skutečnosti, že mu často vyhrožovali smrtí, žil váš bratr ve velmi chabě zabezpečené budově. Nájemníci si nedělají žádné starosti, koho do domu pouštějí. Když někdo zazvoní a oznámí, že nese třeba reklamní letáky, obvykle mu bzučákem otevřou. Jedna studentka, která bydlí o poschodí výš než profesor Stern, si je téměř stoprocentně jistá, že to byla právě ona, kdo vraha pustil. Pořád se z toho nemůže vzpamatovat. Zřejmě měla vašeho bratra velmi ráda.”

Vytrvalým deštěm se vrátili k nájemnímu domu a detektiv stiskl tlačítko zvonku pod reproduktorem elektronického vrátného. Gabriel si všiml jména: LILLIAN RATZINGEROVÁ -DOMOVNICE. Za okamžik na ně pootevřenými dveřmi vykoukla drobná, zlostně vyhlížející postarší žena s uštváním výrazem v očích. Poznala Weisse a pustila je dál.

„Dobrý den, Frau Ratzingerová,” pozdravil detektiv. „Tohle je Benjaminův bratr. Ehud Landau. Přišel uspořádat pozůstalost.”

Domovnice na Gabriela po očku mrkla, pokývala hlavou a odvrátila se, jako by ji pohled na bratra zavražděného zneklidňoval.

V chodbě je přivítal nakyslý zápach, který Gabrieli připomněl rozpouštědla, jimiž odstraňoval špinavou polituru ze starých pláten. Nahlédl za roh a spatřil kosmetický salon. Přes okraj německého módního časopisu na lesklém křídovém papíru se na něj vypouklily oči obtlouklé ženštiny, která si nechávala dělat pedikúru, a Gabriel se odvrátil. Věčný student Benjamin, pomyslel si, se v tomto prostředí asi cítil jako doma.

Na stěně vedle dveří se nacházela řada kovových poštovních schránek a ta, která patřila k Benjaminovu bytu, ještě nesla štítek s jeho jménem. Kulatými otvory u spodní hrany sklopných dvířek Gabriel viděl, že je prázdná.

Domovnice je vedla nahoru po zšeřelém schodišti a cinkala v ruce svazkem klíčů. Před Benjaminovým bytem se zastavila. Ze záručně visel kus utržené policejní pásky vyznačující místo činu a

před prahem ležela na rohožce kytice suchých růží. Na zeď vedle dveří někdo přilepil list papíru s nápisem vyvedeným nejistou

rukou, *LIEBE IST STARKER ALS HASS* - Láska je silnější než nenávist. Něco na idealistické naivitě citátu Gabriela rozzlobilo a chvíli trvalo, než si vzpomněl, že přesně těmito slovy se s ním loučila Lea, když odjížděl do Evropy zabíjet pro Shamrona Palestince.

„Láska je silnější než nenávist, Gabrieli. Ať uděláš cokoliv, nesmíš je nenávidět. Kdybys je nenáviděl, za chvíli bys byl stejný jako Shamron.“

Domovnice odemkla a pustila je dovnitř, aniž se na Gabriela podívala. Uvažoval nad příčinou její úzkosti a podivného znepokojení. Možná to bude věkem. Patří ke generaci, jejíž příslušníci se v přítomnosti Židů stále cítí nesví.

Weiss ho odvedl do předního pokoje, jehož okna nabízela výhled na Adalbertstrasse, ponořenou do temných odpoledních stínů. Detektiv rozsvítil lampu na Benjaminově psacím stole. Gabriel se podíval pod sebe a rychle o krok ustoupil - na podlaze se černala skvrna po zaschlé krvi. Zvedl oči ke stěně a poprvé uviděl nechutné grafitti.

Detektiv Weiss ukázal na první symbol, kosočtverec na podstavci ve tvaru převráceného písmene V. „Tomu znaku se říká *Odinova runa*,“ vysvětlil. „Je to pradávný nordický symbol, který vyjadřuje víru v pohanského boha Odina.“

„A ten druhý?“ zeptal se Gabriel, i když odpověď již znal.

Než policista odpověděl, chvíli se díval na obrázek. Tři sedmičky vzájemně spojené nožičkami, obklopené rudým kruhem. „Říká se tomu *tři sedmy*, jinak také *trojstranná svastika*. Symbolizuje převahu nad zlem, znázorněným čísly 666.“

Gabriel poodstoupil a sklonil hlavu na stranu, jako kdyby si prohlížel plátno určené k restaurování. Jeho cvičenému oku se zdálo, že autor obrázků byl spíše imitátor než skutečně věřící. Něco ho zaujalo. Vrah symboly nenávisti nastříkal sprejem na zeď s největší pravděpodobností těsně po Benjaminově smrti, a přesto byly jejich linie čisté a dokonale vyvedené, nepoznamenané stresem nebo nervozitou. Muž zvyklý zabíjet, pomyslel si. Muž, kterému nevádí přítomnost mrtvol.

Přistoupil k psacímu stolu. „Benjaminův počítač jste zajistili jako důkaz?”

Weiss zavrtěl hlavou. „Byl ukraden.”

Gabriel se významně podíval na otevřený a prázdný sejf.

„Taky vykradený,” předvídal detektiv další otázku.

Gabriel vylovil z kapsy saka notes malého formátu a tužku.

Policista těžce dosedl na pohovku, jako kdyby celý den prochodil. „Musím s vámi zůstat, než pořídíte soupis majetku. Omlouvám se, ale takový je předpis.” Povolil si kravatu. „Nemusíte spěchat, Herr Landau, já počkám. Ale nesmíte si nic vzít. To je další předpis.”

Přítomnost policisty Gabrielovi značně omezila možnosti. Začal v ložnici. Neustlaná postel, na popraskaném koženém křesle balík čerstvě vypraného prádla v hnědém papíru, ještě převázaný motouzem. Na nočním stolku ležela černá maska přes oči a dvě ucpávky do ucha z pěnové gumy. Gabriel si vzpomněl, že Benjamin měl velmi lehké spaní. Okna kryly těžké tmavé závěsy, jaké si obvykle pořizují lidé, kteří pracují dlouho do noci a spí přes den. Když je Gabriel roztáhl, do vzduchu se vznesla oblaka prachu.

Příštích třicet minut věnoval podrobné prohlídce obsahu skříně, prádelníku a nočního stolku. Pro případ, že by si detektiv Weiss chtěl výsledky jeho inventury prohlédnout, plnil notes v kožené vazbě hojnými poznámkami, i když ve skutečnosti na nic neobvyklého nenarazil.

Pokračoval vedlejším pokojem. Stěny lemovaly regály s knihami a kovové registry; Benjamin si zde zřejmě zřídil skladiště a archiv. Místnost vypadala jako po výbuchu. Na podlaze se válely hromady knih a vysypané kartotéční zásuvky a Gabriel uvažoval, jestli tu spoušť po sobě zanechal vrah, nebo mnichovská policie.

Prohlídka mu trvala téměř hodinu. Prolistoval každý svazek, každou složku se spisy. Weiss jednou nahlédl do dveří, aby zkontroloval, jak pokračuje, a se zívnutím se vrátil do obývacího pokoje. Gabriel si kvůli detektivovi pilně zapisoval kdejakou položku, ale

nenášel nic, co by Benjamin spojovalo s Ústavem - a nic, co by vysvětlovalo motiv jeho vraždy.

Zaklapl notes a loudal se do obýváku. Weiss se díval na zprávy, ale když Gabriel vešel, televizor vypnul. „Skončil jste?“

„Měl Benjamin tady v budově ještě sklep nebo jinou skladovací místnost?“

Detektiv přikývl. „Německé zákony ukládají majitelům domů povinnost poskytnout nájemníkům úložný prostor.“

Gabriel nastavil ruku. „Můžu dostat klíč?“

Frau Ratzingerová doprovodila Gabriela do sklepa a vedla ho chodbou lemovanou dvěma řadami úzkých dveří. Zastavila se před číslem 2B, které odpovídalo bytu, kde Benjamin žil a kde našel svou smrt. Domovnice s povzdechem otevřela a zatáhla za řetízek vypínače. Od stropu se snesla mūra a pohladila svými křídly Gabriela po tváři. Stařena němě pokynula rukou a ustoupila do chodby.

Gabriel nahlédl do stísněné sklepní kóje. Byla asi metr dvacet široká a dva metry dlouhá a páchlo v ní vlhkou špínou a žluklým lněným olejem. Zrezavělý rám jízdního kola, kterému chyběly pedály a řetěz, staré dřevěné lyže a hromada lepenkových krabic bez označení, naskládaná až k provlhlému stropu.

Odsunul nepojízdný vrak bicyklu i lyže a začal se probírat krabicemi, do nichž si Benjamin uložil své věci. V některých našel převázané štosy zažloutlých papírů a starých kroužkových bloků - haraburdí člověka, jenž strávil celý život v přednáškových sálech univerzit a vědeckých knihovnách -, v jiných zaprášené věkovité knihy, které, jak si Gabriel domyslel, asi nebyly tak důležité, aby je jejich majitel uložil do polic ve svém bytě. A pak zde bylo několik krabic s neudanými výtitky knihy *Spiknutí ve Wannsee: kritické přehodnocení*. Benjaminovo poslední dílo.

Poslední box obsahoval čistě osobní věci a Gabriel si připadal jako vlezlý čumil, který nahlíží někomu do soukromí. Uvažoval, jak by se cítil, kdyby se role vyměnily, kdyby Shamron poslal někoho z Ústavu, aby se prohraboval jeho majetkem. Co by asi našli? Jen to,

co by on sám chtěl, aby viděli. Barvy, ředidla, štětce, palety, cenný soubor odborných monografií. A v nočním stolku berettu.

Zhluboka se nadechl a pokračoval. V krabičce od doutníků objevil sbírku zašlých medailí na pomačkaných stuhách a uvědomil si, že ve škole patřil Benjamin k hvězdám atletického družstva.

Rodinné fotografie v zažloutlé obálce. Benjamin byl stejně jako Gabriel jedináček. Jeho rodiče přežili hrůzy válečné Rigy a pak podivnou hříčkou osudu zahynuli pod koly nákladního automobilu na cestě do Haify. Následovala hromádka dopisů. Papír barvy medu ještě voněl šeríkem. Gabriel si přečetl několik řádků a rychle korespondenci odložil. *Vem...* Jediná Benjaminova láska. Kolik jen nocí proležel na kavalci kdesi v zastrčeném mizerném „bezpečném“ bytě a poslouchal Benjaminovy nářky a stížnosti, že ho jeho svůdná a okouzlující Vera zničila tak, že se na žádnou jinou ženu nemůže ani podívat? Gabriel tu dívku nenáviděl snad ještě silněji než Benjamin.

Úplně na dně ležela velká žlutá papírová složka. Když ji Gabriel otevřel, viděl, že je plná novinových výstřižků. Přeletěl očima titulky. TERORISTÉ ZAJALI V OLYMPIJSKÉ VESNICI JEDENÁCT IZRAELSKÝCH SPORTOVců A TRENÉRŮ A DRŽÍ JE JAKO RUKOJMÍ... POŽADUJÍ PROPUŠTĚNÍ PALESTINSKÝCH A NĚMECKÝCH VĚZŇŮ... ČERNÉ ZÁŘÍ...

S povzdechem složku zaklapl.

Vyklouzla z ní černobílá fotografie a Gabriel ji zvedl z betonové podlahy. Dva mladíci v džínsech a s ruksaky na zádech. Na první pohled dva Němci na toulkách Evropou - snímek byl pořízen na nábreží v Antverpách. Muž vlevo byl Benjamin; do čela mu padal hustý pramen vlasů a s uličnickým úsměvem na rtech objímal kolem ramenou kamaráda, který stál vedle něho.

Jeho společník se tvářil vážně a zasmušile, jako kdyby ho fotografování obtěžovalo. Měl krátce zastřižené vlasy, na očích sluneční brýle, a i když mu bylo jen málo přes dvacet, spánky již prokvetly šedinami. „Znamení chlapce, který odvedl práci muže," říkával Shamron. „Skrvny popela na skrání ohnivého prince."

Gabriel se jen nerad loučil se složkou novinových výstřižků, které se týkaly masakru při mnichovské olympiádě, ale bylo mu jasné, že tak objemný předmět by pod pozorným dohledem detektiva Weisse ven nepropašoval. Fotografie ovšem byla jiná kapitola a vsunuta pod chlopeň přepychové náprsní tašky bohatého obchodníka s uměním zmizela v kapse saka. Herr Landau vyšel ze sklepa a zavřel dveře.

Frau Ratzingerová čekala v chodbě. Gabriel uvažoval, jak dlouho tam stála, ale neodvážil se zeptat. Viděl, že v ruce drží vyztuženou obálku adresovanou Benjaminovi - rozlepenou.

Domovnice mu ji podala. „Myslela jsem, že byste si je chtěl vzít," řekla německy.

„Co je to?"

„Jeho brýle. Zapomněl je v hotelu. V Itálii. Recepční byl tak hodný, že mu je poslal. Pošta je bohužel doručila až po jeho smrti."

Gabriel si vzal obálku, otevřel ji a vylovil brýle. Typická pomůcka učence - nemoderní plastové obroučky, okousané nožičky, poškrábaná skla. Nahlédl do nitra obálky a spatřil pohlednici. Vysypal si ji do nastavené dlaně. Horský hotel s okrovou fasádou na břehu safírově modrého jezera kdesi v severní Itálii. Otočil pohled a přečetl si pozdrav.

Mnoho štěstí při práci na knize, pane profesore. Giacomo

Detektiv Weiss trval na tom, že odveze Gabriela do hotelu. Protože Herr Landau nikdy předtím Mnichov nenavštívil, byl Gabriel nucen předstírat užaslý obdiv nad osvětlenou neoklasicistní nádherou centra hlavního města Bavorska. Všiml si také, že policista vhodně volenými zájízdkami nenápadně cestu o pět minut prodloužil.

Konečně odbočili do dlážděné uličky - jmenovala se Annastrasse - ve čtvrti Lehel. Weiss zastavil před hotelem Opera. Podal Gabrielovi vizitku a znovu vyjádřil Herr Landauovi soustrast nad ztrátou, která ho postihla. „Kdybyste ještě něco potřeboval, klidně se na mě obraťte."

„Jedna věc by tady byla," řekl Gabriel. „Chtěl bych si promluvit s vedoucím Benjaminovy katedry na univerzitě. Nemáte náhodou jeho telefon?"

„Aha, doktor Berger. Jistě že mám."

Policista vytáhl z kapsy elektronický organizér, našel příslušná telefonní čísla a odrecitoval je. Gabriel si je okázale zapsal na zadní stranu Weissovy navštívenky, přestože jakmile je jednou slyšel,

jeho paměť je natrvalo zaznamenala, jako by byla vyrytá do kamene.

Poděkoval detektivovi a vyšel po schodech do svého pokoje. Od hotelové služby si objednal lehkou večeři a posilnil se zeleninovou polévkou a omeletou. Pak se osprchoval a ulehl do postele s materiály, které odpoledne obdržel na konzulátu. Pozorně pročetl každý dokument, a když skončil, zavřel složku a zahleděl se na strop. Poslouchal pleskání dešťových kapek na okenní tabulky a hlavou se mu honily naléhavé otázky. *Kdo tě zabil, Beni? Nějaký neonacista?* Ne, o tom Gabriel pochyboval. Domníval se, že Odinova runa a trojitá sedma namalovaná sprejem na zdi slouží jen ke svalení odpovědnosti na někoho jiného. Ale proč ho zabili? Gabriel uvažoval o jisté pracovní hypotéze. Benjamin si na univerzitě vzal vědeckou dovolenou, aby mohl napsat další knihu, ale on v jeho bytě nenašel ani stopu po tvůrčí práci. Žádné materiály jako výsledek předběžného průzkumu. Ani řádek rukopisu. Jenom poznámka na zadní straně pohlednice z italského hotelu. *Mnoho štěstí při práci na knize, pane profesore - Giancomo.*

Otevřel náprsní tašku a vylovil zpod chlopně fotografii, již si vzal ze sklepa. Paměť, která mu nedovolila zapomenout sebemenší maličkost, byla prokletím Gabrielova života. Přímě před sebou viděl, jak Benjamin podává fotoaparát mladé pohledné Belgičance, cítil, jak ho přítel táhne k zábradlí nad řekou. Pamatoval si dokonce, co mu Benjamin řekl, než mu položil ruku kolem ramenou.

„*Usmívej se, ty pacholku.*"

„*Nechápu, co je tady k smíchu, Beni.*"

„*Umíš si představit, jak by se táta tvářil, kdyby viděl, jak tady pózujeme na fotku?*"

„*Nakopal by ti za to do zadku.*"

„Neboj, já ji spálím.“

O pět minut později Gabriel přesně to v umývadle v koupelně udělal.

Detektiv Axel Weiss bydlel v Bodenhausenu, mnichovské residenční čtvrti na protějším břehu Isaru. Když však vyložil toho Izraelce před hotelem, neodjel domů. Místo toho popojel jen do

vedlejší ulice a zaparkoval v hlubokém stínu, odkud mohl pozorovat vchod hotelu Opera. O půl hodiny později vytůkal na mobilním telefonu číslo do Říma.

„Tady šéf,“ ozvalo se - jako vždy - anglicky se silným italským přízvukem.

„Myslím, že máme problém.“

„Mluvte.“

Detektiv detailně popsal události toho odpoledne a večera. Měl bohaté zkušenosti s komunikací na nezajištěné lince a dával si pozor, aby neuvedl žádné konkrétní údaje. Muž v Římě kromě toho dobře věděl, o čem a o kom je řeč.

„Máte možnost subjekt sledovat?“

„Ano, ale jestli je profesionál...“

„Udělejte to,“ utál policistu hlas z Říma. „A pořiďte jeho fotografii.“

Pak se spojení přerušilo.

05 KAPITOLA

VATIKÁN

„Kardinále Brindisi! Jsem potěšen vaší návštěvou.“

„Je mi ctí, Vaše Svatosti.“

Státní tajemník Svaté stolice kardinál Marco Brindisi se sklonil nad nabídnutý rybářův prsten, ale jeho rty na kameni dlouho neulpěly. Napřímil se a pohlédl papeži přímo do očí se sebedůvěrou, která hraničila s nestoudnou drzostí. Hubený, se ztrhanou vyzáblou tváří a kůží jako pergamen, Brindisi jako by se vznášel nad podlahou rezidence hlavy katolické církve. Jeho ručně šitá sutana pocházela ze stejného krejčovského salonu na Piazza della Minerva, který připravoval roucha pro papeže. Kříž z masivního zlata na jeho hrudi výmluvně svědčil o bohatství a vlivu jeho rodiny i příznivců. Záblesk bílého světla na malých kulatých sklech brýlí maskoval bleděmodré oči bez špetky smyslu pro humor.

Jako státní tajemník ovládal Brindisi nejen vnitřní chod vatikánského městského státu, ale i jeho mezivládní vztahy se zbytkem světa. Zastával funkci ministerského předsedy a byl druhým nejmocnějším mužem římskokatolické církve. Navzdory neskrývanému zklamání nad výsledkem konkláve si doktrinářský kardinál udržel pečlivě vybudovanou podporu v kurii, která se mu stala mocenskou základnou srovnatelnou s papežovou. Skutečnost byla taková, že si Svatý otec nemohl být jistý, zda by z případného přímého střetu vyšel vítězně on, nebo málomluvný kardinál.

Oba muži se spolu pravidelně setkávali u pátečního oběda. Této části svého pracovního týdne se papež nejvíce děsil. Na rozdíl od něj některé jeho předchůdce těšilo šťourat se v každé drobnosti chodu kurie a denně dlouhé hodiny pročítali jako otroci papírové velehory. Je dobře známo, že za panování Pia XII. a Pavla VI. svítila okna papežské pracovny dlouho přes půlnoc. Lucchesi věřil, že svůj čas lépe stráví duchovními záležitostmi, a každodenní

obtěžování činností kurie bytostně nesnášel. Bohužel zatím neměl státního tajemníka, jemuž by mohl plně důvěřovat, takže páteční oběd s kardinálem Brindisim nikdy nevynechal.

Posadili se naproti sobě v prosté jídelně papežské rezidence, Svatý otec v bílé klerice a bílé čepičce, kardinál v černé sutaně s šarlatovým lemem a čepičkou stejné barvy. Jako obvykle se zdálo, že Brindisimu jídlo nechutná, což Jeho Svatost neobyčejně potěšilo. Papež dobře věděl, že jeho státní tajemník je labužník, který si večer s oblibou chodí pochutnat na gastronomických kouzlech L'Eau Vive. Z toho důvodu pokaždé požádal jeptišky, které vládly jeho kuchyni, aby připravily pokrm urážející gurmánské chuťové buňky. Dnešní menu se skládalo z vývaru neurčitého původu, po němž následovalo příliš propečené telecí s vařenými brambory. Brindisi prohlásil pokrm za „inspirující“ a odvážně se snažil doložit slova skutkem.

Dlouhých pětadvacet minut se kardinál věnoval rozboru nej-různějších záležitostí kurie, každá další nudnější a únavnější než předchozí. Personální krize v Kongregaci pro uctívání Boha a svaté Eucharistie. Hádky v Pontifikální radě pro pastýřskou péči o emigranty a uprchlíky. Hlášení z měsíční porady vedení Vatikánské banky. Obvinění jistého kněze, který působil v Kongregaci pro duchovenstvo, ze zneužití služebního automobilu k soukromým účelům. Pokaždé, když se Brindisi nadechl k další tirádě, papež zamumlal: „Ach, to je velmi zajímavé, Eminence,“ a uvažoval, proč se má hlava římskokatolické církve zabývat takovými prkotinami.

„Obávám se, že s vámi budu muset probrat jednu...,“ hnidopišský kardinál si odkašlala a delikátně si poklepal na rty ubrouskem, „řekněme nepříjemnost, Vaše Svatosti. Nevím, jestli je právě teď k tomu vhodná chvíle, ale ta záležitost nesnese odkladu.“

„Ale jistě, Eminence,“ vyhrkl papež, který zoufale toužil po jakémkoliv změně tématu, jež by odlehčila únavné monotónní bušení problémů kurie. „Mluvte prosím.“

Brindisi odložil vidličku jako velitel pevnosti, která se po dlouhém obléhání vzdala, a sepal ruce pod bradou. „Zdá se, že náš starý přítel z listu *La Repubblica* zase kuje zlovolné pikle. Při přípravě podrobného životopisu Vaší Svatosti pro velikonoční vy-

dání odhalil jisté...,“ přemítavá pauza, pohled k nebesům, který jako by hledal inspiraci, „jistě *nesrovnalosti* ve vašem dětství.“

„O jaké nesrovnalosti jde?“

„Týkají se přesného data smrti vaší matky. V kolika let jste osiřel. Kde jste potom žil. Kdo se o vás staral. Ten reportér je hrozný šťoural a sekretariát s ním má pořád problémy. Dokáže vyhrabat věci, které jsme se usilovně snažili pohřbít. Svým lidem jsem přísně zakázal s ním mluvit bez souhlasu tiskové kanceláře, ale nějak...“

„Takže pokud tomu dobře rozumím, někdo zákaz překročil?“

„S politováním musím konstatovat, že ano, Vaše Svatosti.“

Papež odsunul prázdný talíř a těžce vydechl. Ve dnech bezprostředně po konkláve měl v úmyslu odhalit všechny detaily svého dětství, ale v kurii a ve Vatikánské tiskové kanceláři převážil názor, že svět není připraven smířit se s představou papeže rošťáka, kluka, kterého vychovala ulice a který se živil svým důvtipem i pěstičkami, než ho ke své hruď přivinula matka církev. Klasický příklad vatikánského tajnůstkářství a lstivých podvodů, kterými Lucchesi tak opovrhoval. Nechtěl však hned na počátku svého panování promrhat cenný politický kapitál, a proto neochotně a se skřípěním zubů souhlasil, aby některé méně svaté detaily jeho mládí zahalila rouška tajemství.

„Oznámit světu, že jsem vyrůstal v Padově obklopen milující rodinou, věrně oddanou Bohu a svaté Panně, než jsem v patnácti vstoupil do semináře, byla vážná chyba. Váš přítel novinář teď odhalí pravdu.“

„S ním si poradím. Existují způsoby, jak umravnit vzpurné žurnalisty.“

„Například?“

„Zakážeme jim účast v doprovodu na zahraničních cestách Vaší Svatosti. Nepustíme je na žádnou tiskovou konferenci. Odvoláme jejich privilegia u tiskové kanceláře.“

„To mi připadá jako neomluvitelná hrubost.“

„Pochybuji, že budeme nuceni zajít tak daleko. Jistě ho dokážeme přesvědčit o naší pravdě po dobrém.“

„A jaká je ta vaše pravda?“

„Vyrůstal jste v Padově obklopen milující rodinou, věrně oddanou Bohu a svaté Panně." Brindisi se usmál a smetl si ze sutany neviditelný drobek. „Ale když už musíme podstoupit takovou bitvu, bylo by užitečné znát komplexní obraz, abychom věděli, proti čemu máme bojovat."

„Co navrhuje?"

„Stručné memorandum. Nikdo z kurie kromě mne ho neuvidí a já sám je použiji pouze pro přípravu oficiálního dementi - pokud bychom ho potřebovali."

„Tuhle taktiku jste se naučil při studiu kanonického práva, Marco?"

Brindisi se znovu usmál. „Některé postupy mají univerzální platnost, Svatosti."

Papež a kardinál se odmlčeli, když dvojice jeptišek odnesla nádobí a naservírovala espresso. Svatý otec si v kávě pomalu rozmíchal cukr a pak zvedl zrak k Brindisimu.

„Také bych si s vámi chtěl o něčem promluvit. Týká se to záležitosti, o níž jsme diskutovali před několika měsíci - mé iniciativy zaměřené na urovnání rozporů mezi církví a Židy."

„Zajímavý námět, Vaše Svatosti." Kardinál, který celou svou kariéru šplhal po byrokratickém žebříčku kurie, dokázal ta slova pronést zcela neutrálním tónem.

„Jako součást své iniciativy chci nechat vypracovat studii o vztahu naší církve k holocaustu. Za účelem bádání budou zpřístupněny všechny relevantní dokumenty vatikánských archivů a tentokrát nesvážeme historikům a odborníkům, které pro tento projekt vybereme, ruce žádnými omezeními."

Již tak bledá tvář kardinála Brindisiho jako by pozbyla veškerou barvu. Složil ukazováky do stříšky a přitiskl si je ke rtům ve snaze ovládnout emoce, než vyrazí do protiútok. „Jistě víte, Svatosti, že podobnou studii nechal připravit váš předchůdce, který ji světu předložil v roce 1998. Nevidím žádný rozumný důvod, proč byste měl opakovat Polákovu práci, když církev musí v současné době řešit řadu jiných - a odvážím se tvrdit, že mnohem důležitějších - problémů."

„Myslíte *Vzpomínáme*? Mělo se to jmenovat *Omlouváme se* nebo *Žádáme o odpuštění*. Ta studie byla povrchní, vůbec nešla do

hloubky zpytování duše nebo hledání pravdy. Byla to jen další urážka lidí, jejichž rány jsme si přáli vyléčit. Co tam stálo? Církev se nedopustila ničeho zlého. Snažili jsme se pomáhat. Někteří z nás pomohli víc než jiní. Zabíjeli přece Němci, ne my, ale v každém případě je nám vás líto. Ostudný dokument.”

„Někteří by mohli pokládat za ostudné, že se takto vyjadřujete o díle svého předchůdce.”

„Rozhodně nechci shazovat Polákovo úsilí. Měl srdce na správném místě, ale obávám se, že mu chyběla podpora ze strany kurie.” *Ze strany tobě podobných*, pomyslel si Lucchesi. „To je důvod, proč ten dokument, pokud vůbec, říká tak málo. Právě z úcty k Polákovi představím novou studii jako pokračování jeho dobrého díla.”

„Jenže bez ohledu na vaši snahu tvrdit opak bude tato nová práce brána jako implicitní kritika.”

„Vy jste se účastnil práce v komisi, která *Vzpomínáme* připravila, že?”

„Jistě, Vaše Svatosti.”

„Trvalo vám deset let, než jste sepsali čtrnáct stránek!”

„Zvážení všech souvislostí a přesné vyjádření vyžaduje svůj čas.”

„Stejně jako výmluvy a přikrášlování pravdy.”

„Ohrazuji se proti...”

Papež mu skočil do řeči: „Stavíte se proti znovuotevření této problematiky ze strachu, aby neutrpěla pověst církve, nebo se obáváte, že si tím podkopete šanci zaujmout moje místo, až odejdu?”

Brindisi složil ruce do klína a krátce zvedl oči ke stropu, jako kdyby se chystal zahájit čtení z evangelia. „Stavím se proti znovuotevření této problematiky z obavy, že tím dodáme další municí těm, kdo nás chtějí zničit.”

„Soustavné vytáčky, klamání a uhýbání před pravdou je riskantnější. Jestli nepromluvíme přesvědčivě a otevřeně, dokončíme záměr našich nepřátel vlastní rukou. Zničíme sami sebe.”

„Když dovolíte, Svatosti, promluvit otevřeně *mně*, vaše naivita v této záležitosti je přímo šokující. Ty, kdo nás odsuzují, církev

neuspokojí, ať řekne cokoliv. Ve skutečnosti bychom tím jenom přilili olej do jejich ohně. Nemohu připustit, abyste podobnými

pošetilostmi pošlapal památku předchozích papežů a reputaci církve. Pius Dvanáctý si zaslouží svatořečení, ne další ukřižování."

Pietro Lucchesi měl hodně daleko k tomu, aby se nechal opít mocí papežského úřadu, ale tak bezostyšně porušení subordinaace, jaké Brindisiho poznámka znamenala, v něm vyvolalo hněv. Vzepětím vůle se přinutil ke klidu, ale z jeho tónu čísel směřovala zlosti a blahosklonné převahy dané postavením, která nemohla muži, jenž seděl na opačné straně stolu, uniknout. „Mohu vás ujistit, Marco, že ti, kdo prosazují Piovu kanonizaci, budou muset svou snahu odložit až do doby po příštím konkláve."

Kardinál přejížděl dlouhým pavoučím prstem po okraji šálku a obrňoval se před novým útokem na nepřítelům úporně hájenou baštu. Nakonec si odkašlal a prohlásil: „Polák se při nespočetných příležitostech omluvil za hříchy, které spáchali někteří synové a dcery církve. Stejně tak se omluvili i jiní preláti. Mnozí, jako například naši bratři ve Francii, zašli mnohem dál, než bych já osobně pokládal za únosné. Jenže Židé a jejich spojenci v médiích nebudou spokojeni, dokud nepřiznáme, že jsme se mýlili, že se mýlil i papež Pius Dvanáctý, velký a svatý muž. Nedokážou pochopit, jak můžete i vy, Svatosti, soustavně zapomínat, že se církev jako ztělesnění Krista na zemi *nemůže* mýlit. Církev je neomylná, církev je pravda sama. Kdybychom přiznali, že se církev nebo papež mýlili..." Kardinál záměrně ponechal větu nedokončenou a pak dodal: „Dopustil byste se chyby, Svatosti, kdybyste tu svou iniciativu předložil. *Těžké* chyby."

„Za těmito zdmi, Marco, má slovo *chyba* těžký náboj. Jistě nebylo vaším záměrem vznést proti mně tak závažné obvinění."

„Nechci teď svá slova rozebírat, Svatosti."

„A co když dokumenty v tajných archivech promluví jinou řečí?"

„Tyto dokumenty nesmí být nikdy zpřístupněny."

„Jediný, kdo má oprávnění uvolnit záznamy tajných archivů, jsem tady *já*. A já jsem se rozhodl, že je uvolním."

Kardinál si pohrával s těžkým křížem na hrudi. „Kdy hodláte tu svou... *iniciativu* oznámit?"

„Příští týden."

„Kde?"

„Na druhém břehu řeky," odpověděl papež. „Ve Velké synagoze."

„To nepřipadá v úvahu!" zhrozil se kardinál. „Kurie nebude mít dost času na přípravu a promyšlení, které si tak závažná záležitost vyžaduje!"

„Je mi dvaasedmdesát. Já zase nemám čas čekat, až nadutí byrokrati z kurie uráčí tuto problematiku připravit a promyslet. Obávám se, že právě takový postup vede k pohřbívání a zapomínání nepříjemností. Domluvil jsem se s rabínem. Příští týden se vypravím do ghetta, ať už s podporou kurie, nebo bez ní - nebo svého státního tajemníka, když už jsme u toho. Pravda, Eminence, nás osvobodí."

„A vy, pouliční tulák z Veneta, který se náhodou stal papežem, mi chcete namluvit, že máte patent na pravdu, ano?"

„Pravdu zná jen Bůh, Marco, ale Tomáš Akvinský psal o *ignorantia affectata*, pěstěné nevědomosti. Náš Spasitel řekl, že je světlem světa, ale my tady ve Vatikánu žijeme ve tmě. Mám v úmyslu rozsvítit."

„Možná mě klame paměť, Svatosti, ale pokud si vzpomínám, na konkláve jsme volili *katolického* papeže."

„To je pravda, Eminence, ale současně jste zvolili i lidskou bytost."

„Kdyby nebylo mě, pořád byste chodil v červeném." „Papeže vybírá Duch svatý. My jenom vhazujeme lístky podle jeho vůle."

„Další příklad vaší otřesné naivity."

„Doprovodíte mě příští týden přes Tiberu?"

„Myslím, že příští týden dostanu chřipku." Kardinál prudce vstal. „Děkuji, Vaše Svatosti, za další chutný pokrm."

„Na shledanou příští pátek?"

„To se ještě uvidí."

Papež natáhl ruku. Kardinál Brindisi sklopil zrak k rybářově prstenu, jehož kámen se leskl ve světle lampy, a pak se beze slova otočil a odešel, aniž ho políbil.

Ve vedlejší místnosti - šlo o špižírnu - vyslechl hádku mezi Svatým otcem a kardinálem kněz Luigi Donati, papežův osobní tajemník. Po Brindisiho odchodu potichu vstoupil do jídelny a našel svého pána, jak si se sklopenou hlavou a s očima zavřenýma vyčerpáním ustaraně mne palcem a ukazovákem kořen nosu. Otec Donati se posadil na židli, kterou kardinál právě uvolnil, a štitivě odstrčil nedopitý šálek kávy.

„Vím, že to bylo nepříjemné, Vaše Svatosti, ale současně to bylo nezbytné.“

Trvalo dlouho, než papež vzhlédl. „Právě jsme probudili spící kobru, Luigi.“

„Ano, Vaše Svatosti.“ Donati se předklonil a ztišil hlas. „Ted se modleme za to, že se kobra ve svém vzteku přepočítá a uštkne sama sebe.“

06 KAPITOLA

MNICHOV

Většinu dopoledne následujícího dne strávil Gabriel pokusy sehnat doktora Helmuta Bergera, vedoucího katedry moderních dějin Ludwig-Maximilianovy univerzity. Doma mu na záznamníku nechal dva vzkazy, další v hlasové schránce jeho mobilního telefonu a ještě jeden u nevrlé sekretářky na pracovišti. Při obědě na stinné zahradě hotelu uvažoval, jestli by neměl na profesora počkat před jeho kanceláří jako lovec na kořist, ale vtom se objevil recepční s lístkem v ruce. Ctihodný profesor souhlasí se schůzkou a navrhuje restauraci Gastätte Atzinger na Amelienstrasse v půl sedmé večer.

Gabriel tedy musel nějak překlenout pět hodin. Bezmračná obloha slibovala příjemné odpoledne, takže se rozhodl pro procházku. Vyšel z hotelu a úzká dlážděná ulička ho dovedla k jižnímu konci anglické zahrady. Pomalu kráčet po písčitých stezkách, ve stínu porostu podél potůčku, přes sluncem zalité trávníky. V pozadí se proti křišťálově modrému nebi třpytila tři sta metrů vysoká věž, na níž v roce 1972 plápolal olympijský oheň. Sklopil oči a pokračoval v chůzi.

Opustil park, zamířil do Schwabingu a došel až do Adalbertstrasse. U domu číslo 68 zametala Frau Ratzingerová schody. Nechtěl už s domovnicí mluvit, a tak zahrnul za roh a vydal se opačným směrem. Každých pár metrů pozvedl oči a zahlédl věž, která před ním čněla do stále větší výšky.

Po deseti minutách stál na jižním okraji vesničky. V mnoha ohledech olympijský park nic jiného nebyl - prostě vesnice, rozlehlá obytná čtvrť s vlastním vlakovým nádražím, vlastní poštou, dokonce s vlastním starostou. Hranaté betonové bungalovy i vyšší apartmánové domy stáří nepěkně poznamenalo. Ve snaze pro-

jasnit prostor byly mnohé budovy pomalovány křiklavými batikovými vzory.

Gabriel došel na Connollystrasse. Nebyla to ulice v pravém smyslu slova, spíš průchod pro pěší lemovaný dvoupatrovými obytnými domy. U čísla 31 se zastavil. V prvním patře vyšel na balkon polonahý mladík a vytřepal předložku, ale Gabrielova paměť si vyvolala jiný obrázek - místo Němce před sebou viděl Palestince s kuklou na hlavě. Pak vyšla z přízemního bytu žena, která postrkovala skládací kočárek a v náruči držela dítě, ale Gabriel na prchavý okamžik spatřil Issu, vůdce úderního týmu teroristické organizace Černé září, jak se s obličejem začerněným krémem na boty pyšně naparuje ve svém safari obleku a golfové čepici.

Žena se na Gabriela zadívala pohledem člověka, který je zvyklý, že před jeho domem postávají cizinci s nevěřícím výrazem. *Ano, jako by říkala, tohle je místo, kde se to stalo. Ale teď je to můj domov, takže si laskavě dejte odchod.* Asi v jeho očích vycítila něco, co ji znepokojilo, protože rychle posadila dítě do kočárku a spěchala ke hřišti s pískovištěm a prolézačkami.

Gabriel vyšel na nízký kopeček a posadil se do chladivé trávy. Když se dostavily nepříjemné vzpomínky, obvykle se zoufale snažil je zahnat, ale teď odemkl dveře zavřené na sedm západů a dovolil jim vstoupit. *Romano... Springer... Spitzer... Slavín...* obličeje mrtvých mu defilovaly před očima. Celkem jedenáct. Dva zahynuli hned při přepadu, dalších devět během totálně zpackaného pokusu německé policie o vysvobození rukojmí. Ministerská předsedkyně Golda Meirová si přála pomstu biblického rozměru - oko za oko - a přikázala Ústavu, aby „vyslal chlapce“ do štvánice na příslušníky Černého září, kteří útok připravili a provedli. Vedením akce byl pověřen neomalený operační důstojník Mossadu Ari Shamron a jeden z „chlapců“, které si pro tento úkol vybral, byl nadaný mladý student jeruzalémské umělecké akademie Betsal'el jménem Gabriel Allon.

Shamron shodou náhod narazil na záznam z Gabrielovy nešťastné povinné vojenské služby. Nadřízení důstojníci označili dítě rodičů, kteří přežili Osvětim, za arogantního a sobeckého mladíka, který podléhá občasným záchvatům melancholie, ale sou-

časně je nadprůměrně inteligentní a hlavně je schopen samostatně se rozhodnout a přistoupit k činu, aniž by čekal na poučení či radu

velitele. Kromě toho plyně mluvil několika jazyky, což byla u pěšáka v první linii schopnost celkem k ničemu, zato přednost, kterou Ari Shamron s oblibou vyhledával u svých rekrutů. Operační důstojníci Ústavu nebojují svou válku na Golanských výšinách nebo na Sinaji, bitevním polem jejich tajné války jsou stíny evropských velkoměst. Gabriel se postavil na zadní, ale Shamron mu nedal na vybranou.

„Už zase umírají Židé na německé půdě s rukama svázanýma za zády,“ hřímá tehdy Ari. „Tvoji rodiče přežili, ale kolik jich takové štěstí nemělo? A co jejich bratři a sestry? Jejich tety a jejich strýcové? Prarodiče? Všichni mrtví, že? Opravdu hodláš sedět na zadku tady v Tel Avivu u svých štětců a palet a nehnout prstem? Máš nadání a schopnosti, které potřebuju. Věnuj mi je na několik měsíců a pak si se svým životem dělej, co uznáš za vhodné.“

Operace dostala kódové označení Boží hněv. Ve slovníku úderného týmu byl Gabriel *aleph* a první hláska hebrejské abecedy je vyhrazena pro zabijáka. Agentům, kteří vystopovali příslušníky Černého září a sledovali jejich zvyky, se říkalo *ayin*, těm, kdo měli na starosti komunikaci, zase *qoph*. Benjamin Stern, *heth*, odpovídal za logistiku. Jeho úkolem bylo zajištění dopravy a ubytování tak, aby nebylo možné vystopovat až k Mossadu. Někdy působil jako řidič únikového vozidla a skutečně také seděl za volantem zeleného fiatů, který odvážel Gabriela z Piazza Annibaldino v ten večer, kdy zabil šéfa italské pobočky Černého září. Cestou na letiště Gabriel přítele požádal, aby zastavil u krajnice - potřeboval se vyzvracet. Ještě teď mu zněl v uších jeho křik, ať si okamžitě nasedne.

„Ještě moment.“

„Nestihneš letadlo!“

„Říkám ještě moment!“

„Co je to s tebou? Ten hajzl si zasloužil zemřít!“

„Tys neviděl jeho ksicht, Beni. Tys neviděl ten jeho podělanej ksicht!“

Během následujících osmnácti měsíců Shamronův tým zlikvidoval dvanáct příslušníků Černého září - Gabriel měl na kontě rovnou polovinu -, a když bylo po všem, Benjamin se vrátil na

akademickou dráhu. Gabriel se také pokusil o návrat do školy, ale před očima se mu neustále zjevovali duchové mrtvých, kteří zahynuli jeho rukou, a už nedokázal malovat. Nechal tedy Leu v Izraeli a odstěhoval se do Benátek, kde začal studovat restaurátorství uměleckých děl u Umberta Contiho. V této práci našel duchovní útěchu. Conti, který o Gabrielově minulosti pochopitelně neměl sebemenší tušení, to nějakým záhadným šestým smyslem vycítil. Často za ním přišel pozdě večer do jeho pokoje a vytáhl ho do benátských ulic, aby společně pozorovali umění. Jednoho dne stáli před velkým Tizianovým oltářním obrazem v bazilice Frari a Conti sevřel Gabrielovi paži.

„Muž, který je spokojen sám se sebou, může být dobrým restaurátorem, ale nikoli velkým restaurátorem. Takovým se může stát jen ten, kdo stojí před poničeným plátnem svého života. Pro tebe je to jako meditace. Rituál. Jednoho dne se staneš velkým restaurátorem. Jsem přesvědčen, že budeš lepší než já.“

A i když to Conti nemohl vědět, přesně totéž řekl Gabrielovi Shamron onoho večera, kdy ho poslal do Itálie zabít prvního Palestince.

Přesně s úderem půl sedmé stál Gabriel před Gastatte Atzinger. První, co z doktora Helmuta Bergera spatřil, bylo světlo jeho jízdního kola, které plulo nad dlažbou Amalienstrasse. Pak se objevily obrysy postavy, nohy rytmičky šlapající do pedálů, řídnoucí prošedivělé vlasy vznášející se jako křídla nad velkýma ušima. Přes záda měl zavěšený hnědý kožený batůžek.

Roztomile působící dojem z příjezdu vedoucího katedry se rázem rozplynul, protože Helmut Berger kolem sebe - jako ostatně spousta německých vzdělanců - šířil nepříjemné ovzduší muže, který se musí celý den potýkat s podřadnými bytostmi nižšího intelektu. Hned v úvodu prohlásil, že má čas jen na jedno malé pivo, ale velkopansky vyzval Gabriela, ať si klidně vybere něco z jídelního lístku. Herr Landau si objednal pouze minerálku, což Němec očividně považoval za skandální.

„Přijměte mou upřímnou soustrast. Vašeho bratra je mi moc líto. Promiňte, *nevlastního* bratra. Byl platným členem našeho sboru. Jeho smrt nás všechny šokovala." Odříkával příslušné fráze bez

špetky skutečného citu, jako kdyby mu je na objednávku předepsal jeden z jeho studentů. „Co pro vás mohu udělat, Herr Landau?" „Je pravda, že Benjamin byl v době vraždy na vědecké dovolené?"

„Ano, je. Pracoval na další knize."

„Víte, jaké téma chtěl ve svém díle rozebírat?"

„Bohužel ne."

„Neříkejte." Gabriela to skutečně překvapilo. „To se stává běžně, že někdo z katedry odejde pracovat na knize, aniž sdělí, o čem chce psát?"

„To ne. Ale Benjamin držel svůj projekt od samého začátku v naprosté tajnosti."

Gabriel usoudil, že by nebylo taktické v této otázce dále naléhat. „Benjaminovi někdo opakovaně vyhrožoval. Věděl jste, čeho se hrozby týkaly?"

„Těch výhrůžek bylo tolik, že se v nich člověk těžko orientoval. Benjaminovy teorie o kolektivní vině Němců za válečné zločiny z něj u mnoha našich spoluobčanů udělaly, jestli to tak mohu říci, velmi nežádoucí osobu."

„Mám dojem, že jste jeho názory nesdílel."

Profesor pokrčil rameny. „Před několika lety jsem napsal knihu o roli německé katolické církve za druhé světové války. Benjamin s mými závěry nesouhlasil a dal to veřejně jednoznačně najevo. Pro žádného z nás to nebyl příjemný zážitek."

Doktor Berger se podíval na hodinky. „Mám bohužel domluvenou další schůzku. Chcete se ještě na něco zeptat? Myslím v souvislosti se smrtí vašeho bratra."

„Minulý měsíc podnikl Benjamin výlet do Itálie. Nevíte náhodou, proč tam jel? Týkalo se to nějak té jeho knihy?"

„Nemám tušení. Pochopte, doktor Stern neměl ve zvyku informovat mě o svých cestovatelských plánech." Profesor dopil pivo a vstal. Přednáška skončila. „Ještě jednou upřímnou soustrast, Herr Landau. Přeju vám hodně štěstí ve vašem pátrání."

To určitě, ty pokrytče, pomyslel si Gabriel, když se díval za Bergerem, jak nasedá na kolo a odjíždí.

Při návratu do hotelu si Gabriel zašel do obrovského student-ského knihkupectví na jižním okraji univerzitní čtvrti. Chvilí studoval plánek obchodu a pak vyšel po schodech do cestovatelského oddělení, kde pátral na policích mezi mapami, až našel severní Itálii.

Rozložil ji na nedaleký stolek a sáhl do kapsy pro pohlednici. Hotel, kde Benjamin pobýval, se nacházel v městě Brenzone. Podle fotografie usoudil, že by je měl hledat na břehu jednoho ze severoitalských jezer. Začal na západě a pomalu postupoval doprava a pozorně četl jména všech měst, vesnic a osad, která lemují velké vodní plochy alpského podhůří. Nejprve Lago Maggiore, pak Como, po něm Iseo a nakonec Lago di Garda. *Brenzone*. Tady je, na východním břehu Gardského jezera, asi v polovině vzdálenosti mezi vybouleninou na jižním konci a dýkovitým severním výběžkem.

Gabriel složil mapu a zamířil do přízemí k pokladně. Za okamžik prošel otáčecími dveřmi na ulici, nákup uložený i s pohlednicí v kapse saka. Instinktivně přešel očima chodník, zaparkované automobily a okna okolních budov.

Zahnul doleva a vyrazil k hotelu. Cestou uvažoval, proč celou dobu, kterou strávil v knihkupectví, seděl detektiv Axel Weiss v kavárně na druhé straně ulice - a proč ho teď sleduje přes centrum Mnichova.

Gabriel věděl, že by mohl německému policistovi snadno uniknout nebo ho přímo konfrontovat, ale teď nebyla vhodná chvíle prozradit, že je zkušený a dobře vycvičený profesionál. Pro detektiva Axela Weisse, uvažoval, jsem Ehud Landau, majitel umělecké galerie a nevlastní bratr zavražděného historika Benjamin Sterna, nic víc - o to podivnější je, že mě sleduje.

Vešel do hotelu na Maximilianstrasse, z veřejného automatu v hale si krátce zatelefonoval a vrátil se na ulici. Policista se ho stále držel a s padesátimetrovým odstupem kráčel po protějším chodníku.

Gabriel šel přímo do svého hotelu. V recepci si vyzvedl klíč od pokoje a vyjel výtahem do patra, kde bydlel. Šaty složil do cestovního vaku na oděvy z černé kůže, pak odemkl pokojový sejf

a vytáhl z něj složku, kterou dostal na izraelském konzulátu, a poštovní obálku s Benjaminovými brýlemi. Uložil obsah trezoru do diplomatického kufříku a zaklapl víko. Pak zhasnul světla a postavil se k oknu. O kus dál parkoval na ulici osobní automobil a Gabriel rozeznal nad volantem žhnoucí konec cigarety. Weiss. Zatáhl závěs, posadil se okraj postele a čekal na zazvonění telefonu.

„Landau," ohlásil se o dvacet minut později.

„Roh Seitzstrasse a Unsoldstrasse, kousek na jih od Prinzregenten. Víš, kde to je?"

„Ano," odpověděl Gabriel. „Dej mi číslo."

Kombinaci devíti písmen a cifer, kterou vyslechl, se neobtěžoval zapisovat.

„Klíče?"

„Jako obvykle. Zadní nárazník, u obrubníku."

Zavěsil, natáhl si sako a vzal zavazadla. Nočnímu recepčnímu se omluvil, že se odhlašuje dříve, než původně oznámil.

„Přejete si taxi, Herr Landau?"

„Děkuji, ale nebude to nutné. Někdo mě vyzvedne."

Úředník mu přisunul účet. Gabriel zaplatil jednou z mnoha kreditních karet, které dostal od Shamrona, a vyšel před hotel. Dal se vlevo a s kufříkem v jedné ruce a vakem na oděvy v druhé rychle kráčet po chodníku. Za necelých dvacet vteřin zaslechl otevření a hned nato zabouchnutí automobilových dveří a po nich kroky na vlhké dlažbě Annastrasse. Zachoval stejné tempo a potlačil impuls ohlédnout se přes rameno.

„Roh Seitzstrasse a Unsoldstrasse..."

Za kostelem zahnul vlevo a zastavil se na malém náměstíčku, aby se zorientoval. Pak se otočil doprava a úzkou uličkou směřoval k dopravnímu ruchu na Prinzregentenstrasse. Weiss ho neustále sledoval.

Míjel řadu zaparkovaných automobilů a sledoval poznávací značky, až narazil na tu, kterou si před chvílí vyslechl v telefonu. Tmavě šedý Opel Omega. Předklonil se, aniž se úplně zastavil, a

přešel prsty pod pravým nárazníkem, až nahmatal klíčky. Rychlým, ale nenápadným pohybem, který Weiss s největší pravděpodobností nezaregistroval, odtrhl pásku, kterou byly přilepeny.

Stiskl tlačítko na dálkovém ovladači a dveře se automaticky odemkly. Obešel vůz, otevřel si vlevo vpředu a hodil zavazadla na sedadlo spolujezdce. Detektiv Weiss k němu běžel, v obličeji výraz zděšené paniky.

Gabriel vklouzl za volant, vsunul klíček do zapalování a nastartoval. Zařadil jedničku, odpoutal se od chodníku, na nejbližší křižovatce ostře odbočil a splynul s večerním provozem.

Detektiv Axel Weiss vyskočil u hotelu z auta tak rychle, že si zapomněl vzít mobilní telefon. Celou cestu zpátky běžel, a než vytůkal číslo, musel popadnout dech. Za okamžik už informoval muže v Římě, že izraelský občan Ehud Landau mu unikl.

„Jak?“

Policista rozpačitě vysvětloval.

„Vyfotil jste ho aspoň?“

„Dnes odpoledne v olympijské vesnici.“

„Ve vesnici? Co tam proboha dělal?“

„Hleděl na činžák v Connollystrasse. Číslo třicet jedna.“

„Tam se to stalo?“

„Ano. Není nic neobvyklého, že tam Židé putují.“

„A je stejně tak obvyklé, že Židé odhalí, že je někdo sleduje, a předvedou dokonalý únikový manévr?“

„Ještě jednou se omlouvám.“

„Pošlete mi tu fotografii. *Ještě dnes!*“

Hned nato muž v Římě přerušil spojení.

07 KAPITOLA

OKOLÍ RIETI, ITÁLIE

Villa Galatina se vyznačuje znepokojující krásou. Bývalé benediktinské opatství se tyčí na žulové skále v kopcích Lazia a odmítavě shlíží na vesnici, příkrčenou na dně zalesněného údolí. V sedmnáctém století opatství koupil jistý vlivný kardinál a přestavěl ho na okázalé venkovské sídlo, kam se Jeho Eminence mohla v letních měsících uchýlit před žhavým římským vedrem. Architekt měl naštěstí dost zdravého rozumu, aby zachoval exteriér v původní podobě, a zlatavě hnědá fasáda přežila až do dnešních dnů, stejně jako zubatá cimbuří.

Jednoho chladného březnového rána se po větrem ošlehané hradební zdi procházel ozbrojený muž, který ovšem neměl přes rameno zavěšený luk, ale odstřelovačskou pušku s dalekohledem. Současný majitel opatství nebral svou osobní bezpečnost na lehkou váhu. Roberto Pucci, finanční a průmyslový magnát, ovládal moderní Itálii vlivem, který se mohl směle srovnávat s mocí renesančních církevních knížat.

Před ocelovou bránou, kterou střežila dvojice mužů v tmavě hnědých oblecích, zabrzdila pancéřovaná limuzína značky Mercedes a cestující na zadním sedadle stáhl okénko. Jeden ze strážných si prohlédl jeho obličej a pak sjel pohledem na nápadnou poznávací značku s písmeny SVC. *Vatikánské číslo*. Brána sídla Roberta Pucciho se otevřela na asfaltovou příjezdovou cestu lemovanou cypřiši. Samotná vila stála na kopci o půl kilometru dál.

Mercedes projel po cestě a zajel na štěrkem vysypané nádvoří, zastíněné korunami sošných borovic a eukalyptu, mezi dvě desítky dalších automobilů, které zde parkovaly pod pozorným dohledem malé armády tělesných strážců a řidičů. Cestující na zadním sedadle vystoupil, a zatímco se jeho ochránce připojil k ostatním, on sám zamířil nádvořím ke zvonici kaple.

..

Jmenoval se Carlo Casagrande a jeho jméno kdysi, byť jen na krátký čas, v Itálii zdomácnělo a znal je doslova každý. Generál Casagrande totiž v té době působil jako náčelník protiteroristické jednotky *L'arma dei Carabinieri* a měl hlavní zásluhu na rozdrčení . nechvalně proslulých Rudých brigád. Kvůli osobní bezpečnosti se zásadně vyhýbal objektivům fotoreportérů a jeho obličej by mimo okruh zpravodajských služeb poznalo jen velmi málo lidí.

Casagrande ovšem u karabiniérů dávno nesloužil. V roce 1981, týden po nezdařeném atentátu na papeže Jana Pavla II. rezignoval na svou funkci a zmizel za zdmi Vatikánu. Svým osobitým způsobem pak soustavně pracoval pro muže na Svatém stolci. Převzal vedení Vatikánské bezpečnostní kanceláře a slavnostně přísahal, že žádný papež již neodjede z náměstí Svatého Petra v sanitce a nikdo se nebude muset modlit ke svaté Panně za záchranu jeho života. Jedním z prvních činů, jimiž zahájil své působení na papežském dvoře, bylo důkladné vyšetření pozadí nezdařeného atentátu s cílem identifikovat spiklence a neutralizovat je, aby jim znemožnil připravit nový úklad o život Svatého otce. Výsledky vyšetřování byly tak omračující, že se o ně Casagrande podělil pouze se samotnou hlavou katolické církve.

Dnes už Casagrande nebyl za osobní ochranu papeže přímo odpovědný; v posledních třech letech plnil pro milovanou církev jiný úkol. Oficiálně pořád patřil k Vatikánské bezpečnostní kanceláři, ale šlo vlastně o registraci pod cizí vlajkou, která mu v jistých kruzích dodávala vážnosti a důvěryhodnosti. Ve skutečnosti stál v čele organizace s nic neříkajícím jménem Divize zvláštního vyšetřování. Jeho poslání bylo tak tajné, že pravou podstatu jeho práce znala ve Vatikánu jen hrstka nejzasvěcenějších.

Casagrande vstoupil do kaple a po tváři ho pohladil chladivý vzduch, prosycený vůní kadidla a včelího vosku z plápolajících svíček. Ve výklenku za dveřmi ponořil špičky prstů do svěcené vody a pokřížoval se a pak zamířil centrální uličkou k oltáři. Označení „kaple“ zdaleka nevystihovalo situaci - tak velkým a honosně vyzdobeným kostelem se nemohla pochlubit většina okolních farností.

Posadil se do první řady a přes uličku mu pokynul Roberto Pucci v šedém obleku a bílé košili s rozhalenkou. Navzdory pěta-

sedmdesáti letům věku z Pucciho stále vyzařovala aura fyzické nepřemožitelnosti. Měl sněhobílé vlasy, pleť v obličejí získala barvu naolejované sedlové kůže. Chladně si Casagrandeho přeměřil přivřenýma černýma očima. *Pucciho pohled*. Když se na vás tento stařec podíval, měli jste dojem, že se rozhoduje, zda vám probodnout srdce, nebo podříznout hrdlo.

Jako Carlo Casagrande byl i Roberto Pucci *uomo di fiducia*, důvěrník. Do nejvnitřnějších komnat Svaté stolice byl vpuštěn pouze takový laik, který vládl unikátními schopnostmi ceněnými muži z Vatikánu. Casagrandeho parketou byla problematika bezpečnosti a zpravodajství, Pucciho pak peníze a politická moc. Desítky let ovládala jeho neviditelná ruka italskou politickou scénu a žádná vláda se nemohla ujmout moci, dokud nepodnikla pouť do Villa Galatina a nezískala jeho požehnání. Ovšem pouze málo italských politiků vědělo, že Pucci svírá stejně pevnou dlaní i jinou římskou instituci - Vatikán. Jeho moc nad Svatou stolicí se odvíjela od utajené správy značné části obrovského majetku - akcií i nemovitostí - katolické církve. Pod Pucciho geniálním vedením čistá hodnota vatikánského portfolia zaznamenávala astronomický růst. Na rozdíl od svých předchůdců dosáhl Pucci těchto finančních úspěchů bez sebemenšího náznaku skandálu.

Casagrande se ohlédl přes rameno. V kostelních lavicích se usadil skutečný výkvět: italský ministr zahraničí, vlivný biskup z Kongregace pro nauku víry, vedoucí Vatikánské tiskové kanceláře, významný konzervativní teolog z Kolína nad Rýnem, investiční bankéř z Ženevy, předseda francouzské krajně pravicové strany, majitel španělského mediálního impéria, generální ředitel přední evropské automobilky a desítky dalších. Přítomné jako by Stvořitel odlil z jednoho kadlubu. Všichni byli ortodoxní katolíci, vládli obrovskou politickou nebo finanční mocí a jejich společným cílem bylo obnovení nadřazeného postavení římskokatolické církve, jemuž se těšila před katastrofou reformace. Casagrande se občas v duchu dobře bavil, když poslouchal debaty nezasvěcených o tom, kdo třímá skutečnou moc v římskokatolické církvi. Biskupský synod?

Kolegium kardinálů? Samotný Svatý otec? Ne, pomyslel si Casagrande, skutečná moc sídlí mimo Řím a drží ji ve

svých rukou tajné bratrstvo, shromážděné právě zde v této kapli na úbočí kopce.

K oltáři přistoupil duchovní, kardinál v obyčejném rouchu farního kněze. Přítomní povstali a mše mohla začít.

„*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*”

„*Ámen.*”

Kardinál je svižně provedl úvodním rituálem, po němž následoval obřad pokání, Kyrie a Gloria. Sloužil mši podle tridentského vyznání víry, protože mezi cíle bratrstva patřilo i obnovení latinské liturgie jako sjednocujícího prvku církve.

Homilie se nesla v duchu, který odpovídal shromáždění věřících: volání do zbraně, varování před nečinností, naléhání na pevný postoj tváří v tvář nepříteli, výzva k vykořenění rozkladných elementů v podobě liberalismu a modernismu ve společnosti obecně a církvi zejména. Jméno bratrstva kardinál nezmínil; na rozdíl od příbuzenských organizací - Opus Dei, Kristova legie nebo Společenství svatého Pia X. - oficiálně neexistovalo a jeho název nikdy nikdo nevyslovil. Jeho příslušníci mu sami mezi sebou říkali prostě *Institut*.

Casagrande už stejné kázání slyšel mnohokrát, a tak nechal své myšlenky volně toulat. Uvažoval o situaci v Mnichově a o hlášení svého operativce, jež se týkalo izraelského občana Ehuda Landaua. Cítil, že se blíží problémy, které mohou přímo ohrozit církve i samotné bratrstvo. Aby riziko zlikvidoval, vyžádá si od kardinála požehnání a od Roberta Pucciho peníze.

„*Hic est enim calix sanguinis mei,*” zněl chrámem zpěvný kardinálův hlas. „Neboť toto jest kalich mé krve, krve nové a věčné smlouvy, která za mnohé vylévá se za odpuštění hříchů.”

Casagrande už zase pozorně sledoval mši. Když o pět minut později skončila liturgie svátosti oltářní, povstal, vyšel z lavice a zařadil se za Pucciho. Počkal, až finančník přijme tělo Páně, a předstoupil před oltář.

Kardinál státní tajemník Marco Brindisi podržel hostii ve vzduchu, pohlédl Casagrandemu přímo do očí a řekl latinsky: „Nechť toto tělo našeho Pána Ježíše Krista zajistí tvé duši nesmrtelný život.“

„Amen,“ zašeptal Carlo Casagrande.

V kapli se nikdy nemluvalo obchodně, tato témata zůstala vyhrazena bohatému obědu, podávanému formou švédského stolu v rozlehlé síni s výhledem na terasu a se stěnami vyzdobenými nádhernými tapiseriemi. Casagrande se nemohl soustředit a vůbec neměl chuť k jídlu. V průběhu dlouhé a vyčerpávající války s Rudými brigádami byl přinucen se skrývat v řadě podzemních bunkrů a vojenských kasáren v drsné společnosti svých štábních důstojníků. Na přepychový život privilegovaných za zdmi Vatikánu si nikdy nezvykl a také nesdílel nadšení ostatních hostů nad kuchyní Roberta Pucciho.

Postrkoval porci uzeného lososa po talířku a poslouchal, jak kardinál Brindisi obratně řídí poradou. Státní tajemník prožil celý dospělý život v byrokratické džungli Vatikánu, ale z duše nenáviděl tautistickou logiku a opakování argumentů, tak charakteristické pro většinu diskusí v kurii. Kardinál byl mužem činu a vedl schůzi jako zasedání správní rady mamutího podniku. Kdyby se nedal na kněžskou dráhu, uvažoval Casagrande, mohl se snadno stát nejvážnějším konkurentem Roberta Pucciho.

Muži shromáždění v síni pokládali demokracii za zcela zmatený a neefektivní způsob vlády a bratrstvo, stejně jako samotná římskokatolická církev, rozhodně nejsou demokratické instituce. Brindisimu byla svěřena značná moc a on ji bude vykonávat až do své smrti. Ve slovníku Institutu byl každý muž v sále označován za ředitele. Po návratu domů svolá obdobnou poradou svých podřízených a Brindisiho rozkazy se tak rozšíří po celé obrovské organizaci. U středních článků řízení se nepřipouštěla sebemenší iniciativa nebo nezávislá akce; členové bratrstva se zavazovali k absolutní poslušnosti.

Mezi řediteli se o Casagrandeho práci nikdy nediskutovalo, mluvil pouze na neveřejných poradách nejužšího vedení. Ta dnešní proběhla ve formě procházky s Brindisim a Puccim po velkolepých terasovitých zahradách bývalého opatství v přestávce hlavní schůze. Kardinál kráčel se zakloněnou hlavou a rukama

s propletenými prsty založenýma na bříše. Po jeho levici Casagrande, po pravici Pucci. Tři nejmocnější muži bratrstva: duchovní vůdce Brindisi, ministr financí Pucci a náčelník bezpečnosti a operačního oddělení Casagrande. Příslušníci Institutu jim v soukromí říkali *Svatá Trojice*.

Institut neměl vlastní rozvědku a Casagrande musel spoléhat na malý kádr vatikánských policistů a švýcarských gardistů, oddaných jemu osobně a bratrstvu. Díky své legendární pověsti v kruzích italských policejních a zpravodajských sil měl ovšem přístup k jejím bohatým zdrojům a navíc si vybudoval celosvětovou síť agentů a informátorů mezi vysoce postavenými pracovníky bezpečnostních služeb - patřil k nim například náměstek ředitele americké FBI -, kteří byli ochotni poslouchat jeho příkazy. Členem Casagrandeho sítě byl pochopitelně i mnichovský detektiv Axel Weiss a ministr vnitra lidnaté a silně katolické spolkové země Bavorsko. Na ministrovo doporučení byl vyšetřováním vraždy profesora Sterna pověřen právě Weiss, který odstranil z historikova bytu všechny kompromitující materiály a obratně řídil směr pátrání. Sternova vražda byla připsána neonacistům, přesně jak Casagrande zamýšlel. Jenže poté, co na scénu nečekaně vstoupil neznámý Izraelec Landau, se Casagrande začal obávat, že se situace v Mnichově může nepříjemně zvrtnout. V zahradách opatství se se svými starostmi svěřil Robertu Puccimu a kardinálovi Brindisimu.

„Proč ho prostě nezlikvidujete?“ zeptal se finančník chraplavým hlasem.

Jistě, zlikvidovat, pomyslel si Casagrande. *Pucciho řešení*. Dávno přestal počítat, kolik vražd nepohodlných osob tento magnát nařídil, a teď opatrně volil slova, protože rozhodně neměl chuť s ním zkřížit kord. Pucci jednou rozkázal zabít muže, který se žádostivě zahleděl na jeho dceru, a jeho atentátníci byli mnohem schopnější než ty fanatické děti z Rudých brigád.

„Likvidací Benjamina Sterna jsme podstoupili vykalkulované riziko, ale byli jsme k tomu donuceni výbušnou povahou materiálů, které shromáždil.“ Casagrande mluvil opatrně, rozvázným tónem. „Na základě činů toho Landaua můžeme oprávněně před-

pokládat, že izraelská tajná služba verzi, že jejich bývalého operativce zabili neonacističtí extrémisté, nevěří.“

„Což nás vrací k mému původnímu návrhu,“ vložil se do hovoru Pucci. „Proč ho jednoduše nezabijete?“

„Tady nejde o italskou rozvědku, done Pucci. Tohle je *izraelský Mossad*. Jako ředitel bezpečnosti jsem odpovědný za ochranu Institutu. Podle mého názoru bychom se dopustili těžké chyby, kdybychom izraelské tajné službě vyhlásili válku. Mají své vlastní zabijáky. Zabijáky, kteří vraždili v ulicích Říma a beze stopy zmizeli.“ Casagrande se přes kardinálovu hlavu zadíval na finančníka. „Zabijáky, kteří by dokázali proniknout i za zdi tohoto opatství, done Pucci.“

Kardinál Brindisi se ujal role prostředníka. „Jaký postup tedy navrhuje, Carlo?“

„Opatrný, Eminence. Jestli je ten Landau opravdu agent izraelské rozvědky, můžeme využít pomoci našich přátel v evropských bezpečnostních službách a pořádně mu znepríjemnit život. Kromě toho se musíme postarat, aby nezůstalo nic, co by mohl objevit.“ Casagrande se odmlčel a pak dodal: „Obávám se však, že jedna otázka zůstává nevyřešena. Po prozkoumání materiálů z bytu profesora Sterna jsem dospěl k závěru, že měl blízkého spolupracovníka - muže, který nám v minulosti způsobil řadu problémů.“

Po kardinálově tváři přelétla vlna podráždění - kámen hozený za úsvitu do klidného rybníku -, ale jeho rysy ihned nabyly ztracený klid. „A další aspekty vašeho vyšetřování, Carlo? Pokročil jste v odhalení totožnosti našich bratří, kteří profesoru Sternovi ty dokumenty předali? Tím současné potíže přece začaly.“

Casagrande kajícně zavrtěl hlavou. Kolik hodin zkoumáním těch písemností z mnichovského bytu strávil? A nejen poznámkových bloků a adresářů, ale i počítačových souborů? Všechno pečlivě prošel a pátral po sebemenších náznacích, které by mu pomohly

identifikovat jednotlivce nebo skupinu, pramen historických informací. Zatím neobjevil vůbec nic. Profesor za sebou dokonale zametl stopy. Jako kdyby mu ty dokumenty předal nějaký duch.

„Bohužel musím přiznat, že tento prvek případu zůstává záhadou, Eminence. Jestli se zrady dopustil někdo ve Vatikánu, možná pravdu nikdy neodhalíme. Kurie představuje dokonalou živnou půdu pro tento druh intrik.“

Poslední poznámka vyvolala na Brindisiho tváři záchvěv úsměvu. Trojice kráčela několik okamžiků mlčky, kardinál se sklopenýma očima.

„Před dvěma dny jsem obědval se Svatým otcem,“ prolomil mlčení prelát. „Jak jsme se obávali, Jeho Svatost hodlá pokračovat v politice usmiřování s Židy. Snažil jsem se mu to rozmluvit, ale marně. Příští týden chce navštívit Velkou synagogu v Římě.“

Roberto Pucci si pohrdavě odplivl a Carlo Casagrande těžce povzdechl. Kardinálovo sdělení ho nepřekvapilo. On i Brindisi měli v papežově nejbližším okolí svého informátora, tajemníka, který byl členem bratrstva a pravidelně je informoval o dění uvnitř *appartamenta*. Už několik týdnů je varoval, aby se na něco podobného připravili.

„Je to jen dočasný papež,“ vyštěkl Pucci. „Měl by pochopit, kde je jeho místo.“

Casagrande zatajil dech a čekal, zda finančník navrhne své oblíbené řešení, ale tak daleko zřejmě nebyl ochoten zajít ani on.

„Svatý otec se tentokrát nespokojí s pouhým vyjádřením lítosti nad minulými neshodami mezi církví a Židy. Má v úmyslu otevřít tajné archivy.“

„To nemůže myslet vážně!“ vydechl Casagrande.

„Obávám se, že to myslí velice vážně. Otázkou je, zda badatelé po otevření archivů něco najdou.“

„Všechny zmínky o setkání v klášteře byly z archivů odstraněny. Pokud se týká svědků, o ty jsme se postarali a jejich osobní záznamy zničili. Jestli Svatý otec trvá na zpracování nové studie, v archivech nikdo na žádnou novou zničující informaci nenarazí. Pokud se ovšem Izraelcům nepodaří zrekonstruovat práci profesora Sterna. Kdyby k tomu došlo...”

„...pak se církev i Institut dostanou do velmi prekérní situace," dokončil Casagrandeho větu kardinál Brindisi. „Pro dobro církve a všech, kdo v ni věří, musí zůstat uzavřená dohoda nejhlubším tajemstvím."

„Souhlasím, Eminence."

Roberto Pucci si zapálil cigaretu. „Nemohl by náš přítel v *appartamentu*, Eminence, přesvědčit Svatého otce, jak ošidného omylu se dopouští?"

„Už jsme to zkusili, done Pucci. Podle našeho přítele je papež neochvějně rozhodnut - bez ohledu na rady a doporučení svých tajemníků nebo kurie."

„Z finančního hlediska by iniciativa Svatého otce mohla mít katastrofální, přímo zničující následky," přešel Pucci od vraždy k penězům. „Mnoho podnikatelů rádo obchoduje s Vatikánem kvůli jeho dobrému jménu. Jestli Svatý otec začne toto dobré jméno vláčet bahnem historie..."

Brindisi souhlasně přikývl. „Svatý otec v soukromí často vyjádřil touhu po návratu do doby, kdy byla církev chudá."

„Jestli si nedá pozor," zavrčel Pucci, „jeho přání se brzy vyplní."

Kardinál Brindisi se ohlédl na Casagrandeho. „Opravdu věříte, že ten Sternův spolupracovník pro nás představuje vážnou hrozbu?"

„Věřím, Eminence."

„Co ode mě požadujete, Carlo? Samozřejmě kromě mého schválení?"

„Jen vaše požehnání, Eminence."

„A od dona Pucciho?"

Casagrande se zadíval do přimhouřených očí.

„Potřebuju jeho peníze."

ČÁST DRUHÁ - KLÁŠTER U JEZERA

08 KAPITOLA

GARDSKÉ JEZERO, ITÁLIE

K severnímu cípu Gardského jezera dorazil Gabriel časně odpoledne. Jak postupoval po břehu dále na jih, rostlinstvo se měnilo z alpského na Středomořské. Spustil okénko a nechal si ovívat obličej chladivým větrem. Klesající slunce ozařovalo stříbřitě zelené listy olivovníků. Plochá hladina jezera pod ním připomínala desku z leštěné žuly.

Městečko Brenzone setřásalo ospalost siesty. Nad bary a kavárnami na nábřeží se otevíraly markýzy, v úzkých dlážděných uličkách šplhajících po úbočí Monte Baldo rozkládali stánkaři a majitelé zastrčených krámků své zboží. Gabriel se držel jezera a dojel až k hotelu Grand, budově s fasádou šafránové barvy na jižním okraji města.

Když zajel do dvora, hotelový poslíček se k němu rozběhl s nadšením invalidy vděčného za společnost. Hala jako by pocházela z jiné historické epochy. Gabriela by vskutku nepřekvapilo, kdyby spatřil Franze Kafku usazeného v zaprášeném ušáku, jak se v temném stínu sklání s tužkou v ruce nad rukopisem. V sousední jídelně dvojice znuděných číšníků pomalu prostírala tučt stolů k večeři. Kdyby měl Gabriel soudit podle jejich ospale vláčného tempa, většina stolů zůstane večer volná.

Recepční spatřil potenciálního hosta a ztuhl v prkenném pozoru. Gabriel se zadíval na černostříbrnou jmenovku upevněnou pod levou

klopou fraku. GIANCOMO. Světlé vlasy, modré oči, hranatá ramena napřímená jako pruský důstojník. Jeho oči si Gabriela prohlížely se směsicí naděje a zvědavosti.

Těžkopádnou, ale plynouou italštinou se Gabriel představil jako Ehud Landau z Tel Avivu. Recepčního to zjevně potěšilo, ale když se návštěvník zeptal na hosta, který v hotelu bydlel před dvěma měsíci - jmenoval se Benjamin Stern a zapomněl si v pokoji brý-

le -, pomalu zavrtěl hlavou. Ovšem padesátieurová bankovka, kterou mu Gabriel vsunul do dlaně, podivuhodně osvěžila jeho paměť. „Ach, ano, Herr Stern!“ Modré oči se roztančily. „Ten spisovatel z Mnichova! Moc dobře si na něho pamatuju. Zůstal u nás tři noci.“

„Profesor Stern byl můj bratr.“

„Byl?“

„Před deseti dny byl v Mnichově zavražděn.“

„Přijměte prosím mou nejupřímnější soustrast, Signor Landau. Ale možná bych měl o profesoru Sternovi mluvit s policií, ne s jeho bratrem.“

Gabriel oznámil, že vede vlastní vyšetřování, a recepční zamýšleně svraštil čelo. „Obávám se, že vám asi neřeknu nic, co by pro vás mělo nějakou cenu. Samozřejmě kromě toho, že smrt pana profesora nemá vůbec nic společného s jeho pobytem v Brenzone. Víte, váš bratr strávil většinu času v klášteře.“

„V klášteře?“

Recepční vyšel zpoza svého pultu. „Pojďte za mnou.“

Odvedl Gabriela halou k francouzskému oknu, které se otevíralo na terasu s výhledem na jezero, a zastavil se u zábradlí. Na nedalekém skalním výběžku nad hladinou se tyčila středověká opevněná stavba s hradbami opatřenými střelnými.

„Klášter Svatého srdce. V devatenáctém století tam bylo sanatorium. Před první světovou válkou se tam usadily jeptišky a zůstaly až do dnešních dnů.“

„Nevíte náhodou, co můj bratr v tom klášteře dělal?“

„Bohužel ne. Ale zkuste se zeptat matky představené. Jmenuje se Vincenza a je velmi příjemná. Jistě vám ráda pomůže.“

„Nemáte její telefonní číslo?“

Recepční zavrtěl hlavou. „Sestry berou své soukromí velmi vážně. Nemají telefon.“

Po obou stranách vysoké železné brány stály dva cypřiše jako dvojice věrných strážců. V okamžiku, kdy Gabriel stiskl tlačítko zvonku, se od jezera zvedl studený poryv větru, zavířil nádvořím a rozcuchal listy olivovníků. Za okamžik se vynořil stařec ve špinavé pracovní kombinéze. Když Gabriel oznámil, že by si chtěl

krátce promluvit s matkou Vincenzou, stařík důležitě přikývl a zase zmizel. Po chvíli se vrátil, sundal zámek ze řetězu a pokynul Gabrielovi, aby ho následoval.

Jeptiška čekala ve vstupní hale. Na sobě měla šedivé řeholní roucho, oválnou tvář rámoval bělostný čepec, pevný pohled upřených očí zvětšovaly silná skla brýlí. Jakmile Gabriel zmínil Benjaminovo jméno, tvář matky představené se roztáhla v širokém upřímném úsměvu. „Ano, samozřejmě si na něho pamatuju,“ řekla a uchopila Gabriela za ruku. „Moc příjemný pán. Velmi inteligentní. Ráda vzpomínám na chvíle, které jsem strávila v jeho společnosti.“

Gabriel ji informoval o Benjaminově smrti. Matka Vincenza se pokřižovala a sepjala ruce pod bradou, do velkých očí vyhrkly slzy. Vzala návštěvníka za loket. „Pojďte se mnou, Musíte mi všechno říct.“

Řádové sestry v Brenzone sice složily slib chudoby, ale jejich klášter se bezesporu nacházel na jednom z nejžádanějších pozemků v celé Itálii. Společná místnost, kam představená Gabriela odvedla, měla podobu velkého obdélníkového sálu se sedacím nábytkem rozmístěným v několika oddělených zónách. Velká okna nabízela výhled na terasu, nad jejíž balustrádou vycházel jakoby z hladiny jezera stříbřitý srpek měsíce.

Usadili se do dvou omšelých křesílek u okna. Matka Vincenza zacinkala zvonečkem, a když přispěchala mladá jeptiška, požádala o kávu. Dívka odplula tak hladce a neslyšně, že Gabriel uvažoval, jestli nemá pod širokým hábitem kolečka.

Nadechl se a začal líčit tragickou událost. Popisoval Benjaminovu vraždu ohleduplně, aby co nejvíce šetřil city ženy, která odevdala svůj život Bohu, ale matka představená přesto při každém novém odhalení těžce povzdechla a zděšeně se pokřižovala. Než Gabriel skončil, byla silně rozrušená. Šálek slazeného espressa, který přinesla mladá tichá jeptiška, jako by jí uklidňoval zjitřené nervy.

„Víte, že Benjamin byl spisovatel?“

„Samozřejmě. Proto přece přijel do Brenzone.“

„Pracoval tady na knize?“

„Jistě.“

Matka Vincenza se odmlčela; do sálu vešel zahradník s otepí olivového dřeva v náručí. „Děkuji, Licio,“ poděkovala starci, který složil topivo do koše u krbu a Odšoural se.

„Jak je možné,“ pokračovala jeptiška, když za zahradníkem klaply dveře, „že jako jeho bratr nevíte, o čem chtěl ve své knize psát?“

„Z jakéhosi záhadného důvodu dělal Benjamin se svým projektem velké tajnosti. S námětem knihy se nesvěřil nikomu ze svých přátel ani z rodiny.“ Gabriel si vzpomněl na mnichovský rozhovor s profesorem Bergerem. „Dokonce ani vedoucí jeho katedry na Ludwig-Maximilianově univerzitě nevěděl, na čem Benjamin pracoval.“

Matku Vincenzu toto vysvětlení zřejmě uspokojilo, protože po krátkém, ale opatrném zvažování prohlásila: „Váš bratr pracoval na knize o Židech, kteří se za války uchýlili do církevních objektů.“

Gabriel se nad nečekaným prohlášením hluboce zamyslel. *Knihy o Židech, kteří našli útočiště v kláštorech?* Jako možnost by to sice v úvahu připadalo, ale rozhodně nejde o námět, který by Benjaminu nějak zvlášť zaujal. Navíc nevysvětluje jeho neobvyklé tajnůstkářství. Rozhodl se, že si své výhrady nechá pro sebe.

„Co ho sem přivedlo?“

Matka Vincenza se na něj zadívala přes okraj šálku. „Dopijte si kávu. Potom vám ukážu, proč váš bratr přijel do Brenzone.“

Sestoupili po příkrém kamenném schodišti; představená se přitom teplou dlaní opírala o návštěvníkovo rameno. Pod schody je uvítal vlhký zatuchlý pach a před ústy se jim srážela pára. Před nimi se mezi obloukovými portály táhla úzká chodba. Gabriel si připadal jako v katakombách a zdálo se mu, že ve světle pochodní vidí bloudit uštvané hříšné duše a slyší jejich zoufalý šepot.

Matka Vincenza ho prováděla chodbou a u každého portálu se zastavila a posvítila baterkou do přečpané komory. Hrubě tesané kameny se leskly vlhkostí a všude byla cítit voda. Gabriel měl dojem, že slyší nad hlavou šplouchání vln jezera.

„Tohle bylo jediné místo, které sestry pokládaly za bezpečný úkryt," prolomila po chvíli ticho představená kláštera. „Sám si jistě dokážete představit, jak nesnesitelné chladno tady v zimě panovalo. Uprchlíci zde museli hrozně trpět. Hlavně děti."

„Kolik jich bylo?"

„Obvykle tak deset dvanáct. Někdy víc, někdy méně."

„Proč méně?"

„Někteří se přemístili do jiných klášterů. Jedna rodina se pokusila dostat do Švýcarska. Na hranicích je chytila švýcarská hlídka a předala je Němcům. Pokud vím, všichni zahynuli v Osvětimi. Za války jsem byla pochopitelně moc malá. Naše rodina žila v Turíně."

„Ženy, které tady skrývaly židovské uprchlíky, podstupovaly obrovské nebezpečí."

„Jistě. Za války řádily po celé zemi fašistické bojůvky a hledaly ukryté Židy. Používaly se hlavně úplatky a lidé zrazovali židovské spoluobčany za mrzký peníz. Každý, kdo těm nešťastníkům pomohl, riskoval kruté represálie. Sestry přijímaly uprchlíky pod svou střechou za cenu ohrožení vlastního života."

„Proč to dělaly?"

Představená se vřele usmála a stiskla Gabrielovi paži. „Církev se může právem ohlížet do minulosti na své velké tradice, Signor Landau. Mniši a jeptišky vnímají pomoc uprchlíkům jako svou zvláštní povinnost. Pomáhají všem, kdo jsou neprávem pronásledováni. Sestry z Brenzone pomáhaly Židům z křesťanské lásky a dobroty. A dělaly to proto, že jim to doporučil Svatý otec."

„Papež Pius nabádal kláštery, aby přijímaly Židy?"

Představené se rozšířily oči. „Jistě. Mužské i ženské kláštery, semináře a církevní školy, nemocnice. Svatý otec přikázal všem církevním institucím a organizacím, aby Židům otevřely své dveře."

Kužel světla z baterky matky Vincenzy dopadl na vykrmenou kysu. Vyplašeně odcupitala do tmy. Drápky jí přitom škrábaly po kamenné dlažbě, očka zářila žlutavým odleskem.

„Děkuji, matko představená," řekl Gabriel. „Myslím, že jsem už viděl dost."

„Jak si přejete." Jeptiška se však nepohnula k odchodu a její oči na něho neochvějně hleděly. „Na tomto místě byste neměl pociťovat smutek, Signor Landau. Díky sestrám z Brenzone lidé, kteří

zde našli útočiště, přežili válku. Sem nepatří slzy, ale radost a naděje."

Gabriel mlčel. Matka Vincenza se otočila a vedla ho ke schodišti. Když kráčeli po nádvoří, závan větru jí nadvzvedl dlouhý hábit.

„Chystáme se k večeři. Jestli se k nám chcete připojit, jste vítán."

„Jste velmi laskavá, ale nerad bych obtěžoval. Kromě toho jsem vás již připravil o dost času."

„Ale vůbec ne."

U brány se Gabriel zastavil a otočil se k představené. „Neznáte náhodou jména lidí, kteří se ve vašem klášteře za války skrývali?" zeptal se naléhavě.

Nečekaný dotaz jeptišku překvapil. Pronikavě si návštěvníka přeměřila a pak smutně zavrtěla hlavou. „Obávám se, že ta jména zavál čas zapomněním."

„To je škoda."

„Ano," potvrdila představená a krátce přikývla.

„Mohl bych vám položit ještě jednu otázku, matko Vincenzo?"

„Zajisté."

„Dal vám Vatikán svolení mluvit s Benjaminem?" Jeptiška zvedla vzdorovité bradu. „Nepotřebuju, aby mi nějaký byrokrat z kurie říkal, kdy mohu mluvit a kdy mám mlčet. Tohle mi může přikázat jen Bůh. A Bůh mi řekl, abych vašemu bratrovi pověděla o Židech z Brenzone."

Matka Vincenza měla v prvním patře klášterní budovy malou kancelář, útulnou místnost s výhledem na jezero. Zavřela za sebou dveře a zamkla je, pak se posadila za skromný psací stůl a vysunula horní zásuvku. V ní ležel schovaný za lepenkovou krabičkou plnou tužek a svorek na papír štíhlý mobilní telefon. Technicky vzato znamenalo vlastnictví takového přístroje prohřešek proti přísným pravidlům řádu, ale muž z Vatikánu ji ujistil, že za daných okolností nejde o hřích - ani v morálním, ani v jiném smyslu.

Podle instrukcí muže z Vatikánu telefon zapnula a pozorně vyťukala římské číslo. Po několika vteřinách ticha uslyšela vyzváněcí tón. Překvapilo ji to, ale mnohem víc ji udivila skutečnost, že se za okamžik ozval mužský hlas.

„Tady je matka Vincenza...”

„Já vím, kdo to je,” přerušil ji věcný hlas stroze. Představená si vzpomněla, jak jí kladl na srdce, že v hovorech nesmí používat jména, a cítila se jako hlupák.

„Přikázal jste mi, abych vám zavolala, kdyby někdo přišel do kláštera a vyptával se na toho profesora.” Zaváhala a čekala, že muž něco řekne, ale slyšela jen ticho. „Dnes odpoledne někdo přišel.”

„Představil se nějak?”

„Landau,” odpověděla. „Ehud Landau z Tel Avivu. Tvrdil, že je jeho bratr.”

„Kde je teď?”

„Nevím. Možná se ubytoval ve starém hotelu.”

„Můžete to zjistit?”

„Snad ano... Ano.”

„Tak to zjistěte a hned mi zavolejte.”

Linka oněměla.

Matka Vincenza vrátila mobilní telefon do skřýše a tiše zavřela zásuvku.

Gabriel se rozhodl, že noc stráví v Brenzone a brzy ráno vyrazí zpátky do Benátek. Po odchodu z kláštera se vrátil do hotelu a požádal o pokoj. Pomyšlení, že by měl večeřet v ponuře bezútěšné jídelně, ho deprimovalo, a tak se vydal studeným březnovým večerem na nábreží a v příjemné restauraci plné rozjařených hostů pojedl chutnou rybu. Místní bílé víno servírovali na jeho vkus příliš vychlazené.

Během večeře mu myslí probleskovaly představy související s případem. Odinova runa a trojstranná svastika na zdi pokoje; Benjaminova krev na podlaze v místě, kde našel smrt z rukou vraha; detektiv Weiss, který ho sledoval ulicemi Mnichova; matka Vincenza, která ho odvedla po příkrých schodech do vlhkého Sklepení kláštera u jezera.

Gabriel byl přesvědčen, že Benjamin zabili proto, aby ho umlčeli. Pouze tento motiv vysvětloval chybějící počítač a skutečnost,

že se v jeho bytě nenašel jediný důkaz, že vůbec něco psal. Kdyby se mu podařilo zrekonstruovat rukopis - nebo alespoň zjistit námět připravované knihy -, dokázal by vraha s největší pravděpodobností vypátrat. Bohužel neměl k dispozici nic než svědectví staré jeptišky, jež tvrdila, že Benjamin pracoval na knize o židovských uprchlících, kteří se za války skrývali v katolických kláštorech. Což není zrovna téma, pro které by se lidé zabíjeli.

Zaplatil účet a vrátil se do hotelu. Nespěchal. Toulal se tichými uličkami starého města a nezajímal se, kam ho nohy nesou - nechával se vést úzkými průchody a nečekanými odbočkami. Jeho myšlenky zrcadlily křivolakou trasu městečkem. Instinktivně přistupoval k problému jako k restaurování poničeného obrazu. Jako kdyby Benjaminova kniha byla malba, tak těžce poškozená, až z ní zbylo holé plátno s několika barevnými skvrnami a fragmentem základní kresby. Kdyby byl Benjamin starý malířský mistr, Gabriel by si především prostudoval všechna jeho podobná díla. Analyzoval by jeho techniku a vlivy, které na něho v době, kdy obraz vytvořil, působily. Krátce řečeno, než by usedl před plátno, absorboval by každý možný detail, který by o malíři zjistil, bez ohledu na to, jak bezvýznamný by se jevil.

Zatím měl k dispozici žalostně málo informací, aby se mohl pustit do restaurování. Ale jak teď pomalu kráčel uličkami Brenzone, do skládačky zapadl další charakteristický detail. Podruhé během dvou dnů ho někdo sledoval. Zabočil za roh a kráčel kolem řady obchůdků se zataženými roletami. Nenápadně se ohlédl přes rameno - muž, který ho stopoval, se právě vynořil za rohem. Několikrát manévr zopakoval a pokaždé spatřil stejnou postavu, pouhý stín v temných uličkách, štíhlý a příkrčený, hbitý jako divoká kočka.

Gabriel vklouzl do tmavé chodby nájemního domu a poslouchal, jak kroky pronásledovatele utichají, až docela umlkly. Za okamžik vyšel ze stínu do ulice a zamířil rovnou do hotelu. Postava zmizela.

Když se vrátil do hotelu, zjistil, že Giancomo je stále ve službě. Recepční mu přisunul přes pult klíč od pokoje jako vzácný svatý ostatek a zeptal se ho, jak mu chutnala večeře.

„Vynikající," odpověděl Gabriel stručně.

„Nechtěl byste zítra zkusit naši jídelnu?"

„Možná," opáčil Gabriel nezávazně a schoval klíč do kapsy. „Rád bych se podíval na Benjaminův účet za jeho tehdejší pobyt. Hlavně mě zajímá přehled jeho telefonických hovorů. Mohlo by mi to pomoci v pátrání."

„Ano, je mi jasné, o co vám jde, Signor Landau, ale bojím se, že bych tím porušil přísná pravidla, která náš hotel uplatňuje při ochraně soukromí svých hostů. Muž vašich zkušeností to jistě pochopí."

Gabriel namítl, že vzhledem k tomu, že Benjamin již nežije, jsou starosti o jeho soukromí přinejmenším nepatřičné.

„Je mi líto, ale pravidla se týkají i mrtvých," stál recepční neústupně na svém. „Pochopitelně, kdyby si tu informaci vyžádala policie, byli bychom povinni ji poskytnout."

„Ta, informace je pro mě důležitá," naléhal Gabriel. „Jsem ochoten za ni zaplatit příslušnou příhrášku."

„Zaplatit, říkáte?" recepční se zamyšleně poškrabal na bradě. „Myslím, že v podobných případech činí příhráška pět set eur."

Odmíchl se, aby Gabrielovi poskytl čas strávit přemrštěnou sumu. „Manipulační poplatek. Přirozeně splatný předem," dodal důrazně.

„Přirozeně," zopakoval Gabriel. Odpočítal bankovky a položil je na pult. Giancomova ruka peníze dovedně shrábla.

„Jděte do svého pokoje, Signor Landau. Připravím vám ten účet a přinesu ho."

Gabriel zamířil ke schodům.

V pokoji se zamkl a zajistil dveře řetízkem. Pak přistoupil k oknu a vyhlédl za záclonou. Hladina jezera se leskla v měsíčním svitu. Před hotelem nikdo nebyl - Gabriel alespoň nikoho neviděl. Posadil se na postel a začal se svlékat.

Ve štěrbině pod dveřmi se objevila obálka a sklouzla po terakotových dlaždicích. Gabriel ji zvedl a odnesl k nočnímu stolku, kde ji otevřel a ve světle lampičky si prohlížel Benjaminův účet. Za svého pobytu platil tři telefonáty. Dvakrát volal do svého bytu v Mnichově - poslechl si vzkazy na záznamníku, domyslel si Gabriel. Třetí číslo bylo londýnské.

Gabriel zvedl sluchátko a vytočil je.

Ozval se mu záznamník: „Dovolali jste se do kanceláře Petra Maloneho. Bohužel nejsem přítomen, abych váš hovor převzal. Chcete-li zanechat zprávu..."

Gabriel vrátil sluchátko do vidlice.

Peter Malone? Ten známý britský Investigativní žurnalista? Proč by Benjamin volal zrovna jemu? Gabriel poskládal účet a vložil ho zpět do obálky. Právě ji chtěl schovat do kufříku Herr Landaua, když zazvonil telefon.

Natáhl ruku, ale pak se zarazil a váhal. Nikdo neví, že jsem tady, uvažoval. Nikdo kromě recepčního a muže, který mě po večeri sledoval... Maloneho záznamník třeba zobrazuje i volající číslo a novinář se s ním chce spojit. Lepší vědět než tápat v nevědomosti, uzavřel své úvahy. Zvedl sluchátko a přitiskl si je k uchu, ale ozval se až po několika vteřinách. „Ano?"

„Matka Vincenza vám lže, stejně jako lhala vašemu příteli. Najděte sestru Reginu a Martina Luthera. Pak zjistíte pravdu o tom, co se stalo v klášteře." „Kdo jste?"

„Nevracejte se. Hrozí vám nebezpečí." Ve sluchátku cvaklo.

09 KAPITOLA

GRINDELWALD, ŠVÝCARSKO

Obyvatel prostorné horské chaty ve stínu Eigeru si žárlivě střežil své soukromí, neobvykle i na náročné standardy hor vnitřního Švýcarska. Dal si záležet, aby zjistil, co se o něm povídá, a věděl proto, že v restauracích a kavárnách Grindelwaldu se soustavně spekuluje o jeho povolání. Někteří ho pokládali za úspěšného soukromého bankéře z Curychu, další za majitele velkého chemického koncernu se sídlem na předměstí Zugu. Podle jiné teorie pocházel z bohaté rodiny a nedělal vůbec nic. Nepotvrzené pověsti pak šeptem tvrdily, že obchoduje se zbraněmi nebo pere špinavé peníze. Dívka, která se mu starala o úklid chaty, vyprávěla o kuchyni plné drahého měděného nádobí a nejrůznějších domácích spotřebičů, což zavadlo podnět k dohadům, že je šéfkuchařem velké restaurace. Ta poslední domněnka se mu zamlouvala ze všech nejvíce. Kdyby se nevěnoval své současné profesi, uměl si docela dobře představit, že si vydělává na živobytí vařením pro druhé.

Na poštovních zásilkách, které mu v omezeném množství, ale zato denně přicházely, stálo jméno Eric Lang. Jeho němčina nesla zřetelné stopy curyšského přízvuku, ale současně mluvil se zpěvnou intonací rodáka z horských údolí centrálního Švýcarska. Nakupoval v supermarketu Migros ve městě a vždy platil hotově. Návštěvy se jeho chatě vyhýbaly, a i přestože byl jako muž docela pohledný, nikdy ho nikdo neviděl v dámské společnosti. Často na dlouhou dobu zmizel, a když se ho někdo zeptal na vysvětlení, zabručel cosi o služební cestě. Občas byl požádán o podrobnější vysvětlení. Tehdy jeho šedé oči náhle dostaly tak mrazivý výraz, že každému tazateli zašla chuť na další otázky.

Většinou působil jako člověk, který má spoustu volného času. Od prosince do března, kdy hory zahalila sněhová peřina, trávil

většinu svých dnů na svazích. Byl vynikající lyžař, rychlý, ale vždy opatrný. Vyznačoval se spíše robustní postavou a silou sjezdaře než subtilností a mrštností mistra točivých disciplín. Oblékal se nákladně, ale nenápadně; cílem jeho ošacení bylo vyhýbat se pozornosti, ne ji přitahovat. U lanovek byl pověstný svou zarytou mlčenlivostí. V létě, kdy sněhová pokrývka s výjimkou nejvyšších ledovcových partií roztála, nasedal každé ráno u chaty na horské kolo a vyrazil po příkrém úbočí vzhůru údolím. Jeho tělo jako by vyrostlo právě pro tento účel. Byl vysoký a mohutný, měl úzké boky, široká ramena a extrémně vypracovaná stehna, lýtkové svaly mu nabíhaly do kosočtvercových boulí. Pohyboval se po horských stezkách hbitě jako velká kočka a zdálo se, že se nikdy neunaví.

Obvykle se zastavoval na úpatí Eigeru, napil se z cyklistické láhve a přimhouřil oči na větrem ošlehanou skalní stěnu nahánějící hrůzu. Nikdy však po ní nevyšplhal a očividně pokládal muže, kteří se vrhají proti masivu ve snaze dobýt nedostupný vrchol této hory, za bláznivou hříčku přírody. Někdy odpoledne slyšel z terasy své chaty tlukot rotorů záchranných helikoptér horské služby a občas výkonným dalekohledem značky Zeiss pozoroval mrtvé horolezce zavěšené na laně, jak se pohupují v závanech *fohnu*, pověstného eigerského větru. Choval k hoře vrcholný respekt. Eiger byl - stejně jako muž, který si říkal Eric Lang - dokonalý zabiják.

Krátce před polednem vyvezla lanovka Erika Langa k poslední jízdě toho dne. Pod sjezdovkou zamířil na lesní cestu, která ho stínem borového hájku přivedla k zadnímu vchodu jeho chaty. Uvolnil vázání, opřel lyže o stěnu, stáhl si rukavice a vytukal do číselné klávesnice vedle dveří příslušný kód. Vešel. Pověsil bundu na věšák a svlékl si lehké svrchní „prašanové“ šponovky. Lyže uložil do přihrádky a zamířil do patra. Vysprchoval se a převlékl do „cestovního“ oděvu, který se skládal z manšestrových kalhot,

tmavošedého kašmírového svetru a semišových střevíců. Zavazadlo s nejnnutnějšími potřebami na noc měl již sbaleno.

Zastavil se před zrcadlem v koupelně a kriticky hodnotil svůj zjev. Sluncem vybledlé blond vlasy prokvetly šedinami. Oči, od

přírody nevýrazného zbarvení, dobře snášely barevné kontaktní čočky. Rysy obličeje se pravidelně měnily pod dovednou rukou plastického chirurga na specializované klinice na předměstí Ženevy. Nasadil si brýle s želvovinovými obroučkami, vpravil si do vlasů ztužovací gel a sčesal si je hladce dozadu. Náhle z něj byl úplně jiný člověk.

Odešel do ložnice. Obrovská skříň, do níž se dalo vstoupit, skrývala trezor s kombinačním zámkem. Otáčel kolečky tak dlouho, až se těžká dvířka s cvaknutím otevřela. Uvnitř se nacházely nezbytné nástroje jeho řemesla: falešné cestovní pasy, značné finanční částky v bankovkách nejrozličnějších zemí, sbírka krátkých střelných zbraní. Naplnil si peněženku švýcarskými franky a vybral si devítimilimetrovou pistoli Stěčkin, svou oblíbenou zbraň. Uložil ji do příručního zavazadla a zavřel sejf. O pět minut později nastartoval audi a odjel směrem na Curych.

Evropa má za sebou pohnuté dějiny politického extremismu, ale snad žádný terorista nebyl podezříván z prolití takového množství krve jako muž přezdívaný Leopard. Nájemný zabiják na volné noze nabízel své služby po celém kontinentu a zanechával za sebou stopu v podobě mrtvých těl a bombami rozmetaných automobilů, která se táhla od Atén po Londýn, od Madridu ke Stockholmu. Pracoval pro Frakci Rudé armády v Německu, italské Rudé brigády i pro francouzskou Prímou akci. V žoldu Irské republikánské armády zabil vysokého britského důstojníka, za peníze baskické separatistické organizace ETA zlikvidoval španělského ministra. Navázal dlouholetý a velmi plodný vztah s palestinskými teroristy. Pro Abú Džiháda, druhého nejvýše postaveného muže OOP, spáchal řadu únosů a atentátů, zabíjel i pro disidenta v řadách palestinského hnutí Abú Nidala. Podle všeobecného přesvědčení to byl právě Leopard,

kdo naplánoval a zorganizoval současně provedené útoky na letiště v Římě a ve Vídni v prosinci 1985, při nichž zahynulo devatenáct nevinných obětí a sto dvacet lidí bylo zraněno. Od poslední akce, která mu byla připsána - vraždy francouzského průmyslníka v Paříži -, však již uplynulo devět let a stále více představitelů západoevropských bezpečnostních a zpravodajských služeb věřilo, že

Leopard je mrtvý, že zahynul v důsledku krvavého sporu s jedním ze svých bývalých chlebedárců. Někteří dokonce pochybovali, zda vůbec kdy existoval.

Než Eric Lang dojel do Curychu, slunce dávno zapadlo a snesla se noc. V zaparkoval v nevábné uličce severně od vlakového nádraží a pěšky zamířil k hotelu St. Gotthard, který se nachází nedaleko nejznámější curyšské tepny Bahnhofstrasse a kde měl rezervovaný pokoj. Recepčního nepřekvapilo, že nemá větší zavazadlo. Pro své vhodné umístění a pověst velmi diskrétního podniku se hotel stal často vyhledávaným místem obchodních schůzek, které měly příliš důvěrnou povahu i pro půdu soukromých bankovních domů. Tvrdilo se, že v St. Gotthardu pobýval dokonce i Adolf Hitler, když v Curychu jednal se svými švýcarskými bankéři.

Lang vyjel ke svému pokoji výtahem. Ze všeho nejdřív zatáhl závěsy a pak chvíli přestavoval nábytek. Křeslo odsunul doprostřed místnosti a natočil ho ke dveřím, před ně postavil nízký kulatý stůl, na který položil dva předměty - silnou baterku a pistoli. Pak zhasl světla a posadil se v absolutní tmě.

Čekání na klientův příjezd si krátil popíjením nepříliš kvalitního červeného vína z pokojového baru. Vždy si jako podmínku pro své angažování kladl požadavek, že nebude jednat prostřednictvím kurýrů, ale přímo s potenciálním zaměstnavatelem. Jestliže někdo chce využít jeho služeb, měl by mít dost odvahy dostavit se osobně a ukázat tvář. Lang na tom netrval z přehnaného egoismu, šlo mu výhradně o vlastní ochranu. Služby, které poskytoval, nabízel za tak vysoké částky, že si je mohli dovolit jen ti nejbohatší, kteří se vyznali

v umění zrady a věděli, jak místo sebe nastrčit jiné, aby zaplatili za jejich hříchy.

Přesně v osm patnáct, jak si Lang vymínil, se ozvalo zaklepání na dveře. Atentátník uchopil jednou rukou pistoli, do druhé vzal baterku a vyzval návštěvníka, aby vstoupil do smolně černého pokoje. Rozsvítil, až když uslyšel klapnutí dveří. Světlo dopadlo na nevysokého, dobře oblečeného muže. Měl hodně přes šedesát, holou hlavu lemoval mnišský kolárek ocelově šedých vlasů. Lang návštěvníka poznal. Generál Carlo Casagrande, bývalý velitel

protiteroristické jednotky karabiniérů, dnes strážce vatikánských tajemství. Kolik generálových někdejších nepřátel by dnes rádo sedělo na Langově místě - s nabitou pistolí namířenou na velkého Casagrandeho, nelítostného likvidátora Rudých brigád, spasitele Itálie! Brigády mu usilovaly o život, ale Casagrande se na celou válku stáhl do podzemí a stěhoval se z bunkru do bunkru, z kasáren do kasáren. Teroristé si zchladili žáhu na jeho rodině a zmasakrovali mu manželku a dceru. Generál nesl ztrátu velmi těžce, což pravděpodobně vysvětlovalo, proč dnes stojí ve ztemnělém hotelovém pokoji uprostřed Curychu a najímá si profesionálního zabijáka.

„Připadám si tady jako ve zpovědnici," řekl Casagrande italsky.

„O to mi šlo," odpověděl Lang stejným jazykem. „Jestli vám to pomůže cítit se lépe, můžete si kleknout."

„Myslím, že raději zůstanu stát."

„Máte ty materiály?"

Casagrande zvedl diplomatický kufřík a Lang sklonil kužel světla k pistoli, aby muž z Vatikánu zbraň dobře viděl. Generál se pohyboval s opatrností pyrotechnika, který zajišťuje nastraženou nálož. Otevřel kufřík, vytáhl z něj žlutou obálku velkého formátu a položil ji na stolek. Lang si ji přitáhl rukou, v níž držel pistoli, a vysypal si její obsah na klín. Za okamžik překvapeně vzhlédl.

„Zklamal jste mě. Doufal jsem, že se na mě obrátíte s žádostí, abych zabil papeže."

„A vy byste to udělal, nemám pravdu? Zabil byste svého papeže."

„Není to *můj* papež! Ale odpověď na vaši otázku zní ano, zabil bych ho. A kdyby si v jedenaosmdesátém na tu práci najali mě a ne toho šíleného Turka, Polák by tehdy odpoledne na náměstí Svatého Petra zemřel.“

„V tom případě bych měl být KGB vděčný, že si vás *nenajala*. Bůh ví, že jste pro ně vykonal spoustu jiné špinavé práce.“

„KGB? Kdepak, generále. A pochybuju, že to myslíte vážně. V KGB pochopitelně neměli Poláka právě s lásce, ale takoví blázni, aby ho nechali zabít, taky nebyli. Ani vy nemůžete přece být tak naivní a domnívat se, že za atentátem stála KGB. Podle toho,

co jsem o vás slyšel, zastáváte názor, že úklad o papežův život vzešel z domácí půdy, z lůna samotné církve. Proto zůstaly výsledky vašeho vyšetřování zahaleny tak neproniknutelnou rouškou tajemství. Představa, že by měli odhalit skutečnou totožnost spiklenců, byla pro všechny zúčastněné zcela nestravitelná. Kromě toho bylo docela výhodné držet prst neprokázaného obvinění natažený na východ. K Moskvě, zapřisáhlému nepříteli Vatikánu.“

„Doby, kdy se vzájemné spory řešily vraždou papeže, skončily spolu se středověkem.“

„Prosím vás, generále, taková prohlášení jsou pod úroveň muže vaší inteligence a zkušeností.“ Lang odložil materiály na stolek. „Spojitost mezi tímto člověkem a židovským profesorem je příliš očividná. Tu práci odmítám. Najděte si někoho jiného.“

„Nikdo jiný vašich kvalit k dispozici není. A já nemám čas hledat dalšího vhodného kandidáta.“

„V tom případě se připravte, že vás to bude něco stát.“

„Kolik?“

Krátká pauza. „Pět set tisíc, splatných předem.“

„Nemyslíte, že je to trochu přehnaná suma?“

„Ne, nemyslím.“

Casagrande se naoko hluboce zamyslel a po chvíli přikývl. „Až ho zabijete, chci, abyste prohledal jeho kancelář a vzal odtamtud všechny důkazy, které by ho spojovaly s tím profesorem nebo jeho knihou. Rovněž si přeji, abyste mi přinesl jeho počítač. Přivezte ty věci sem do Curychu a nechte je ve stejné bezpečnostní schránce, do níž jste uložil dokumenty z Mnichova.“

„Odnáset počítač muže, kterého právě zabil, to není pro atentátníka zrovna nejrozumnější činnost.“

Casagrande obrátil oči ke stropu. „Kolik?“

„Sto tisíc navíc.“

„Jsme domluveni.“

„Až uvidím peníze na svém účtu, zahájím akci. Existuje termín, do kdy mám cíl zlikvidovat?“

„Včera.“

„V tom případě jste měl přijít předevčírem.“

Casagrande se otočil k odchodu. Eric Lang zhasl a potmě dopil červené víno.

Casagrande kráčel po Bahnhofstrasse v poryvech větru vanoucího od jezera. Cítil neodolatelné nutkání pokleknout ve zpovědnici a vložit tíhu svých hříchů na kněze. Ale nesměl. Podle pravidel Institutu se mohl vyzpovídat jen duchovnímu, který patřil k bratrstvu. Kvůli citlivé povaze jeho činnosti nebyl Casagrandeho zpovědníkem nikdo menší než kardinál Marco Brindisi.

Došel k Talstrasse, tiché ulici mezi šedivými kamennými domy a moderními kancelářskými budovami. Po několika desítkách metrů se zastavil u hladkých dřevěných dveří bez ozdob, vedle nichž visela na zdi mosazná deska.

BECKER & PUHL
PRIVÁTNÍ BANKÉŘI
TALSTRASSE 26

Stiskl palcem tlačítko vedle tabulky, vzhlédl k rybímu oku bezpečnostní kamery nad dveřmi a pak odvrátil zrak. Za okamžik cvakla západka zámku a Casagrande vešel do malé předsíně.

Herr Becker, škrobený pedant s úplně holou hlavou, proslulý svou úzkostlivou diskrétností i v tajnostmi opředeném světě Bahnhofstrasse, už na něho čekal. Výměna informací, která následovala, byla krátká a v podstatě zbytečná formalita. Casagrande a Becker

jeden druhého dobře znali a dlouhá léta úspěšně spolupracovali, i když Becker netušil, kdo vlastně jeho návštěvník je a odkud pocházejí značné finanční částky, jimiž operuje. Casagrande musel jako obvykle nastražit sluch, aby Beckerův hlas, ztišený i při běžném rozhovoru téměř do šepotu, vůbec slyšel. Když ho následoval chodbou k trezoru, všiml si, že bankéřovy mokasíny nevydávají na podlaze z leštěného mramoru žádný zvuk.

Vstoupili do místnosti bez oken a s jediným kusem nábytku, obyčejným stolem bez zásuvek. Becker se vzdálil a za okamžik přinesl kovovou bezpečnostní schránku. „Až skončíte, nechte ji prosím na stole," požádal klienta. „Počkám za dveřmi, kdybyste něco potřeboval."

Když švýcarský bankéř odešel, Casagrande si rozepnul kabát a uvolnil zip falešné podšívky. Pod ní ukrýval několik svazků

bankovek velkých hodnot, příspěvek dona Pucciho, a teď je přeložil do depozitní schránky.

Když byl hotov, zavolal Beckera. Bankéř ho vyprovodil a popřál mu příjemný večer. Casagrande krácel po Bahnhofstrasse a přistihl se, že v duchu odříkává důvěrně známá uklidňující slova akru pokání.

10 KAPITOLA

BENÁTKY

Gabriel se vrátil do Benátek časně ráno následujícího dne. Automobil nechal na parkovišti u nádraží a vodním taxíkem odjel do kostela San Zaccaria. Vešel, aniž se pozdravil se svými spolupracovníky, vyšplhal na lešení a ukryl se za plentu. Po třídní absenci se s Madonou na oltářním obraze poněkud odcizili, ale jak mýjely hodiny, znovu k sobě našli láskyplný vztah. Jako vždy cítil v její přítomnosti podivuhodný klid duše, a soustředění, jež si jeho práce vyžadovala, odsunulo vyšetřování Benjaminovy smrti do zastrčeného koutku jeho mysli.

Udělal si přestávku, aby doplnil barvy na paletě, a na chvíli opustil v myšlenkách Belliniho a vrátil se do Brenzone. Po časně snídani v hotelové jídelně zašel do kláštera, zazvonil u brány a nechal si zavolat představenou. Když matka Vincenza přišla, požádal ji, jestli by nemohl mluvit se sestrou Reginou. Jeptiška viditelně zrudla a vysvětlila mu, že v klášteře osoba tohoto jména nežije. Gabriel se zeptal, jestli tam žila někdy dříve. Matka Vincenza zavrtěla hlavou a poznamenala, že Signor Landau by měl respektovat řádová pravidla, která v maximální míře omezují kontakt s vnějším světem, a už se sem nevracet. Pak se bez rozloučení otočila, přešla nádvoří a zmizela v budově. Gabriel se za ní díval a spatřil zahradníka Licia, který zastříhoval úponky vinné révy, šplhající po lat'kové mříži. Zavolal na něho, ale stařec se po něm jenom vyděšeně ohlédl a co mu vetché síly stačily, odběhl hlouběji do stínů zahrady. Gabriel dospěl k závěru, že ulicemi městečka ho předchozího dne sledoval právě Licio a že to byl on, kdo mu později anonymně volal do hotelového pokoje. Stařík byl k smrti vyděšený a Gabriel usoudil, že v dané chvíli nepodnikne nic, čím by mu jeho situaci ještě zhoršil. Místo toho obrátí svou pozornost na samotný klášter. Pokud mu matka Vincenza nelha-

la a opravdu se zde za války skrývali Židé, jistě o tom objeví nějaký záznam.

Cestou do Benátek se mu *zdálo*, že ho sleduje šedá lancia. Ve Veroně sjel z dálnice a zamířil do historického centra města, kde provedl několik osvědčených manévřů určených k setřesení pronásledovatele. V Padově to ještě jednou zopakoval. Když o půl hodiny později svištěl po hrázi k Benátkám, věděl s jistotou, že se nepříjemného stínu zbavil.

Pracoval na oltářním obrazu celé odpoledne a velkou část večera. Z kostela odešel v sedm a pěšky došel na náměstí Svatého Marka. Franceska Tiepola našel v jeho kanceláři. Vedoucí projektu San Zaccaria seděl sám za velkým dubovým psacím stolem a probíral se hromadou papírů. Tiepolo byl velmi zkušený a schopný restaurátor, ale před lety odložil štětky a paletu a věnoval se řízení své vzkvétající firmy. Když Gabriel vstoupil, Francesco na něho z hustého plnovousu zablýskal bělostnými zuby v upřímném úsměvu. V benátských ulicích si ho turisté často pletli s Lucianem Pavarottim.

Nad sklenkou *riposa* Gabriel vedoucího informoval, že znovu musí odjet na pár dní z Benátek, protože si potřebuje vyřídit některé osobní záležitosti. Tiepolo zabořil široký obličej do dlaní a zamumlal v italštině několik šťavnatých nadávek, než pozvedl utrápený pohled ke svému neposednému zaměstnanci.

„Mario, jistě víš, že za šest týdnů se má ctihodný kostel San Zaccaria otevřít veřejnosti. Jestli se za šest týdnů neotevře ve své původní nádheře, městská rada mě odvede do Sklepení Dóžecího paláce a tam mě rituálně vykuchá. Vyjádřil jsem se jasně, Mario? Jestli nedokončíš Belliniho, moje pověst utrpí nenapravitelnou škodu.“

„Už jsem skoro hotový, Francesco. Prostě si potřebuju nutně vyřídit jednu záležitost.“

„Jakou záležitost?“

„Úmrtí v rodině.“

„Opravdu?“

„Na mou duši. A už se mě na nic neptej, Francesco.“

„No dobře, Mario, dělej, jak myslíš. Ale něco ti řeknu. Jestli se mi bude zdát, že Bellini nemůže být dokončen v termínu, nebudu

mít na vybranou. Odvolám tě z projektu a dám tu práci Antoniovi."

„Antonio nemá potřebnou kvalifikaci, aby mohl restaurovat oltářní obraz, a ty to dobře víš."

„A co jiného mi zbude? Udělat to sám? Nedáváš mi jinou možnost."

Tiepolův hněv jako obvykle rychle vyprchal a vedoucí si nalil do prázdné sklenky víno. Gabriel se zahleděl na zeď nad jeho hlavou. Mezi fotografiemi kostelů a *scuolas*, které jeho firma restaurovala, visel jeden obrázek, který se vymykal kontextu. Na snímku se Tiepolo procházel po vatikánských zahradách v doprovodu nikoho menšího než papeže Pavla VII.

„Tys byl na soukromé audienci u papeže?"

„Nebyla to audience v pravém slova smyslu, spíš neformální setkání."

„Můžu se zeptat na podrobnosti?"

Tiepolo sklopil oči a přerovnal papíry na stole. Gabriel nemusel být zkušený vyšetřovatel, aby poznal, že se mu do odpovědi vůbec nechce. „Nerad o tom mluvím, ale jsme se Svatým otcem docela dobří přátelé."

„Skutečně?"

„Úzce jsme spolupracovali, když byl ještě benátský patriarcha. Je to moudrý a vzdělaný muž, který se velmi zajímá o historii umění. Několikrát jsme se do krve pohádali, ale dnes spolu vycházíme přímo báječně. Nejméně jednou měsíčně mě zve na večeři a já za ním do Říma pochopitelně jezdím, protože takové pozvání se neodmítá. Vždycky vaří sám. Jeho specialita jsou špagety s tuňákem, ale dává do nich tolik feferonek, že se potom celý večer potíme jako koně. V tomto je hrozný! Přímo kulinářský sadista!"

Gabriel s úsměvem vstal.

„Nenecháš mě ve štýchu, Mario, že ne?" ptal se Tiepolo ustaraně.

„Papežova přítele? To víš, že ne. *Ciao*, Francesco. Nashle za pár dní."

Ghetto působilo zcela pustě - na náměstí si nehrály děti, staříci neposedávali v kavárnách, ulice kolem domů halilo ticho, zvuky života se kamsi vytratily. Jen v několika oknech viděl Gabriel světlo a na prchavý okamžik mu chřípí pohladila vůně masa a cibulky smažené na olivovém oleji, ale jinak si připadal jako návštěvník v opuštěném městě, kde sice zůstaly domy a obchody, ale jeho obyvatelé se dávno odstěhovali.

Kavárna, kde seděl s Shamronem, byla zavřená a Gabriel pokračoval několik kroků k číslu 2899. Malá cedulka u dveří hlásala COMUNITÀ EBRAICA DE VENEZIA. Zazvonil a za několik vteřin se z neviditelného reproduktoru elektronického vrátného ozval ženský hlas: „Ano, přejete si?“

„Jmenuju se Mario Delvecchio. Mám domluvenou schůzku s rabínem.“

„Okamžik prosím.“

Gabriel se otočil a zahleděl se na náměstí. Okamžik se protáhl na dva, pak na tři. Jako válka na obsazených územích - všichni jsou nervózní. Židovské organizace po celé Evropě zesílily bezpečnostní opatření. Benátky zatím zůstaly ušetřeny, ale v Římě a v řadě měst ve Francii a Rakousku pustošili vandalové synagogy a napadali Židy na ulicích. Noviny psaly o nejhorší vlně otevřeného antisemitismu, jaká se kontinentem přehnala od druhé světové války. Gabriela nesmírně zlobilo, že za takové situace musí svou příslušnost k židovskému národu o to pečlivěji skrývat.

Konečně zazněl bzučák, následovaný kliknutím uvolňovaného automatického zámku. Gabriel strčil do dveří a ocitl se v potměšlém průchodu, na jehož konci se rýsovaly další dveře. Když se k nim přiblížil, i ony se automaticky otevřely.

Vstoupil do malé přecpané kanceláře. Vzhledem ke zpuštění celého ghetta se připravil na italskou verzi Frau Ratzingerové a očekával utrápenou stařenu zahalenou v černém vdovském šátku. K jeho velkému překvapení ho přivítala vysoká, atraktivní, asi třicetiletá žena. Temně kaštanové zvlněné vlasy s decentním světlejším melírem jí v bohatých kaskádách padaly na vypracovaná ramena, oči barvy karamelu se blýskaly zlatými skvrnkami. Plné rty

jako by se snažily potlačit úsměv - zjevně si byla moc dobře vědoma, jakým dojmem na návštěvníka zapůsobila.

„Rabín je v synagoze na *Ma'arivu*. Požádal mě, abych se o vás do jeho návratu postarala. Jmenuji se Chiara. Právě jsem uvařila kávu. Dáte si?“

„Děkuji, rád.“

Nalila z konvice espresso, bez ptaní nasypala cukr a podala Gabrielovi šálek. Když si ho bral, všimla si skvrn od barvy na jeho prstech; šel do ghetta rovnou od Tiepola a neměl čas se pořádně umýt.

„Vy jste malíř?“

„Malíř zrovna ne. Restaurátor.“

„To musí být fascinující. Kde pracujete?“

„V kostele San Zaccaria.“

Usmála se. „Patří k mým oblíbeným chrámům. Který obraz restaurujete? Snad ne Belliniho?“

Gabriel přikývl.

„Tak to musíte být hodně dobrý.“

„Dalo by se říct, že Bellini a já jsme staří přátelé,“ opáčil Gabriel skromně. „Kolik lidí tady chodí na *Ma'ariv*?“

„Obvykle jenom pár staříků. Občas jich přijde víc, jindy míň. Někdy bývá rabín v synagoze sám. Pevně věří, že v den, kdy se večer nepomodlí, místní komunita zanikne.“

V tom okamžiku vstoupil rabín do místnosti a Gabriela překvapilo jeho mládí. Relativní mládí, protože kněz byl o několik let starší než on, ale v dokonalé fyzické kondici, energický a plný života. Pod fedorou, měkkým plstěným kloboukem, mu vlála černá hříva protkaná - stejně jako zastřižená bradka - několika stříbrnými nitkami. Potřásl Gabrielovi rukou a pátravě se na něho zahleděl přes brýle s ocelovými obroučkami.

„Jsem Rabbi Zolli. Doufám, že se moje dcera v mé nepřítomnosti chovala jako pozorná hostitelka. Bohužel strávila posledních několik let v Izraeli, kde úplně zapomněla na dobré vychování.“

„Byla velmi laskavá, ale nezmínila se, že je vaše dcera.“

„Tak vidíte! Darebačka jedna!“ Rabín se otočil k dívce. „Vrat' se domů, Chiaro, a posed s matkou, ať jí není smutno. Nezdržím

se dlouho. Pojd'te, pane Delvecchio, myslím, že v mé pracovně se budete cítit pohodlněji."

Žena si oblékla kabát a obrátila se na Gabriela: „Zajímám se o staré umění a moc ráda bych viděla, jak se restauruje Bellini. Mohla bych se někdy zastavit a pozorovat vás při práci?"

„Neříkal jsem to?" vyhrkl rabín. „Drzá, neomalená holka. Vůbec se neumí chovat."

„S radostí vám ten oltářní obraz ukážu. Zavolám vám, až se mi to bude hodit."

„Bývám od rána do večera tady, takže mě určitě zastihnete. Ciao."

Zolli odvedl návštěvníka do své pracovny. Stěny lemovaly přetékající police s knihami. Rabínova sbírka judaik byla vskutku pozoruhodná a tituly v mnoha jazycích napovídaly, že je stejně jako Gabriel polyglot. Posadili se do křesel - každé bylo jiné - a rabín navázal tam, kde v krátkém telefonátu skončili.

„Řekl jste, že se zajímáte o Židy, kteří našli za války útočiště v klášteře Svatého srdce v Brenzone."

„Přesně tak."

„Zajímavé, že se ptáte zrovna na tohle."

„Pročpak?"

„Protože jsem zasvětil celý svůj život studiu a zachování historie židovských obyvatel této části Itálie, ale nikde jsem nenarazil na jedinou zmínku o tom, že by se právě v tom klášteře skrývali Židé. Podle důkazů, které jsem nashromáždil, je spíše opak pravdou - Židé tam opravdu hledali pomoc, ale byli odmítnuti."

„Jste si tím jistý?"

„Tak jistý, jak si za dané situace mohu být."

„Představená kláštera mi řekla, že tam za války našlo útočiště asi deset nebo dvanáct Židů. Dokonce mi ukázala Sklepení, kde je řádové sestry ukrývaly."

„Jak se ta dobrá žena jmenovala?"

„Matka Vincenza."

„Obávám se, že se matka Vincenza fatálně spletla. Anebo, což je ještě horší, se snažila uvést v omyl vás, i když bych pochopitelně váhal, než bych z těžkého hříchu lži obvinil ženu víry."

Gabriel si vzpomněl na noční telefonát do svého hotelového pokoje v Brenzone. *Matka Vincenza vám lže, stejně jako lhala vašemu příteli.*

Rabín se v křesle naklonil a položil Gabrielovi ruku na předloktí. „Řekněte mi, pane Delvecchio, proč se o tuto věc zajímáte? Jste snad historik?“

„Ne, jde o osobní záležitost.“

„Pak vám snad nebude vadit, když vám položím *osobní* otázku. Jste Žid?“

Gabriel zaváhal, ale pak odpověděl podle pravdy.

„Kolik víte o tom, co se tady dělo za války?“ zeptal se rabín.

„Stydím se, ale musím přiznat, že zdaleka ne tolik, kolik bych vědět měl, Rabbi.“

„Věřte mi, jsem na to zvyklý.“ Zolli se vřele usmál. „Pojďte se mnou, ukážu vám něco, co byste měl vidět.“

Přešli ztemnělé náměstí a zastavili se před docela obyčejným činžovním domem. Za roztaženým závěsem Gabriel viděl ženu, která připravovala večeři ve stísněné, prostě zařízené kuchyni. Ve vedlejší místnosti podřimovaly tři stařenky před poblikávajícím televizorem. Pak si všiml tabulky na dveřích. CASA ISRAELITICA DI RIPOSO. Sanatorium, či spíše domov důchodců pro Židy.

„Přečtete si pamětní desku,“ vyzval ho rabín a rozškrtnl zápalku. Nápis byl věnován památce benátských Židů, kteří byli za války deportováni do koncentračních táborů. Zolli pohybem zápěstí sirku zhasl a zadíval se oknem na staré obyvatelky sanatoria.

„V září roku 1943, krátce po zhroucení Mussoliniho režimu, okupovala německá armáda celou Itálii s výjimkou nejjižnější části Apeninského poloostrova. Za několik dnů obdržel představitel místní židovské komunity striktní příkaz: pod hrozbou trestu smrti musel odevzdat SS jmenný seznam všech Židů žijících v Benátkách.“

„Poslechl?“

„Spáchal sebevraždu, když předtím varoval ostatní před blížící se pohromou. Z města utekly stovky Židů. Někteří se uchýlili

do mužských a ženských klášterů na severu, jiní našli útočiště v rodinách prostých Italů. Několik se jich pokusilo překročit hranice do Švýcarska, ale celníci je vrátili."

„Ale v Brenzone se nezachránil nikdo, že?" „Nenašel jsem žádný důkaz, že by klášter Svatého srdce poskytl azyl jedinému Židovi z Benátek - ani z jiné části Itálie. Naše archivy naopak obsahují písemné svědectví o místní rodině, která požádala v Brenzone o pomoc a byla tvrdě odmítnuta." „Kdo zůstal v Benátkách?"

„Staří lidé. Nemocní. A chudí, kteří neměli prostředky na cestu nebo na úplatky. V noci na pátého prosince vtrhla na naléhání Němců do ghetta italská policie a fašistické bojůvky. Zatčeno bylo sto třiašedesát Židů. Tady v této budově, která už tehdy sloužila dnešnímu účelu, vyhnali staré muže a ženy z postelí a naložili je na nákladní auta. Nejdřív je odvezli do sběrného tábora ve Fossoli a pak, v únoru, je poslali do Osvětimi. Nikdo nepřežil."

Rabín vzal Gabriela za paži a společně pomalu obcházeli náměstí. „Římské Židy postihl stejný osud o dva měsíce dříve. V půl šesté ráno šestnáctého října obklíčilo ghetto přes tři sta polních Černíků a příslušníků zbraní SS s umrlčími lebkami na čepicích. Hnali se jako bouře dům od domu, vytahovali Židy z postelí a cpali je do nákladňáků. Odváželi je do kasáren důstojnické školy, která se nacházela sotva kilometr od Vatikánu. Navzdory hrůzné povaze svého díla si někteří esesáci přáli vidět kupoli baziliky, a konvoj proto změnil trasu. Když projížděli přes náměstí Svatého Petra, vyděšení Židé na korbách hlasitě volali na papeže a prosili ho, aby je zachránil. Všechny důkazy svědčí o tom, že papež dobře věděl, co se toho rána v ghettu dělo; stalo se to koneckonců přímo pod jeho okny. Nehnul prstem, aby těm nešťastníkům pomohl."

„Kolik jich bylo?"

„Přes tisíc. Dva dny nato je nahnali do dobytčáku a odvezli na východ. Z dalších pět dní je v Osvětimi a Březince do jednoho zplynovali. Tisíc a šedesát duší."

„Ale mnozí přežili, ne?"

„Jistě. Zní to jako zázrak, ale válku přežily čtyři pětiny italských Židů. Hned po německé okupaci jich tisíce vyhledaly -

a také našly - útočiště v klášterech i v církevních nemocnicích a školách. Další tisíce ukryli obyčejní Italové ve svých domovech. Adolf Eichmann prohlásil před soudem, že každý italský Žid, který přežil válku, vděčí za svůj život Italovi."

, „Díky příkazu z Vatikánu? Mluvila matka Vincenza pravdu, když mi řekla o papežově instrukci?"

„Tohle by nám církev chtěla namluvit, ale bohužel neexistuje žádný doklad o tom, že Vatikán přikázal církevním institucím, aby přijímaly židovské uprchlíky. K dispozici jsou však hodnověrné důkazy, že žádná taková instrukce vydána nebyla."

„Jaké důkazy?"

„Početné případy Židů, kteří požádali o pomoc v církevním objektu a byli odmítnuti. Jinde jim řekli, že pokud chtějí zůstat, musí konvertovat ke katolicismu. Kdyby papež vydal příkaz, že kláštery mají otevřít Židům dveře dokořán, žádný mnich nebo jeptiška by si ho nedovolil neposlechnout. Italští katolíci zachraňovali Židy ze soucitu a z dobroty srdce, ne proto, že jim to přikázal Svatý otec. Kdyby čekali na jeho instrukci, zemřelo by v Osvětimi a v Březince mnohem více Židů. Žádná taková instrukce prostě nebyla. Naopak. Přes soustavné naléhání Spojenců a židovských představitelů z celého světa nenašel papež Pius ve svém srdci tolik slitování, aby se otevřeně postavil proti masovému vyvražďování evropských Židů."

„Proč ne? Proč papež mlčel?"

Rabín zvedl ruce v bezmocném gestu. „Hlásal, že církev je univerzální a že se nechce stavět do pozice, kdy upřednostňuje jednu nebo druhou stranu - dokonce ani proti tak strašným silám zla, jaké představovalo tehdejší Německo. Pius tvrdil, že kdyby odsoudil Hitlerova zverstva, musel by stejně odsoudit i případné ukrutnosti Spojenců. Prý kdyby veřejně vyslovil svůj názor, ještě by situaci Židů zhoršil. Samozřejmě je těžké si představit, co by mohlo být horšího než vyhlazení šesti milionů obětí. Pius se pokládal za velkého státníka a diplomata, velkého hráče na evropském jevišti. Vžíval se do role vyjednávače, kterému se podaří zajistit takové uspořádání poválečné Evropy, v jejímž srdci zůstane zachováno silné protikomunistické Německo. Já mám ovšem svou vlastní teorii."

„Jak zní?"

„Přes proklamovanou lásku k židovskému národu na nás Jeho Svatosti jen málo záleželo. Uvědomte si, že byl produktem a nejvyšším představitelem církve, která jako součást víry hlásala antisemitismus. Kladl rovnítko mezi Židy a bolševiky a věřil prastarým nenávisným pomluvám, že se zajímáme jen o materiální stránky života. Když v třicátých letech působil jako státní tajemník, oficiální vatikánský tisk přetékal antisemitskou špínou stejně jako *Der Sturmer*. Jeden článek ve vatikánském listu *La Civiltà Cattolica* vážně rozebíral možnost eliminace židovského živlu jeho totálním vyhlazením. Podle mého názoru byl Pius přesvědčen, že Židé dostávají přesně to, co si zaslouží. Proč by měl vystavovat sebe a, což je ještě důležitější, katolickou církev nebezpečí kvůli lidem, kteří jsou podle jeho názoru odpovědní za největší zločin v dějinách lidstva - zavraždění Ježíše Krista?"

„Proč tedy tolik Židů po válce papeži děkovalo?" „Židům, kteří zůstali v Itálii, šlo o klidné soužití s křesťany víc než o kladení nepříjemných otázek o minulosti. V roce 1945 bylo mnohem důležitější zabránit novém holocaustu než poznat pravdu. Pro zbytky otřesené a zdrcené komunity to byla čistě otázka přežití."

Gabriel a Zolli opsali kolem náměstí kruh. Znovu stáli před *Casa Ismelitica di Riposo* a hleděli nezacloněnými okny na staré Židovky před televizorem.

„Jak to řekl Kristus? Cokoliv uděláte nejmenšímu z mých bratří? A podívejte se dnes na nás. Z nejstarší židovské komunity v Evropě zbylo tohle! Několik rodin, pár starců příliš nemocných, nebo dokonce přímo nad hrobem, aby ještě měli sílu odejít. Většinu večerů se modlím v synagoze sám. I o šábesu se najde jen hrstka těch, kdo se obtěžují přijít. Většinou jsou to turisté, kteří navštíví Benátky."

Rabín se otočil a zadíval se Gabrielovi zpytavě do tváře, jako kdyby v ní rozeznával stopy dětství prožitého v zemědělském kibucu v údolí Jezreel.

„Proč se o tyto záležitosti zajímáte, pane Delvecchio? A než mi odpovíte, uvědomte si prosím, že mluvíte s rabínem."

„Obávám se, že vaše otázka patří do kategorie těch nepříjemných, které je lépe neklást."

„Měl jsem strach, že odpovíte právě takto. Ale nezapomínejte na jedno. Tato část světa má dlouhou paměť a situace se dnes nevyvíjí zrovna dobře. Válka, sebevražední bomboví atentáčníci... Nevím, jestli je vhodné píchat do vosího hnízda. Takže buďte opatrný, příteli. Pro dobro nás všech."

11 KAPITOLA

ŘÍM

Restaurace L'Eau Vive patřila k několika málo místům v Římě, kde se Carlo Casagrande cítil bezpečně i bez svého tělesného strážce. Nachází se v úzké ulici Via Monterone nedaleko Panteonu a její vchod poznáte jen podle dvojice syčících plynových lamp. Casagrande vstoupil a hned za dveřmi ho uvítala velká socha Panny Marie. Následoval srdečný pozdrav hostesky, která ho oslovila jménem a odebrala mu plášť a klobouk. Měla pokožku barvy kávových zrn a na sobě barevné šaty ze svého rodného Pobřeží slonoviny. Jako všichni zaměstnanci podniku byla členkou Misionářských dělníků neposkvrněného početí, laické ženské organizace napojené na karmelitánský řád, jejíž příslušnice pocházejí většinou z Asie a z Afriky.

„Váš host už dorazil, Signor Casagrande." Mluvila italštinou se silným přízvukem, ale plynně. „Pojďte laskavě za mnou."

Podle skromného vstupu byste možná očekávali tmavou stísněnou římskou komoru s několika stolký, ovšem sál, do kterého černoška Casagrandeho uvedla, byl rozlehlý a prostorný, s rozjasněnými bílými stěnami a klenutým trámovým stropem. Podnik byl jako obvykle plný, i když na rozdíl od jiných římských restaurací tvořili jeho klientelu výhradně muži, a to většinou z Vatikánu. Casagrande zahlédl mezi hosty nejméně čtyři kardinály. Mnozí další duchovní vypadali jako obyčejní kněží, ale generálovo cvičené oko snadno postřehlo zlaté biskupské řetězy a purpurové šerpy vysokých církevních hodnostářů. Kromě toho by si žádný obyčejný kněz nemohl dovolit v L'Eau Vive povečeřet, pokud by neměl k dispozici prostředky a zázemí bohaté rodiny. I Casagrandeho skromný vatikánský příjem by po jídle v „Živé vodě" dostal hlubokou trhlinu. Dnes však šlo o obchod a náklady pokryje ze svého štědrého účtu na provozní výdaje.

Když generál kráčet ke svému obvyklému rohovému stolu, konverzace v sále jako by utichla. Důvod byl prostý. Součástí jeho práce bylo dbát na dodržování přísného vatikánského kodexu mlčenlivosti. Restaurace je sice pověstná svou diskrétností, ale současně je i pařeništěm nejružnějších klepů o kurii. Mnohokrát se stalo, že si ambiciózní novinář oblékl sutanu, rezervoval si v podniku stůl a snažil se zachytit šťavnaté sousto vatikánského skandálu.

Achille Bartoletti při generálově příchodu uctivě povstal. Byl o dvacet let mladší než Casagrande a na vrcholu profesní kariéry a osobní moci. Střízlivý oblek měl dokonale vyžehlený, opálený obličej zářil zdravím. Podanou ruku tiskl uměřenou silou a po přesně vykalkulovanou dobu. V hustých vlasech se lesklo právě tolik šedin, aby mu dodaly na vážnosti, ale nepřidaly léta. Sevřená ústa a dvě řady drobných nerovných zubů naznačovaly sklon ke krutosti a Casagrande dobře věděl, že v tomto případě zdání neklame. Bylo toho jen málo, co by šéf vatikánské bezpečnosti o Bartolettim nevěděl. Každý jeho krok směřoval k posílení vlastní pozice. Většinou mlčel a vyhýbal se sporům, ale o to usilovněji si přivlastňoval zásluhy a úspěchy jiných a distancoval se od jejich selhání. Kdyby místo tajné policie působil jako kněz v kurii, byl by dnes s největší pravděpodobností papežem. Místo toho -do značné míry díky významné podpoře svého rádce a učitele Carla Casagrandeho - se Achille Bartoletti stal ředitelem italské *Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica*, Demokratické zpravodajské a bezpečnostní služby.

Když se Casagrande posadil, hovor u vedlejších stolů se znovu, i když opatrně, rozproudil.

„Tomu se říká působivý vstup, generále.“

„Bůh ví, o čem před mým příchodem klevetili. Ale mohu vás ujistit, že teď bude jejich konverzace méně podnětná.“

„Dnes večer zde vidím spoustu purpuru.“

„Ti mi právě dělají největší starosti. Preláti z kurie tráví své dny obklopeni patolízaly, kteří neřeknou nic jiného než „Ano, Excellence, samozřejmě, Excellence, jak si přejete, Excellence.““

„Výborně, Excellence!“ doplnil Bartoletti.

Ředitel rozvědky si dovolil objednat první láhev vína a nalil Casagrandemu skleničku. Restaurace nabízela francouzskou kuchyni a vína stejné provenience. Bartoletti vybral vynikající médoc.

„Zdá se mi to, generále, nebo jsou domorodci dnes opravdu nervóznější než jindy?“

Až *tak je to patrné*? pomyslel si Casagrande. Natolik patrné, že i člověk zvenčí jako Bartoletti postřehne v atmosféře L'Eau Vive elektrizující praskot nestability? Usoudil, že pokus odbýt otázku mávnutím ruky by byl kontraproduktivní - společník by lest snadno prohlédl a narušilo by se tak jemné předivo dosti neurčitých pravidel jejich vzájemného vztahu.

„Po zvolení nového papeže vždycky panuje po určitou dobu nejistota,“ řekl Casagrande neutrálním tónem nestranného soudce. „Kardinálové líbali rybářův prsten a vzdávali povinnou úctu a Svatý otec se v duchu tradice zavázal, že bude pokračovat v duchu svého předchůdce, ale vzpomínka na Poláka velmi rychle vybledla. Lucchesi nechal přemalovat papežské sídlo na *terzo piano* a domorodci, jak je nazýváte, si lámou hlavu, co bude následovat.“

„A co bude následovat?“

„Svatý otec se mi nesvěřil, co s církví plánuje, Achille.“

„Chápu, ale máte přece nepřekonatelné zdroje dokonale přesných informací.“

„Jedno vám mohu říct určitě. Papež se záměrně izoloval od prelátů z kurie a obklopil se lidmi, kterým důvěřuje - pomocníky a spolupracovníky, které si přivedl z Benátek. Byrokrati z kurie je označují termínem *Rada deseti*. A povídá se *ledacos*.“

„Například?“

„Například to, že papež hodlá zahájit program destalinizace, aby co nejrychleji a co nejvíce zredukoval Polákův posmrtný vliv. Chystá rozsáhlé personální změny ve státním sekretariátu a v Kongregaci pro nauku víry. A to je teprve začátek.“

A *také chce zveřejnit nejtemnější tajemství vatikánských archivů*, pomyslel si Casagrande, ovšem o tento poznatek se s Bartolettim nepodělil.

Šéf italské rozvědky se nedočkavě naklonil; dychtil po dalších informacích. „Snad nechce měnit svatou trojici nejžhavějších témat? Kontrolu porodnosti? Celibát? Svěcení žen na kněze?“

Casagrande zasmušile zavrtěl hlavou. „Toho by se neodvážil. Byl by to tak kontroverzní krok, že by se kurie určitě vzbouřila. A to by byl konec jeho pontifikátu. Nejčastěji omílaným termínem v Apoštolském paláci je dnes *významná role*. Svatý otec chce, aby církev hrála významnou roli v životě miliardy katolíků na celém světě, z nichž mnozí ani nemají co jíst. Na tomhle staré gardě nikdy nezáleželo. Pokládají *významnou roli církve* za stejný nesmysl, jako byla svého času *glasnost* a *perestrojka*, a jsou z toho pěkně nervózní. Stará garda přísahá na bezpodmínečnou poslušnost. Jestli Svatý otec zajde příliš daleko, zaplatí za to pekelnou cenu.“

„My o vlku a vlk za humny.“

Sál znovu ztichl, ale tentokrát za to Casagrande nemohl. Když se ohlédl, spatřil kardinála Brindisiho, který směřoval k jednomu ze soukromých salonků v zadní části restaurace. Jeho světle modré oči jako by ani neregistrovaly polohlasem pronášené pozdravy podřízených pracovníků kurie rozesazených u okolních stolů, ale generál dobře věděl, že kardinálova dokonalá paměť zaznamená přítomnost každého z nich.

Casagrande a Bartoletti si s volbou jednotlivých chodů nelámali hlavu. Ředitel rozvědky prolétl jídelní lístek jako hlášení důvěryhodného agenta a generál si objednal první zajímavě vyhlížející pokrm, na který mu padl zrak. V následujících dvou hodinách si nad opulentními porcemi, zaléványými rozumnými dávkami vína, vyměňovali informace, dohady i vyložené klepy. Byl to jejich pravidelný měsíční rituál, šťavnatý plod - jeden z mnoha - Casagrandeho přestupu do vatikánského dresu před dvaceti lety. Po rozdrčení Rudých brigád získal v italských vládních kruzích neotřesitelné postavení a udržel si je až do dnešních dnů. *Co Casagrande chce, to dostane*. Italské bezpečnostní orgány se v podstatě staly prodlouženou rukou Vatikánu a Achille Bartoletti patřil mezi generálovy nejvýznamnější akvizice. Střípky vatikánských intrik, které před ním trousil, jako by byly z ryzího zlata a

ředitel rozvědky je často používal, aby udělal dojem na své nadřízené - stejně jako soukromé audience u papeže a vstupy-

ky do první řady při vánoční půlnoční mši v katedrále svatého Petra.

Ale Casagrande nabízel víc než drby z kurie. Vatikán disponuje jednou z největších a nejefektivnějších zpravodajských služeb na světě a generál Bartolettiho občas upozornil na skutečnosti, které italské rozvědce unikly. Byl to například právě Casagrande, kdo zjistil, že teroristická organizace tuniských islamistů sídlící ve Florencii plánuje v období velikonočních svátků útoky na americké turisty, a předal tuto informaci Bartolettimu. Masakru se podařilo včas zabránit - nejvážnější zranění, jaké Američané utrpěli, byly pouhé oděry - a Bartoletti získal řadu vysoko postavených přátel v CIA, a dokonce i v Bílém domě.

Nad kávou zavedl Casagrande řeč na téma, které mu nejvíce leželo na srdci - izraelský občan Ehud Landau, který přijel do Mnichova a tvrdil, že je bratr zesnulého Benjamina Sterna. Izraelec, který pak navštívil klášter Svatého srdce v Brenzone a který setřásl jeho sledovače stejně snadno, jako kdyby smetal drobký z bílého ubrusu v L'Eau Vive.

„Mám jistý problém, Achille, a potřebuju vaši pomoc.“ Bartolettimu neušel generálův vážný tón a odložil šálek na talířek. Nebýt Casagrandeho podpory, sloužil by dnes v italské rozvědce možná jako vyšší důstojník, ale rozhodně by neseděl v ředitelském křesle. Nemohl si dovolit prosbu svého příznivce odmítnout, bez ohledu na okolnosti a povahu žádosti. Casagrande to dobře věděl, ale přesto vyslovil své přání delikátně a s patřičným respektem. Uvádět svého chráněnce do rozpaků necitlivými požadavky a flagrantně zneužívat vzájemný vztah bylo to poslední, co potřeboval.

„Víte, že na mou podporu a loajalitu se můžete vždy plně spolehnout, pane generále. Jestli jste se vy osobně nebo Vatikán dostali do nějakých potíží, udělám vše, co bude v mých silách, abych vám pomohl.“

Casagrande sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl fotografii, kterou položil na stůl a natočil tak, aby si ji Bartoletti mohl prohlédnout.

Ředitel rozvědky si dokonce snímek podržel u plamene svíčky, aby lépe viděl. „Kdo je to?”

„Nevíme. Příležitostně používá jméno Ehud Landau, ale určitě nebude pravé.”

„Ehud? Izraelec?”

Casagrande přitakal.

„V čem spočívá váš problém?” zeptal se Bartoletti s pohledem upřeným na fotografii.

„Jsme přesvědčeni, že plánuje atentát na papeže.”

Bartoletti prudce vzhlédl. „Atentátník?”

Casagrande vážně přikývl. „Několikrát navštívil katedrálu svatého Petra a při středeční bohoslužbě se choval velmi podivně. Byl viděn i při jiných příležitostech, kdy papež vystupoval na veřejnosti - v Itálii i v zahraničí. Podle našich informací chtěl zabít papeže již minulý měsíc v Madridu, kde Svatý otec celebroidl mši pod širým nebem.

Bartoletti uchopil snímek dvěma prsty a otočil ho lícem k Casagrandemu. „Kde jste tu fotku vzali?”

Generál vysvětlil, že jeden z jeho agentů před týdnem zahlédl atentátníka v bazilice a podařilo se mu ho vyfotografovat, když vycházel na náměstí. Pochopitelně lhal. Záběr pořídil Axel Weiss v Mnichově, ale to Achille Bartoletti vědět nemusel.

„V posledních týdnech jsme obdrželi několik výhrůžných dopisů. Jsme přesvědčeni, že je psal právě tento muž. Podle našeho názoru představuje vážné ohrožení života Svatého otce. Samozřejmě bychom ho rádi našli, než dostane příležitost své hrozby naplnit.”

„Hned ráno vytvořím pro tento úkol speciální pracovní skupinu,” slíbil Bartoletti.

„Ale ve vši tichosti, Achille. Papež si rozhodně nepřeje, aby se veřejnost dozvěděla, že mu někdo usiluje o život tak krátce po zvolení.”

„Mohu vás ujistit, generále, že hon na toho člověka povedeme tak diskrétně, jako kdybyste mu velel vy sám.”

Casagrande sklonil hlavu na znamení, že kompliment svého mladého chráněnce přijímá. Pak téměř nepostřehnutelným pohybem zápěstí požádal o účet. V tom okamžiku nastoupila do středu sálu s

mikrofonem v ruce hosteska, která Casagrandeho vítala při příchodu a uváděla ho ke stolu. Se sklopenou hlavou a za-

vřenýma očima se černoška krátce pomodlila. Hned nato se kolem sochy Madony shromáždily servírky a se sepjatýma rukama začaly zpívat *Neposkrvněná Marie*. Ostatní hosté se ke sboru postupně připojili. Dokonce i Bartoletti, otrlý tajný policista, zpíval nahlas a procítěně.

Po několika minutách hymnus dozněl a kardinálové a biskupové s tvářemi ruměnými po pěveckém výkonu a dobrém vínu se vrátili k rozhovorům, které vedli předtím. Casagrande se zmocnil účtu rychleji, než po něm jeho večerní host stačil sáhnout. Bartoletti zdvořile protestoval. „Pokud mě neklame paměť, generále, jsem tento měsíc na řadě já.“

„To je možné, Achille, ale náš dnešní rozhovor byl mimořádně plodný. Tenhle účet jde na konto Jeho Svatosti.“

„Vyřídíte Svatém otci můj nejupřímnější dík.“ Bartoletti pozvedl atentátníkovu fotografii. „A spěte klidně. Jestli se ten chlap přiblíží k papeži na sto kilometrů, bude okamžitě zatčen.“

Casagrande upřel na svého chráněnce melancholický pohled. „Víte, Achille, já po jeho zatčení zrovna netoužím.“

Bartoletti zamyšleně nakrčil čelo. „Nechápu, pane generále. Co tedy ode mě chcete?“

Casagrande se naklonil přes stůl a přiblížil obličej k plápolající svíčce. „Všem zúčastněným by nejvíce prospělo, kdyby prostě zmizel.“

Achille Bartoletti vsunul fotografii do kapsy.

12 KAPITOLA

VÍDEŇ

V instituci s poněkud vágním pojmenováním *Válečné nároky a šetření* panovala přísná bezpečnostní opatření dávno před vypuknutím války na palestinských územích. Sídlí v původním nájemním domě ve vídeňské staré židovské čtvrti. Dveře bez viditelného označení vyztužují ocelové pláty a okna, která vedou na nuzný vnitřní dvůr, jsou osazena neprůstřelnými skly. Eli Lavon, výkonný ředitel organizace, nebyl paranoidní, jen rozumně opatrný. V posledních letech pomohl vystopovat šest bývalých dozorců z koncentračních táborů a jednoho vysokého nacistického pohlavára, kteří klidně a spokojeně žili v Argentině. Za své úsilí byl odměněn neutuchajícím proudem výhrůžek.

Byl samozřejmě Žid, to věděli všichni. Neměl německé příjmení, takže se o něm běžně předpokládalo, že pochází z Izraele. Skutečnost, že krátce pracoval pro izraelskou tajnou zpravodajskou službu, nebyla známa ve Vídni nikomu a v Tel Avivu jen hrstce zasvěcených, z nichž většina už dávno odešla do výslužby. Při operaci Boží hněv působil jako *ayin*, zvěd. Sledoval příslušníky Černého září, poznával jejich zvyky a navrhoval nejsnazší způsob likvidace.

Za normálních okolností se do kanceláří organizace nedostal nikdo, kdo neměl dlouho dopředu sjednanou schůzku a koho si její pracovníci zevrubně neprověřili. Pro Gabriela však žádné formality neplatily a mladá dívka z průzkumného oddělení ho uvedla přímo do Lavonovy pracovny.

Místnost svými proporcemi a zařízením nezapřela klasický vídeňský styl. Vysoký strop, naleštěné parkety, police prohýbající se pod těžkými folianty a svazky spisů. Lavon klečel na podlaze a hrbil záda nad řadou věkem zažloutlých dokumentů. Původním vzděláním a profesí byl archeolog, a než se plně oddal své součas-

né činnosti, strávil řadu let u vykopávek na Západním břehu. Ted se skláněl nad potrhaným listem papíru a hleděl na něj se stejným zaujetím a úžasem, jaké pociťoval, když držel v ruce pět tisíc let starý hliněný stěp.

Když Gabriel vešel, ohlédl se po něm a uvítal ho potutelným uličnickým úsměvem. Lavon nikdy nedbal na svůj vzhled a i dnes se zdálo, že na sebe navlékl to, co mu přišlo pod ruku jako první, když se vyhrabal z postele - šedé manšestráky a hnědý svetr do věčka s proklubanými lokty. Rozcuchané šedivé vlasy mu vlály, jako kdyby právě absolvoval rychlou jízdu kabrioletem s odklopenou střechou. Zdání klamalo - Lavon vůbec neměl auto a máloco dělal rychle. Navzdory obavám o svou osobní bezpečnost jezdil zásadně městskou hromadnou dopravou. V tramvajích a autobusech se necítil ohrožený, protože stejně jako muži, které pronásledoval, se dokázal pohybovat ulicemi velkoměsta tak, že si ho nikdo nevšiml.

„Budu hádat," řekl Lavon, když zamáčkl cigaretu do talířku a s námahou se zvedl jako nemocný sužovaný chronickými bolestmi. „Shamron tě vytáhl z díry, abys vyšetřil Benjaminovu smrt. A teď jsi tady, což znamená, žeš odhalil něco zajímavého."

„Tak nějak," potvrdil Gabriel.

„Posaď se," vybídl ho Lavon. „A povídej."

Gabriel se pohodlně rozvalil na pohovku čalouněnou zeleným sametem, natáhl nohu přes opěradlo a podrobně seznámil Lavona s výsledky svého pátrání. Začal návštěvou Mnichova a skončil setkáním s rabínem Zollim v benátském ghettu. Lavon přecházel sem a tam po kanceláři a zanechával za sebou oblaka cigaretového kouře jako parní lokomotiva. Zprvu se pohyboval pomalu, ale s každým dalším odhalením přidával do kroku. Když Gabriel skončil, zastavil se a potřásl hlavou.

„Bože můj, tys toho ale stihl!"

„Co má tohle všechno znamenat, Eli?"

„Vraťme se k tomu nočnímu telefonátu do hotelu v Brenzone. Kdo si myslíš, že ti volal?"

„Kdybych měl hádat, tipl bych si na zahradníka z kláštera. Je to takový vetchý stařík, děvečka pro všechno. Jmenuje se Licio.

Vešel do místnosti, kde jsem právě mluvil s matkou představenou, a domnívám se, že mě po odchodu sledoval."

„Uvažuji, proč si s tebou přímo nepromluvil a omezil se jen na anonymní vzkaz."

„Nejspíš se bál."

„Ano, to je logické vysvětlení." Lavon zabořil ruce do kapes a zíral na vysoký strop. „Jsi si jistý tím jménem, které ti řekl? Byl to určitě *Martin Luther*?"

„Jsem. *Najděte sestru Reginu a Martina Luthera. Pak zjistíte pravdu o tom, co se stalo v klášteře.*"

Lavon si nevědomky uhladil rozčuchané vlasy; ti, kdo ho znali, podle tohoto gesta poznali, že o něčem vážně přemýšlí. „Napadají mě dvě možnosti. Předpokládám, že německého mnicha, který se rozhádal s katolickou církví, můžeme vynechat, což nám zužuje pole pátrání na jednu osobu. Hned se vrátím."

Zmizel ve vedlejší místnosti a Gabriel několik minut naslouchal důvěrně známým zvukům - starý přítel prohrabával zásuvky a registratury a polohlasně klel v několika jazycích. Konečně se vynořil s tlustým šanonem staženým kovovou svorkou. Položil ho na stolek a otočil tak, aby si Gabriel mohl přečíst nálepku.

MARTIN LUTHER: NĚMECKÉ MINISTERSTVO
ZAHRANIČÍ,
1938-1943

Lavon otevřel pořadač, vytáhl z něj fotografii a podržel ji Gabrielovi před očima. „Naše druhá možnost je *tento* Martin Luther. Nedokončil střední školu a živil se jako stěhovák. Ve dvacátých letech vstoupil do NSDAP a náhodou se setkal s manželkou Joachima von Ribbentropa - pomáhal rodině, která si zařizovala novou vilu v Berlíně. Získal si její přízeň a posléze se vlichotil i manželovi. Když se Ribbentrop stal v osmatřicátém roce ministrem zahraničí, vytáhl si Luthera k sobě do úřadu."

Gabriel si vzal od Lavona fotografii a prohlédl si ji. Ze snímku na něj zíral hlodavec v lidské podobě: ochablý obličej, revmatické oči zvětšené silnými skly brýlí. Vrátil obrázek Lavonovi.

„Luther udělal na ministerstvu díky své otrocké oddanosti k Ribbentropovi závratnou kariéru. Ve čtyřicátém roce již vedl

Abteilung Deutschland, německé oddělení. To znamená, že byl odpovědný za veškeré vztahy mezi ministerstvem a nacistickou stranou. Součástí tohoto oddělení byl i odbor D-tři, židovská sekce."

„Takže jinými slovy měl Martin Luther na německém ministerstvu zahraničí na starosti židovskou problematiku."

„Přesně tak," potvrdil Lavon. „Co postrádal na vzdělám a inteligenci, vynahrazoval bezohledností a ambiciózností. Zajímalo ho jediné - upevnění a zvýšení vlastní osobní moci. Jakmile pochopil, že nejvyšší prioritou režimu je vyhlazení Židů, postaral se, aby ministerstvo zahraničí z akce nevypadlo. Odměnou mu bylo pozvání na nejnechutnější oběd v dějinách lidstva."

Lavon se na chvíli odmlčel a přehraboval se v šanonu. Našel dokument, který hledal, zamával jím a položil ho před Gabriela na nízký stůlek.

„Toto je zápis z konference ve Wannsee, který zkoncipoval a sepsal její organizátor, nikdo menší než Adolf Eichmann. Celkem existovalo třicet kopií a s výjimkou jediné byly všechny zničeny. Ta, která se uchovala, má číslo šestnáct. Našla se po válce při shromažďování důkazů, které pak byly předloženy při norimberském procesu. Originál je uložen v archivu spolkového ministerstva zahraničí v Bonnu."

Lavon zvedl dokument. „Porada se konala ve vile u jezera na berlínském předměstí Wannsee 20. ledna 1943. Trvala devadesát minut a zúčastnilo se jí celkem patnáct osob. Role hostitele se ujal Eichmann a postaral se, aby hosté odešli s plnými žaludky. Jako vrchní ceremoniář vystupoval Heydrich. Na rozdíl od obecně panující domněnky se myšlenka konečného řešení židovské otázky *nezrodila* ve Wannsee. To, že všichni evropští Židé musí být vyhlazeni, rozhodli Hitler a Himmler už dříve. Konference ve Wannsee byla svolána jako porada byrokratických plánovačů a

probírala se na ní hlavně součinnost jednotlivých státních a stranických orgánů Třetí říše při praktické realizaci holocaustu."

Lavon podal dokument Gabrielovi. „Podívej se na prezenci. Možná jedno jméno poznáš."

Gabriel sjel pohledem k seznamu přítomných ve spodní polovině stránky.

GAULEITER DR. MEYER A REICHSAMTLEITER
DR. LEIBBRANDT ŘÍŠSKÉ MINISTERSTVO PRO
OKUPOVANÁ VÝCHODNÍ
ÚZEMÍ

STAATSSEKRETÁR DR. STUCKART ŘÍŠSKÉ
MINISTERSTVO VNITRA STAATSSEKRETÁR NEUMANN
ODPOVĚDNÝ ZA ČTYŘLETÝ PLÁN STAATSSEKRETÁR DR.
FREISLER ŘÍŠSKÉ MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
STAATSSEKRETÁR DR. BUHLER SPRÁVA GENERÁLNÍHO
GOUVERNEMENTU UNTERSTAATSSEKRETÁR DR. LUTHER
ŘÍŠSKÉ MINISTERSTVO ZAHRANIČÍ

Gabriel zvedl pohled k Lavonovi. „Luther byl ve Wannsee?"

„Samozřejmě. A dostal to, po čem zoufale toužil. Heydrich pověřil ministerstvo zahraničí klíčovou rolí při deportacích Židů ze zemí, které s nacistickým Německem spolupracovaly nebo byly jeho satelity, jako například Chorvatsko nebo Slovensko."

„Myslel jsem, že deportace zajišťovaly SS."

„V tom případě tě musím trochu poučit." Lavon se naklonil nad stolek a vykreslil rukama imaginární mapu Evropy. „Drtivá většina obětí holocaustu pocházela z Polska, z pobaltských republik a ze západního Ruska, tedy z oblastí, které nacisté dobyli a okupovali. Tam mohli Židy chytat, svázat a masakrovat podle libosti, aniž museli brát ohled na nějaké vládní či úřední orgány, protože tam prostě žádné vládní ani úřední orgány nebyly."

Lavon se odmlčel a sjel rukou po pomyslné mapě Evropy k jihu, druhou na západ. „Jenže Heydrich a Eichmann se nespokojili pouze s vyvražděním Židů, kteří žili na územích přímo ovládaných Němci. Chtěli zlikvidovat *každého* evropského Žida, všech

jedenáct milionů." Lavon poklepal na stůl pravým ukazovákem. „Židy na Balkáně." Poklepal levým. „Židy v západní Evropě. A tady už se museli ohlížet na místní úřady a někde je i žádat o formální svolení, aby mohli deportovat Židy k likvidaci. A za to odpovídala Lutherova sekce na ministerstvu zahraničí. Luther měl na starosti jednání s vládními úřady na úrovni ministerstev s cílem zajistit hladký chod deportací při dodržení všech diplomatických pravidel. A můžu ti říct, že v tom uměl zatraceně dobře chodit."

„Předpokládejme čistě teoreticky, že ten stařec měl na mysli skutečně tohoto Martina Luthera. Co by člověk jako on dělal v zastrčeném klášteře v severní Itálii?"

Lavon pokrčil úzkými rameny. „Možná ti chtěl naznačit, že se v tom klášteře za války něco stalo. Něco, co se ti představená snažila zatajit. Něco, co tam zjistil Beni."

„A zaplatil za to životem?"

Lavon znovu pokrčil rameny. „Možná."

„Kdo by chtěl zabít člověka kvůli knize?"

Lavon váhal a dával si pěkně na čas se zastrkováním zápisu z konference ve Wannsee do pořadače. Pak se konečně podíval zpod přimhouřených víček Gabrielovi do očí a zhluboka se nadechl.

„Za války existovala jedna vláda, která dělala Eichmannovi a Lutherovi velké starosti, protože udržovala diplomatické styky se Spojenci i s nacistickým Německem. Měla své mise ve všech zemích, odkud byli Židé odváženi do koncentračních táborů, a její velvyslanci mohli důrazným zásahem deportace hodně ztížit. Z pochopitelných důvodů považovali Eichmann s Lutherem za svůj stěžejní úkol zajistit, aby tato vláda nevznesla žádné námitky. Hitler považoval tuto zemi za tak klíčovou pro konečné řešení, že do ní jako velvyslance jmenoval prvního náměstka ministra zahraničí, barona Ernsta von Weizäckera. Víš, o které zemi mluvím, Gabrieli?"

Gabriel sklopil oči. „Vatikán." „Samozřejmě."

„Tak kdo jsou v tom případě ti šašci, co mě sledovali?" „To je dobrá otázka."

Gabriel přistoupil k psacímu stolu, zvedl sluchátko telefonu a vytočil číslo. Lavon se nemusel ptát, komu volá. Viděl pevně sevřené čelisti a zaťaté svaly na rukou. Když vás pronásleduje neznámý

protivník, je dobré mít v záloze přítele, který umí rozdávat rány pod pás.

Z muže, který stál na schodišti proslulé vídeňské Opery, vyzařovala zdravá pohoda Rakušana, který tráví své dny v přírodě pod širým nebem, a současně náročnost obyvatele hlavního města. Kdyby ho někdo oslovil, odpověděl by dokonalou němčinou s líně protaženou intonací zazobaného mladíka, který si užívá bohémských radovánek Vídně. Nebyl ovšem Rakušan a nevyrostl v městě valčíků. Jmenoval se Ephraim Ben-Avraham a dětství prožil v malé osadě uprostřed písku Negevské pouště, v místě nekonečně vzdáleném světu, v němž se pohyboval dnes.

Nonšalantně se podíval na hodinky a pak se rozhlédl po okázaném náměstí. Byl napjatý, nervóznější než obvykle, i když ho čekal poměrně jednoduchý úkol. Měl se setkat s agentem a zajistit mu bezpečný doprovod do telekomunikační ústředny na velvyslanectví. Jenže muž, na kterého čekal, nebyl jen tak obyčejný agent a vídeňský rezident Mossadu Ben-Avrahamovi dostatečně objasnil, co je v sázce, než ho vyslal do akce. „Jestli to poděláš, Ari Shamron si tě najde a vlastnoručně tě uškrtí. Stisk na to má, jak víš, dost silný. A za žádnou cenu se s tím člověkem nepokoušej dát do řeči. Je velmi nepřístupný.“

Ben-Avraham si vložil mezi rty americkou cigaretu a zapálil ji. V tom okamžik spatřil přes roztančený modrý plamínek zapalovače legendu, která se právě vynořila ze stínů. Odhodil cigaretu na mokré dláždění, zašlápl ji špičkou boty a pak pozoroval, jak agent obchází dva okruhy kolem náměstí. Nikdo ho nesledoval, jen neupravený drobný mužíček s rozevlátými vlasy, navlečený do pomačkaného svrchníku. I on byl svým způsobem legendou -Lavon, bezkonkurenční mistr sledovacích operací. Ben-Avraham se s ním už jednou setkal, když jim Lavon na akademii přednášel o pohybu po ulici. Hostující lektor tehdy nové adepty zpravodajské služby zdržel do tří do rána, když jim pro ilustraci probrané

látky vyprávěl zajímavé příběhy z temných dnů války proti Černému září.

Ted' se Ephraim Ben-Avraham s obdivem díval, jak dvojice v dokonalém souladu proplová večerním davem jako dvě akvabely. Učebnicový postup oba muži dovedli k naprosté dokonalosti, která se rodí ze vzájemné spolupráci v situacích, kdy vás jediný chybný krok může stát život.

Konečně mladý zpravodajec sestoupil se schodů a zamířil k agentovi. „Dobrý večer, Herr Mueller," zavolal radostně, ale diskrétně.

Legenda zvedla hlavu. „Rád vás vidím." Lavon se ztratil, jako kdyby na jevišti prošel oponou, a Ben-Avraham vzal legendu za loket a odváděl ji k Městskému parku. Deset minut procházeli v kruzích po stinných stezkách a pečlivě, ale nenápadně pozorovali, co se děje za nimi. Agent byl menší, než Ben-Avraham očekával, a měl vypracovanou štíhlou postavu jako závodní cyklista. Mladík si jen těžko dokázal srovnat v hlavě, že tento muž sám zlikvidoval polovinu Černého září, že to byl právě on, kdo nakráčel do vily v Tunisu a zastřelil Abú Džiháda, druhého nejvýše postaveného představitele Organizace pro osvobození Palestiny, před očima jeho dětí a manželky.

Legenda mlčela, agent jako by naslouchal do tmy, zda nezaslechne své nepřátele. Nohy kladl do písku pěšiny zcela neslyšně a mladík si vedle něho připadal, jako kdyby se procházel ve společnosti nehmotného přízraku.

Automobil čekal ve vzdálenosti domovního bloku od parku. Ben-Avraham se posadil k volantů a dvacet minut se proplétal ulicemi městského centra. Rezident měl pravdu, tento člověk rozhodně nepovzbuzoval chuť ke společenské konverzaci. Promluvil vlastně jen jednou - zdvořile požádal svého průvodce, aby zhasl cigaretu. Mluvil německy s berlínským přízvukem.

Uklidněn, že je nikdo nesleduje, Ben-Avraham odbočil do Anton Frankgasse, úzké uličky v severovýchodní části Vídně. Budova s popisným číslem 20 se v minulosti stala terčem nespočetných teroristických útoků a byla opevněná jako pevnost. Současně ji měly pod soustavným dohledem rakouské tajné služby. Když au-

tomobil vjížděl do podzemní parkovací garáže, legendární agent se sklonil pod palubní desku a jeho hlava se na okamžik dotkla Ben-Avrahamovy nohy. Temeno mu hořelo, jako kdyby ho spalovala smrtelná horečka.

Zabezpečená telekomunikační centrála se nacházela ve druhém podzemním patře a její stěny tvořilo silné zvukotěsné sklo. Operátorovi v Tel Avivu chvíli trvalo, než hovor přepojil do Shamronova domu v Tiberiadě. Přes šifrovací zařízení zněl hlas starého pána dutě, jako kdyby vycházel ze dna ocelového barelu. V pozadí Gabriel slyšel tekoucí vodu a cinkot příborů o porcelán. Dokázal si živě představit, jak Ge'ula, Shamronova životní družka usouzená léty protrpěnými vedle manžela, stojí u dřezu a umývá nádobí. Stejně jako předtím Lavonovi popsal dosavadní vývoj situace, a když skončil, Shamron se ho zeptal, co hodlá podniknout dál.

„Uvažoval jsem, že zajedu do Londýna a zeptám se Petra Maloneho, proč mu Beni volal z hotelu v Brenzone.“

„Malone? A jak víš, že s tebou bude chtít mluvit? Nezapomínej, že je Investigativní novinář. Jestli opravdu na něco přišel, bude na tom sedět ještě ostražitěji než chudák Beni.“

„Však já už vymyslím nějakou jemnou techniku, jak se mu dostat pod kůži.“

„A když se ti přesto nesvěří?“

„Pak zkusím méně jemný přístup.“

„Nevěř mu ani slovo.“

„Jinou stopu momentálně nemám.“

Shamron si těžce povzdechl a přes vzdálenost a šum utajovače hovoru Gabriel slyšel, jak mu zachrčelo v průduškách. „Chci, aby schůzka tentokrát proběhla podle pravidel. Už žádné akce naslepo a bez zálohy. Před setkáním i po něm ho necháš sledovat. Jinak si můžeš nad tím případem umýt ruce a vrátit se do Benátek dodělat toho svého Belliniho.“

„Když to říkáš ty...“

„Víš, že se nikdy neomezím jen na dobré rady. Ještě dnes se spojím s londýnskou rezidenturou, ať na něho někoho nasadí. A nezapomeň mě informovat.“

Gabriel zavěsil a vyšel do chodby, kde na něho čekal Epraim Ben-Avraham. „Kam teď?“ zeptal se mladý zpravodajec

Gabriel se podíval na hodinky. "Odvezte mě na letiště."

13 KAPITOLA

LONDÝN

Druhý den svého pobytu v Londýně Gabriel za soumraku navštívil jeden z mnoha antikvariátů na Charing Cross Road a koupil si knihu. Zastrčil si ji pod paži a pěšky došel na nedalekou stanici metra Leicester Square. U vchodu svlékl značně obnošené sako a smotal je do odpadkového koše. V automatu si koupil jízdenku a sjel dlouhým eskalátorem na nástupiště trasy Northern Line, kde si protrpěl nevyhnutelné desetiminutové čekání. Využil čas k prolistování knihy. Když našel pasáž, kterou hledal, zaškrtl ji červenou tužkou a přeložil stránku, aby příslušné místo zřetelně označil.

Konečně vlak dorachotil na stanici. Gabriel se vmáčkl do přeplněného vozu a zachytil se kovové tyče. Mířil na Sloane Square, což znamenalo, že ve stanici Embankment bude muset přestoupit. Když se souprava s trhnutím rozjela, sklopil zrak na hřbet knihy, kde stálo zlatými písmeny PETER MALONE: PODVODNÍCI.

Malone... Jedno z nejobávanějších jmen v Londýně. Specializoval se na odhalování osobních a profesních selhání a ničil životy i kariéry. Seznam obětí investigativního reportéra listu *The Sunday Times* byl dlouhý a rozmanitý: dva ministři vlády Jejího Veličenstva, náměstek ředitele MI5, spousta nepoctivých obchodníků, a dokonce šéfredaktor konkurenčních novin. Kromě toho v posledních letech publikoval řadu senzačních biografií a skandálních politických odhalení. V *Podvodnících* si vzal na mušku některé velmi úspěšné akce Mossadu a způsobil v Tel Avivu malé zemětřesení, protože všechna jeho tvrzení se zakládala na pravdě - včetně skutečnosti, že Ari Shamron zverboval jako špiona vysoce postaveného činitele MI6. Později Shamron prohlásil, že krize, která ná-

sledovala, představovala nejhorší roztržku mezi Izraelem a Velkou Británií od bombového útoku na hotel King David.

O deset minut později Gabriel kráčel s knihou v podpaždí v houstnoucím šeru ulicemi Chelsea. Přešel náměstí Cadogan Square a zastavil se před výstavným obytným domem s bílou fasádou, postaveným v georgiánském stylu. V oknech v prvním patře se svítilo. Vystoupal po několika schodech ke vchodu, položil knihu na rohožku z prošívané slámy, otočil se a rychle odešel. Na protější straně náměstí parkovala šedá dodávka americké výroby. Když Gabriel zaťukal na tmavé neprůhledné okénko, zadní dveře se otevřely a odhalily pohled na temný vnitřek kabiny, osvětlený jen marným odleskem kontrolky na přístrojovém panelu. U něho seděl mladý muž. Měl ostře řezaný obličej, vypadal jako rabín a jmenoval se Mordechaj. Podal Gabrielovi kostnatou ruku a vtáhl ho dovnitř. Gabriel zavřel dveře a posadil se vedle mladíka. Na podlaze se válely mastné papíry od sendvičů a polystyrenové pohárky. Mordechaj strávil v dodávce posledních šestatřicet hodin.

„Kolik je v tom domě lidí?“ zněla první Gabrielova otázka.

Mordechaj natáhl ruku a otočil knoflíkem zesilovače. Z reproduktoru se ozvaly slabé hlasy - Malone mluvil s jednou ze svých asistentek.

„Tři,“ odpověděl mladík. „Malone a dvě holky.“

Gabriel vytočil žurnalistovo číslo. Zvonek telefonu zazněl z reproduktoru jako požární poplach a agent rychle ztlumil zvuk. Reportér zvedl sluchátko po třetím zazvonění a představil se jménem. Mluvil měkkým skotským nářečím.

Gabriel se nesnažil zamaskovat izraelský přízvuk ve své angličtině. „Nechal jsem vám před dveřmi výtisk vaší poslední knihy. Navrhuju, abyste se do ní podíval. Přesně za pět minut vám znovu zavolám.“

Zavěsil, setřel hřbetem dlaně zamlžené okénko a zahleděl se k bílému georgiánskému domu. Za okamžik se dveře pootevřely a Malone z nich vystrčil hlavu jako želva z krunýře. Zakroutil jí ze strany na stranu, jak marně pátral po muži, který mu právě telefonoval, pak se sklonil a zvedl knihu. Gabriel se podíval na Mordechaje a usmál se. *Vyhráli jsme.* Přesně za pět minut stiskl tlačítko pro opakovaný hovor. Tentokrát se Malone ohlásil hned po prvním zazvonění.

„Kdo jste?"

„Viděl jste pasáž, kterou jsem v knize označil?"

„Zavraždění Abú Džiháda? Co je s ním?"

„Já tam tehdy byl."

„Na čí straně?"

„Na straně spravedlnosti."

„Takže jste Palestinec?"

„Ne, Abú Malone. Nejsem Palestinec."

„Tak kdo tedy jste?"

„Agent s kódovým označením *Meč*."

„Bože všemohoucí," vydechl novinář. „Kde jste? A co ode mě chcete?"

„Rád bych si s vámi promluvil."

„O čem?"

„Spíš o kom. O Benjaminu Sternovi."

Dlouhá odmlka. „Nemám vám co říct."

Gabriel se rozhodl přitlačit na pilu. „Mezi jeho poznámkami jsme našli vaše telefonní číslo. Víme, že jste s ním spolupracoval na jeho nové knize. Domníváme se, že byste mohl vědět, kdo a proč ho zabil."

Následovalo mlčení, kdy Malone zvažoval další tah. Gabriel záměrně použil první osobu množného čísla a dosáhl zamýšleného účinku.

„A když opravdu něco vím?"

„Rád bych si s vámi porovnal informace."

„A co za to dostanu?" Malone, novinář tělem i duší, který za vším větrí nadějnou stopu, hodlal Gabriela přimět k výměnnému obchodu.

„Povím vám o té noci v Tunisu," odpověděl Gabriel a dodal: „A o dalších podobných."

„To myslíte vážně?"

„Benjamin byl můj přítel. Udělal bych cokoli, abych našel jeho vrahy."

„V tom případě jsme dohodnutí." Malone přešel do věcného tónu. „Jak to chcete zorganizovat?"

„Je s vámi v domě někdo?“ zeptal se Gabriel, i když odpověď znal.

„Dvě asistentky.“

„Pošlete je pryč a nechte odemčeny vchod. Přijdu, až je uvidím odcházet. Žádné magnetofony, žádné skryté kamery, žádné podrazy. Je to jasné?“

Gabriel přerušil spojení, než mohl novinář něco namítnout, a schoval mobilní telefon do kapsy. Za dvě minuty vyšly z domu dvě dívky. Sotva zmizely za rohem, Gabriel vyskočil z dodávky a zamířil přes náměstí k bílé fasádě. Přední dveře nebyly zamčeny - přesně podle instrukcí. Stiskl kliku a vešel.

Oba se vzájemně odhadovali pohledem přes mramorovou vstupní halu jako kapitáni dvou soupeřících fotbalových mužstev. Gabriel pochopil, proč se žurnalistova tvář tak často objevuje na televizní obrazovce - a proč je pokládán za jednoho z nejvíce žádoucích svobodných mužů v Londýně. Štíhlá, dokonale souměrná postava, vkusně oblečená do vlněných kalhot a propínací vesty barvy rudého klaretu. Gabriel si v džínsech a kožené bundě, s obličejem zakrytým tmavými brýlemi a baseballovou čepicí, připadal jako nezvaný host z chudinské čtvrti. Malone mu nepodal ruku.

„Tu směšnou masku si můžete sundat. Nemám ve zvyku zrazovat své zdroje.“

„Jestli vám to nevadí, raději bych si ji nechal.“ „Jak je libo. Kávu? Něco silnějšího?“ „Ne, děkuji.“

„Pracovnu mám nahoře. Myslím, že by vám mohla vyhovovat.“

Dlouhá obdélníková místnost původně sloužila jako obývací pokoj. Podlahu kryly orientální koberce, police s knihami sahaly až ke stropu. Uprostřed stály dva starožitné psací stoly, jeden pro novináře, druhý pro jeho asistenty. Malone vypnul počítač, posadil se do pohodlného ušáku vedle plynového krbu a pokynul Gabrielovi k druhému křeslu.

„Přiznávám, že se cítím dost podivně, když s vámi sedím v jedné místnosti. O vašich činech jsem toho slyšel tolik, až se mi zdá,

že vás *opravdu* znám. Jste doslova legenda své profese. Černé září, Abú Džihád a nespočet dalších. Zabil jste někoho i v poslední době?"

Když Gabriel návnadu nespokl, Malone pokračoval: „Přestože mě jako člověk morbidně fascinujete, musím konstatovat, že vaše činy považuju z morálního hlediska za odpudivé. Podle mého názoru není stát, který se uchyluje k atentátům jako k prostředku dosažení svých politických cílů, o nic lepší než nepřítel, kterého se snaží porazit. Naopak, v mnoha ohledech je dokonce horší. Ve své knize jsem vás označil za vraha. Tolik úvodem, aby bylo jasno, jak se na věc dívám."

Gabriel začínal uvažovat, zda se nedopustil chyby, když sem přišel. Už dávno pochopil, že v diskusi jako tato nemůže oponenta nikdy přesvědčit. Kolik jich jenom vedl sám se sebou! Seděl zcela nehybně, pozoroval novináře tmavými skly slunečních brýlí a čekal, kdy začne mluvit k věci. Malone položil nohu přes nohu a smetl z nohavice bílou nitku. Gesto prozradilo znepokojení hraničící s úzkostí a Gabriela potěšilo.

„Možná bychom měli doladit obchodní detaily naší schůzky, než budeme pokračovat," řekl Malone. „Já vám povím, co vím o vraždě Benjaminu Sterna, a vy mi na oplátku poskytnete oficiální rozhovor. Nebojte se. Psal jsem o práci výzvědných služeb a přirozeně znám pravidla. Neotisknu nic, čím bych odhalil vaši skutečnou totožnost nebo čím bych ohrozil operaci, na které teď případně pracujete. Platí?"

„Platí."

Malone několik okamžiků hleděl na ztlumené světlo lampy a pak se zadíval přímo na Gabriela. „Pokud se týká Benjaminu, nemýlil jste se. Opravdu jsem s ním spolupracoval na jeho knize.

Naše partnerství mělo zůstat utajeno. Překvapuje mě, že jste mě našel."

„Proč se na vás Benjamin obrátil?"

Malone vstal, přistoupil ke knihovně, vytáhl knihu a podal ji Gabrielovi. CRUX VERA: KGB KATOLICKÉ CÍRKVE. Autor Peter Malone.

„Benjamin narazil na něco velkého, na něco, co se týkalo Vatikánu a války."

Gabriel pozvedl knihu. „Něco, co se týkalo organizace Crux Vera?"

Malone přikývl. „Váš přítel byl brilantní vědec. Uměl hledat v archivech, ale o pátrání v terénu, o skutečném *vyšetřování* pozadí příběhu nevěděl zhora nic. Požádal mě, abych pro něho pracoval jako konzultant a soukromý detektiv ve všech záležitostech, které se týkají Crux Vera. Souhlasil jsem a dohodli jsme se na finanční kompenzaci. První polovina částky předem, druhá po dokončení a přijetí rukopisu k vydání. Není snad třeba dodávat, že jsem obdržel pouze první platbu."

„Co přesně Benjamin zjistil?"

„Do toho mě bohužel nezasevětil. Váš přítel držel všechno pod pokličkou. Kdybych o něm nevěděl svoje, myslel bych si, že patří k vám."

„Co konkrétně od vás chtěl?"

„Přístup ke všem informacím, které jsem o Crux Vera získal při práci na své knize. A také jsem měl vypátrat dva kněze, kteří za války pracovali ve Vatikánu."

„Jak se jmenovali?"

„Monsignor Cesare Felici a monsignor Tomaso Manzini."

„Našel jste je?"

„Snažil jsem se," odpověděl Malone. „Zjistil jsem, že jsou oba pohřešováni a předpokládá se, že zemřeli. Zajímavější ovšem je, že detektiva z římského ústředí *Polizia di Stato*, který zmizení obou prelátů vyšetřoval, jeho nadřízení z případu odvolali a pověřili jinými úkoly, jak se *říká*."

„Víte, který detektiv to byl?"

„Alessio Rossi. Ale bůh vás chraň mu prozradit, že jste se jeho jméno dozvěděl ode mě. Musím chránit svou reputaci."

„Když toho tolik víte, proč jste sám na toto téma něco nena-psal?"

„Nemám v rukou nic než sérii vražd a zmizení, které spolu podle mého přesvědčení vzájemně souvisejí, ale chybí mi jediný hmatatelný důkaz, kterým bych mohl svou teorii podepřít. A rozhodně nehodlám obvinít Vatikán nebo někoho z nejvyšších církevních kruhů z vraždy, pokud by mé tvrzení nestálo na zatraceně

pevných základech. Kromě toho by žádný seriózní nakladatel tak nepodložený materiál neotiskl."

„Ale nějaké tušení, kdo konkrétně za tím stojí, snad máte, ne?"

„Mějte prosím na paměti, že mluvíme o Vatikánu," řekl Malone. „Muži spojení s touto ctihodnou institucí se zabývají pletichami, intrikami a spiknutími již dva tisíce let. Hrají tu hru lépe než kdokoliv jiný a v minulosti je náboženské zanícení a spory o dogmata mnohokrát přiměly ke spáchaní smrtelného hříchu vraždy. Katolická církev je prošpikovaná nejrůznějšími tajnými společnostmi a klikami a každá z nich může být do tohoto případu tak či onak namočena."

„Kdo konkrétně?" zopakoval Gabriel.

Malone po něm zablýskal zářivým televizním úsměvem. „Podle mého skromného názoru držíte odpověď v rukou."

Gabriel sklopil pohled.

CRUX VERA: KGB KATOLICKÉ CÍRKVE.

Malone odešel z místnosti. Za chvíli se vrátil s lahví médocu a dvěma sklenkami z masivního broušeného skla na štíhlých nožkách. Nalil dvě štědré dávky a jednu podal Gabrielovi.

„Umíte latinsky?"

„My mluvíme jiným starobylým jazykem."

Malone se na něho přes sklenku zazubil. „Crux Vera znamená v latině *pravý kříž*. Toto jméno si zvolil jistý přísně tajný náboženský řád, který působí uvnitř římskokatolické církve. Je to vlastně církev v církvi. Když nahlédnete do *Annuario Pontifico*, Vatikánské ročenky, nenajdete tam o Crux Vera ani zmínku. Když se zeptáte ve Vatikánské tiskové kanceláři, dozvíte se, že je to bohapustý výmysl, jedovaté sliny pomluv, které šíří nepřátelé církve, aby ji zničili. Ale když se zeptáte mě, řeknu vám, že Crux Vera

opravdu existuje. A taky jsem to ve své knize dokázal - bez ohledu na výmluvy Vatikánu. Jsem přesvědčen, že chapadla této organizace sahají do nejvyšších pater Svaté stolice a že její stoupenci

zaujímají mocné a vlivné pozice po celém světě." „Znáte o ní nějaké podrobnosti?"

„Založil ji v době španělské občanské války vatikánský kněz Juan Antonio Rodriguez. Monsignor Rodriguez byl zapřísáhlý antikomunista a členy svého řádu si velmi pečlivě vybíral. Šlo mu o zcela konkrétní typ. Většinu jeho oveček tvořili laici, vesměs velmi bohatí nebo s důležitými politickými styky. Bankéři, právníci, průmyslníci, špioni, policisté, agenti tajných služeb. Víte, Rodriguezovi nikdy nešlo o spásu duší, tuto činnost přenechával obyčejným kněžím ve farnostech. Sledoval jediný cíl - ochranu římskokatolické církve před jejími úhlavními nepřáteli." „Kdo to byl?"

„Bolševici," odpověděl novinář a spěšně dodal: „A pochopitelně Židé. Crux Vera se ve třicátých letech rychle rozšířil po celé Evropě. Vytvořil si předmostí ve Francii, Itálii, v Německu a na Balkáně a samozřejmě i v samotné římské kurii. Za války pracovali příslušníci této organizace přímo v papežově domácnosti i v úřadu státního tajemníka. A jak se Crux Vera rozšiřoval, rostly i ambice monsignora Rodrigueze. Už se nespokojil s pouhou ochranou před nepřáteli. Kdepak, toužil po návratu římskokatolické církve k absolutní moci a ke světovládě, jíž se těšila ve středověku. A takový je stěžejní cíl organizace Crux Vera i v dnešní době. Zvrátit porážku, kterou církev utrpěla v období reformace a osvícenství, a znovu podřídit národní státy církvi. Dalším úkolem je samozřejmě anulování podle jejich názoru kacírských reforem druhého vatikánského koncilu." „Jak chtějí svých cílů dosáhnout?"

„Crux Vera sice nenáviděl a proklínal KGB, ale svým způsobem je její věrnou replikou. Proto ten titul mé knihy. Vede tajnou válku proti lidem, které pokládá za své nepřátele, a chová se jako tajná policie uvnitř katolické církve. Vynucuje striktní lpění na dogmatech a drtí disidenty. Jistě, disidenti a reformátoři mohou čas od času ventilovat své umírněné názory, ale jakmile překročí určitou mez, Crux Vera tvrdě zasáhne a ukáže jim správnou cestu."

„A když se odmítnou podvolit?"

„Řeknu to takto. Někteří lidé, kteří se s organizací dostali do konfliktu, zemřeli za poněkud nejasných okolností. Preláti, kteří se odvážili odporovat, podlehlí náhlému infarktu. Novináři, kteří pátrali

po tajemstvích řádu, zmizeli nebo spáchali sebevraždu. Stejně tak jeho členové, kteří chtěli odejít."

„Jak náboženský řád ospravedlňuje použití násilí?"

„V rámci Crux Vera to nejsou kněží, kdo se uchyluje k násilí. Duchovní působí jako rádcové a určují směr cesty, ale špinavou práci vykonávají laikové. Uvnitř řádu se jim říká *milites Christi*, vojáci Kristovi. Mají nejen dovoleno, ale je jim přímo doporučováno uchýlit se k jakémukoliv zločinu, pokud to povede k naplnění cílů řádu. Škála je velmi široká a sahá od vydírání až k vraždě. A když odvedou svou práci, dostane se jim od duchovních vůdců rozhrěšení v soukromí zpovědnice. Mimochodem, *milites Christi* se nesmějí zpovídat nikomu jinému než kněžím, kteří patří ke Crux Vera. Nepříjemná tajemství tak zůstávají v rodině."

„Co si myslí o současném papeži?"

„Podle toho, co jsem slyšel, k němu mají, mírně řečeno, vlašný vztah. Papež Pavel Sedmý mluví o znovuzrození a obnově. Pro členy řádu tato slova znamenají reformu a liberalizaci a jsou z nich hodně nervózní."

„Proč si myslíte, že za Benjaminovou vraždou stál Crux Vera?"

„Především je zde motiv. Jestli Crux Vera něco nesnáší, pak je to veřejné praní vatikánského špinavého prádla. Řád považuje sám sebe především za strážce církve. Jestli váš přítel přišel na něco, co by církev těžce poškodilo, byl zařazen do kategorie nepřátel a řád pokládal přímo za svou *povinnost* tvrdě se s ním vypořádat. Samozřejmě pro dobro a větší slávu Boha a jeho církve."

Malone dopil víno a nalil si další, Gabriel se své sklenky ani nedotkl. „Jestli jste moc mluvil, vyptával se a strkal nos do věcí, po kterých vám nic není, je docela dobře možné, že vás Crux Vera už má ve svém hledáčku. A jestli řád dospěje k závěru, že představujete pro církev hrozbu, bez váhání vás zlikviduje."

„Oceňuji vaši upřímnost."

„A také máme jistou dohodu." Malone si vzal poznámkový blok a pero a role se rázem obrátily. „Teď je řada na mně, abych se ptal."

„Ale pamatujte na pravidla. Jestli mě zradíte..."

„Nemějte obavy. Dobře vím, že Crux Vera není jediná tajná organizace, která se uchyluje k násilí." Novinář si olízl ukazovák a

otočil v notesu novou stránku. „Bože, mám na vás tolik otázek, že ani nevím, kde začít.“

V následujících dvou hodinách se Gabriel bez nadšení snažil dodržet svou část dohody, než ho Malone konečně doprovodil ke dveřím. Kráčel hustým deštěm přes náměstí, a když odbočil do Sloane Street, vytáhl z kapsy mobilní telefon a vytukal Mordechajovo číslo v dodávce. „Sledujte ho dál," přikázal. „Kdyby se kamkoliv pohnul, držte se ho jako klíště.“

Peter Malone seděl ve své pracovně před počítačem a horečně přepisoval poznámky. Pořád nemohl uvěřit, jaké měl štěstí. Dávno pochopil, že úspěch je výsledkem velmi nestabilní a pomíjivé kombinace tvrdé práce a ryzí náhody. Někdy vám vynikající reportáž prostě spadne rovnou do klína. Rozdíl mezi výjimečným a průměrným novinářem spočívá v tom, jak vypadá následující krok.

Po hodině usilovné práce přepsal rukopisné poznámky do elektronické podoby a uspořádal je do dvou textových souborů. První popisoval pozoruhodné činy agenta s krycím označením *Meč*, druhý obsahoval shrnutí rozhovoru o Benjaminu Sternovi. Ať už to bylo jeho záměrem, nebo ne, Izraelec poskytl reportérovi impulz, který pro svou reportáž potřeboval. Mossad vyšetřuje vraždu prominentního historika. Hned ráno zavolá do Tel Avivu a poslechne si obligatorní popření od trubců v centrále. A pak

sešije všechny mysteriózní detaily, které již zná, do souvislého přediva příběhu. Neřekl návštěvníkovi všechno, co o smrti Benjaminu Sterna věděl, stejně jako si byl jistý, že se s ním Izraelec nepodělil o všechny své znalosti. Tak už to ve světě chodí. Novinář musí být hodně zkušený, aby dokázal rozlišit mezi pravdou a dezinformací, aby propral písek tak, že v něm objevil zlatý nugget. Při troše štěstí může mít článek hotový před víkendem.

Několik minut věnoval kontrole přesného znění citací a pak se rozhodl, že zavolá Tomu Gravesovi, šéfredaktorovi *The Sunday Times*, a zarezervuje si místo na první stránce. Natáhl ruku ke sluchátku, ale než ho uchopil, ucítil prudkou ránu do prsou, která ho odhodila dozadu. Sklopil zrak k hrudi a spatřil na košili malou krvavou skvrnku, která se rychle rozšiřovala. Když pohled zase zvedl, uviděl dva metry před sebou muže s prošedivělými blond vlasy a bezbarvými očima. Předtím se tak zabral do práce, že ho ani neslyšel vstoupit do místnosti.

„Proč?“ zasípal reportér. Z koutku úst mu vytékal pramínek krve.

Zabiják jakoby v rozpacích naklonil hlavu a pomalu obešel psací stůl. „*Ego te absolvo a peccatis tuis*,“ řekl a udělal umírajícímu na čele křížek. „*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*.

Amen.“

Pak namířil pistoli s nasazeným tlumičem novináři na hlavu a stiskl spoušť.

Ve slovníku Ústavu se zařízení, které expert na sledování jménem Mordechaj umístil do Maloneovy pracovny, označuje termínem *sklenka*. Je to miniaturní mikrofon zamaskovaný mezi elektronickými obvody telefonního přístroje, který zachycuje nejen všechny hovory, ale každé slovo pronesené v místnosti. Mladý agent tak slyšel celý Gabrielův rozhovor s novinářem a po jeho odchodu pak hodinu poslouchal usilovné ťukání do klávesnice.

Krátce po deváté Mordechaj zaslechl šepot v jazyce, kterému nerozuměl. Dalších pět minut pak ze sluchátek zněly zvuky otevíraných a zavíraných zásuvek. Předpokládal, že Malone něco hledá, ale když se pak otevřely dveře domu a vyšel z nich vysoký

muž s širokými rameny, okamžitě mu došlo, že se uvnitř stalo něco hrozného.

Muž seběhl po schodech a vydal se přes náměstí rovnou k dodávce. Mordechaj zpanikařil. Jediné zbraně, které si na loveckou výpravu vzal, byly směrový mikrofon a fotoaparát Nikon s tele-

objektivem. Sáhł pro kameru, a jak se muž přiblížoval, přiložil ji klidně k oku a v rychlém sledu pořídil tři snímky.

Ten poslední, usoudil, bude nejlepší.

14 KAPITOLA

ŘÍM

Vatikánský městský stát je nejmenší země na světě a kupodivu také jedna z nejhřidčeji osídlených. Denně zde pracuje přes čtyři tisíce lidí, ale sotva čtyři stovky jich za jeho zdmi skutečně bydlí. Jedním z nich byl i kardinál státní tajemník Marco Brindisi. V Apoštolském paláci obýval soukromý apartmán, který se nacházel přímo pod rezidencí Svatého otce. Zatímco někteří preláti pokládají život v epicentru církevní moci za ekvivalent uzavření do zlaté klece, kardinál Brindisi si ho doslova vychutnával. Mohl se kochat nádherně zařízenými komnatami, do práce to měl jen pár kroků a o všechny každodenní potřeby se mu staral početný personál kněží a jeptišek. Za jedinou vadu na kráse považoval blízkost papežské domácnosti. Slídivým očím sekretářů Jeho Svatosti se v paláci prakticky nedalo uniknout. Salonek v L'Eau Vive sice většinou kardinálových tajných soukromých schůzek vyhovoval, ale některá setkání - jako na příklad to, které si naplánoval na dnešní večer - vyžadovala vyšší míru zabezpečení.

Na nádvoří San Damaso před Apoštolským palácem čekala limuzína. Na rozdíl od méně významných kardinálů z kurie se nemusel spokojovat s tím, co mu správci vatikánského vozového parku přidělí. Mercedes s řidičem měl trvale k dispozici, stejně jako osobního strážce z *Vigilanzy*. Brindisi se posadil dozadu a limuzína se rozjela. Projížděla pomalu po Via Belvedere kolem Apoštolské lékárny a kasáren švýcarské gardy a pak bránou Svaté Anny vjela na území Říma.

Automobil přešel náměstí Piazza della Citta a zabočil do podzemních garáží pod obytnou budovou, která patří Svaté stolici a slouží jako bydliště mnoha kardinálů z kurie. Podobné objekty jsou rozesety po celém Římě.

Řidič zabrzdil vedle šedé dodávky značky Fiat. Když Brindisi vystoupil, zadní dveře fiatu se otevřely a na podlahu *garáže* sestoupil muž, který měl stejně jako státní tajemník na sobě sutanu s karmínovým lemem a šerpou, ale na rozdíl od preláta neměl právo tento oděv nosit. Nebyl kardinálem, dokonce ani nebyl vysvěcen na kněze. Brindisi neznal jeho jméno a věděl jen tolik, že než ho do svých řad přijala *Vigilanza*, živil se krátce jako herec.

Brindisiho dvojník vystoupil ze stínu a na okamžik se zastavil před kardinálem. Státní tajemník pocítil jako vždy zamrazení v zátylku. Jako by se díval do zrcadla. Rysy obličeje, kulaté brýle, masivní zlatý kříž na hrudi. Ten člověk se dokonce naučil napodobit arogantní úhel nasazení kardinálské čepičky. Teď zvlnil rty do vlažného úsměvu v dokonalé imitaci Brindisiho výrazu a polohlasem pozdravil: „Dobrý večer, Eminence.“

„Dobrý večer, Eminence,“ zopakoval státní tajemník jako ozvěna.

Dvojník krátce přikývl a nastoupil do limuzíny, která ihned odjela. V dodávce čekal otec Mascone, Brindisiho osobní sekretář. „Pospěšte si prosím, Eminence. Není vhodné ani bezpečné se tady dlouho zdržovat.“

Kněz pomohl kardinálovi nastoupit. Pak přibouchl zadní dveře a odvedl preláta k brokátové sedačce. Dodávka vyjela po rampě a odbočila do ulice. Za okamžik již projížděla věčným městem k Tibeře.

Kněz rozepnul cestovní vak na oděvy a vytáhl z něj několik kusů šatstva: šedé kalhoty, vlněný rolák, drahý hnědý blejzr, černé mokasíny. Kardinál Brindisi si uvolnil šerpu a začal se svlékat. Za okamžik stál jen ve spodním prádle a s řetízem se špičatými hroty omotaným kolem pravého stehna.

„Nechcete si tu žíněnou košili sundat?“ zeptal se kněz. „Obávám se, že bude pod kalhotami vidět.“

Kardinál Brindisi zavrtěl hlavou. „Moje ochota odložit ornát má své meze, otče Mascone. Ten řetěz si dnes večer nechám bez ohledu na to, jestli bude pod kalhotami,“ prelát se odmlčel, „vidět.“

„Jak si přejete, Eminence.“

S kněžovou pomocí se kardinál rychle převlékl do nezvyklého oděvu. Pak si sundal své charakteristické a snadno poznatelná

brýle a nahradil je lehce kouřovými skly. Transformace byla završena. Už nevypadal jako vysoký církevní hodnostář, ale jako dobře situovaný Říman, který si potrpí na zábavu a nedbá na svou pověst, když vyrazí na lov mladších žen.

O pět minut později dodávka zastavila na pustém nábřeží na druhém břehu řeky. Kněz otevřel dveře. Kardinál státní tajemník Marco Brindisi se pokřičoval a vystoupil.

Řím je s Vatikánem spojen mnoha pouty a za normálních okolností by se Marco Brindisi nemohl procházet po Via Veneto ani v prostém černém kněžském rouchu, aniž by ho někdo poznal. Dnes však díky civilnímu převleku snadno unikl pozornosti a proklouzával večerním davem kolem přeplněných kaváren jako další ze spousty Římanů, kteří vyrazili za dobrým jídlem a příjemnou společností.

Slavné dny Via Veneto již dávno vybledly a patřily minulosti, ale ulice si pořád uchovala vzhled výstavného bulváru lemovaného platany, přepychovými obchody a exkluzivními restauracemi. Jenže co naplat, intelektuálové a filmové hvězdy se ve svém hledání nových, dosud neobjevených potěšení prostě přemístili jinam. Ted se ulice hemžila turisty, obchodníky a italskou mládeží obojího pohlaví, která se proháněla po dlažbě na skútrech.

Dolce vita, zlatý život, na Via Veneto Marka Brindisiho nikdy nepřitahoval, dokonce ani v šedesátých letech, kdy přišel jako mladý kněz z horského městečka v Umbrii a vstoupil do byrokratické džungle papežské kurie. Dnes pro něj byla ulice ještě méně lákavá. Útržky rozhovorů u kavárenských stolků, které doléhaly k jeho uším, mu připadaly naprosto triviální. Věděl, že mnozí kardinálové - a dokonce i někteří papežové - se s oblibou procházeli po Římě v civilním oděvu, aby zjistili, jak žije jeho druhá polovina. Brindisiho to v nejmenším nezajímalo. Až na několik vzácných výjimek považoval tuto polovinu za nemorální a obhroublou lůzu, které by se

vedlo mnohem lépe, kdyby více naslouchala učení katolické církve a méně neustálému vyřvávání televize.

Od stolku na ulici si ho oceňujícím pohledem změřila atraktivní žena středního věku v krátkých šatech. Brindisi hrál věrně

svou roli a úsměv jí oplatil, ale jak kráčel dál, v duchu prosil Krista o odpuštění a přitlačil na ostnatý řetěz na stehně, aby zesílil bolest. Slyšel zpovědi duchovních, kteří padli za obět' nástrahám sexu. Prelátů, kteří si drželi milenky. Mužů sutany, kteří prováděli nevyslovitelné obscénnosti s jinými knězi. Brindisi nikdy podobné pokušení nepoznal. V okamžiku, kdy nastoupil do semináře, odevzdal své srdce Kristu a Panně. Z duchovních, kteří nedokázali dostát svatým slibům, se mu zvedal žaludek. Zastával názor, že každý kněz, který porušil celibát, by měl být vyobcován z církve. Ale současně si jako pragmatik uvědomoval, že taková politika by řady kléru zdecimovala.

Kardinál došel na křižovátku Via Veneto a Corso d'Italia a podíval se na hodinky. Dorazil přesně v určenou chvíli. Za několik vteřin zajel k obrubníku osobní automobil, z něhož vystoupil Carlo Casagrande.

„Promiňte mi, že vám nepolíbím prsten, Eminence," řekl generál, „ale domnívám se, že za daných okolností by to bylo nepatřičné. Dnes večer je docela příjemné počasí. Co kdybychom se prošli k Villa Borghese?"

Casagrande převedl kardinála přes široký bulvár a vystavil tak druhého nejmocnějšího muže římskokatolické církve útokům krvežíznivých římských řidičů. Bez úhony se dostali na druhou stranu a zamířili na štěrkem vysypanou cestičku. Zítra, v neděli, bude park plný uječených dětí a mužů, kteří budou z tranzistorových rádií poslouchat přenosy fotbalových zápasů, ale dnes panovalo mezi stromy ticho, rušené je hukotem provozu na Corsu. Kardinál se nesl důstojně, jako kdyby měl pořád na sobě kněžské roucho s purpurem, ruce složené za zády a hlavu sklopenou jako boháč, který ztratil peníze a teď je lhostejně hledá. Když mu Casagrande pošeptal, že je

britský novinář Malone mrtvý, Brindisi zamumlal krátkou modlitbu, ale potlačil impuls zakončit ji pokřizováním.

„Ten váš atentátník pracuje docela efektivně," prohlásil uznale. „Bohužel získal v minulosti značnou praxi." „Řekněte mi o něm něco."

„Jedním z mých úkolů je chránit vás před těmito podrobnostmi Eminence."

„Neptám se z morbidní zvědavosti, Carlo. Zajímám se jen o to, aby tahle záležitost byla co nejrychleji sprovedena ze světa."

Došli k paláci, kde sídlí Galleria Borghese. Casagrande se posadil na mramorovou lavičku před muzeem a pokynul Brindisimu, aby následoval jeho příkladu. Kardinál okázale setřel prach a pak si opatrně sedl na chladný kámen. V následujících pěti minutách ho Casagrande bez nadšení seznámil se vším, co věděl o nájemném zabijákovi, který používal válečné jméno Leopard. Začal jeho dlouhým a krvavým spojenectvím s palestinskými teroristickými skupinami a skončil jeho přerodem v královsky placeného profesionálního atentátníka. Získal přitom neodbytný dojem, že kardinála toto nepřímé spojení s absolutním zlem těší. „Jeho skutečné jméno?" „Neznámé, Eminence." „Národnost?"

„Mezi pracovníky evropských bezpečnostních služeb převládá přesvědčení, že je rodilý Švýcar, ale to jsou všechno pouhé spekulace."

„Ale vy jste se s tím mužem osobně setkal, že?" „Ano. Přesněji řečeno, Eminence, ocitl jsem se s ním v jedné místnosti. Domluvili jsme se, ale přesto bych neřekl, že jsem se s ním skutečně setkal. A pochybuju, že se s ním v tomto smyslu setkal kdokoliv jiný." „Je inteligentní?" „Velmi inteligentní." „Vzdělaný?"

„Existují náznaky, že než se nechal zlákat vábením levičáckých násilnických a teroristických skupin, krátce studoval teologii na univerzitě ve Fribourgu. Jiné pověsti tvrdí, že v mládí navštěvoval noviciát v Curychu."

„Chcete naznačit, že tohle zabijácké monstrum kdysi studovalo na kněze?" Kardinál Brindisi pomalu zavrtěl hlavou. „Ale za katolíka se už asi nepovažuje, že?"

„Leopard? Myslím, že nevěří nikomu a ničemu kromě sebe."

„A dnes muž, který kdysi vraždil pro komunisty, pracuje pro Carla Casagrandeho, muže, který pomohl Polákovi svrhnout říši zla.“

„Říká se, že politika vytváří nejpodivnější spojení.“ Casagrande vstal. „Pojďte, Eminence, ještě se trochu projdeme.“

Vyrazili po cestičce lemované piniemi. Kardinál byl o půl hlavy vyšší než šéf vatikánské bezpečnosti, ale civilní oděv tento rozdíl zvýraznil a kardinál Brindisi vypadal ve svém převleku jako tvrdý muž, který neváhá sáhnout k násilí - hrozivá postava, jež vyvolává spíše strach než důvěru.

Posadili se na lavičku s výhledem na Piazza di Siena. Casagrande vzpomínal, jak přesně na tomto místě sedával se svou manželkou a pozoroval koně, uhánějící po oválné dostihové dráze. Přisahal by, že dosud cítí vůni jahod z jejích dlaní. Angelina milovala jarní výlety k Villa Borghese a jahody byly jejich nedílnou součástí, stejně jako popíjení *spumanti*.

Ze znepokojujících vzpomínek ho vyrušil kardinál Brindisi, který se zeptal na Ehuda Landaua. Generál ho informoval o Izraelcově návštěvě kláštera Svatého srdce v Brenzone.

„Pro smilování boží,“ zašeptal vatikánský státní tajemník. „Jak to matka Vincenza zvládla?“

„Zdá se, že docela dobře. Odbyla ho krycí legendou, kterou jsme pro ni vymysleli, a vyprovodila ho. Jenže on se druhý den ráno do kláštera vrátil a vyptával se na sestru Reginu.“

„Na sestru Reginu? Tak to je opravdu pohroma. Jak se o ní mohl dozvědět?“

Casagrande zavrtěl hlavou. Tuto otázku si nepřetržitě kladl už od druhého telefonátu matky Vincenzy. Jak se to mohl dozvědět? Byt Benjamin Sterna byl pečlivě prohledán, všechny dokumenty týkající se kláštera byly odstraněny a zničeny. Zdá se, že Casagrandeho sítí proklouzl nějaký přehlédnutý důkaz, který skončil v rukou jeho izraelského protivníka. „Kde je teď?“ zeptal se kardinál.

„S politováním musím přiznat, že nemám sebemenší tušení. V Brenzone jsem na něho nasadil svého člověka, jenže Landau ho ve Veroně setrásl. Zjevně máme co do činění s vycvičeným profesionálem. Od té doby jsme o něm neslyšeli.“

„Jak se s ním chcete vypořádat?“

Casagrande odtrhl zrak od starověké dostihové dráhy a pohleděl do kardinálových bledých očí. „Jako státní tajemník byste měl vědět, že bezpečnostní kancelář identifikovala muže, který má podle dostupných důkazů v úmyslu spáchat atentát na Svatého otce.“

„Byl jsem o tom informován," odpověděl kardinál formálně. „Jaké kroky jste podnikl, aby mu jeho plán nevyšel?"

„Zasvětil jsem do věci Achille Bartolettiho a požádal ho o pomoc. Zareagoval podle očekávání. Sestavil pracovní skupinu a teď již probíhá rozsáhlé, ale diskrétní pátrání.“

„Předpokládám, že v jistém okamžiku bude nutno o této hrozbě informovat i Svatého otce. Možná bychom toho mohli využít a odradit ho od záměru zavítat příští týden do ghetta.“

„Přesně na to jsem myslel," opáčil Casagrande. „Je to všechno?"

„Ještě jedna věc." Kardinál řekl Casagrandemu o reportérovi z listu *La Repubblica*, který pátral po utajených detailech z papežova dětství. „Odhalení, že se Vatikán dopustil podvodu, byť neškodného, a oklamal veřejnost, by nám za dané situace mohlo hodně uškodit. Zkuste vyhrabat něco, co by toho vlezlého novináře odkázalo do patřičných mezí.“

„Hned se do toho pustím," slíbil Casagrande. „Co jste poradil Svatém otci?"

„Aby připravil memorandum, v němž shrne nepříjemné podrobnosti svého dětství.“

„Jak zareagoval?"

„Souhlasil, ale já nemůžu čekat, až se rozhoupe. Chtěl bych, abyste provedl vlastní šetření. Musíme nutně znát pravdu dříve, než vyjde otištěná v novinách.“

„Okamžitě na to nasadím svého člověka.“

„Dobře. Teď je to myslím všechno.“

„Jeden z mých mužů vás bude sledovat a ve vhodný okamžik přivolá dodávku, která vás odveze do Vatikánu... Pokud se ovšem nechcete vrátit pěšky na Via Veneto. Mohli bychom si dát skleničku *frascati* a pozorovat pulzující noční Řím.“

Kardinál se usmál, což bylo vždycky varovné znamení. „Víte, Carlo, já dávám přednost výhledu na Řím z oken Apoštolského paláce.“

S těmito slovy se Brindisi otočil a odcházel. Za okamžik se již rozplynul ve tmě.

15 KAPITOLA

NORMANDIE, FRANCIE

Druhého dne časně ráno překročil Eric Lang trajektem z Newhavenu do Dieppe Lamanšský průliv. Vypůjčený peugeot odstavil na veřejném parkovišti nedaleko terminálu a zašel si do kavárny na nábreží Jindřicha IV. U stolku s výhledem na přístav posnídal briošky a bílou kávu a přečetl si ranní noviny. O vraždě britského investigativního žurnalisty Petra Maloneho ani zmínka, stejně tak se o jeho smrti nemluvalo v rozhlasových zprávách. Lang si byl jistý, že mrtvola nebyla dosud objevena. Domníval se, že k tomu dojde kolem desáté londýnského času, když přijdou do práce jeho asistentky. Až policie zahájí vyšetřování, rozhodně jí nebudou chybět podezřelí. Malone si za léta své práce nadělal spoustu mocných nepřátel a kterýkoliv z nich by reportérovi s radostí zakroutil krkem.

Lang si objednal další hrnek kávy a pečivo. Uvědomil si, že podvědomě s odjezdem nijak nespěchá. Po noci strávené za volantem se cítil ospalý a malátný a myšlenka na dlouhou cestu do Curychu ho deprimovala. Pomyslel na Katrin a na její osamělou vilu na okraji hustého normandského lesa, na potěšení, které by mu poskytla ve své obrovské posteli s nebesy.

Nechal na stolku několik eur a zamířil po nábreží k *Poissonnerie*, starému dieppskému zastřešenému rybímu tržišti. Procházel od pultu k pultu, pozorně si prohlížel úlovky a přátelsky tlachal s prodáváči ryb dokonalou francouzštinou. Vybral si dva krásné mořské okouny a směs darů moře, hlavně koryšů. Po odchodu z tržiště se vydal směrem ke Grand Rue, hlavní obchodní tepně přístavního města. V *boulangerii* nakoupil bagety a v *charcuterii* několik bochníčků čerstvého domácího sýra. Poslední zastávku učinil v *cave*, kde vyměnil bankovky za litr calvadosu, proslulého normandského jablečného destilátu, a šest lahví vína.

Uložil nákup na zadní sedadlo a vyrazil. Silnice se táhla při okrajích útesů, stoupala a klesala s konturami terénu. Pod ní ležela skalnatá pláž. Na obzoru se rýsovaly siluety rybářských lodí, které se plnou parou vracely do přístavu. Projel několika půvabnými starobylými rybářskými vesničkami a s chutí uždiboval bagetu. Než dojel do St-Valery-en-Caux, kabina automobilu silně načichla garnáty a slávkami.

Asi dva kilometry před St-Pierre odbočil na úzkou silničku do vnitrozemí, která se vinula mezi jabloňovými sady a poli osázenými lnem. Těsně za Valmontem znovu odbočil, tentokrát na polní cestu lemovanou buky, která po kilometru končila před dřevěnou bránou. Za ní stál pod stíny vysokých buků a jilmů kamenný dům. Na štěrkové příjezdové cestě parkoval červený džíp. Asi ještě spí. Katrin si jen zřídka našla důvod vstávat před polednem.

Lang vystoupil z auta, otevřel bránu a vjel dovnitř. Bez zaklepání zkusil vchodové dveře, ale bylo zamčeno. Měl dvě možnosti: bouchat tak dlouho, až Katrin vzbudí, nebo zahájit svou návštěvu podařeným žertem. Zvolil tu druhou.

Vila byla postavena v půdorysu písmene U a obklopovala ji hustě zarostlá zahrada. V létě zářila barvami, ale teď v posledních zimních dnech převládala jednotvárná tmavá zeleň. Za zahradou se zvedal hustý les. Holé větve stromů se v klidném ránu ani nehnuly. Lang se prodíral minovým polem rozbitých květináčů. Postupoval opatrně, aby nezpůsobil žádný hluk, a postupně zkoušel všech šest francouzských oken. Páté našel odemčené. Hlupáčku Katrin, pomyslel si s úsměvem, na tuhle lekci hned tak nezapomeneš.

Tiše vstoupil, po špičkách přešel obývací pokoj ke schodišti a za okamžik již stál před její ložnicí. Nahlédl do pokoje. Katrin měla zatažené závěsy; v šeru rozeznal dlouhé vlasy rozhozené na polštáři a holá ramena vykukující zpod bělostné prošívané deky. Měla olivovou pleť jižanky a modré oči a světlé vlasy dívky z Normandie. Za narudlý odstín bujné hřívy vděčila dědictví po bretaňské matce, stejně jako za výbušnou horkokrevnou povahu.

Lang se jako had přiblížil k posteli a sáhl pod příkrývku na místo, kde tušil chodidlo. Právě když se jí chystal sevřít kotník,

Katrin se prudce posadila. Měla vytřeštěné oči a v obou dlaních svírala automatickou pistoli Browning ráže devět milimetrů. V rychlém sledu dvakrát stiskla spoušť - přesně jak ji to Lang naučil. V omezeném prostoru ložnice zazněly výstřely jako kanonáda. Lang se vrhl k podlaze. Kulky mu prolétly nad hlavou a roztržily zrcadlo na nádherné, dvě stě let staré almaře.

„Nestřílej, Katrin," vyhrkl Lang v nezvladatelném záchvatu smíchu. „To jsem já."

„Vstaň a ukaž se!"

Lang se pomalu postavil a držel ruce tak, aby na ně viděla. Dívka rozsvítila lampičku na nočním stolku a sežehla ho dlouhým plamenným pohledem. Pak se rozmáchla a hodila po něm pistoli. Mířila na hlavu, ale Lang se pohotově sklonil a zbraň neškodně dopadla na hromádku skleněných střepů.

„Ty podělaný parchante! Máš štěstí, že jsem ti neustřelila hlavu."

„Nebyl bych první."

„To zrcadlo jsem měla moc ráda!"

„Bylo staré."

„Byla to starožitnost, ty debile!"

„Koupím ti nové."

„Já nechci žádné nové! Chci tohle!"

„Tak ho necháme opravit."

„A jak vysvětlím díry po střelách?"

Lang si opřel bradu do dlaně a nasadil hluboce přemýšlivý výraz. „Tak to může být problém."

„Samozřejmě že je to problém. Pitomče jeden!" Přetáhla si příkrývku přes prsa, jako kdyby si teprve teď uvědomila svou nahotu, a její vztek začal vyprchávat.

„Co tady vlastně děláš?"

„Jel jsem kolem."

Chvíli mu hleděla do tváře. „Zase jsi někoho zabil. Vidím ti to na očích."

Lang zvedl pistoli, zajistil ji a položil na postel. „Měl jsem ne-daleko nějakou práci. Potřebuju si den nebo dva odpočinout."

„Jak si vůbec dovoluješ myslet si, že si sem můžeš jen tak po libosti zaskočit? Co kdybych tady měla jiného chlapa?"

„Mohla jsi ho zde mít, ale okolnosti mluvily v můj prospěch. Já totiž vím, že tě většina mužů k smrti nudí - intelektuálně i v té tvé velké posteli. Víím také, že ať už si sem přivedeš kohokoliv, dlouho s tebou nevydrží. Usoudil jsem, že to stojí za pokus."

Katrin se zoufale snažila potlačit úsměv. „A proč bych ti měla dovolit zůstat?"

„Protože ti budu vařit."

„No, v tom případě bych si měla připravit chuťové buňky. Pojď si lehnout. Na vstávání je ještě brzo."

Katrin Boussardová mohla být klidně pokládána za nejnebezpečnější ženu ve Francii. Získala dva diplomy na Sorbonně - specializovala se na literaturu a filozofii -, ale pak vstoupila do řad francouzské levičácké extremistické skupiny zvané *Action Directe*, Přímá akce. Politické cíle organizace se měnily jako počasí, ale prostředky k jejich dosažení zůstávaly stále stejné. V osmdesátých letech Přímá akce terorizovala celou zemi a zanechala za sebou krvavou stopu v podobě mnoha obětí vražd, únosů a bombových atentátů. Díky instrukcím a radám Erika Langa se Katrin Boussardová stala nejlepším a nejvýkonnějším zabijákem skupiny. Lang s ní dokonce ve dvou případech přímo spolupracoval - v roce 1985 při vraždě vysokého úředníka francouzského ministerstva obrany, o rok později při likvidaci generálního ředitele státní automobilky. Oběma obětem zasadila *coup de grace*, ránu z milosti, právě Katrin Boussardová.

Lang obvykle pracoval sám, ale u Katrin učinil výjimku. Byla velmi schopná, při operacích v terénu chladná a nemilosrdná a vysoce disciplinovaná. Ona a Lang sdíleli společné trápení -u obou vyvolával stres při akci nezřízenou touhu po sexu a svými těly si poskytovali dokonalou úlevu. Nebyli milenci; oba toho v životě viděli příliš mnoho, aby věřili v tak přízemní cit, jako je láska.

Chovali se spíš jako zruční řemeslníci, kteří se snaží odvést dokonalou práci.

Příroda Katrin požehnala tělem, které jí mnoha svými částmi poskytovalo nezřízené potěšení. I teď jako vždy pohotově zareagovala na Langovy dotyky, a teprve až vrchovatě ukojila svou touhu, obdařila partnera svými pozoruhodnými postelovými do-

vednostmi. Jako milenka si libovala v mučení a v dokonalém souladu s partnerovým tělem ho vždycky přivedla těsně pod vrchol, kdy se přestával ovládat, aby se vzápětí odtáhla a nechala ho trpět bez rozhršení. Když už to nemohl déle vydržet, Lang ji uchopil za boky a vstoupil do ní zezadu. Akt připomínal dobývání nepřátelského území víc, než by se mu líbilo, ale přesně tak si to Katrin naplánovala. V okamžiku vyvrcholení Lang zvrátil hlavu a ječel na strop jako šílenec. Dívka se po něm ohlédla přes rameno a pozorovala ho s pocitem hlubokého uspokojení, protože pro jednu to byla ona, kdo zvítězil.

Když bylo po všem, položila mu hlavu na hrudník a její vlasy se mu rozlily po břiše. Lang hleděl francouzským oknem na stromy na kraji lesa. Od Lamanšského kanálu se blížila vichřice a kmeny se ohýbaly pod nápory větru. Pohrával si s prameny dlouhých vlasů, ale Katrin se ani nehнула. Protože spolu zabíjeli, mohl se s ní milovat bez zábran a bez podvědomého strachu, že na sebe něco prozradí. Nemiloval ji, ale měl ji rád. Byla to vlastně jediná žena, na které mu v životě záleželo.

„Moc mi to chybělo," zamumlala.

„A co, Katrin?"

„Ten souboj." Otočila se k němu obličejem. „Sedím zavrtaná tady ve Valmontu, spravuju svěřenecký fond kněze, kterým pohrám, a čekám, až zestárnu. Nechci zestárnout. Chci bojovat."

„Byli jsme jen hloupé děti. Teď jsme moudřejší."

„A ty samozřejmě zabíjíš pro každého, kdo tě o to požádá, za předpokladu, že je ochoten zaplatit požadovanou částku."

Lang jí položil ukazovák na rty. „Já jsem nikdy nemohl čerpat prostředky ze svěřeneckého fondu, Katrin."

„A proto ses stal profesionálním zabijákem?"

„Vládnu jistými schopnostmi - dovednostmi, po kterých je na trhu soustavná poptávka.“

„Mluvíš jako pravý kapitalista.“

„Copak ti to uniklo? Kapitalismus zvítězil. Síly dobra byly rozdrnceny podpatkem chtivosti a zisku. Teď si můžeš zaskočit k McDonaldovi na hamburger nebo navštívit Euro Disneyland, kdykoliv se ti zlíbí. Svůj klidný život a nádhernou vilu sis opravdu zasloužila. Spokoj se s tím a užívej si výhod čestné porážky.“

„Ty jsi hrozný pokrytec. Víš o tom?“ „Já se raději pokládám za realistu,“ namítl Lang. „Pro koho teď zabíjíš?“

Pro lidi, kterými jsme kdysi hluboce pohrdali, odpověděl jí v duchu a nahlas řekl: „Znáš pravidla, Katrin. Zavři oči.“

Když dívka usnula, Lang vyklouzl z postele, tiše se oblékl a vyšel před dům. Otevřel kufr peugeotu, vytáhl z něj přenosný počítač britského novináře, schoval ho pod kabát a hustým deštěm se spěšně vrátil do vily. V krbu v obývacím pokoji rozdělal oheň, přiložil jabloňová polena a usadil se na pohodlnou pohovku. Zvedl kryt laptopu, zapnul ho a čekal, až naběhne operační systém. Podle dohody s Casagrandem byl povinen uložit počítač a všechny papíry, které odnesl z Maloneho pracovny, do bezpečnostní schránky v Curychu. Ale dokud byl počítač v jeho vlastnictví, bez nejmenších rozpaků se rozhodl prohlédnout si jeho obsah.

Otevřel složku s dokumenty a prohlédl si data a časy uložení souborů. V poslední hodině svého života Malone vytvořil dva dokumenty. Jeden pojmenoval IZRAELSKÝ ZABIJÁK, druhý VRAŽDA BENJAMINA STERNA. Lang pocítil chvění v konečcích prstů. Za okny hučela bouře od Kanálu jako projíždějící rychlík.

Otevřel první soubor. Krátce předtím, než vstoupil do jeho bytu, investigativní žurnalista absolvoval rozhovor s mužem, který o sobě tvrdil, že je izraelský atentátník. Lang pročetl zápis z interview s jistým profesionálním obdivem. Ten chlap měl za sebou skutečně barvitou a plodnou kariéru: Černé září, pár Libyjců, irácký jaderný fyzik. *Abú Džihád...*

Lang přerušil pročítání dokumentu a zahleděl se francouzským oknem na větve stromů, které se kroutily v bouři. *Abú Džihád?* Že by Džihádův vrah skutečně navštívil novinářův byt jen několik hodin před ním? A jestli je to pravda, co tam proboha dělal? Lang nevěřil na náhody. Usoudil, že odpověď nalezne v druhém textu. Otevřel ho a pustil se do čtení.

O pět minut později odtrhl zrak od obrazovky. Skutečnost byla horší, než se obával. Izraelský agent, který klidně vstoupil do

vily Abú Džiháda v Tunisu a zabil ho, teď vyšetřuje smrt profesora Benjamina Sterna. Lang uvažoval, proč asi smrt židovského historika zajímá izraelskou zpravodajskou službu. Odpověď mu připadala jednoduchá: profesor pracoval pro Mossad.

Ten blbec Casagrande, vztekal se v duchu. Kdyby mu generál řekl, že Benjamin Stern byl ve spojení s izraelskou rozvědkou, s největší pravděpodobností by tu zakázku odmítl. Izraelci ho znervózňovali. Hráli špionážní hru jinak než Západoevropané nebo Američané. Jejich země bojovala od svého založení o holé přežití a nad každým jejich rozhodnutím se vznášel stín holocaustu. Se svými nepřáteli jednali s bezohlednou a nelítostnou tvrdostí. V minulosti jednou Langa pronásledovali, když pro Abú Džiháda provedl únos a požadoval výkupné. Podařilo se mu proklouznout jim mezi prsty jen za cenu drakonické likvidace všech svých společníků.

Lang přemýšlel, jestli Carlo Casagrande ví o zapojení Izraelců, a pokud ano, proč si ho nenajal, aby se o tento aspekt případu postaral. Možná Casagrande netuší, jak a kde izraelského agenta hledat. Tuto informaci teď Lang z Maloneho dokumentů získal a rozhodně nehodlal čekat na Casagrandeho rozkazy, aby začal jednat. Měl na své straně drobnou výhodu, příležitost, která však potrvá jen krátce, a musí postupovat rychle, než se cesta uzavře.

Zkopíroval oba soubory na disketu a pak je vymazal z pevného disku laptopu. Do pokoje vešla Katrin zabalená do příkrývky z ložnice a posadila se na druhý konec pohovky. Lang zavřel počítač.

„Slíbil jsi, že mi něco uvaříš," zapředla. „Umírám hladem."

„Musím do Paříže."

„*Hned ted'?*"

Lang přikývl.

„Nepočká to do zítřka?“

Zavrtěl hlavou.

„Co máš v Paříži tak důležitého?“

Lang se podíval z okna. „Musím najít jednoho muže.“

Rašíd Husejní vůbec nevypadal jako profesionální terorista. Měl kulatý masitý obličej a velké hnědé oči zastřené únavou. Ve

zmačkaném tvídovém saku a roláku vypadal jako postgraduální student, kterému se pořád nedaří dokonat dizertaci - což ostatně nebylo daleko od pravdy. Husejní žil ve Francii na studentské vízum, i když si jen zřídka našel čas odskočit si na Sorbonnu na přednášku. Učil angličtinu na jazykové škole v pochmurném muslimském předměstí severně od centra Paříže, občas něco přeložil a příležitostně psal výbušné komentáře do francouzského levicového tisku. Eric Lang ovšem znal skutečný zdroj Husejního příjmů. Pracoval pro pobočku jistého palestinského úřadu, o jehož existenci věděl jen málokdo. Rašíd Husejní, student, překladatel a novinář, byl náčelníkem oddělení evropských operací zahraniční zpravodajské služby Organizace pro osvobození Palestiny. Právě kvůli němu Lang do Paříže přijel.

Zavolal Palestinci do jeho bytu v rue de Tournon a o hodinu později se sešli v opuštěné restauraci v Lucemburské čtvrti. Husejní, sekulární palestinský nacionalista ze staré školy, pil červené víno. Alkohol mu rozvázal jazyk a sáhodlouze poučoval Langa o utrpení palestinského lidu. Podobnému kázání ho podrobil už před dvaceti lety v Tunisu, kde se Langa pokoušel společně s Abú Džihádem přesvědčit, aby pracoval pro palestinské hnutí. Půda a olivovníky, nespravedlnost a ponížení. „Židé jsou noví světoví nacisté," hřímal Arab. „V Gaze a na Západním břehu se chovají jako gestapo a SS. A izraelský ministerský předseda? Válečný zločinec, který by zasloužil spravedlnost norimberského soudu." Lang hrál o čas. Uvážlivě míchal kávu miniaturní stříbrnou lžičkou a v patřičných okamžicích moudře přikyvoval. Nemohl si pomoci, toho člověka mu bylo líto. Válka šla mimo něj. Kdysi bojoval pro muže jako Husejní,

intelektuály, kteří četli Camuse v originále a na plážích v Saint Tropez píchali hloupoučké Němky. Ale dnes staří bojovníci tloustli z almužen Američanů a Evropanů, zatímco děti, vzácné ovoce Palestiny, vyhazovaly samy sebe do vzduchu v izraelských kavárnách a tržnicích.

Husejní konečně zvedl ruce v bezmocném gestu jako starý člověk, který si uvědomil, že svého společníka nudí. „Promiň, Eriku, ale já se vždycky nechám strhnout. Víím, žes za mnou nepřišel, abys poslouchal nářky o utrpení mého lidu. O co jde? Hledáš práci?”

Lang se naklonil přes stůl. „Uvažoval jsem, jestli bys mi nechtěl pomoci najít muže, který v Tunisu zabil našeho přítele.”

Arabovy unavené oči náhle ožily. „Abú Džiháda? Já tam v tu osudnou noc byl. Vběhl jsem do jeho pracovny jako první, když ta izraelská zrudá vykonala svou špinavou práci. Ještě dnes stále slyším nářek Džihádovy ženy a jeho dětí. Kdyby se mi naskytla příležitost, osobně bych toho chlapa oddělal.” „Co o něm víš?”

„Ve skutečnosti se jmenuje Allon, Gabriel Allon, ale používá desítky pseudonymů. Je vynikající umělecký restaurátor. Používá svou profesi jako krytí, když zabíjí v Evropě. Můj starý soudruh Tárik al-Hourani mu před dvanácti lety ve Vídni nastražil do auta bombu. Vybuchla pod jeho manželkou a synem. Kluk zemřel, ale co se stalo té ženě, jsme nikdy nezjistili. Allon se před několika lety Tárikovi pomstil. Stalo se to na Manhattanu...” „Já vím,” přerušil ho Lang. „Ta záležitost s Arafatem.” Husejní přikývl. „Víš, kde je?” „Ne, ale myslím si, že vím, kam má namířeno.” „Kam?”

Lang mu to řekl.

„Do Říma? Řím je velké město, kamaráde. Budeš mi muset dát víc informací.”

„Vyšetřuje smrt starého přítele. Přijede do Říma vyhledat italského detektiva Alessia Rossiho. Sleduj Rossiho a ten Izraelec ti spadne do klína.”

Husejní si poznamenal jméno do malého diáře v kožené vazbě a tázavě se zadíval na Langa. „*Cambinieri? Polizia di Stato?*” „To druhé,” řekl Lang a Husejní si napsal do notýsku *PS*. Palestinec se napil vína a dlouho beze slova hleděl na svého společníka. Lang tušil, jaké otázky se Arabovi honí hlavou. Jak Eric Lang ví, kam

izraelský zabiják míří? Proč si přeje jeho smrt? Rozhodl se, že na tyto otázky odpoví dříve, než je Husejní položí. „Jde po mně. Je to osobní záležitost. Chci, aby zemřel, stejně jako ty. V tomto ohledu nás spojuje společný zájem. Když budeme spolupracovat, vyřídí se ta záležitost ke spokojenosti nás obou.”

Na Husejního tváři zazářil úsměv. „Eriku, ty jsi chladný jako psí čumák, víš o tom? Nikdy nepodlehneš emocím. Rád s tebou budu spolupracovat.”

„Máš v Římě dostatečné zdroje, abys mohl zorganizovat sledování policejního důstojníka?”

„Mohl bych nechat sledovat samotného papeže. Jestli je ten Izraelec v Římě, najdeme ho. Ale to je vše, co uděláme. Moje hnutí se v současnosti rozhodně nepotřebuje zaplést do nezákonných aktivit na evropské půdě.” Palestinec přimhouřil jedno oko. „Nezapomeň, že jsme se zřekli terorismu. Kromě toho jsou Evropani ti nejlepší přátelé, které máme.”

„Stačí, když mi ho najdete,” souhlasil Lang. „O likvidaci se už postarám sám.”

ČÁST TŘETÍ - PENZION V ŘÍMĚ

16 KAPITOLA

ŘÍM

Na hotýlek Abruzzi dolehly zlé časy. Nacházel se ve čtvrti San Lorenzo, vklíněný mezi železniční nádraží *Stazione Termini* a kostel Santa Maria Maggiore. Jeho fasáda hořčicové barvy vypadala jako pokropená dávkou ze samopalu, hala páchla kočičími výkaly. Pension sice hrozil, že se každým dnem zřítí, ale Gabrielovým záměrům dokonale vyhovoval. K velitelství státní policie by odsud došel pěšky za několik minut a na rozdíl od jiných římských ubytovacích zařízení této kategorie zde měli do každého pokoje zavedený telefon. A nejdůležitější je to, řekl si Gabriel v duchu, že pokud mě Crux Vera hledá, Abruzzi je poslední místo, kam se podívá.

Noční recepční byl otlý chlapík s kulatými rameny a růžovoučkým obličejem cherubína. Gabriel se představil jako Heinrich Siedler a mluvil lámanou italštinou s otřesným německým přízvukem. Recepční si ho prohlédl melancholickými očima a zapsal jméno a číslo cestovního pasu do knihy hostů.

Gabriel prošel přes neútluný společenský sál, kde si to dva chorvatští výrostci tvrdě rozdávali ve stolním tenise, vystoupil po špinavém schodišti, vešel do pokoje a zamkl za sebou. Prohlédl si koupelnu. Rezavé skvrny v umývadle připomínaly zaschlou krev. Opláchl si obličej, vyzul boty a svalil se na postel. Sevřel víčka, ale neudržel je zavřená; byl příliš vyčerpaný, aby dokázal usnout. Ležel

na zádech, poslouchal ťukání celuloidového míčku o stůl, které doléhalo zezdola, a v duchu si přehrával události posledních čtyřadvaceti hodin.

Na cestu vyrazil hned za svítání. Chtěl se vyhnout pasové kontrole na letišti Fiumicino, a proto z Londýna neletěl do Říma, nýbrž do Nice ve Francii, kde navštívil letištní přepážku autopůjčovny Hertz. Spolupracovník Mossadu, známý jako monsieur

Henri, mu pronajal sedan značky Renault a zařídil papíry tak, že by nikdo nedokázal vůz vystopovat až k němu. Z Nice vyrazil po dálnici A8 směr Itálie. V okolí Monaka přeladil autorádio na anglicky mluvící stanici Rádio Riviéra, aby zjistil nejnovější podrobnosti o vývoji války, která zuřila na palestinských územích. Místo toho se dozvěděl, že ve svém londýnském bytě byl nalezen známý novinář Peter Malone - zastřelený.

Zastavil na krajnici a v hukotu hustého provozu na dálnici vyslechl zprávu až do konce. Dlaněmi pevně svíral volant a bušící srdce mu naráželo do hrudního koše. Rozehrál partii jako šachový velmistr, ale teď před sebou přímo viděl nebetyčnou katastrofu. V žurnalistově pracovně strávil dvě hodiny a Malone si usilovně psal poznámky. Metropolitní policie je určitě objevila a vzhledem k jejich povaze s největší pravděpodobností informovala MI5, britskou kontrarozvědku. Gabriel teď musí počítat s tím, že každá významná evropská policejní či zpravodajská organizace hledá izraelského atentátníka s krycím jménem Meč. *Jaký je nejbezpečnější postup?* Zavolat Shamronovi na zajištěné lince vyhrazené pro nouzové situace, požádat o stažení a počkat někde v úkrytu, až se situace uklidní. Jenže to by znamenalo rezignovat na pátrání po mužích, kteří zavraždili Benjamina. A Maloneho. Zařadil se do proudu vozidel, která směřovala k italské hranici, a šlápl na plyn. Ospalý celník ho vpustil do země malátným mávnutím ruky.

A nyní leží po nekonečné cestě přes polovinu Apeninského poloostrova v tomhle nepříjemně páchnoucím pokoji v hotelu Abruzzi. V přízemí se pingpongová zápas zvrhl v období nové balkánské války. Rozhořčený křik ukřivděné strany se nesl celým domem. Gabriel myslel na britského novináře a uvažoval, kdo má jeho smrt na svědomí. Přivedl k nim vrahy on, nebo byl Malone

určen k likvidaci již dříve? A je jeho vlastní jméno také na seznamu osob určených k odstřelu? Odplouval do milosrdného spánku a v uších mu znělo žurnalistovo varování: „*Jestli rád dospěje k závěru, že představujete pro církev hrozbu, bez váhání vás zlikviduje.*”

Zítra vyhledá Alessia Rossiho a pak co nejrychleji vypadne z Říma.

Gabriel spal neklidně a brzy ráno ho probudil hlahol kostelních zvonů. Otevřel oči a zamrkal do pronikavého slunečního svitu. Vysprchoval se, oblékl si čisté prádlo a sešel do jídelny na snídani. Mladé Chorvaty nikde neviděl, společnost mu dělala jen dvojice amerických církevních poutníků a hlučná parta studentů z Barcelony. Ve vzduchu se vznášelo vzrušení a Gabriel si uvědomil, že je středa, den, kdy papež pozdraví poutníky na náměstí Svatého Petra.

V devět hodin se vrátil do pokoje a poprvé zavolal inspektorovi státní policie Alessiovi Rossimu. Telefonistka v ústředně ho přepojila na detektivovu linku, ale ozval se jen záznamník. Gabriel nechal vzkaz: „Jmenuji se Heinrich Siedler. Mám informace, které se týkají otce Feliciho a otce Manziniho. Můžete se se mnou spojit v *Pensione Abruzzi.*”

Zavěsil. *Co teď?* Neměl na vybranou, musel čekat a doufat, že mu detektiv zavolá. Pokoj postrádal televizor. Na stolku stál radiopřijímač, jenže tomu zase chyběl knoflík ladění.

Po hodině umrtvující nudy vytočil číslo ústředny *Polizia di Stato* podruhé, ale znovu se dostal jen k záznamníku. Nechal další vzkaz. Znění bylo totožné, ale Gabriel přidal nádech naléhavosti.

V půl dvanácté volal potřetí. Tentokrát ho telefonistka přepojila na detektivova kolegu, který mu vysvětlil, že inspektor Rossi vyšetřuje případ v terénu a vrátí se až pozdě odpoledne. Gabriel požádal o ústní předání zprávy a zavěsil.

Rozhodl se, že čas využije k vycházce mimo penzion. V ulicích kolem kostela Santa Maria Maggiore provedl několik zastíracích manévrů a přesvědčil se, že ho nikdo nesleduje, než se vydal po Via Napoleone III. Svěží a čistý březnový vzduch voněl kouřem z

hořícího dřeva. V restauraci nedaleko náměstí Viktora Emanuela II. pojedl těstoviny s rajskou omáčkou a po skromném obědě zamířil podél klenuté západní fasády nádraží Termini mezi klasicistní budovy vládní čtvrti. V kavárně naproti ústředí státní policie si objednal espresso. Pomalu upíjel, pozoroval úředníky, kteří vycházeli a vcházeli do komplexu, a uvažoval, jestli je mezi nimi i Alessio Rossi.

Ve tři odpoledne vyšel z kavárny a vracel se k penzionu. Když přecházel Piazza di Repubblica, vpochodoval na náměstí ve smě-

ru od Římské univerzity asi pětisetlávý dav studentů. V čele průvodu krácel vousatý mladík s bílou čelenkou na hlavě a s věncem falešných dynamitových náloží kolem pasu. Za ním nesla parta truchlících pozůstalých lepenkovou rakev. Jak se zástup blížil, Gabriel viděl, že většinu demonstrantů tvoří Italové, a to včetně vousáče v převleku sebevražděného atentátníka. Provolávali: „Svobodu Palestině!“ a „Smrt Židům!“ - ne arabsky, italsky. Pohledná, nanejvýš dvacetiletá Italka strčila Gabrielovi do ruky leták. Zobrazoval izraelského předsedu vlády v uniformě SS a s přimalovaným hitlerovským knírkem, který připomínal zubní kartáček. Jeho kožená bota drtila lebku mladé Palestinky. Gabriel zmačkal leták do kuličky, kterou odhodil na dlažbu.

Minul květinový stánek, před nímž dvojice karabiniérů bezostyšně flirtovala s prodavačkou. Uniformovaní policisté ho chvíli pozorně sledovali pohledem, než zase věnovali svou přízeň dívce. Nemuselo to nic znamenat, ale něco v jejich očích vyvolalo v Gabrielovi mrazení.

Ted už s návratem do hotelu nespěchal a mnohonásobně se ujistil, že nemá v patách stín. Prošel kolem znuděného policisty na motocyklu, který stál na přímém slunečním svitu a bez zájmu sledoval šílený provoz na kruhovém objezdu. Gabriel mu byl snad ještě lhostejnější.

Vešel do penzionu. Španělé se už vrátili ze středeční audience a podle jejich chování to musel být opravdu vzrušující zážitek. Dívka s vlasy vyčesanými do špičky podle všeho dokonce políbila Svatém otci ruku.

V pokoji Gabriel vytočil Rossiho číslo.

„Fronto.”

„Inspektor Rossi?”

„Si.”

„Tady je Heinrich Siedler. Dnes jsem vás několikrát sháněl, ale...”

„Jste pořád v *Pensione Abruzzi*?”

„Ano.”

„Už mi sem nevolejte.”

Cvak.

Noc přinesla typickou středomořskou bouřku. Gabriel ležel na posteli a otevřeným oknem poslouchal, jak dešťové kapky pleskají na kamenné dlažbě, zatímco v hlavě se mu jako nekonečná smyčka přehrával rozhovor s inspektorem Rossim.

„Jste pořád v *Pensione Abruzzi*?”

„Ano.”

„Už mi sem nevolejte.”

Italský detektiv si s ním očividně chtěl promluvit. Stejně tak ovšem bylo jasné, že si nepřeje další kontakt prostřednictvím telefonu ve své kanceláři. Gabrielovi nezbývalo, než protrpět další čekání, a naděje, že Rossi učiní další tah.

V devět hodin telefon konečně zazvonil.

„Máte návštěvu,” oznámil noční recepční.

„Jak se ten člověk jmenuje?”

„To mi neřekl. Mám ho poslat nahoru?”

„Ne. Hned přijdu.”

Položil sluchátko, vyšel do chodby a zamkl dveře pokoje. Dole seděl za svým pultem recepční, ale nikoho jiného Gabriel neviděl. Úředník ukázal buřtovitým prstem ke společenskému sálu. Gabriel nahlédl dovnitř, ale až na dva chorvatské stolní tenisty byla místnost prázdná.

Vrátil se k recepci. Ital zvedl ruce v bezmocném gestu a otočil oči k obrazovce miniaturního černobílého televizoru. Gabriel zamířil ke schodům a za okamžik už odemykal pokoj. Vešel...

Viděl, jak úder přichází - odlesk světla na tmavém kovu, který k němu obloukem svištěl jako prudké máchnutí vlhkým štětcem po čistém plátně. Zvedl sice ruce, aby si chránil hlavu, ale příliš pozdě. Pažba pistole mu narazila do lebky těsně za levým uchem.

Nesnesitelná bolest mu okamžitě projela celým tělem. Zrak se mu zakalil, nohy náhle ochably a Gabriel cítil, jak se otáčí a padá k zemi. Útočník ho zachytil a neslyšně ho položil na linoleum. Znovu si vzpomněl na novinářovo varování - „*Jestli rád dospěje k závěru, že představujete pro církev hrozbu, bez váhání vás zlikviduje.*” - a pak už slyšel jen ťukání pingpongového míčku z přízemí.

Když se Gabriel probral, ucítil pálení v obličeji. Otevřel oči a zjistil, že mu silná halogenová žárovka září sotva na šířku dlaně před nosem. Přivřel víčka a pokusil se odvrátit hlavu. Ze zátylku mu vystřelila bolest, jako kdyby dostal další úder. Uvažoval, jak dlouho byl v bezvědomí. Minimálně několik minut - útočník měl dost času, aby mu zalepil ústa a svázel ruce balicí páskou. Krev na krku už zasychala.

Světlo bylo tak blízko, že z místnosti neviděl vůbec nic. Přesto měl dojem, že je pořád v penzionu. Domněnku vzápětí potvrdil křik v chorvatštině. Ano, ležel na vlastní posteli ve svém hotelovém pokoji.

Zkusil se posadit. Z oslepujícího světla se vynořila hlaveň pistole. Opřela se mu o hrudní kost a žduchla ho zpátky na matraci. Pak se objevil obličej. Temné stíny pod očima, hranatá brada porostlá několikadenním strništěm. Rty se pohnuly a ke Gabrielovým uším dolehl hlas. V deliriu se mu zdálo, že sleduje film s vadnou synchronizací obrazu a zvuku, a jeho mozku chvíli trvalo, než pochopil slova, která právě zaregistroval.

„Jsem Alessio Rossi. Co ode mě sakra chcete?”

17 KAPITOLA

ŘÍM

Z výrazu mladíka, který seděl obkročmo na sedadle skútru zaparkovaného na Via Gioberti, číšela znuděná vyzývavost typická pro římskou dospívající mládež. Nenudil se a pubertu měl dávno za sebou. Byl to třicetiletý důstojník *Vigilanzy* přidělený do speciální sekce Vatikánské bezpečnostní kanceláře Carla Casagrandeho. Mladistvý vzhled mu značně usnadňoval jeho současný úkol - sledování inspektora státní policie Alessia Rossiho, o kterém věděl jen to, co nutně potřeboval vědět. Otravný potíživista, tenhle detektiv. Strká nos do věcí, do kterých mu nic není. Důstojník se pokaždé po skončení směny vracel do Vatikánu, sepsal podrobné hlášení a nechal je na Casagrandeho stole. Starý generál si popis Rossiho činnosti četl hned po příchodu do práce. O tento případ se intenzivně zajímal.

Rossi se choval podezřele. Toho dne už dvakrát - jednou ráno a podruhé pozdě odpoledne - odjel v neoznačeném autě od ústředí na nedalekou Via Gioberti, kde zaparkoval. Muž *Vigilanzy* sledoval, jak Rossi pozoruje hotel Abruzzi jako muž, který podezřívá manželku, že si to nahoře v pokoji rozdává s milencem. Po druhé návštěvě důstojník kontaktoval svého informátora v Rossiho kanceláři, pohlednou dívku, která brala telefony a třídila spisy. Dozvěděl se, že inspektora od rána shání muž ubytovaný v penzionu Abruzzi a nabízí informace o starém uzavřeném případě. Jak se ten host jmenuje? Siedler, sdělila informátorka, Heinrich Siedler.

Důstojník něco tušil. Slezl ze skútru a vešel do penzionu. Noční recepční vzhlédl od pornografického časopisu.

„Bydlí v tomto hotelu jistý Heinrich Siedler?“

Úředník pokrčil masitými rameny. Muž z *Vigilanzy* položil na pult několik eurových bankovek a sledoval, jak zmizely ve špinavé pracce.

„Ano, zdá se mi, že pan Siedler je u nás opravdu přihlášený." Recepcní okázale studoval knihu hostů. „Siedler. Tady ho máme."

Důstojník Vatikánské bezpečnostní kanceláře vylovil z kapsy fotografii a položil ji na pult. Úředník jen lhostejně nakrčil obočí, ale když se objevily další peníze, jeho obličej se rozjasnil.

„Ano, to je on. To je Siedler."

Muž z *Vigilanzy* schoval snímek. „Číslo pokoje?"

Apartmán na Via Pinciana byl pro osaměle žijícího starce příliš velký. Klenuté stropy, rozlehlý obývací pokoj, široká terasa s nádherným výhledem na Villa Borghese. Za nocí, kdy Carla Casagrandeho mučily vzpomínky na manželku a dceru, mu byt připadal obrovský jako chrámová loď. Jako pouhý generál karabiniérů by si takový příbytek nemohl v žádném případě dovolit, ale protože celá budova patřila Vatikánu, Casagrande nemusel platit nájem. Z faktu, že si pohodlně žije za peníze, které pocházely z darů věřících, ho svědomí netrápilo. Apartmán mu nesloužil pouze jako obydlí, ale také jako pracovna a kancelář. V důsledku toho byl ovšem donucen k jistým preventivním opatřením, která si jeho sousedé mohli odpustit. U jeho dveří stála permanentní stráž z *Vigilanzy*, další muž seděl v autě zaparkovaném na Via Pinciana. Jednou týdně tým specialistů z Vatikánské bezpečnostní kanceláře pročesal celý byt, aby se ujistil, že zde není umístěno žádné odposlouchávací zařízení.

Casagrande zvedl sluchátko po prvním zazvonění a poznal hlas muže, který měl za úkol sledovat Rossiho. Mlčky vyslechl důstojníkovu hlášku, pak přerušil spojení a vytočil jiné číslo. „Musím okamžitě mluvit s Bartolettim. Je to naléhavé." „Pan ředitel je bohužel momentálně zaneprázdněný." „Tady Carlo Casagrande. Sežeňte mi ho." „Ano, pane generále. Hned to bude."

Bartoletti se ohlásil během chvilky a Casagrande neztrácel čas zdvořilostními frázemi.

„Obdrželi jsme informace, že muž podezřelý z přípravy atentátu na papeže se ubytoval v penzionu Abruzzi ve čtvrti San Lorenzo.

Pokoj číslo dvacet dva. Máme všechny důvody domnívat se, že je ozbrojený a velmi nebezpečný."

Bartoletti beze slova zavěsil.

Casagrande si zapálil cigaretu. Čekání začalo.

Eric Lang si v Paříži přitiskl k uchu mobilní telefon a uslyšel hlas Rašída Husejního.

„Myslím, že jsme našli vašeho člověka."

„Kde je?"

„Váš italský detektiv se celý den choval velmi podivně. Právě vešel do hotelu Abruzzi. Je to taková zavšivená díra kousek od nádraží."

„Která ulice?"

„Via Gioberti."

Lang se podíval na hodinky. V noci to do Říma v žádném případě nestihne. Musí nechat akci na ráno. „Nespouštějte ho z očí," požádal. „Kdyby se pohnul, zavolejte mi."

„Jasně."

Lang ukončil spojení, vytiskl číslo kanceláře společnosti Air France a rezervoval si místo v letadle, které startuje v sedm patnáct.

18 KAPITOLA

ŘÍM

Rossi přitiskl pistoli Gabrielovi k čelu a odtrhl pásku, která mu zakrývala ústa. „Kdo jste?”

Když mu odpovědělo mlčení, policista zavrtal zajatci hlavě bolestně do spánku.

„Jsem přítel Benjamin Serna.”

„*Kristepane!* To vysvětluje, proč vás tak usilovně hledají.”

„Kdo?”

„Všichni! *Polizia di Stato. Carabinieri.* Dokonce na vás nasadili SISDE.”

Se zbraní stále přitisknutou k zajatcově hlavě Rossi vytáhl z kapsy saka list faxového papíru a přidržel mu ho před očima. Gabriel mžoural v prudkém světle na zrnitou fotografii, bezpochyby pořízenou teleobjektivem, ale dostatečně zřetelnou, aby poznal vlastní obličej. Podíval se na oblek, který měl na sobě -šaty Ehuda Landaua. Pátral v paměti. *Mnichov... Olympijská vesnička...* Weiss ho určitě sledoval i tam.

Fotografie se vznesla jako opona a Gabriel znovu hleděl do tváře Alessia Rossiho. Z detektiva byl cítit pot a cigaretový kouř. Límeček košile měl vlhký a špinavý. Gabriel už v životě viděl mnoho vystresovaných mužů a poznal klasický případ.

„Ten snímek byl rozeslán na každou policejní stanici v okruhu sto kilometrů kolem Říma. Vatikánská bezpečnostní kancelář tvrdí, že chcete zavraždit papeže.”

„To není pravda.”

Ital konečně sklonil zbraň, ale místo na Gabrielově spánku, do kterého se zavrtávalo ústí hlavně, ještě několik vteřin pulzovalo bolestí. Rossi otočil světlo ke zdi a držel pistoli v pravé ruce opřené o stehno.

„Jak jste zjistil mé jméno?”

Gabriel odpověděl podle pravdy.

„Zastřelili Maloneho," řekl Rossi. „A vy, kamaráde, jste další na řadě. Až vás najdou, zabijí vás."

„Kdo?"

„Dejte na mou radu, Herr Siedler, nebo jak se sakra jmenujete, a vypadněte z Itálie. Nejlepší byste udělal, kdybyste zmizel hned teď, v noci."

„Neodjedu, dokud mi neřeknete všechno, co víte."

Ital naklonil hlavu. „Vy nejste v postavení, kdy si můžete klást požadavky, nemyslíte? Přišel jsem za vámi z jediného důvodu - pokusit se zachránit vám život. Jestli nehodláte brát mé varování vážně, vaše chyba."

„Musím zjistit, co všechno víte."

„Musíte opustit Itálii."

„Benjamin Stern byl můj nejlepší přítel," namítl Gabriel. „Potřebuju vaši pomoc."

Rossi si ho chvíli měřil napjatým pohledem, pak vstal a odešel do koupelny. Gabriel slyšel, jak do umývadla teče voda. Italský detektiv se za okamžik vrátil s mokrým ručníkem. Otočil zajatce na bok, uvolnil mu spoutané ruce a podal mu ručník. Gabriel si setřel z krku zaschlou krev, zatímco policista přistoupil k oknu a rozhrnul řídké záclony.

„Pro koho pracujete?" zeptal se s pohledem upřeným na ulici. „Za daných okolností bych raději ponechal vaši otázku bez odpovědi."

„*Kristepane*," zamumlal Rossi. „Do čeho jsem se to sakra namočil?"

Detektiv si přitáhl k oknu židli a dlouze zkoumal ulici. Pak zhasl světlo a pověděl Gabrielovi všechno od začátku.

Monsignor Cesare Felici, starý kněz na zaslouženém odpočinku, zmizel jistého červnového večera ze svého pokoje v koleji svátého Jana Evangelisty. Když se nevrátil ani do příštího večera, jeho kolegové to oznámili na policii. Monsignor nebyl občanem Vatikánu a jeho případ tedy spadal pod jurisdikci italských úřa-

du. Vyšetřováním byl pověřen inspektor státní policie Alessio Rossi a hned večer se odebral do koleje.

Detektiv už v minulosti vyšetřoval zločiny v řadách duchovenstva a pokojíček kněze neviděl poprvé. Obydlí otce Feliciho mu ovšem připadalo nezvykle spartánské. Žádné osobní dokumenty, žádný deník, žádné dopisy od přátel či příbuzných. Jen dvě značně obnošené sutany, jeden pár bot, několik kousků spodního prádla, troje ponožky. Ohmataný růženec. A zíněná košile. V onu první noc Rossi vyslechl na dvacet svědků, jejichž výpovědi se v zásadě shodovaly. V den, kdy zmizel, se monsignor vydal na svou obvyklou odpolední procházku v zahradě, po níž se uchýlil do kaple k rozjímání a modlitbám. Když nepřišel k večeři, seminaristé a kněží předpokládali, že je unavený nebo se necítí dobře. Nikdo se neobtěžoval za ním zajít, takže jeho nepřítomnost zjistili teprve pozdě v noci.

Představený koleje poskytl Rossimu monsignorovu fotografii z nedávné doby a stručně odrecitoval jeho životopis. Felici nebyl žádný venkovský kněz, celou svou profesní kariéru působil ve Vatikánu jako úředník kurie. Než před dvaceti lety odešel do důchodu, pracoval ve vedení Kongregace pro svatořečení.

Rossi se v podstatě neměl od čeho odrazit, ale už začínal případy s mnohem méně informacemi. Druhý den ráno vložil osobní údaje pohřešovaného kněze do policejní databáze a rozeslal jeho fotografii služebnám po celé Itálii. Pak zaslal do centrální evidence požadavek, aby pátrala v záznamech, jestli v poslední době nezmizeli další duchovní. Zatím si nevypracoval žádnou konkrétní vyšetřovací verzi a chtěl si jen ověřit, zda se v zemi nepotuluje nějaký šílenec, který vraždí kněze.

Jenže to, co zjistil, ho doslova šokovalo. Dva dny před Felicim zmizel jiný kněz, monsignor Mancini, který žil v Turíně. I on kdysi pracoval ve Vatikánu - naposled v Kongregaci pro katolickou výchovu - a teď byl na penzi. Bydlel v církevním domově důchodců a stejně jako monsignor Felici beze stopy zmizel, jako by se vypařil.

Druhý shodný případ ovšem vyvolal v detektivově hlavě řadu otazníků. Existuje zde vzájemná souvislost? Znali se ti dva preláti? Pracovali někdy spolu? Rossi usoudil, že odpovědi musí hle-

dat ve Vatikánu. Obrátil se na bezpečnostní kancelář a vyžádal si osobní spisy obou pohřešovaných duchovních. Svatý stolec jeho žádost odmítl a zaslal mu pouze krátké memorandum, které mělo sumarizovat působení obou duchovních v kurii. Zastávali údajně nižší, zcela bezvýznamná úřednická místa. Frustrovaný Rossi se dotázal, zda se ti dva znali. Možná se stýkali společensky, zněla odpověď Vatikánu, ale nikdy spolu nepracovali.

To už byl policista pevně přesvědčený, že Svatý stolec něco skrývá. Rozhodl se obejít Vatikánskou bezpečnostní kancelář a sehnat si osobní spisy pohřešovaných svépomocí. Bratr jeho manželky působil ve Vatikánu jako duchovní a Rossi ho požádal o pomoc. Kněz neochotně souhlasil a za týden držel detektiv obě složky v rukou.

„Znali se?“

„Lze to důvodně předpokládat,“ odpověděl Gabrielovi Rossi.
„Oba totiž ta války pracovali v úřadu státního tajemníka.“

„V které sekci?“

„V německé.“

Než inspektor pokračoval, znovu si pozorně prohlédl ulici po oknem. Po dalším týdnu obdržel reakci na svou původní žádost o prověření, zda v poslední době nezmizeli další duchovní. Jeden případ. Nesplňoval sice do detailu zadaná kritéria, nicméně místní policejní služebna v Tolmezzu, městečku ležícím u rakouských hranic, se přesto rozhodla Rossiho informovat. Pohřešovala se stará ovdovělá žena, kterou úřady po bezvýsledném pátrání prohlásily za mrtvou. A proč místní policie Rossiho o jejím zmizení informovala? Protože tato žena žila deset let v klášteře jako jeptiška, než se v roce 1947 rozhodla zřici se řeholních slibů, aby se mohla vdát.

Inspektor se rozhodl ohlásit případ nadřízeným. Sepsal hlášení o svých zjištěních, předal je sekčnímu šéfovi a požádal o povolení přitlačit na vatikánské instituce, aby poskytly o obou pohřešovaných podrobnější údaje. Žádost byla zamítnuta. Někdejší jeptiška měla dceru, která žila ve Francii, v městečku Le Rouret v kopcích nad

Cannes. Rossi si vypsal žádost o zahraniční služební cestu za účelem výslechu svědkyně, ale i ta byla zamítnuta.

Z nejvyšších míst Svatého města zaznělo, že mezi jednotlivými případy zmizení není žádná souvislost a nakukování za zdi Vatikánu by stejně nepřineslo žádné výsledky. „Měla ta nejvyšší místa nějaké jméno?“ „Sám velký generál,“ odpověděl Rossi. „Carlo Casagrande.“ „Casagrande? To mi něco říká.“

„Generál Carlo Casagrande byl v sedmdesátých a osmdesátých letech velitelem protiteroristické jednotky *L'arma dei Carabinieri*. Právě on zlikvidoval Rudé brigády a učinil z Itálie znovu bezpečnou zemi. Je něco jako národní hrdina. Teď pracuje pro Vatikánskou bezpečnostní kancelář, ale v řadách italské policie a rozvědky je stále uctíván jako bůh. Neomylný bůh. Jestli si Casagrande přeje, aby byl nějaký případ odložen k ledu, tak je odložen k ledu. Tečka.“

„Kdo odvádí krvavou práci?“ zeptal se Gabriel.

Detektiv pokrčil rameny - *Mluvíme o Vatikánu, kamaráde*. „Ať za tím stojí kdokoliv, Vatikán si nepřeje, aby do toho někdo šťoural. Svatý stolec si vynutil přísné informační embargo a Casagrande drží díky svému vlivu italskou policii na velmi krátké uzdě.“

Jak se jmenovala ta jeptiška, která zmizela v Tolmezzu?“

„Regina Carcassiová.“

Najděte sestru Reginu a Martina Luthera. Pak zjistíte pravdu o tom, co se stalo v klášteře.

„A nevíte náhodou, v kterém klášteře za války žila, než zrušila řeholní sliby?“

„Myslím, že někde na severu,“ odpověděl Rossi a chvíli pátral v paměti. „Jo, už to mám. Klášter Svatého srdce. Leží u Gardského jezera. Město se jmenuje Brenzone. Je tam moc hezky.“

Rossiho pozornost zaujalo něco na ulici. Naklonil se, odtáhl záclonu a napjatě hleděl přes okenní tabulku. Pak vyskočil ze židle a popadl Gabriela za ruku.

„Pojďte se mnou. *Dělejte!*“

Jako první vběhli hlavním vchodem do hotelu dva příslušníci státní policie v civilu, v těsném závěsu za nimi půltucet karabiniérů se samopaly v rukou. Rossi odvedl Gabriela přes společenský sál a krátkou chodbou k plechovým dveřím, které se otevíraly

do temného vnitřního dvora. Ze schodiště k nim doléhal hlasitý dupot, jak se policisté řítí k jeho pokoji - naštěstí prázdnému. První vlně úspěšně unikli, ale další budou jistě následovat.

Průchod na protější straně dvora ústil do ulice rovnoběžné s Via Gioberti. Rossi, který stále držel Gabriela za předloktí, k němu zamířil. Za nimi se v prvním patře penzionu ozval praskot vyražených dveří.

V příštím okamžiku detektiv strnul - do průchodu vběhli dva karabiniéři se zbraněmi připravenými k palbě. Gabriel do inspektora strčil a oba uprchlíci znovu vyrazili. Policisté se vyřítili na dvůr, zastavili se a namířili na ně samopaly. Gabriel pochopil - nemá smysl se vzdávat, rozkaz zní zabít. Vrhł se k zemi a těžce dopadl na hrudník v okamžiku, kdy mu nad hlavou prosvištěly první střely. Rossi tak rychlý nebyl. Kulka ho zasáhla do ramena a srazila do prachu.

Beretta, kterou držel, mu vypadla z ruky a přistála asi metr od Gabriela. Gabriel se natáhl pro pistoli, pak se bez váhání vztyčil na loket a opětoval palbu. První policista se bezvládně svalil, hned za ním druhý.

Gabriel přiskočil k Rossimu, který silně krvácel z pravého ramene.

„Kde jste se naučil tak střílet?“ „Dokážete vstát?“ „Pomozte mi.“

Gabriel inspektora zvedl, popadl ho kolem pasu a podpíral ho k průchodu. Když mýjeli mrtvé karabiniéry, ozval se za nimi křik. Gabriel pustil Rossiho, sklonil se pro samopal, zaklekl na jedno koleno a pokropil stěnu hotelu dlouhou dávkou. Slyšel bolestné ječení a viděl, jak muži uskakují, aby se kryli.

Vytrhl mrtvole od pasu nový zásobník, vsunul ho do samopalu a inspektorovu devítimilimetrovou berettu si zastrčil za opasek. Pak provlekl ruku pod levou paží zraněného a táhl ho průchodem. Když

se blížili k ústí do ulice, objevila se další dvojice karabiniérů. Gabriel okamžitě vypálil a srazil oba muže k zemi.

Na chodníku zaváhal. Zleva se k nim řítíl hlídkový vůz s blikajícími majáčky a ječící sirénou, zprava sprintovali čtyři policisté. Na protější straně ulice svítil vchod do restaurace.

Jakmile Gabriel vykročil, z průchodu za nimi zaburácely výstřely. Vrhł se stranou, aby ho před kulkami ochránil roh budovy, a pokusil se strhnout inspektora k sobě, ale Ital dostal dva zásahy do zad. Ztuhl, rozhodil paže a zaklonil hlavu, když mu další střela provrtala zezadu pravou stranu břicha.

Gabriel viděl, že pro detektiva už nemůže nic udělat. Rozběhl se přes ulici a vpadl do restaurace. Když se řítíl přes jídelnu se samopalem v rukou, propukl šílený chaos.

„Teroristé! Teroristé!“ křičel italsky. „Všichni ven! Okamžitě ven!“

Hosté do jednoho vstali jako na povel a spěchali k východu. Než Gabriel zmizel v kuchyni, zaslechl, jak na ně rozezlení karabiniéři řvou, aby se jim klidili z cesty.

Prosmýkl se kolem vyděšených kuchařů a číšníků a rozkopl zadní vchod. Ocítl se v sotva půldruhého metru široké uličce, temné jako důlní chodba a plné nepříjemného pachu. Přibouchl za sebou dveře a tryskem prchal do bezpečí. O několik vteřin později se zadní vchod znovu otevřel. Gabriel se v běhu otočil a pokropil ho střelami. Světlý obdélník spěšně potemněl.

Ulička ústila na široký bulvár. Vpravo Gabriel viděl průčelí kostela Santa Maria Maggiore, vlevo se otevíralo široké prostranství náměstí Viktora Emanuela. Položil samopal na dlažbu a rozběhl se přes ulici. Kličkoval mezi troubícími auty, do jejichž klaksonů se ze všech stran mísilo kvílení policejních sirén.

Propletl se bludištěm úzkých ulic a dostal se k další rušné třídě, až stanul na Via Merulana na okraji rozlehlého parku, který obklopuje římské Koloseum. Držel se temných cestiček a snadno se vyhýbal policistům, kteří s rozsvícenými silnými baterkami pátrali mezi stromy.

O deset minut později dorazil k řece. Zamířil k telefonní budce na nábreží a vytočil číslo, které dosud nikdy nemusel použít. Po

prvním zazvonění se ozval příjemný mladý ženský hlas. Mluvil hebrejsky. Sladší zvuk Gabriel v životě neslyšel. Vyslovil kódovou větu a odříkal sérii cifer. Několikavteřinové ticho na druhém konci linky narušovalo ťukání klávesnice, jak dívka vkládala čísla do počítače.

Pak se zeptala: „Co se stalo?”

„Mám problém. Musíte mě odsud dostat." „Jste zraněný?" „Nic vážného."

„Je místo, kde se teď nacházíte, bezpečné?" Prozatím ano, ale nebude to trvat dlouho." "Zavolejte znovu za deset minut. Do té doby se pohybujte."

19 KAPITOLA

ŘÍM

Via Gioberti hořela blikajícími modrými majáky. Z hotelu Abruzzi vyšel Achille Bartoletti a ve zmatku a chaosu ulice zahlédl vůz Carla Casagrandeho. Šéf italské bezpečnosti vyrazil rozhodným krokem vedoucího pracovníka k automobilu, otevřel si a posadil se na zadní sedadlo.

„Ten váš atentátník to se zbraněmi zatraceně umí, generále. Doufám, že se mu nikdy nepodaří přiblížit se na dostřel ke Svatému otci.“

„Kolik mrtvých?“

„Čtyři karabiniéři, dalších šest je raněných.“

„Bože všemohoucí,“ zašeptal Casagrande.

„Je tu bohužel ještě jedna oběť. Detektiv státní policie Alessio Rossi. Podle všeho byl v atentátníkově pokoji, když dorazila policie. Nevím, co ho k tomu vedlo, ale faktem zůstává, že se pokusil uprchnout spolu s hledaným mužem.“

Casagrande sehrál překvapeného, ale tón následující Bartolettiho otázky mu naznačil, že jeho herecký výkon nebyl moc přesvědčivý.

„Existuje v téhle záležitosti něco, o čem jste mě opomněl informovat, generále?“

Casagrande směle čelil tázavému pohledu a pomalu zavrtěl hlavou. „Rekl jsem vám všechno, co vím, Achille.“

„Aha.“

Casagrande se pokusil rychle změnit téma.

„V jakém je Rossi stavu?“

„Bohužel to nepřežil.“

„Zabil ho ten Izraelec?“

„Ne. Podle předběžného šetření padl kulkami karabiniérů.“

Casagrande zvedl pohled k prvnímu patru hotelu. Doufal, že se ta záležitost vyřídí ve vší tichosti. Teď bude muset využít okolnosti ke svému prospěchu.

„Na základě toho, co tady ten chlap dnes předvedl, soudím, že jde bezpochyby o profesionála.“

„Proti vašemu závěru nemohu nic namítat, pane generále.“

„A pokud se týká Rossiho... Nemohl být do toho spiknutí nějak zapleten?“

„Možné to je,“ souhlasil Bartoletti velmi pochybovačným tónem.

„Ten Izraelec nesmí v žádném případě uniknout z Říma.“

„V dané chvíli ho hledá víc než stovka policistů.“

„Atentátník se tady dlouho nezdrží a využije první příležitost k útěku. Na vašem místě bych uzavřel město a rozmístil hlídky na všechna autobusová a vlaková nádraží.“

Bartolettiho výraz prozrazoval, že je mu silně proti myslí, když ho někdo poučuje jako neschopného břídila, který potřebuje poradit, jak má zorganizovat pátrání po prchajícím zločinci. „Musím bohužel konstatovat, generále, že tento případ se Vatikánu vůbec netýká. Ten chlap přece zabil pět *italských* policistů na italské půdě. Povedeme pátrání, jak uznáme za vhodné, a Vatikánskou bezpečnostní kancelář budeme informovat podle toho, jak si to situace vyžádá.“

Žák se obrátil proti svému učiteli, pomyslel si Casagrande. Jak přirozené u podobných vztahů. „Samozřejmě, Achille,“ souhlasil poslušně. „Nechtěl jsem se vás dotknout.“

„Nic se nestalo, generále. Ale mám-li mluvit za sebe, obávám se, že tenhle člověk jen tak *nezmizí*. Moc by mě zajímalo, co inspektor Rossi pohledával v jeho pokoji. A řekl bych, že vy byste to taky rád věděl.“

Bartoletti vystoupil z auta, aniž počkal na odpověď, a rychle odcházel.

Casagrandeho řidič se podíval do zpětného zrcátka. „Zpátky na Via Pinciana, pane generále?“

Starý pán zavrtěl hlavou. „*Il Vaticano*.“

Ve stánku se suvenýry nedaleko Fora si Gabriel koupil tmavě modrou mikinu s kapucí, ozdobenou na prsou nápisem *Viva Roma!* Na veřejném záchodku svlékl košili a nacpal ji do odpadkového koše. Teprve v tom okamžiku si všiml, že ho na pravém boku škrábla kulka a zanechala pod podpaždím krvavý šrám. Setřel krev kusem toaletního papíru a opatrně na sebe nasoukal novou mikinu. Rossiho berettu měl stále zastrčenou za opaskem džínů. Vyšel ze záchodku a vydal se k Piazza Navona.

To už měl za sebou druhý telefonát na nouzovou linku. Stejný příjemný ženský hlas ho poslal do kostela Santa Maria della Pace. V lavici u zpovědnice na něj bude čekat agent v tmavohnědém svrchníku a složeným výtiskem *L'Osservatore Romano* v ruce. Řekne mu, co dál.

Jeho hlavní odpovědnost se teď týkala jeho zachránců. Musí se ujistit, že k nim nepřivede nepřítele, že je nezatáhne do pasti. Proplétal se labyrintem uliček a průchodů v historickém centru, snažil se splynout se zástupy turistů a obyčejných Římanů a vyhýbal se hlavním tepnám města. V dálce stále slyšel policejní sirény, ale byl si jistý, že ho nikdo nesleduje.

Na Piazza Navona hlídkovali *carabinieri* ve dvojicích. Gabriel si natáhl kapuci a vmísil se do hloučku diváků, kteří u fontány sledovali vystoupení pouličního kytaristy. Poslouchal klasické melodie, ale současně bedlivě zkoumal okolí. S úlevou si všiml, že na severní straně náměstí žádní policisté nestojí. Neuspěchaným krokem přešel volné prostranství k úzké uličce, která ho dovedla až ke kostelu. Na schodech seděl otrhaný žebrák. Gabriel ho bez povšimnutí minul a vstoupil do chrámu.

Privítala ho vůně kadidla. Vzpomněl si na Vídeň. Na ticho v kostele San Zaccaria. Před pouhými dvěma týdny v klidu restauroval jeden z nejdůležitějších obrazů v celé Itálii. Ted ho honí všichni římsí policisté. Uvažoval, jestli se kdy bude moci vrátit ke starému způsobu života.

Zastavil se před nádržkou se svěcenou vodou, ale pak si to rozmyslel a postoupil do hlavní chrámové lodi. Před řadou svíček,

které plápolaly jako vzpomínka na zesnulé, klečela stará žena a modlila se. Na protější straně seděl v lavici u vstupu do zpověd-

nice muž v tmavém svrchníku, který držel výtisk *L'Osservatore Romano* přeložený v polovině. Gabriel se posadil vedle něho.

„Krvácíte," řekl mu agent na uvítanou. Gabriel sklopil zrak - bok mikiny měl opravdu nasáklý krví. „Nepotřebujete doktora?"

„To je dobré, jsem v pořádku. Raději odsud zmizíme."

„Já zůstanu. Jsem jenom posel."

„Kam mám jít?"

„Před kostelem stojí stříbrná motorka BMW. Řidič má na hlavě červenou přilbu."

Gabriel vyšel z kostela a skutečně spatřil motocykl. Jak se k němu blížil, řidič nastartoval a vytočil motor. Gabriel přehodil nohu přes zadní sedadlo a objal agenta kolem pasu. Motorka se zařadila do proudu vozidel a zamířila k řece.

Gabrielovi netrvalo dlouho, než si uvědomil svůj omyl - za řídky seděla žena. Boky jako přesýpací hodiny, úzký pas, štíhlá stehna pod obtaženou látkou džínů, záplava zvlněných vlasů deroucí se zpod přilby. Vůně jasmínu a tabáku, která se z nich linula, mu připadala velmi povědomá.

Ujížděli po nábřeží Tibery. Vpravo se klenula dominanta Vatikánu, kupole katedrály svatého Petra. Na mostě přes řeku hodil Gabriel do vody pistoli, kterou ho před pár hodinami ohrožoval Alessio Rossi.

Mířili do kopce k vrcholku Janicula, jednoho ze sedmi římských pahorků. Na Piazza Ceresi odbočili do rezidenční čtvrti. Příkrou ulici lemovaly pinie vysázené mezi bytovkami. Před starým palácem přestavěným na nájemný dům motocykl zpomalil. Řidička vypnula zapalování a setrvačností projela klenutou bránou na vnitřní nádvoří, kde zabrzdila.

Gabriel sesedl a následoval ji do chodby s dvěma řadami schodů do patra. Odemkla dveře a vtáhla ho dovnitř. V tmavé předsíni si rozeplula zip kožené motorkářské bundy a sundala helmu. Po ramenou se jí rozlila kaskáda vlasů. Pak rozsvítila.

„Vy?" vyhrkl Gabriel.

Dívka se usmála. Byla to Chiara, dcera benátského rabína.

Už podruhé oné noci decentně zabzučel na nočním stolku v pařížském hotelovém pokoji mobilní telefon. Eric Lang si ho přiložil k uchu a mlčky poslouchal hlas Rašída Husejního, který mu líčil přestřelku v *Pensione Abruzzi*. Carlo Casagrande se o Allonovi zřejmě dozvěděl a poslal na něj smečku břídliských italských policistů, aby zbabrali práci, kterou by docela snadno zvládl jediný schopný muž s puškou či pistolí. Lang se obával, že se mu tím možná uzavřela jediná příležitost, kdy mohl Allona osobně zlikvidovat.

„Co teď děláte?“ zeptal se.

„Hledáme ho,“ odpověděl Husejní. „Spolu s polovinou italského policejního sboru. Ale nemůžu zaručit, že ho najdeme. Izraelci dokonale ovládají umění vytáhnout své lidi z bryndy.“

„To je pravda,“ souhlasil Lang. „Řekl bych, že římská rezidentura Mossadu má dnes v noci plné ruce práce. Spadla jim do klína pořádná krize.“

„To určitě.“

„Podařilo se vám v Římě identifikovat nějaké jejich lidi?“

„Dva nebo tři, o kterých s jistotou víme,“ potvrdil Husejní.

„Možná by bylo rozumné je sledovat. Při troše štěstí vás doveďou rovnou k němu.“

„Připomíná mi to Abú Džiháda,“ ocenil Husejní pochvalně. „I on dovedl tak brilantně uvažovat.“

„Ráno odlétám do Říma.“

„Který let? Pošlu svého muže, aby počkal na letišti.“

Gabriel stál dlouho ve sprše a vymýval si ránu a krev z vlasů. Když vyšel zabalený do bílého ručníku, Chiara už na něho čekala. Vydezinfikovala mu zranění a přiložila na ně pevný obvaz. Nakonec mu píchla injekci antibiotika a podala mu dvě žluté tablety.

„Co je to?“

„Proti bolesti. Polkněte je. Bude se vám lépe spát.“

Gabriel zapil prášky několika hlty minerálky z plastové lahve.

„Nachystala jsem vám čisté šaty. Leží na posteli. Nemáte hlad?“

Gabriel zavrtěl hlavou a odešel se do ložnice převléct. Najednou cítil, jak se mu nejistě chvějí nohy. Na útěku ho poháněl adrenalin a necítil únavu ani bolest, ale teď se mu zdálo, že se mu v ráně obrací ostrý nůž.

Chiara mu nechala na posteli modrou teplákovou soupravu a Gabriel se opatrně oblékl. Oděv mu byl o několik čísel větší a musel si vyhrnout rukávy a založit nohavice. Vrátil se do obývacího pokoje. Dívka seděla před televizorem a dívala se na zprávy. Odtrhla oči od obrazovky, dlouze si ho prohlédla a zamračila se nad jeho zjevem.

„Hned ráno vám seženu něco vhodnějšího, co vám lépe padne.“

„Kolik je mrtvých?“

„Pět,“ odpověděla. „Další utrpěli vážná zranění.“ *Pět mrtvých...* Gabriel zavřel oči a potlačil nával na zvracení. Z postřeleného boku mu prošlehla do celého těla vlna spalující bolesti. Chiara vycítila jeho utrpení a pohládila ho po tváři. „Celý hoříte,“ řekla soucitně. „Potřebujete se vyspat.“ „Po takovém zážitku nikdy nedokážu usnout.“ „Chápu... Aspoň myslím. Co třeba sklenku vína?“ „Na prášky proti bolesti?“ „Třeba vám to pomůže.“ „Dobře. Ale jen kapku.“

Odešla do kuchyně. Gabriel namířil dálkový ovladač na televizor a obrazovka potemněla. Chiara se vrátila a podala mu sklenici červeného vína. „Vy si nedáte?“

Zavrtěla hlavou. „Mým úkolem je udržet vás naživu.“ Gabriel se napil. „Opravdu se jmenujete Chiara Zolliová?“ Dívka přikývla. „A rabín je opravdu váš otec?“ „Ano.“

„Kde pracujete?“

„Oficiálně jsem zařazena u římské rezidentury, ale hodně cestuji.“

„Co přesně děláte?“

„Ale však to znáte. Trochu od všeho. Co je potřeba.“ „A ten výstup onehdy večer?“

„Shamron mě požádal, abych na vás během pobytu v Benátkách trochu dohlédla. Jistě si umíte představit mé překvapení, když jste přišel do našeho komunitního centra navštívit rabína."

„Co vám otec řekl o našem rozhovoru?"

„Že jste se hodně vyptával na osud italských Židů za války a taky na klášter Svatého srdce u *Lago di Garda*. Proč mi nepovíte i zbytek?"

Protože na to nemám sílu, pomyslel si Gabriel a nahlas se zeptal: „Jak dlouho tady budu muset zůstat?"

„Ráno přijde Pazner a všechno vám řekne."

„Kdo je Pazner?"

Chiara se usmála. „Teda vy jste fakt už nějakou dobu mimo. Šimon Pazner je šéf římské rezidentury. V tuhle chvíli se nejspíš snaží vymyslet, jak vás dostat z Itálie a dopravit do Izraele."

„Ale já nechci do Izraele."

„No, tady zůstat nemůžete. Mám zapnout televizi? Každý italský policajt má v kapse vaši fotku a hledá vás. Ale já nejsem ten, kdo rozhoduje. Jsem pouhý podřízený agent v terénu. Ráno přijde Pazner."

Gabriel byl příliš slabý, aby se s ní dohadoval. Po kombinaci prášků proti bolesti a vína mu ztěžkla víčka a cítil se malátný a otupělý. Třeba je to tak lepší. Chiara mu pomohla vstát a odvedla ho do ložnice. Když si lehl, projela jím znovu silná bolet. Pomalu složil hlavu na polštář. Chiara zhasla světlo, posadila se na židli vedle postele a položila si do klína pistoli.

„Neusnu, když tady budete."

„Ale usnete."

„Jděte raději vedle."

„Nesmím vás nechat samotného."

Gabriel zavřel oči. Dívka má pravdu, pomyslel si a po několika minutách upadl do bezvědomí. Ve spánku ho provázely děsivé noční můry. Znovu prožíval přestřelku na dvoře penzionu a viděl mrtvé karabiniéry zalité krví. Alessio Rossi vstoupil do hotelového pokoje, ale Gabriel ho ve snu viděl oblečeného v kněžském rouchu a místo berettou mu mířil na hlavu krucifixem. Inspektorovu smrt s

rozhozenýma rukama a prostříleným břichem vnímal jako malbu od Caravaggia.

Pak za ním přišla Lea. Vystoupila z oltářního obrazu a svlékla roucho. Gabriel ji hladil po kůži a s úžasem si všiml, že se její jizvy beze stopy zahojily. Její ústa chutnala po olivách, bradavky, které mu tiskla k hrudi, měla tvrdé a chladné. Zavedla ho do svého těla a pomalu s ním spěla k vyvrcholení. Když do ní uvolnil nastřádané napětí, zeptala se ho, proč se zamiloval do Anny Rolfové. *Miluju jenom tebe, Leo*, řekl jí. *Vždycky budu milovat jenom tebe.*

Na okamžik se probudil. Sen byl neuvěřitelně živý a Gabriel očekával, že v pokoji skutečně spatří Leu. Ale když otevřel oči, uviděl před sebou Chiaru. Seděla na židli s pistolí v ruce a hlídala ho.

20 KAPITOLA

ŘÍM

Druhý den v osm ráno dorazil do bezpečného bytu Šimon Pazner, podsaditý muž s vlasy jako drátěnka a širokým obličejem zbrázděným jizvičkami po akné. Podle neoholeného strniště a krví podlitých očí Gabriel usoudil, že celou noc nespál. Beze slova si nalil šálek kávy a hodil na stůl sbírku ranních vydání nejdůležitějších italských novin. Titulním stranám vévodila přestřelka ve čtvrti San Lorenzo. Gabriel, stále otupělý účinkem tablet proti bolesti, zíral na text, ale nevnímal ho.

„Nadělal jste mi v mém městě pořádnou paseku.“ Pazner si vlil do úst polovinu šálku kávy, polkl a ušklíbl se. „Představte si můj údiv, když se náhle dozvím, že na nouzovou linku zavolaal velký Gabriel Allon, který je na útěku a potřebuje záchranné lano. Člověk by si mýsl, že na bulváru Krále Saula bude mít někdo tolik zdravého rozumu, aby informoval místního rezidenta, že mu v revíru brousí Gabriel Allon s úkolem někoho zlikvidovat.“ „Já jsem nepřijel do Říma nikoho zlikvidovat.“ „Blbost!“ odsekl Pazner. „Je to vaše práce, ne?“ Do kuchyně vešla Chiara a římský rezident Mossadu se po ní ohlédl. Měla na sobě froté župan a vlasy, ještě mokré ze sprchy, si sčesala dozadu. Nalila si trochu kávy a posadila se ke stolu vedle Gabriela.

„Snad si umíte představit, co se stane, jestli se Italové dozví, co jste zač!“ soptil Pazner. „Navždy to zničí vzájemné vztahy! Už s námi nikdy nebudu spolupracovat!“

„Já vím,“ opáčil Gabriel. „Ale opravdu jsem nepřijel nikoho zabít. Naopak, oni se snažili zabít mě.“

Pazner si přitáhl židli, těžce na ni dosedl a položil masitá předloktí na stůl. „Tak co děláte v Římě, Gabrieli? A nechci slyšet žádné pitomé kecy.“

Když mu Gabriel prozradil, že v hlavním městě Itálie plní úkol, kterým ho pověřil Ari Shamron, rezident zaklonil kulatou hlavu a vyprázdnil plíce ke stropu. „*Shamron?* Tak proto na bulváru Krále Saula nikdo neví, co tady děláte. Pro smilování boží! Taky mě mohlo napadnout, že v tom má prsty starý pán.”

Gabriel odstrčil noviny. Měl pocit, že Paznerovi dluží vysvětlení. Opravdu bylo dost bezohledné a hlavně neopatrné přijet do Říma tak krátce po Maloneho vraždě. Těžce podcenil protivníka a zanechal po sobě kolosální svinčák, který bude rezident muset uklidit. Napil se kávy, aby si pročistil hlavu, a řekl Paznerovi všechno, co věděl. Chiara ho celou dobu pozorně sledovala. Římskému rezidentovi se zprvu dařilo zachovat klid, ale od poloviny příběhu si nervózně zapaloval jednu cigaretu za druhou.

„Podle mě Rossiho sledovali,” konstatoval Pazner. „A on je dovedl k vám.”

„Měl jsem dojem, že Rossi věděl, že je pod dohledem. Když byl u mě, nehnul se ani na chvíli od okna. Viděl je přicházet, ale už bylo pozdě.”

„Nechal jste v pokoji něco, co by vás mohlo spojit s Ústavem?”

Gabriel zavrtěl hlavou a zeptal se Paznera, jestli někdy slyšel o organizaci, která si říká Crux Vera.

„Člověk v Itálii zaslechne spoustu pověstí o nejrůznějších tajných bratrstvech a vatikánských intrikách,” odpověděl rezident. „Vzpomínáte na skandál se zednářskou lóží P-2 v osmdesátých letech?”

jen matně, pomyslel si Gabriel. Italská policie čirou náhodou narazila na dokument, jenž potvrdzoval existenci tajné krajně pravicové organizace, která pronikla do nejvyšších vládních, armádních a zpravodajských kruhů. A zřejmě i vatikánských.

„O Crux Vera jsem opravdu něco slyšel,” pokračoval Pazner, „ale nikdy jsem těm povídačkám nepřikládal žádnou váhu. Tedy až do této chvíle.” „Kdy odjízďím?” „Přesuneme vás zítra.” „Kam?”

Pazner naklonil hlavu k východu a podle rozhodného výrazu v jeho očích si Gabriel domyslel, že má na mysli Izrael.

„Ale já nechci do Izraele. Musím zjistit, kdo zabil Benjamina.”

„Ted' nemůžete v celé Evropě vystrčit ani nos. Vaše krytí se provalilo. Vráťte se domů. Tečka, konec. Shamron už není šéf. Ústav vede Lev a ten se nenechá stáhnout pod hladinu nějakým dalším dobrodružným podnikem starého pána.“

„Jak mě chcete dostat ze země?“

„Stejně, jako jsme odsud vytáhli Vanunua. Ve člunu.“

„Jestli se nepletu, byl to taky jeden ze Shamronových dobrodružných podniků.“

Mordehaj Vanunu pracoval v jaderném výzkumném zařízení Dimona a nespokojenost s politikou izraelské vlády ho dovedla tak daleko, že informoval jisté londýnské noviny o existenci nukleárního arzenálu své vlasti. Agentka Mossadu Cheryl Ben-Tovová vylákala Vanunua z Londýna do Říma, kde ho skupina jiných agentů unesla a dopravila v malém člunu k izraelské válečné lodi, která kotvila v mezinárodních vodách nedaleko italského pobřeží. Jen několik lidí mimo Ústav znalo skutečnou pravdu o této epizodě. Vanunuovu defekci a prozrazení státního tajemství ve skutečnosti vymyslel a zorganizoval Ari Shamron, který tak chtěl dát nepřátelům Izraele jasně najevo, že jeho země vstoupila do klubu jaderných mocností, a současně si uchoval možnost veřejně popřít vlastnictví atomových zbraní.

„Vanunu opustil Itálii pod sedativy a v řetězech," upřesnil Pazner. „Vás tohoto ponížení ušetříme, ale jen když se budete slušně chovat.“

„Odkud vyplujeme?“

„Nedaleko Fiumicina je pláž, která dokonale vyhovuje. Motorový člun vyrazí přesně v devět. Pět mil od pobřeží čeká motorová zaoceánská jachta s jednočlennou posádkou. Ten člověk teď pracuje pro nás, ale řadu let velel na dělovém člunu vojenského námořnictva. Dopraví vás do Tel Avivu. Několik dní na moři vám jenom prospěje.“

„Kdo mě k té jachtě odveze?“

Pazner stočil pohled na Chiaru. „Vyrostla v Benátkách a s čluny to zatraceně umí.“

„Stejně jako s motorkami," poznamenal Gabriel.

Pazner se naklonil přes stůl. „A to jste ji ještě neviděl s pistolí.“

Eric Lang přistál na římském letišti Fiumicino v devět ráno. Prošel celní a pasovou kontrolou a v hale terminálu spatřil muže, kterého mu poslal naproti Rašíd Husejní. Poznal ho snadno podle cedulky s nápisem TRANSEURO TECHNOLOGIES - MR. BOWMAN, kterou držel v ruce. Na krytém parkovišti stála připravená otlučená lancia béžové barvy, kterou Arab řídil se zbytečnou opatrností. Představil se jako Azíz a mluvil anglicky s lehkým britským přízvukem. Stejně jako Husejní působil dojmem vzdělance.

Odvezl hosta k šedivému nájemnímu činžáku na úpatí Aventina, dalšího z římských pahorků, a dovedl ho po rozdroleném schodišti, které spirálovitě stoupalo do přitmí v patře a k prázdnému bytu bez jediného kusu nábytku - až na televizor na podlaze, připojený k satelitní anténě na balkonu velikosti pánského kapesníku. Azíz předal Langovi devítimilimetrovou automatickou pistoli Makarov s našroubovaným tlumičem a pak uvařil v kuchyňce tureckou kávu. Další tři hodiny seděli na podlaze se zkříženýma nohama jako beduíni, pili kávu a sledovali průběh války na okupovaných územích, jak ho vysílala televize al-Džazíra. Palestinec kouřil jednu americkou cigaretu za druhou a při každém novém záběru spustil vodopád arabských kleteb.

Ve dvě odpoledne vyšel z domu a v nedaleké samoobsluze nakoupil chléb a sýr. Po návratu našel Langa pohrouženého do sledování jakéhosi kuchařského programu na americké kabelové stanici, a aniž se zeptal hosta na dovolení, přepnul zpátky na al-Džazíru. Lang střídme poobědval, načež si z kabátu složil polštář a natáhl se na holou podlahu k odpočinku. Probudilo ho předení Azízova mobilního telefonu. Otevřel oči a pozoroval Araba, který soustředěně poslouchal a něco si zapisoval na papírový sáček.

Když ukončil hovor, znovu se věnoval obrazovce. Hlasatel bez dechu komentoval amatérský záznam, na němž četa izraelských vojáků střílela do davu palestinských chlapců, kteří po nich házeli kameny.

Zapálil si další cigaretu a otočil se k Langovi.
„Musíme toho hajzla sejmout.“

Za soumraku už Gabriela rána tak nebolela a vrátila se mu chuť k jídlu. Chiara uvařila nudle s žampionovou omáčkou a sýrem a společně se podívali na večerní zprávy. Prvních deset minut věnovala televize štvanci na muže, který plánuje atentát na papeže. Do záběrů po zuby vyzbrojených příslušníků speciálních jednotek, kteří hlídkovali na letištích a střežili státní hranice, reportér popisoval nejrozsáhlejší policejní pátrání v dějinách země. Když se na obrazovce objevila Gabrielova fotografie, dívka mu stiskla ruku.

Po večeri mu převázala ránu čistým obvazem a píchla další injekci antibiotik. Tablety proti bolesti však pacient odmítl. O půl šesté se převlékli. Předpověď počasí varovala před deštěm a rozbouřeným mořem a jejich oděv tomu odpovídal - teplé flísové prádlo, tlusté ponožky, nepromokavé kalhoty a bundy, gumové boty. Pazner předal uprchlíkovi falešný kanadský cestovní pas a devítimilimetrovou berettu. Gabriel schoval doklad do vnitřní kapsy a zbraň do vrchní, aby ji měl pohotově po ruce.

Římský rezident dorazil kolem šesté. Kulatý obličej mu brázdily starostlivé vrásky a pohyboval se úsporně, ale rozhodně a odhodlaně. Nad posledním šálkem kávy je v klidu zasvětil do nutných detailů. Vysvětlil, že nejtěžší při útěku bude dostat se z Říma. Police zřídila mobilní kontrolní stanoviště a náhodně zastavuje chodce i řidiče po celém městě. Paznerův věčný tón a nevzrušené chování uklidnily Gabrielovy rozjitřené nervy.

Přesně v sedm vyšli z bytu. Rezident na schodišti nezapomněl prohodit několik slov dokonalou italštinou. Na nádvoří parkovala temně šedá dodávka Volkswagen. Pazner se usadil vpředu, Gabriel a Chiara nastoupili posuvnými dveřmi do zadní části určené pro náklad. Podlaha byla na dotek ledová. Řidič nastartoval a zapnul stěrače. Měl na sobě modrou bundu a svíral volant bledýma rukama s dlouhými štíhlými prsty klavíristy. Pazner ho oslovoval Reuvene.

Dodávka se slabým šubnutím vyrazila. Klenutým loubím vyjela z nádvoří, odbočila doprava a zařadila se do provozu. Gabriel, který seděl s nataženými nohama na podlaze, neviděl nic než

noční oblohu a odraz reflektorů protijedoucích vozidel. Věděl, že míří na západ. Aby se vyhnul hlídkovým stanovištím na hlavních dopravních tazích, Pazner zvolil trasu, která vedla bočními ulicemi a vedlejšími silnicemi.

Gabriel se ohlédl na Chiaru. Dívka ho upřeně pozorovala, ale když se jí zadíval do očí, odvrátila pohled. Opřel se o plechovou stěnu a přivřel víčka.

Azíz informoval Langa během krátké jízdy od Aventina ke starému paláci na temeni Janicula. Palestinská rozvědka již několik let věděla, že Šimon Pazner je agent izraelské tajné služby. Sledovali ho z jednoho místa služebního zařazení na druhé a získali tak dokonalý přehled o jeho služebním postupu. V Římě, kde podle jejich přesvědčení působil jako šéf místní rezidentury Mossadu, ho Arabové měli pod dohledem čtyřiaadvacet hodin denně. Věděli proto, že Pazner toho dne dvakrát - jednou časně ráno, podruhé pozdě odpoledne - navštívil přestavěný palác na Janiculu. Zpravodajci OOP již dlouho tušili, že si Izraelci v tomto domě zřídili jeden z mnoha bezpečných bytů. Chyběly jim sice přímé důkazy a měli k dispozici jen mlhavé náznaky, ale po zvážení všech okolností mohli oprávněně předpokládat, že se nenáviděný Gabriel Allon, vrah Abú Džiháda, skrývá právě tady.

Lang a Azíz zaparkovali u chodníku sto metrů před vjezdem do paláce, sledovali budovu a čekali. Svítilo se jen ve dvou bytech, v prvním patře a pod střechou, kde okna kryly těžké závěsy. Lang si všímal přicházejících nájemníků. Dva chlapci na skútru, žena v malém fiatu, muž středního věku v upnutém přšiplášti, který přijel autobusem. Pak přijela tmavě šedá dodávka Volkswagen, až na řidiče v modré větrovce prázdná, a zmizela klenutým průjezdem na nádvoří.

Lang se podíval na hodinky.

O deset minut později se dodávka vynořila pod podloubím a odbočila do ulice. Když je míjela, Lang si všiml, že vedle řidiče sedí vpředu další muž. Ostře dloubl loktem Azíze do žeber a probral ho k činnosti. Palestinec nastartoval a chvíli počkal, než se otočil do protisměru a vyrazil za dodávkou.

Pět minut po odjezdu z paláce zazvonil Paznerovi mobilní telefon. Jako preventivní opatření vyslal do akce druhý automobil se záložním týmem agentů, kteří se měli postarat, aby dodávku nikdo nesledoval. To, že se ozvali v této fázi, mohlo znamenat dvě věci. Za prvé: žádné známky sledování, pokračujte podle plánu. Za druhé: problém, zahajte úhybný manévry.

Pazner přijal hovor a zvedl telefon k uchu. Chvíli mlčky poslouchal a pak zamumlal: „Při první vhodné příležitosti je vyříd'te.“

Stiskem tlačítka přerušil spojení a obrátil se na řidiče: „Máme společnost, Reuvene. Běžová lancia, dvě auta za námi.“

Agent sešlápl plyn k podlaze a dodávka poskočila kupředu. Gabriel sáhl do vnější kapsy a sevřel v dlani pažbu beretty. Uklidňující dotek.

Lang správně pochopil náhlé zrychlení dodávky jako potvrzení faktu, že v ní skutečně jede Gabriel Allon. Současně to znamenalo, že o nich protivník ví, že ztratili výhodu momentu překvapení a že likvidace Allona si vyžádá honičku ulicemi velkoměsta a následnou zuřivou přestřelku. Tato situace odporovala všem operačním zásadám Langova řemesla. Zabíjel překvapivě, číhal v úkrytu jako had, objevil se tam, kde ho nikdo nečekal, a zase se ve vši tichosti vytratil. Střílečky jsou pro bandity a partyzány, profesionální atentátník používá jiné metody. Jenže představa, že Allon jen tak v klidu unikne, ho naplnila vztekem; zdráhavě přikázal Azízovi, aby zrychlil a neztrácel dodávku z očí. Palestinec přeřadil na nižší

rychlostní stupeň a s plynem na podlaze se snažil udržet kontakt s kořistí.

Za necelé dvě minuty se kabina lancia náhle rozzářila oslepujícím halogenovým světlem. Lang se ohlédl přes rameno. Půl metru za jejich kufrem plály nezaměnitelné čelní reflektory mercedesu, jehož řidič právě přejel dělicí čáru, takže jeho pravý přední nárazník mířil na levý zadní lancia, a prudce zrychlil.

Lang se nohama pevně zapřel o podlahu a opřel se levou rukou o palubní desku. V příštím okamžiku těžká limuzína tvrdě

narazila do menšího a mnohem lehčího automobilu. Lancia se otřásla a roztočila se v nezvladatelném smyku. Azíz zařval a zoufale sevřel volant. Lang se pravičkou chytil loketní opěrky ve dveřích a bezmocně čekal, kdy se vůz převrátí na střechu...

Nepřevrátil se. Po několika divokých otáčkách, které jako by trvaly celou věčnost, se lancia zastavila otočená předkem ve směru, odkud přijeli. Lang se ohlédl právě včas, aby zadním sklem zahlédl dodávku a limuzínu, které mizely za úbočím kopce.

O půldruhé hodiny později dodávka zastavila na parkovišti u pláže bičované větrem. Namáhavé vytí tryskových motorů dopravního letadla, které stoupalo k temné obloze, potvrzovalo skutečnost, že se nacházejí nedaleko konce jedné z přetížených startovacích drah letiště Fiumicino. Chiara vystoupila a sešla po pláži až k hranici příboje, aby si ověřila, zda je čistý vzduch. Dodávka se kymácela pod nápory větru. Dívka se vrátila asi za dvě minuty. Strčila hlavu do dveří a přikývla. Pazner podal Gabrielovi ruku a popřál mu hodně štěstí. Pak se ohlédl na Chiaru: „Počkáme tady. Hoďte sebou.“

Gabriel kráčel za ní po kamenité pláži až k tři metry dlouhému nafukovacímu člunu s plochým dnem a silným přívěsným motorem. Odtáhli ho, spustili do ledové vody a nasedli. Motor chytil na první pokus. Dívka vedla plavidlo zkušenou rukou na širé moře. Příd' pleskala o vlny. Gabriel pozoroval linii pobřeží, která se ztrácela ve tmě, a postupně blednoucí světla na navigaci. Itálie, země, kterou

miloval, místo, jež mu poskytlo klid a mír po peklu operace Boží hněv. Uvažoval, jestli sem ještě někdy bude smět vrátit.

Chiara vylovila zpod bundy přenosnou vysílačku, řekla několik slov do mikrofonu a uvolnila hovorové tlačítko. Za okamžik zablikala nad černou masou mořské vody poziční světla jachty. „Tam,“ ukázala k pravoboku. „Taxík, který vás odveze domů.“

Změnila směr a otočením rukojeti přidala plyn. Člun teď na vlnách divoce poskakoval. Padesát metrů od jachty vypnula motor a v tichu klouzala k zádi. Pak se - poprvé od okamžiku, kdy vypluli - podívala na Gabriela.

„Jdu s vámi.“

„O čem to mluvíte?“

„Jdu s vámi,“ zopakovala důrazně.

„Vracím se do Izraele.“

„Ale kde! Máte namířeno do Provence, chcete hledat dceru Reginy Carcassiová. A já jdu s vámi.“

„Vy mě vysadíte na tu jachtu a pak se otočíte a vrátíte na pláž k Paznerovi.“

„Poslyšte, ten kanadský pas vám bude houby platný. V Evropě se nesmíte ukázat na veřejnosti. Nikde. Nemůžete si pronajmout auto, sednout do letadla, koupit si jízdenku na vlak. Potřebujete mě. A co když Pazner lhal? Co když na palubě té jachty není jeden muž, ale dva?“

Gabriel musel uznat, že dívka má pravdu. „Jste blázen, když do toho chcete jít, Chiara. Zničíte si kariéru.“

„Třeba ne,“ namítla dívka. „Řeknu, že jste mě k tomu donutil. Že jsem vás musela doprovodit proti své vůli.“

Gabriel se ohlédl k jachtě, která mu rostla před očima, jak se k ní blížili. Všechna čest, Chiara si vybrala ten nejvhodnější moment, kdy sklapnout past.

„Proč?“ zeptal se. „Proč to děláte?“

„Řekl vám můj otec, že jeho prarodiče byli mezi starými Židy, které nacisté vytáhli z jejich domovů v ghettu a odvěkli do Osvětimi? Řekl vám, že tam zemřeli? Jako všichni ostatní?“ „O tom se nezmínil.“

„A víte proč? Protože i dnes, po všech těch letech, o tom prostě nedokáže mluvit. Odřiká vám z paměti jména všech benátských Židů, kteří zahynuli v Osvětimi, ale o vlastních prarodičích promluvit nemůže.“ Vylovila z kapsy berettu a natáhla uzávěr. „Jdu s vámi a pomůžu vám najít tu ženu.“

Gumový člun narazil do záďe motorové jachty. Přes zábradlí nad nimi se vyklonila mužská postava. Gabriel přivázal člun a díval se, jak Chiara šplhá po provazovém žebříku. Vzápětí ji následoval. Než vystoupil na palubu, kapitán již stál se zdviženými rukama, v obličeji výraz nechápavého úžasu.

„Promiňte, kamaráde,“ omlouval se Gabriel. „Bohužel došlo k malé změně plánu.“

Chiara přinesla injekční stříkačku a velkou lahvičku sedativa. Gabriel odvedl kapitána do jedné z kajut v podpalubí a svázal mu kusem lana zápěstí a kotníky. Agent se chvíli usilovně bránil, když mu dívka vyhrnovala rukáv, ale jakmile mu Gabriel přiložil předloktí na hrdlo a zatlačil, nechal si injekci píchnout bez dalšího odporu. Netrvalo dlouho a upadl do bezvědomí. Gabriel zkontroloval uzly - byly dost pevné, aby se zajatec nedokázal vyprostit, ale zase ne tolik, aby zastavily přítok krve do rukou a chodidel.

„Jak dlouho má to sedativum působit?“

„Deset hodin. Ale je to mohutný chlap. Další dávku mu dám po osmi hodinách.“

„Jenom ať ho to nezabije. Patří přece k nám.“

„Žádný strach, bude v pořádku.“

Chiara zamířila na můstek. Na stolku ležela rozložená námořní mapa, která zobrazovala vody západně od italského pobřeží. Ověřila si polohu na displeji globálního pozičního systému a rychle načrtla potřebný kurz. Pak nastartovala motory, opsala široký oblouk a natočila před' do požadovaného směru - na sever k úžině mezi Elbou a Korsikou.

Pak se otočila ke Gabrielovi, který ji obdivně sledoval. „Budeme potřebovat nějakou kávu. Myslíte, že to zvládnete?“

„Pokusím se."
„Ale ať je to ještě dneska."
„Rozkaz, kapitáne."

Šimon Pazner stál bez hnutí na pláži s rukama v bok, boty plné mořské vody a nohavice promočené až ke kolenům, jako antická sochy, která ležela dlouho pod hladinou a teď se s ustupujícím mořem pomalu vynořuje. Zvedl vysílačku a naposled se pokusil spojit s Chiarou. Odpovědělo mu ticho.

Měla se vrátit už před hodinou. Pro její nepřítomnost existovalo dvojí vysvětlení a žádné z nich nebylo příliš příjemné. Možnost číslo jedna? Něco se stalo a ztratili se. Možnost číslo dvě? *Allon...*

Pazner znechuceně zahodil vysílačku do příboje a s obličejem různěným nenávisí se pomalu šoural k dodávce.

Eric Lang měl sotva dost času, aby chytil vlak do Curychu. Navedl Azíze do tiché postranní ulice rovnoběžné s kolejemi u nádraží Termini a přikázal mu, aby vypnul zapalování. „Proč chcete vysadit zrovna tady?" podivil se Arab.

„Gabriela Allona momentálně hledá každý římský policista. Určitě sledují všechna nádraží a letiště. Nebylo by rozumné se někde zbytečně ukazovat."

Palestinec se s vysvětlením spokojil. Lang si všiml, že z nádraží právě vyjíždí vlak, a proto s odchodem zatím nijak nespěchal. „Řekněte Husejnímu, že se mu ozvu z Paříže, až se situace trochu uklidní."

„Škoda, že nám to dnes nevyšlo," posteskl si Azíz.

Lang pokrčil rameny. „Při troše štěstí se naskytne další možnost."

Vlak už supěl kolem nich a plnil kabinu lancie kovovým rachotem a skřípěním náprav. Právě na tento okamžik Lang tak trpělivě čekal. Otevřel dveře a vystoupil z auta. Palestinec se naklonil

přes přední sedadlo a něco na něho zavolal, ale jeho slova zanikla v hluku projíždějícího vlaku.

„Cože?“ zeptal se Lang a přiložil si otevřenou dlaň k uchu. „Nic neslyším.“

„Pistoli,“ zopakoval Arab. „Zapomněl jste mi vrátit tu pistoli.“

„Aha.“

Lang vytáhl zbraň s nasazeným tlumičem a podal ji Azízovi hlavní napřed. Palestinec pro ni natáhl ruku. První kulka mu prostřelila dlaň, než se mu zavrtala do hrudníku, druhá zanechala úhledný kulatý otvor nad pravým okem.

Lang hodil pistoli na sedadlo spolujezdce a klidným krokem zamířil k nádraží. Do vlaku na Curych nastupovali poslední cestující. Vyhledal své kupé ve spacím voze první třídy a natáhl se na pohodlné lůžko. O dvacet minut později, když souprava projížděla severním předměstím Říma, zavřel oči a okamžitě usnul.

21 KAPITOLA

TIBERIAS, IZRAEL

Lvův telefonát Shamrona nevzbudil. Po prvním naléhavém sdělení z Říma, podle kterého Gabriel a ta dívka zmizeli, už nemohl spát. Ležel na posteli, držel sluchátko několik centimetrů od ucha a poslouchal vzteklé výlevy šéfa Ústavu, zatímco jeho manželka se ve spánku neklidně zavrtěla. Jak je to stáří nedůstojné, pomyslel si. Není to tak dlouho, co byl Lev začínající zelenáč a řvaní obstarával on, Ari Shamron. Dnes mu nezbývalo než držet jazyk za zuby a čekat na svou příležitost.

Zuřivá tiráda konečně skončila a linka oněměla. Shamron na svůj věk docela svižně vyskočil z postele, natáhl si župan a vyšel na terasu nad jezerem. Obloha na východě bledla přicházejícím úsvitem, ale slunce se dosud skrývalo za horským hřebenem. Shamron zabořil ruce do kapes županu pro cigarety v zoufalé naději, že tam by je Ge'ula snad nehledala. Srdce mu poskočilo pocitem velkého osobního vítězství, když špalíkovité prsty nahnátly zmačkaný balíček.

Zapálil si a blaženě vychutnával štiplavou chuť hrubého tureckého tabáku. Pak zvedl oči a nechal je chvíli klouzat po okolní krajině. Výhled, kterého se nikdy nemohl nabažit, jeho soukromý kout v Zaslíbené zemi. Terasa nebyla obrácena k východu náhodou - Shamron, věčný strážce, mohl snáze dohlížet na nepřátele Izraele.

Ve vzduchu se vznášela přicházející bouře, těžká obloha věštila průtrž mračen. Brzy se rozprší a po zemi se povalí proudy vody. Kolik jich ještě uvidí? Ve chvílích největšího pesimismu Shamron uvažoval, kolik záplav ještě uvidí děti Izraele. Jako většinu starších Židů i jeho svírala neustálá obava, že právě jeho generace bude ta poslední. Muž mnohem moudřejší než on kdysi označil Židy za věčně umírající národ, za národ, který soustavně

balancuje na pokraji vyhubení. Shamronovým životním úkolem bylo zbavit svůj lid tohoto strachu, poskytnou mu ochranu a pocit

bezpečí. Jako noční můra ho pronásledovalo vědomí, že selhal. Zamžoural na náramkové hodinky v plášti z nerezové oceli. Gabriel a ta dívka zmizeli před osmi hodinami. Byla to jeho akce a Shamron věděl, že teď vybuchla Lvovi rovnou před nosem. Gabriel je na stopě Benjaminovým vrahům a brzy je odhalí, jenže Lev s tím nechce mít nic společného a dává ruce pryč. Lev? *Lvíček*, opravil se Shamron posměšně. Zbabělý byrokrat. Muž, jehož vrozená opatrnost se rovná mé smělosti a odvaze.

„Mám tohle zapotřebí, Ari?“ nařikal před chvílí Lev do telefonu. „Celá Evropa nás obviňuje, že se na palestinských územích chováme jako nacisté, a teď je navíc jeden z našich agentů obviněn z přípravy *atentátu na papeže!* Řekni mi, kde ho najdu! Pomoz mi dostat ho domů, než jednou pro vždy zničí tu tvou milovanou agenturu.“

Možná měl Lev pravdu, pokračoval Shamron v úvahách, i když ho podobná myšlenka přímo fyzicky zabořila. Izrael má v dané chvíli dost jiných problémů. Sebevražední atentátníci mění tržiště v krvavé lázně. Lupičský tyran v Bagdádu se stále snaží ukovat svůj jaderný meč. Ted asi není ta nejvhodnější doba pouštět se do boje s římskokatolickou církví. Ted asi není ta nejvhodnější doba začít se brodit ve starých vodách. Jsou temné, špinavé, plné neviditelných nástrah, prohlubní a skalisek, chaluh, které se omotají plavci kolem nohou a stáhnou ho pod hladinu.

Ale pak mu představivost nabídla jiný obraz. Zablácená vesnice nedaleko Krakova. Běsnící dav. Rozbitá okna. Zapálené domy. Muži do krve zmlácení holemi. Znásilněné ženy. *Kristovrazi! Židovská verbež! Smrt Židům!* Vesnice jeho dětství, vzpomínky dítěte na vzdálené Polsko. Chlapce pošlou k příbuzným do Palestiny, do malé osady v Horní Galileji. Rodiče zůstanou. Hoch vstoupí do Hagany" a bude bojovat ve válce za znovuzrození Izraele. A až bude nový stát zakládat svou zpravodajskou službu,

pozve do ní i chlapce, tehdy již mladého muže, který pak v chudém severním předměstí Buenos Aires vstoupí do dějin a stane se téměř mytickou legendou, když popadne za hrdlo muže, který poslal jeho rodiče - a šest milionů dalších lidí - do táborů smrti.

Shamron si uvědomil, že tiskne víčka pevně k očím a jeho ruce křečovitě svírají balustrádu. Pomalu, prst po prstu, uvolňoval stisk.

Hlavou mu probleskl Eliotův citát: „*V mém počátku je můj konec.*”

Eichmann...

Jak se mohlo stát, že tenhle loutkář smrti, tento vraždící byrokrat, který zajistil, že vlaky genocidy jezdily přesně na čas - jak se mohlo stát, že si spokojeně žil v nuzném předměstí hlavního města Argentiny, když jeho zásluhou zahynulo šest milionů lidí? Shamron odpověď pochopitelně znal; každá stránka Eichmannova soudního spisu se mu nesmazatelně vryla do paměti. Jako stovky jiných vrahů unikl „klášterní trasou” - sítí klášterů a dalších církevních institucí, která se táhla z Německa přes Itálii do Janova. V tomto přístavním městě našel azyl u františkánů a jistá římskokatolická charitativní organizace mu zajistila falešné doklady válečného uprchlíka. 14. června 1950 opustil bezpečný úkryt ve františkánském klášteře dostatečně včas, aby se stihl nalodit na *Giovannu*, která mířila do Buenos Aires. A Eichmann mířil k novému životu v Novém světě, pomyslel si Shamron hořce. Vůdce římskokatolické církve nenašel slova, jimiž by odsoudil vraždu šesti milionů obětí, ale jeho biskupové a duchovní poskytli útočiště a pomoc největšímu masovému vrahovi v dějinách lidstva. Zločin, který Shamron nemohl nikdy pochopit, hřích, pro který neexistovalo odpuštění.

Shamron pomyslel na Lvův skřípavý hlas, který ho oblažoval přes zabezpečenou linku z Tel Avivu. Ne, uzavřel své úvahy, *nepomůžu Lvovi najít Gabriela*. Naopak, pomůžu Gabrielovi zjistit, co se stalo v tom klášteře u jezera - a kdo zabil Benjamina.

Vrátil se do domu - jistým krokem, meditace ho osvěžila - a zamířil do ložnice. Ge'ula ležela v posteli a dívala se na televizi. Shamron si pakoval zavazadlo. Žena po něm každou chvíli po očku mrkla, ale mlčela. Nic nového, za čtyřicet let si už zvykla.

Když zaklapl víko kufru, Shamron se posadil na postel a vzal manželku za ruku.

„Dáš na sebe pozor, Ari, že?”

„Jistě, má lásko.”

„A nebudeš kouřit ty ohavné cigarety, že?”

„*Nikdy!*”

„Vrať se brzo.”

„Brzo," zopakoval jako ozvěna a políbil ji na čelo.

Jeho návštěvy na bulváru Krále Saula se vyznačovaly nedůstojností, která Shamrona hluboce deprimovala. U stolku ostrahy v hale se musel zapsat do knihy návštěv a připnout si na kapsičku košile visačku se jménem. Svůj starý osobní výtah samozřejmě použít nemohl, ten byl teď vyhrazen pro Lva. Místo toho byl nucen natlačit se do běžného výtahu, plného mladých úředníků a poslíčků.

Vyjel do čtvrtého patra, ale ani tam rituální ponížení nekončilo, protože Lev mu ještě nevytrhal z těla všechny kousky masa. Nenašel se nikdo, kdo by mu nabídl opravdovou kávu, takže se musel spokojit s řídkým odvarem z automatu v kantýně. S plastovým pohárkem v ruce se pak vydal chodbou ke své „kanceláři" - pusté místnosti velké jako spižárna a vybavené holým stolkem z borovicového dřeva, skládací kovovou židličkou a otlučeným telefonem, který páchl desinfekcí.

Shamron se posadil, otevřel kufrík a vytáhl fotografii z londýnského sledování - tu, kterou pořídil Mordechaj před novinářovým domem. Shamron nad ní dlouho mlčky seděl, lokty opřené o desku stolu, klouby prstů zabořené do spánků. Každou chvíli dovnitř někdo nakoukl a zpoza zárubně si ho prohlížely zvědavé oči jako nějaké cizokrajné zvíře. *Tak je to pravda. Starý pán zase brousí chodbami ústředí*, neslo se od úst k ústům. Shamron si toho nevšímal, jeho pohled se soustředil výhradně na muže na snímku.

Nakonec zvedl sluchátko a vytočil linku do archivu. Ohlásila se mu dívka, jejíž hlas zněl mladistvě, jako by právě ukončila střední školu.

„Tady Shamron."

„Kdo?"

„Sham-RON!" zopakoval podrážděně. „Potřebuju materiály o případu únosu na Kypru. Jestli mě neklame paměť, rok 1986. Tehdy jste asi ještě nebyla na světě, ale přesto se pokuste je najít."

Praštil sluchátkem do vidlice a čekal. Po pěti minutách se objevil ještě relativně mladý muž s kalným pohledem v očích a svázanou složkou v ruce. Jmenoval se Yossi a hned na prahu se omlouval: „Promiňte, šéfe, ta holka je tady nová." Zamával složkou. „Chtěl jste tohle?"

Shamron natáhl ruku... jako žebrák.

Případ nepatřil k nejsvětlejším okamžikům Shamronovy kariéry. V létě roku 1986 vyrazil izraelský ministr spravedlnosti Meir Ben-David z Tel Avivu na třítydenní vyhlídkovou plavbu po Středozemním moři na palubě soukromé jachty spolu s dvanácti dalšími hosty a pětičlennou posádkou. Devátý den dovolené se v kyperském přístavu Larnaka lodi zmocnila skupina teroristů, kteří se prohlásili za členy organizace s dosud neznámým názvem *Palestinské bojové buňky*. Násilný pokus o záchranu rukojmích byl vyloučen a kyperská vláda si přála vyřešit incident v naprosté tichosti a co nejrychleji. Izraeli nezbylo než vyjednávat a Shamron otevřel komunikační kanál s německy mluvícím vůdcem komanda. Obléhání skončilo po třech dnech. Rukojmím se nic nestalo, teroristům byl zaručen volný odchod a o měsíc později bylo z izraelských věznic propuštěno dvanáct nejtvrdějších palestinských zabijáků.

Vláda v Tel Avivu veřejně popřela, že šlo o výměnný obchod, ale nikdo jí nevěřil. Shamron tehdy musel spolknout skutečně velmi hořkou pilulku a jak teď listoval složkou, cítil tu odpornou pachut' znovu. Narazil na fotografii, jediný snímek velitele komanda, který se jim tehdy podařilo pořídit. Obrázek byl v podstatě k ničemu. Zrnitý, rozostřený, braný na velkou vzdálenost, tvář skrytá za slunečními brýlemi a kloboukem s širokou stříškou.

Shamron položil fotografii vedle snímku z Londýna a několik minut oba záběry porovnával. *Tentýž chlap?* Na tuto otázku by nikdo nedokázal odpovédět. Znovu zavolal do archivu a tentokrát se ohlásil Yossi.

„Ano, šéfe?"

„Přineste mi spis Leopard."

Tajemná záhada. Teorie, nanejvýš kvalifikovaný odhad. Podle některých byl Němec, podle jiných Rakušan, podle dalších Švýcar. Jeden lingvista, který slyšel nahrávky jeho rozhovorů se Shamronem vedených v angličtině, spekoval o tom, že pochází z Alsaska-Lotrinska. Kódové označení *Leopard* mu přidělila západoněmecká rozvědka; na jejich území spáchal nejvíce zločinů a nejžízlivěji toužili po jeho krvi. Nájemný terorista. Muž ochotný pracovat pro každou skupinu, každé hnutí, které vyhovují jeho niternému přesvědčení - komunista, antisemita, který nenávidí západní civilizaci. Podle všeobecného přesvědčení to byl právě Leopard, kdo stál v pozadí kyperského únosu a kdo v Evropě zavraždil tři vysoké představitele Izraele na objednávku Abú Džiháda, hlavy ozbrojené složky Organizace pro osvobození Palestiny. Shamron si toužebně přál jeho smrt, jenže toto přání se mu nikdy nesplnilo.

Listoval složkou, která byla zoufale tenká. Hlášení francouzské zpravodajské služby, oběžník Interpolu, zmínka o tom, že ho údajně spatřili v Istanbulu. A také tři fotografie, i když nikdo nemohl zaručit, že je na nich skutečně on. Záběr z jachty na Kypru, snímek ze sledování v Bukurešti a další z mezinárodního letiště Charlese de Gaulla. Shamron k nim přiložil londýnskou fotografii a ohlédl se po Yossim, který mu nakukoval přes rameno.

„Tahle a tahle, šéfe.“

Shamron vzal Bukurešť a položil ji vedle Londýna. Stejný úhel záběru, zepředu, brada natočená vlevo, polovina obličeje zakrytá.

„Možná se mýlím, Yossi, ale zdá se mi, že je to jeden a tentýž člověk.“

„Těžko říct, šéfe. Ale počítač by nám to mohl potvrdit s jistotou.“

„Tak je sjeďte.“ Shamron zvedl složku. „Tohle si nechám.“

„Musel byste podepsat stvrzenku.“

Shamron na Yossiho zamžoural přes obroučky brýlí.

„Podepíšu ji za vás.“

„Hodný chlapec.“

Shamron naposled sáhl po sluchátku a vytočil „cestovní“. Když si zařídil vše, co potřeboval, uložil složku do kufříku a zamířil k výtahu. *Už jdu, Gabrieli. Ale kde tě mám, ve jménu božím, hledat?*

22 KAPITOLA

STŘEDOZEMNÍ MOŘE

Za rozbřesku se z mlhy vynořila skaliska mysu Corse. Chiara obeplula výběžek ostrova a nasměrovala jachtu na severozápadní kurz. Na obloze před nimi se táhla souvislá hradba temně šedých mraků nabobtnalých deštěm. Vítr zesílil o několik uzlů a náhle se citelně ochladilo. „Mistral,” poznamenala dívka. „Dnes teda pořádně fouká. Obávám se, že zbytek cesty už nebude taková pohoda.”

Na levoboku se objevil trajekt, který mířil z L'Ile Rousse k francouzskému pobřeží. „Pluje do Nice,” vysvětlila Chiara. „Můžeme se držet za ním a u pobřeží se stočit k Cannes.”

„Jak dlouho?”

„Pět až šest hodin. Kvůli větru možná víc. Převezmi na chvíli kormidlo. Zajdu do kuchyňky a podívám se po něčem k snídani.”

„Podívej se také, jestli je Šípková Růženka pořád s námi.”

„Jo.”

Snídaně se skládala z kávy, několika topinek a hrudky tvrdého sýra. Sotva měli čas se najíst, protože půl hodiny po obeplutí mysu Corso propukla bouře. Příští čtyři hodiny na loď zuřivě dorážely vzedmuté vlny hnané větrem od severu a opona deště omezila viditelnost pod sto metrů. Trajekt dávno ztratili z očí, ale Chiaře to nevadilo - navigovala podle kompasu a GPS.

Kolem poledne přestalo pršet, ale mistral foukal s neztenčenou intenzitou a blíže k pobřeží ještě zesílil. Bouřka po sobě zanechala masu ledově studeného vzduchu a poslední hodinu plavby si slunce hrálo na schovávanou. Střídavě vykukovalo z mraků a měnilo barvu moře z šedozelené na tmavě modrou a naopak.

Konečně se přímo před přídílí vynořilo zpod obzoru Cannes. Charakteristická řada hotelů s bělostnou fasádou a obytné domy podél bulváru La Croisette a stejnojmenné pláže. Chiara ovšem

vedla jachtu od centra ke starému přístavu na konci města. V letní sezoně by se okolní promenády hemžily turisty a *Vieux Port* by byl plný luxusních zámořských jachet, ale dnes byla většina restaurací zavřená a mola nabízela řadu volných kotvišť.

Chiara nechala Gabriela na lodi a odešla pěšky do půjčovny aut v nedaleké rue d'Antibes. Za její nepřítomnosti Gabriel rozvázal spícímu kapitánovi ruce a nohy. Poslední injekci sedativa dostal před čtyřmi hodinami a nejméně stejnou dobu se neprobere. Vrátil se na palubu a čekal na dívku. Za necelých pět minut zastavil na parkovišti na Quai St-Pierre nejnovější model peugeotu. Chiara vystoupila, zamávala a přesedla si na sedadlo spolujezdce. Gabriel seskočil na molo, došel k autu a vklouzl za volant. „Žádný problém?“ ujistil se. Chiara zavrtěla hlavou. „Potřebujeme něco na sebe.“

„Bože můj, nakupování na *Croisette*. Přesně to potřebuju - po celé noci a polovině dne na zatracené kocábce. Rozmýšlím se mezi značkami Gucci a Versace.“

„Měl jsem na mysli něco skromnějšího. Co třeba zkusit jeden z těch obchodů na bulváru Carnot, kde si nakupují oblečení obyčejní lidé?“

„Ach, jak přízemní!“ „Ale praktické.“

Gabriel se propletl ulicemi starého města a za chvíli již ujížděli po bulváru Carnot, hlavní dopravní tepně, která spojuje pobřeží kolem Cannes s městy a vesnicemi ve vnitrozemí. Mistral výhružně kvílel a těch pár hazardéru, kteří našli odvahu vyjít na ulici, hrbilo záda a přidržovalo si klobouky. Vzduchem poletovaly závoje prachu a kusy papíru. O několik ulic dál stál u autobusové zastávky nepřilíš reprezentativní obchodní dům. Chiara se odmítavě zamračila, ale Gabriel zajel na parkoviště, vytáhl z kapsy hrst bankovek a odříkal svá čísla bot a šatů. Dívka vystoupila a rozběhla se větrem ke vchodu.

Gabriel nechal motor běžet a poslouchal zprávy. Po muži podezřelém z přípravy atentátu na papeže pořád žádná stopa. Italská policie ještě zesílila bezpečnostní opatření na letištích a hraničních přechodech. Gabriel vypnul rádio.

Chiara se vynořila z obchodního domu o dvacet minut později s naditou igelitovou nákupní taškou v každé ruce. Vítr se do ní opíral

zezadu a foukal jí vlasy do obličeje, ale s plnými rukama byla proti tomu bezbranná.

Hodila tašky na zadní sedadlo a nastoupila. Gabriel pokračoval po bulváru na sever. Po deseti minutách dojel na velký kruhový objezd, kde podle ukazatelů odbočil na Grasse. Čtyřproudová rychlostní komunikace táhle stoupala k předhoří Přímořských Alp. Chiara sklopila opěradlo, svlékla flísovou košili a pak zápolila s těžkými nepromokavými kalhotami. Gabriel upíral pohled na vozovku. Dívka se hrabala v taškách s nákupem, až narazila na balíček se spodním prádlem, z kterého vylovila kalhotky a podprsenku.

„Nedívej se," varovala Gabriela.

„To by mě ani nenapadlo."

„Fakt? Proč ne?"

„Hele, hod' sebou a obleč se, ano?"

„Tak tohle je poprvé, kdy mi muž něco podobného řekl."

„Jo, to si umím představit."

Pleskla ho přes ruku a rychle si natáhla džínsy, rolák a módní černé kožené boty s hranatou špičkou a masivními podpatky. Najednou opět připomínala atraktivní ženu, s kterou se Gabriel seznámil v benátském ghettu. Když skončila, posadila se a zvedla opěradlo. „Ted' je řada na tobě. Zastav, vyměníme se. Budu řídit, než se převlečeš."

Gabriel poslechl. Z čistě módního hlediska nepořídil zdaleka tak dobře jako ona. Mizerně padnoucí modré flanelové kalhoty s páskem na gumu, tlustý vlněný rybářský svetr, hnědé tenisky, které ho škrábaly do chodidel. Připadal si jako venkovan, který se celý den potloukal po návsi a hrál *boule*.

„Vypadám směšně," postěžoval si.

„Myslím, že ti to naopak velmi sluší. A ještě důležitější je, že se můžeš procházet kterýmkoliv městečkem v Provence a všichni tě budou pokládat za místního."

Dalších deset minut se Chiara proplétala serpentínami mezi olivovými hájky a eukalypty, které je dovedly do středověkého města Valbonne. Gabriel ji navigoval dále na sever k Opiu a od-

tud k La Rouret. Zastavila před trafikou a čekala na Gabriela, který zašel dovnitř a zeptal se snědého muže s krátkými kudrnatými vlasy a alžírskými rysy v obličeji, který stál za pultem, jestli nezná jistou Italku jménem Carcassiová. Prodáváč smutně pokrčil rameny a poradil mu, aby to zkusil u Marka, barmana ve vedlejší restauraci.

Marc leštil sklenice špinavou utěrkou a na stejný dotaz potřásl hlavou. Ve vesnici žádná Carcassiová nebydlí, ale zná jednu Italku, která žije ve vile při cestě do přírodní rezervace. Přehodil si utěrku přes rameno a vyšel na chodník, aby Gabrielovi ukázal směr. Gabriel poděkoval a vrátil se do auta.

„Tudy," máchl rukou. „Po hlavní ulici až k četnické stanici a pak nahoru do kopce."

Na úzké nezpevněné cestě, která stoupala do příkrého svahu, by si sotva vyhnula dvě osobní auta. Mezi olivovníky a pepřovníky stála roztroušená stavení, skromné rodinné domky místních starousedlíků i okázalé vily boháčů, dobře udržované a obehnané vysokými živými ploty nebo kamennými zídkami.

Dům, v němž údajně žila hledaná Italka, spadl jednoznačně do druhé kategorie - vznešené starobylé rodinné sídlo s věžičkou nad hlavní bránou, terasovitě uspořádaná zahrada. Na bráně z ocelových mříží, která vyvolávala v návštěvníkovi skličující pocit, chyběla jmenovka.

Jakmile Gabriel stiskl tlačítko elektronického vrátného, ozval se zuřivý psí štěkot a zpoza domu se vyřítla dvojice belgických ovčáků s vyceněnými tesáky a vyplazenými jazyky. Vrhli se k bráně a natahovali po Gabrielovi tlapy přes mříže. Rychle uskočil a sáhl na kliku automobilu. Psy neměl nikdy rád a docela nedávné střetnutí s vlčákem zaplatil zlomenou rukou a několika desítkami stehů. Opatrně přistoupil k bráně, aby ty bestie ještě více nerozzuřil, a znovu stiskl tlačítko. Tentokrát se ozval ženský hlas, v hlasitém štěkotu sotva slyšitelný.

„*Oui?*"

„*Madame Carcassi?*"

„Ted jsem Huberová," odpověděla žena francouzsky. „Carcassiová jsem se jmenovala za svobodna."

„Byla vaše matka Regina Carcassiová z Tolmezza v severní Itálii?“

Krátké zaváhání. „Mohu prosím vědět, s kým mluvím?“

Psi postřehli zneklidněný tón v hlase své paní a rozštěkali se ještě divočeji. Gabriel celou noc uvažoval, jakou úvodní taktiku při setkání s dcerou Reginy Carcassiová zvolit, aniž dospěl k nějakému rozhodnutí. Teď, když se mu dva čokli pokoušeli roztrhat nohavice na cáry a musel čelit ledovému větru síly orkánu, který vanul od alpských velikánů, rozhodně neměl chuť ani trpělivost na nějaké triky a výmysly. Natáhl ruku k tlačítku.

„Jmenuji se Gabriel,“ zařval do ohlušujícího psího štěkotu, „a pracuju pro izraelskou vládu. Víím, kdo zabil vaši matku, a víím také, proč to udělal.“

Reproduktor mlčel, zato ovčáci si málem strhali hlasivky. Gabriel se bál, že zašel příliš rychle příliš daleko, a znovu se natáhl k tlačítku, ale zarazil se, když se otevřely dveře vily a vyšla z nich žena. Chvilí nehnutě stála s rukama založenýma na prsou a černé vlasy jí povlávaly ve větru, ale pak pomalu vykročila přes dvůr k bráně a zkoumavě si návštěvníky měřila přes mříže. Výsledek prohlídky ji zřejmě uspokojil, protože vychrlila na zdivočelá zvířata řadu rozkazů ve francouzštině, po níž psi jako mávnutím kouzelného proutku zmlkli a odběhli za dům. Pak sáhla do kapsy pro dálkový ovladač a stiskla ho palcem. Brána se pomalu otevřela a žena je elegantním gestem pozvala oba dál.

Posadila hosty do obývacího pokoje s terakotovou podlahou a damaškovými dečkami na nábytku a naservírovala jim kávu s horkým mlékem. Francouzské okno rachotilo ve větru a Gabriel se k němu několikrát polekaně ohlédl v obavě, že se někdo snaží vloupat do domu, ale viděl jen liduprázdnou vzorně udržovanou zahradu.

Jmenovala se Antonella Huberová. Italka, která se provdala za německého obchodníka a žila na jihu Francie, příslušnice stále rostoucí stěhovavé komunity evropských boháčů, jež se cítí jako doma v mnoha zemích a v mnoha kulturních prostředích. Byla to

atraktivní žena. Věk kolem pětáctiřícítky, tmavé vlasy po ramena, dohněda opálená plet', téměř černé oči, z nichž vyzařovala

intelligence, se dívaly zpříma a bez známek strachu či nervozity. Gabrielovi neušlo, že má pod nehty zbytky jílovité hlíny, a když se rozhlédl po místnosti a zjistil, že je vyzdobena keramikou, musel uznat, že Antonella Huberová má umělecké nadání.

„Omlouvám se za své psy,“ řekla. „Můj manžel v rámci své profese hodně cestuje a já jsem tady často sama. Na Azurovém pobřeží se rozmáhá zločinnost, a když nás pětkrát vykradli, pořídili jsme si hlídače. V poslední době jsme žádné problémy neměli.“

„Chápu. Zažil jsem to na vlastní kůži,“ poznamenal Gabriel.

Nezmatelně se usmála. Gabriel využil přestávky ve společenské konverzaci a přešel rovnou k věci. Naklonil se, opřel lokty o kolena a seznámil Antonellu Huberovou s vybranými fakty a událostmi, které ho dovedly až k ní. Informoval ji, že jeho přítel, historik Benjamin Stern, zjistil při práci na nové knize, že v klášteře Svatého srdce v Brenzone - v tom klášteře, kde žila její matka, než zrušila řeholní sliby - došlo za války k podivným událostem. Řekl jí, že jeho přítel byl zavražděn, s největší pravděpodobností lidmi, kteří si přáli ony neobvyklé události utajit. Uvedl, že její matka nebyla jediná, kdo v Itálii beze stopy zmizel, že se pohřešují i dva duchovní, Felici a Manzini, kteří se ztratili zhruba ve stejné době. Doplnil, že italský detektiv Alessio Rossi, jenž věřil ve spojitost těchto záhadných zmizení, dostal od svých nadřízených příkaz uzavřít vyšetřování - v důsledku nátlaku, který na vedení italské policie vyvinul jistý Carlo Casagrande, vysoce postavený činitel Vatikánské bezpečnostní kanceláře. Během výkladu na něho Antonella Huberová bez hnutí upřeně hleděla s rukama složenýma v klíně a Gabriela se zmocnil neodbytný pocit, že jí neříká nic, co by už nevěděla nebo si nedomyslela.

„Vaše matka nezrušila řeholní sliby jen proto, že se chtěla vdát, nemám pravdu?“

Dlouhé mlčení, a pak prosté: „Máte.“

„V tom klášteře se něco stalo. A pro vaši matku to byl tak silný zážitek, že ztratila víru a zřekla se řeholních slibů, že?“

„Je to tak.“

„Mluvila o tom s Benjaminem Sternem?"

„Snažně jsem ji prosila, aby to nedělala, ale ona mé varování ignorovala a přistoupila na rozhovor."

„Čeho jste se obávala?"

„Že si tím ublíží, pochopitelně. A jak se ukázalo, nemýlila jsem se."

„Kontaktovala jste italskou policii?"

„Kdybyste se trochu vyznal v italské *politice*, věděl byste, že italské *policii* se v záležitostech jako tato nedá absolutně věřit. Nebyl Alessio Rossi mezi oběťmi té předvčerejší noční přestřelky v Římě? Atentát na papeže!" Potrásla zhnuseně hlavou. „Bože můj, oni jsou schopni všeho, jen aby uchránili svá špinavá tajemství."

„Víte, proč zabili vaši matku?"

Antonella Huberová přikývla. „Ano. A vím také, co se stalo v tom klášteře. Víím, proč moje matka ztratila víru, proč zrušila řeholní sliby a proč za to musela zemřít."

„Řeknete mi to?"

„Možná bude lepší, když vám to ukážu." Vstala. „Počkejte tady prosím. Hned se vrátím."

Odešla z pokoje a zamířila ke schodům. Gabriel se opřel a zavřel oči. Chiara, která seděla na pohovce vedle něho, se naklonila a položila mu dlaň na předloktí.

Antonella Huberová se vrátila se svazkem zažloutlých papírů. „Toto je zpověď mé matky. Sepsala ji noc před svou svatbou s mým otcem." Ukázala popsané listy Gabrielovi a Chiaře. „Kopii předala Benjaminu Sternovi. Zde vidíte důvod, proč vašeho přítele zabili."

Posadila se, položila si papíry na klín a začala nahlas číst.

Jmenuji se Regina Carcassiová. Narodila jsem se v Bruniciu, horské vesničce nedaleko hranic s Rakouskem. Jsem nejmladší ze sedmi dětí a jediná dcera, což mě prakticky předurčilo k tomu, aby se ze mě stala jeptiška. V roce 1937 jsem vstoupila do řádu svaté Uršuly a složila řeholní sliby. Poslali mě do Svatého srdce, uršulinského

kláštera v Brenzone u Gardského jezera, kde jsem začala učit v místní katolické dívčí škole. Bylo mi osmnáct let.

Mé poslání se mi velmi líbilo. Klášter, starobylý hrad na břehu jezera, byl nádherný, stejně jako okolní příroda. Když přišla válka, náš život se změnil jen málo. Jídla nebylo moc, ale přesto jsme dostávaly

každý měsíc čerstvé dodávky potravin a nikdy jsme netrpěly hladem. Dokonce nám obvykle něco zbylo pro chudé a potřebné v Brenzone. Dál jsem učila v dívčí škole a pečovala jsem o duše ubožáků, které poznamenaly válečné boje.

Jednoho dne v březnu 1942 k nám po večeři promluvila matka představená. Oznámila nám, že za tři dny se náš klášter stane místem důležitého setkání zástupců Vatikánu s německou vládní delegací. Klášter Svatého srdce byl vybrán pro svou odlehlost a příjemné prostředí. Matka představená nám řekla, že bychom všechny měly být velmi hrdé na to, že se tak důležité shromáždění bude konat v našem domově, a my jsme skutečně cítily velkou radost. Matka představená nás dále informovala, že tématem jednání bude iniciativa Svatého otce, jejímž cílem je co nejrychlejší ukončení války. Prikázala nám však, že se o schůzce nesmíme nikomu mimo klášter ani slůvkem zmínit. Zakázala nám dokonce mluvit o ní mezi sebou. Nemusím snad dodávat, že oné noci toho žádná z nás moc nenaspala. Všechny jsme vzrušeně očekávaly události příštích dní.

Protože jsem vyrůstala při rakouských hranicích, mluvím plynně německy a znám německé zvyky i německou kuchyni. Z toho důvodu mě matka představená požádala, abych dohlížela na přípravu konference, a já jsem nadšeně souhlasila. Dozvěděla jsem se, že hosté nejprve společně povečeří a pak se budou věnovat jednání. Domnívala jsem že, že naše jídelna je pro tak významnou příležitost příliš prostá, a proto jsem navrhla, aby večeře a porada proběhly v našem společném sále. Byla to nádherná komnata s vysokým kamenným krbem a krásným výhledem na jezero a hory, skutečně inspirativní prostředí. Matka představená souhlasila a dovolila mi, abych uspořádala nábytek, jak uznám za vhodné. Večeře bude podávána u velkého kulatého stolu přistaveného k oknu a vlastní jednání pak proběhne u dlouhého obdélníkového tmavě

nalakovaného stolu před krbem. Chtěla jsem, aby všechno bylo naprosto dokonalé, a když jsem skončila s přípravami, místnost vypadala vsutku důstojně. S radostným vzrušením jsem si představovala, že moje práce možná napomůže ukončit to strašné zabíjení a ničení, které s sebou válka přinesla.

Den před plánovanou schůzkou dorazila velká dodávka potravin. Šunka a klobásy, chléb a těstoviny, konzervy kaviáru, láhve kvalitního vína a šampaňského, věci, které většina z nás v životě neviděla a roz-

hodně ne od vypuknutí války. Nazítrí jsem s pomocí dvou sester připravila jídlo, které podle mého názoru mohlo chutnat mužům z Říma i návštěvníkům z Berlína.

Delegace měly dorazit v šest večer, ale celý den hustě sněžilo a hosté se opozdilí. Muži z Vatikánu přijeli jako první v půl deváté. Byli celkem tři. Biskup Sebastiano Lorenzi z vatikánského úřadu státního tajemníka a dva jeho mladí asistenti, otec Felici a otec Manzini. Biskup Lorenzi si prohlédl sál, kde se mělo setkání konat, a pak nás odvedl do kaple, kde celebroidal mši svatou. Před odchodem z kaple zopakoval příkaz matky představené, že o události, k níž večer v klášteře dojde, nesmíme s nikým mluvit. Dodal, že každá z nás, která by tento rozkaz porušila, bude potrestána exkomunikací z církve. Připadalo mi to jako zbytečné vyhrožování, protože jsem si nedokázala představit, že by se jeptiška opovážila neuposlechnout přímý rozkaz vysokého představitele církve, ale věděla jsem, že muži z kurie berou povinností plynoucí ze závazku mlčenlivosti velmi vážně.

Německá delegace dorazila až těsně před desátou. I oni byli tři. Řidič, který se porady neúčastnil, poradce Herr Beckmann a vedoucí delegace Unterstaatssekretär Martin Luther z německého ministerstva zahraničí. To jméno nikdy nezapomenu. Jen si představte, muž jménem Martin Luther navštívil římskokatolický klášter Svatého srdce v Brenzone! V té chvíli to pro mě byl hotový šok. A stejně tak i vzhled toho muže. Byl malý, vypadal nemocně a tlustá skla brýlí mu zkreslovala tvar očí. Zdálo se mi, že trpí silnou rýmou, protože si neustále utíral nos bílým kapesníkem.

Hosté okamžitě zasedli k večeři. Herr Luther a Herr Beckmann pronesli několik pochvalných poznámek o krásně zařízené místnosti a já jsem byla velmi pyšná na výsledek své snahy. Podávala jsem jídlo a také jsem otevřela první láhev vína. Večeře probíhala ve velmi příjemné atmosféře, kolem stolu zněl často smích a pětice mužů se bavila jako staří kamarádi. Měla jsem dojem, že biskup Lorenzi a Herr Luther se velmi dobře znají již z dřívějšího. Matka představená zřejmě opomněla hosty informovat, že pocházím z Brunicia na severu Itálie, a němčina je tudíž můj druhý jazyk, protože ti spolu mluvili německy zcela bez zábran i v mé přítomnosti, mylně předpokládající, že jim nerozumím. Dozvěděla jsem se tak hodně zajímavých drbů z života berlínské společnosti.

Vlastní porada začala kolem půlnoci. Biskup Lorenzi mi italsky řekl: „Čeká nás spousta práce, sestro. Postarejte se prosím, aby nám nechyběla káva. Jakmile uvidíte prázdný šálek, naplňte ho.“ V té době už ostatní sestry ulehly na lože. Já jsem se uchýlila do komůrky, která sousedila se sálem. Za několik minut za mnou přišel chlapec, který pomáhal v klášterní kuchyni. Byl to sirotek, kterého se řád ujal. Sestry mu říkaly Ciciotto, Baculáček. Měl na sobě pyžamo a slzy na krajíčku; prý ho probudil zlý sen. Řekla jsem mu, ať se posadí vedle mě, a abych ho uklidnila, začali jsme se modlit růženec.

Jakmile jsem poprvé vešla do sálu a přiblížila se k jednacímu stolu, pochopila jsem, že ti muži nediskutují o možnosti, jak co nejrychleji ukončit válku. Unterstaatssekretär Luther právě ostatním čtyřem rozdával písemné memorandum. Při nalévání kávy jsem si je mohla dobře prohlédnout. Text byl uspořádán do dvou sloupců oddělených svislou čarou. V levém byla uvedena jména států a oblastí, v pravém čísla, v posledním řádku sečtená.

Herr Luther právě říkal: „Program konečného řešení židovské otázky v Evropě se řádně rozeběhl a nabírá obrátky. Dokument, který máte před sebou, jsem dostal letos v lednu na poradě v Berlíně. Jak vidíte, podle našich pečlivých odhadů žije v současné době na území Evropy jedenáct milionů Židů. Do tohoto počtu jsou zahrnuti občané židovské národnosti jak z teritorií ovládaných Říší, tak z neutrálních a nepřátelských zemí.“

Unterstaatssekretär Luther se odmlčel a zeptal se biskupa Lorenziho: „Rozumí ta dívka německy?”

„Kdepak, Herr Luther. Je to obyčejné místní děvče, prostá, nevzdělaná venkovanka, a mluví pouze italsky. Před ní můžete hovořit zcela svobodně.”

Otočila jsem se a odešla z místnosti. Snažila jsem se nedávat najevo, jak se mě ta prelátova poznámka dotkla, ale pocit ponížení byl asi v mém obličejí přece jen znát, protože když jsem se vrátila do komůrky, Ciciotto se ustaraně zeptal: „Stalo se něco, sestro Regino?”

„Ale ne, vůbec nic. Jsem jenom trochu unavená.”

„Budeme se dál modlit růženec?”

„Pomodli se sám, mé dítě. Ale tiše.”

Chlapec se tedy vrátil k růženci, ale za chvíli mu klesla hlava na můj klín a usnul. Pootevřela jsem dveře na malou škvírku, abych slyšela, co muži v sále říkají. Pořád ještě mluvil Herr Luther. Následující řádky co možná nejpřesněji shrnují rozhovor, který jsem tehdy v noci vyslechla, jak ho zachovala má paměť.

„Navzdory maximálnímu úsilí udržet evakuaci v co nejprísnějším utajení začínají se bohužel šířit určité zvěsti. Byl jsem informován naším velvyslancem ve Vatikánu, že se tyto řeči donesly až k uším Svatého otce.

Biskup Lorenzi odpověděl: „To je pravda, Herr Unterstaatssekretär. S politováním musím konstatovat, že zprávy o evakuacích skutečně pronikly za zdi Vatikánu. Britové a Američané vyvíjejí na Svatého otce mimořádně silný tlak, aby proti nim otevřeně vystoupil.”

„Mohu se vyjádřit otevřeně, biskupe Lorenzi?”

„Proto jsme se zde sešli, ne?”

„Program konečného řešení židovské otázky už naplno běží a Jeho Svatost nemůže udělat nic, čím by ho zastavila. Svým vystoupením by Svatý otec situaci Židů pouze zhoršil a já dobře vím, že to by si přál ze všeho nejméně.”

„V tom máte pravdu, Herr Unterstaatssekretär. Ale nechápu, jak by případný protest Jeho Svatosti mohl zhoršit situaci Židů.”

„Je nezbytně nutné, aby shromažďování a deportace židovského obyvatelstva probíhaly naprosto hladce, s minimálním odporem a bez zbytečných zádrhelů. Kritickou roli hraje moment překvapení. Kdyby Svatý otec protestoval a doprovodil své výhrady explicitním varováním, co deportace na východ pro Židy skutečně znamenají, pak by se soustředování židovského obyvatelstva zvrhlo v nepředstavitelný chaos, zvládnutelný jen s největšími obtížemi. Současně by to vedlo k masovému útěku a ukrývání Židů a mnoho by jich tak naším pořádkovým silám uniklo.“

„Proti logice vašich argumentů nemohu vůbec nic namítat, Herr Unterstaatssekretär.“

V tom okamžiku se mi zdálo, že by bylo vhodné delegátům nabídnout další kávu. Opatrně, abych ho neprobudila, jsem odsunula chlapcovu hlavu ze svých kolenou, vstala jsem, zaklepala na dveře a počkala, až mně biskup Lorenzi dovolí vstoupit do sálu.

„Ještě kávu, Vaše Milosti?“

„Buďte tak hodná, sestro Regino.“

Než jsem dolila šálky a odešla z místnosti, rozhovor utichl, ale pak se Herr Luther hned ujal slova. Znovu jsem nechala dveře pootevřené, aby mi nic neuniklo.

„Existuje další důvod, proč je tak důležité, aby Svatý otec nepozvedl svůj hlas k protestu. Mnozí z těch, kdo mám v tomto nezbytném snažení pomáhají, jsou hluboce věřící katolíci. Kdyby papež odsoudil jejich jednání, nebo jim dokonce pohrozil exkomunikací, asi by si dvakrát rozmysleli, jestli mají dál spolupracovat.“

„Mohu vás ujistit, Herr Unterstaatssekretär, že v této pohnuté době je exkomunikace katolíků z církve to poslední, co by Svatý otec udělal.“

„Nechci samozřejmě církvi radit, jak má vést své záležitosti, ale existuje řada důvodů, pro něž by papežovo mlčení v této věci nejvíce prospělo všem zúčastněným, a to včetně Svaté stolice.“

„Rád si vyslechnu váš zajisté kvalifikovaný názor, Herr Unterstaatssekretär.“

„Podívejte se na čísla, která jsme vám předložil. Jedenáct milionů Židů! Dokážete si to představit? Tak obrovský počet se

vymyká chápání! Snažíme se postupovat s maximální rychlostí a efektivitou, ale stavíme tak Říši před gigantický úkol. A co by se podle vás stalo, kdyby Říše válku se Stalinem a jeho židobolševickou hordou, nedej Bože, prohrála? Zkuste si představit, co by se stalo, kdyby po skončení války zůstaly v Evropě miliony živých Židů, vysídlených a hlučně se dožadujících práva na vystěhování do Palestiny. Sionisté a jejich přátelé ve Washingtonu a v Londýně by jásali nadšením. Nikdo by nedokázal zabránit vzniku židovského státu na palestinském území. Židé by získali vládu nad Nazaretem, Betlémem, Jeruzalémem, nad všemi posvátnými místy! A jakmile by měli svůj vlastní stát, získali by, stejně jako Vatikán, právo vyslat do světa své diplomaty. Judaismus, odvěký nepřítel římskokatolické církve, by rázem stál na stejných základech jako Svatá stolice. Židovský stát by vytvořil platformu pro globální sionistickou nadvládu. A to by pro římskokatolickou církev znamenalo opravdovou katastrofu, překážku neskutečných rozměrů, která číhá hned za obzorem - pokud se nám nepodaří včas dokončit likvidaci židovské rasy v Evropě."

Následovalo dlouhé ticho. Neviděla jsem dovnitř, ale snažila jsem se si tu scénu v duchu vykreslit. Biskup Lorenzi. Jak ten musí sotpit vzte-

kem nad tak obludným projevem! Představovala jsem si ho, jak se chystá muže z Berlína rozdrtit důrazným prokletím nacismu a jeho války proti Židům. Místo toho jsem oné noci vyslechla pootevřenými dveřmi následující slova:

„Jak jistě víte, Herr Unterstaatssekretär, my, členové Crux Vera, od samého počátku všemi silami podporujeme německý národní socialismus a jeho křížové tažení proti bolševikům. V tichosti a nenápadně, ale o to horlivěji se snažíme nasměrovat politiku Vatikánu k našemu společnému cíli uchránit svět před hrozbou komunismu. Nemohu samozřejmě papeži přikázat, jak se má k dané situaci vyjádřit. Mohu mu pouze poskytnout upřímně míněnou radu, vyjádřenou samozřejmě co nejdůrazněji, a doufat, že si ji vezme k srdci. Ujišťuji vás, že v dané chvíli se Svatý otec přiklání k názoru, že by k měl k problému evropských Židů mlčet. Je přesvědčen, že jeho protest by zhoršil postavení německých katolíků. Navíc nemá Židy

vubec v lásce a věří, že svým způsobem si mohou za kalamitu, která je postihla, sami. Váš náčrt možného budoucího vývoje v Palestině mi vložil do ruky mocnou zbraň a jsem si jistý, že Jeho Svatost tyto argumenty vyslechne s velkým zájmem. Ale současně bych vás chtěl požádat, abyste postupovali co nejdiskrétněji a nedonutili církev, byt nechtěně, pozvednout hlas. Svatá stolice by se velmi nerada nechala vmanévrovat do situace, kdy by se cítila povinna vyjádřit svůj nesouhlas."

„Vaše slova mě neobyčejně těší, pane biskupe. Znovu jste prokázal, že jste opravdovým přítelem německého národa a platným spojencem v našem boji proti bolševikům a Židům."

„A naštěstí pro vás, Herr Unterstaatssekretär, máte ve Vatikánu dalšího oddaného přítele německého národa, muže, který zastává nesrovnatelně vyšší postavení než já a který bude pozorně naslouchat, až mu budu o našem setkání referovat. Za sebe mohu říct jen tolik, že budu rád, až nás té židovské špíny zbavíte." „Myslím, že tohle si zaslouží přípitek." „Já také. Sestro Regino?" Na roztřesených nohou jsem vešla do sálu.

„Přineste nám láhev šampaňského," požádal mě biskup italsky a dodal: „Ne, sestro, raději dvě láhve. Dnes večer máme důvod k oslavě." Za okamžik jsem položila na stůl dvě láhve. Jedna z nich explodovala, když jsem ji otevřela, a víno se rozlilo na podlahu a potřísnilo mi

roucho. „Říkal jsem vám, že je to hloupá venkovanka," obrátil se biskup na ostatní německy. „Jistě s tou láhví po cestě třepala."

Jeho společníci se na můj účet hlasitě zasmáli a já jsem se musela hodně ovládat, abych nedala najevo, že jim rozumím. Nalila jsem šampaňské a otočila se k odchodu, ale biskup Lorenzi mě chytil za ruku. „Nechcete si s námi vypít skleničku, sestro Regino?"

„To přece nemůžu, Vaše Milosti. To by se nehodilo."

„Nesmysl!" namítl biskup a německy se zeptal Luthera, jestli by mu nevadilo, kdybych za námahu, kterou jsem měla s přípravou večere a obsluhou, dostala sklenku šampaňského."

„Aber nein, nein," zahalekal Herr Luther. „Samozřejmě že ne. Trvám na odměně za dobrou práci."

A tak jsem tam stála v politém řeholním rouchu a pila jejich šampaňské. A předstírala jsem, že jim nerozumím, když si vzájemně gratulovali k veleúspěšnému jednání. A když odcházeli, potřásla jsem si rukou s masovým vrahem Lutherem a políbila jsem prsten jeho komplice biskupa Lorenziho. Ještě teď cítím na rtech hořkou příchut'.

Ve svém pokojíčku jsem si potom co možná nejpodrobněji zapsala obsah rozhovoru, který jsem právě vyslechla. Pak jsem ležela na lůžku až do rána, aniž jsem zamhouřila oči. Byla to noc nejbolestnějšího utrpení.

Píšu tyto řádky v září roku 1947 v předvečer svého svatebního dne, v předvečer dne, který jsem si nikdy nepřála. Provdám se za muže, kterého mám. ráda, ale kterého nemiluju tou pravou láskou. Dělam to, protože je to tak pro mě jednodušší. Copak jsem jim mohla říct pravý důvod, proč odcházím? Kdo by mi něco takového uvěřil?

O událostech oné noci se nehodlám nikomu svěřit, nemám v plánu tento dokument někomu ukázat. Je to doklad hanby. Smrt šesti milionů nevinných obětí těžce doléhá na mé svědomí. Věděla jsem, a přesto jsem mlčela. Někdy v noci ke mně přicházejí, vychrtlá těla v rozedraných vězeňských hadrech, a ptají se, proč jsem nevystoupila na jejich obranu. Nemám žádnou přijatelnou odpověď. Jsem jenom obyčejná jeptiška ze severní Itálie. Ti muži patřili k nejmocnějším lidem světa. Co jsem mohla dělat? Co mohl kdokoliv z nás udělat?

Chiara odvrávorala na toaletu a za okamžik Gabriel slyšel, jak dávivě zvrací. Antonella Huberová tiše seděla a prázdnýma očima,

z nichž se řinuly slzy, hleděla francouzským oknem na keře v zahradě zmítané větrem. Gabriel zíral na papíry, které držela na klíně, na pečlivý, úhledný rukopis sestry Reginy Carcassiové. Nevýslovně trpěl, když poslouchal její slova, ale současně pocítil 'mocný záchvěv uspokojení. Úžasný dokument, těch několik zažloutlých listů. Potvrzoval údaje, které již nezávisle na něm získal. Copak mu Licio, starý klášterní zahradník, neřekl o sestře Regině a Lutherovi? Neinformoval ho Alessio Rossi o zmizení dvou duchovních z německé sekce úřadu státního tajemníka ve Vatikánu,

monsignorů Feliciho a Manziniho? A neposadila sestra Regina Carcassiová tyto dva kněze po bok biskupa Sebastiana Lorenziho, vysokého úředníka kurie, člena Crux Vera a přítele Německa?

„A naštěstí pro vás, Herr Unterstaatssekretär, máte ve Vatikánu dalšího oddaného přítele německého národa, muže, který zastává nesrovnatelně vyšší postavení než já...”

Vysvětlení nevysvětlitelného. Proč Pius XII. mlčel tváří v tvář největšímu masovému vraždění v dějinách lidstva? Protože úředník říšského ministerstva zahraničí Martin Luther přesvědčil vlivného představitele kurie, příslušníka tajného církevního řádu Crux Vera, že papežovo odsouzení holocaustu by ve svém důsledku vedlo ke vzniku židovského státu v Palestině a k ovládnutí křesťanských posvátných míst Židy? Pokud je tahle teorie pravdivá, pak vysvětluje, proč se Crux Vera všemi prostředky snaží udržet schůzku, k níž došlo v klášteře u Gardského jezera, v tajnosti. Schůzku, která spojuje řád a potažmo celou římskokatolickou církev s vyvražděním šesti milionů evropských Židů.

Chiara se vrátila z koupelny se skelným pohledem ve vlhkých očích a posadila se vedle Gabriela. Antonella Huberová se odvrátila od okna a zahleděla se jí do obličeje.

„Vy jste Židovka, že?”

Chiara přikývla a zvedla vzdorovité bradu. „Z Benátek.”

„V benátském ghettu se asi musely dít hrozné věci. Zatímco moje matka žila v bezpečí za zdmi kláštera Svatého srdce, nacisté a jejich přísluhovači štváli Židy v Benátkách jako divou zvěř.” Sjela pohledem z dívky na Gabriela. „A co vy?”

„Moje rodina pochází z Německa.” Víc neřekl. K tomu nebylo co říct.

„Mohla moje matka udělat něco, co by jim pomohlo?” Žena opět hleděla do zahrady. „Leží vina i na mně? Nesu v sobě prvotní hřích své matky?”

„Já nevěřím v kolektivní vinu,” prohlásil Gabriel. „Pokud se týká vaší matky, byla úplně bezmocná. I kdyby porušila biskupův zákaz a o schůzce v Brenzone někomu řekla, nic by se tím nezměnilo. Luther to vystihl správně. Vražedná mašinerie běžela

naplno a zastavit ji mohla jen porážka nacistického Německa. Navíc by jí nikdo nevěřil."

„Možná jí ani dnes nikdo neuvěří."

„Je to zničující dokument."

„Je to rozsudek smrti," opáčila žena. „Jednoduše ho popřou a prohlásí za padělek. Budou tvrdit, že chcete zničit církev. Tak to udělají. Tak to *vždycky* dělají."

„Mám k dispozici dost podpůrných důkazů, které jim znemožní jen tak zamítnout zpověď vaší matky jako podvrh. V roce 1942 byla vaše matka skutečně bezmocná, ale dnes se situace změnila. Prosím vás, dejte mi ten dokument. Dejte mi její rukopis. Pro mě je důležitý originál."

„Dám vám ho pod jednou podmínkou."

„Pod jakou?"

„Zničíte je. Zničíte ty stvůry, které mi zabily matku."

Gabriel natáhl ruku.

23 KAPITOLA

LE ROURET, PROVENCE

Gabriel odjížděl v houstnoucím šeru od vily Antonelly Huberové doprovázen zuřivým štěkotem psů. Chiara seděla vedle něho a v rukou křečovitě svírala popsané listy. Pod kopcem odbočil na okresní silnici směrem na Grasse. Poslední sluneční paprsky visely nad hřebeny hor jako šarlatová rána.

Po pěti minutách jízdy si všiml tmavošedého sedanu značky Fiat. Muž za volantem musel být velmi opatrný řidič - pořád se držel ve svém pruhu. Neodhodlal se k předjetí, ani když peugeot zpomalil hodně pod nejvyšší povolenou rychlost, a udržoval bezpečnou vzdálenost od jeho zadního nárazníku. Chlapče, ty teda rozhodně nepatříš mezi ty potenciální sebevrahy, kteří tak houfně brázdí francouzské silnice, pochválil ho v duchu Gabriel.

Dojel do Grasse a odbočil do historického centra, které už dávno zabrali arabští přistěhovalci. Vypadá to tady jako v Alžíru nebo v Marakéši, pomyslel si a nahlas řekl: „Schovej ty papíry.“

„Děje se něco?“

„Někdo nás sleduje.“

Následovala série nečekaných odboček a prudkých zrychlení.

„Pořád se nás drží?“

„Pořád.“

„Co uděláme?“

„Vezmeme ho na výlet.“

Gabriel opustil labyrint starého města a vyrazil do kopce k výpadovce. Fiat se ho držel jako klíště, mezera mezi vozy se zkrátila. Na plný plyn projel středem města a odbočil na hlavní silnici N85, která vede z Grasse k Přímořským Alpám. Fiat se v jeho zpětném zrcátku vynořil po necelých deseti vteřinách. Sešlápl plyn k podlaze a tvrdě hnal peugeot do táhlého stoupání.

Grasse zmizelo za obzorem a silnice se zvlňila do série serpentin a protisměrných zatáček. Vpravo se zvedal kravinami porostlý svah, který vlevo padal do hluboké rokle natažené až k moři. Motor peugeotu bohužel nedisponoval výkonem, jaký by si Gabriel představoval, a ačkoliv se z něj snažil vyždímat maximum, fiat s nimi lehce držel krok. Kdykoliv se před nimi otevřel přímý úsek vozovky, mrkl do zrcátka - pokaždé uviděl sedan několik délek za svými zády. V jednom okamžiku řidič mluvil to mobilního telefonu. *Pro koho pracuješ? Komu voláš? A jak jsi nás, k čertu, našel?* Antonella Huberová... Zabili jí matku. Jeden z jejich agentů pravděpodobně sledoval vilu.

Po desetiminutové honičce se před nimi objevilo ospalé městečko St-Vallier. Okenice většiny domků byly pevně uzavřené. Gabriel projel náměstím, zaparkoval ve vedlejší ulici a vyměnil si místo s Chiarou. Řidič fiatu zastavil opodál a vyčkával. Gabriel zabouchl, řekl dívce, aby pokračovala po D5 k St-Cézaire, a vytasil devítimilimetrovou berettu, kterou dostal v Římě od Paznera. Fiat vyrazil hned za nimi.

Silnice dlouze klesala. V některých úsecích se vlnila jako had a nedovolovala zvýšit rychlost, v jiných, přímých, se zato mohli pořádně rozjet. Chiara ovládala automobil se stejnou jistotou a sebedůvěrou jako motorovou jachtu a Gabriel se nedokázal ubránit obdivu.

„Absolvovala jsi v akademii kurz defenzivního řízení?”

„Samozřejmě.”

„A naučila ses něco?”

„Byla jsem nejlepší z naší skupiny.”

„Tak mi to předved.”

Dívka podřadila a přidupla plynový pedál. Peugeot s vyjícím motorem vyrazil jako splašený kůň. Dívka držela nohu na plynu, dokud ručička otáčkoměru nedosáhla do červeného pole, a bleskurychle přeřadila. Gabriel se podíval na tachometr. Téměř sto osmdesát kilometrů v hodině. Náhlé zrychlení řidiče fiatu zaskočilo, ale rychle se vzpamatoval a za okamžik už zase zaujal obvyklou pozici dvacet metrů za zadním nárazníkem peugeotu.

„Náš přítel se vrátil.”

„Co ti mám předvést teď?“

„Dej mu trochu zabrat. Rád bych mu pocuchal nervy.“ Dlouhý přímý úsek se mírně svažoval a ručička tachometru překročila dvoustovku. Těsně před další serpentinou Chiara prudce přibrzdila a při vjezdu do zatáčky zkušeně podřadila, aby z ní mohla o to rychleji akcelarovat. Nohy jí ve vlásenkovitém úseku na pedálech jen hrály a Gabriel musel uznat, že se v akademii opravdu něco naučila. Řidič fiatů měl co dělat, aby je neztratil z očí, a dvakrát málem vyletěl mimo vozovku.

Při této rychlosti netrvalo dlouho a vjeli do St-Cézaire. Silnice D5 rozdělovala středověké město obehnané polozřícenými hradbami na dvě poloviny a Chiara zpomalila. Gabriel na ni zařval, ať dupne na plyn.

„Neblbni! Co když na přechodu srazím chodce?“ „Kašlu na to! Přidej, sakra!“ „*Gabrieli!*“

Řítili se potměšlým městem jako meteor. Řidič fiatů zřejmě nebyl takový hazardér a ve městě zpomalil. Než jím projeli, získali dobrých tři sta metrů.

„Do prdele! Ty jsi fakt šílenec. Mohli jsme někoho zabít.“ „Nedovol mu přiblížit se.“

Za St-Cézaire se silnice rozšířila do čtyř pruhů. Před nimi se v dálce tyčil rozeklaný horský hřeben postříbřený měsíčním svitem, vlevo míjeli vyhledávanou přírodní rezervaci, proslavenou svými krápníkovými jeskyněmi a jinými krasovými útvary. „Tady odboč!“

Chiara dupla na brzdu a strhla peugeot do smyku. Současně podřadila a sešlápla plyn; automobil vystřelil jako šipka po hrbolaté okresce. Gabriel se na sedadle otočil a hleděl přes rameno. Nemusel čekat dlouho - řidič fiatů jejich manévr postřehl a stále je sledoval.

„Vypni světla!“ „Nic neuvidím!“ „*Vypni je!*“

Chiara poslechla a instinktivně zpomalila, ale Gabriel na ni zaječel, ať přidá. Řítili se přes výmoly v přízračné bledém měsíčním svitu. V lesíku mezi duby a borovicemi se cesta stáčela ostře doprava a reflektory fiatů zmizely.

„Zastav!“ „Tady?“ „*Zastav!*“

Chiara sešlápla brzdu a Gabriel otevřel dveře. Ve vzduchu se vznášel oblak zvířeného prachu. „Jed dál," přikázal dívce. Pak vyskočil z auta a zabouchl dveře.

Chiara poslušně pokračovala ke vzdáleným horám. Gabriel čekal. Za několik vteřin uslyšel hukot namáhaného motoru, který se rychle přibližoval. Odběhl od silnice a s pistolí v natažené ruce poklekl za kmen dubu. Jakmile se ze zatáčky vynořila přední maska fiat, zamířil na kola a několikrát vystřelil.

Podářilo se mu zasáhnout dvě pneumatiky. Řidič okamžitě ztratil kontrolu nad vozem. Sedan poskočil a sklouzl do krátkého smyku, než ho odstředivá síla při průjezdu zatáčkou roztočila do divokých kotrmelců. Gabriel nedokázal zachytit, kolikrát se automobil převrátil, než se konečně zastavil. Pětkrát? Možná těch přemetů bylo i víc. Vstal a s berettou u boku pomalu kráčel k hromadě pokroucené oceli. Kdesi zazvonil mobilní telefon.

Fiat ležel na pomačkané střeše koly vzhůru. Gabriel se sklonil a rozbitým oknem uviděl řidiče. Groteskně zkroucené nohy, z rozdrceného hrudníku se valila krev. Přesto byl při vědomí a jeho ruka se natahovala ke zbrani. Konečkům prstů chybělo pár centimetrů, ale nehýbaly se. Oči si uchovaly zaostřený pohled, jenže svaly odmítaly reagovat na povely z mozku. Řidič měl nevratně poškozenou krční páteř, ovšem dosud si to neuvědomil. Konečně odvrátil zrak od pistole a zamžoural na nepřítele. „Jste blázen, že jste se za námi tak hnál," řekl mu Gabriel tiše. „Nezkušený amatér. Váš velitel vás poslal na sebevražednou misi. Kdo je váš šéf? Je to totiž on, kdo vám tohle způsobil, ne já."

Zraněný se zmohl jen na zachrčení. Upíral sice oči na Gabriela, ale jeho pohled už byl jinde. Umíral.

„Vaše zranění nejsou tak vážná," pokračoval Gabriel vlídně. „Oděrky a tržné rány, možná pár zlomených kostí. Řekněte mi, pro koho pracujete, a já vám zavolám sanitku."

Muž otevřel ústa a vydal nesrozumitelný zvuk. Gabriel se k němu naklonil.

„Casszzz... Casssszzzz... Zzzzzz..."

„Casagrande? Carlo Casagrande? To mi chcete říct?"

„Casssszzzzz... zzzzzz..."

Gabriel sáhl umírajícímu pod sako a jemně pohyboval prsty, až nahmatal náprsní tašku. Byla nasáklá krví. Když ji zastrkoval do vlastní kapsy, znovu zazvonil mobilní telefon. Podle zvuku skončil kdesi v troskách zadních sedadel. Gabriel se přesunul a nahlédl otvorem po bočním okénku. Telefon se svítícím displejem a klávesami ležel v trávě pod kufrem auta. Natáhl se pro něj a stiskem tlačítka přijal hovor.

„*Fronto.*”

„Jak pokračujete? Kde je?”

„Přímo tady,” odpověděl Gabriel italsky s klidem Angličana.
„Právě s ním mluvíte.”

Ticho.

„Vím, co se stalo v klášteře,” pokračoval Gabriel. „Vím o Crux Vera. Vím, že jste zabil mého přítele. A teď jdu po vás.” „Kde je můj člověk?”

„Leží vedle mě. Momentálně na tom není moc dobře. Chcete s ním mluvit?”

Gabriel položil mobilní telefon na zem umírajícímu před ústa. Když se napřímil, spatřil, jak na cestě poskakují reflektory vracejícího se peugeotu. Chiara zastavila několik metrů od něj. Když kráčel k autu, slyšel syčivý zvuk.

„*Casszzz... Casssszzzz... Zzzzzzz...*”

24 KAPITOLA

ST-CÉZARIE, PROvence

V nazelenalém světle přístrojové desky Gabriel prohledal náprsní tašku teď již nejspíš mrtvého muže. Nenašel žádný osobní doklad, dokonce ani řidičský průkaz. Jediným výsledkem pátrání byla nakonec navštívenka přeložená v půli a zastrčená pod fotografií děvčátka v šatičkách bez rukávů. Byla tak stará, že musel rozsvítit stropní lampičku, aby dokázal přečíst vybledlé písmo. PAULO OLIVERO - UFFICIO SICUREZZA DI VATICANO. Přidržel vizitku Chiaře před očima. Dívka na ni krátce pohlédla, ale hned se zase věnovala řízení.

„Co nám to říká?“

„Že jsem s největší pravděpodobností právě zabil vatikánského policajta.“

„No nazdar.“

Gabriel si uložil do paměti telefonní číslo z navštívenky a pak ji roztrhal na malé kousky, které vyhodil z okna. Přijeli k dálničnímu přivaděči a Chiara přibrzdila, aby se zorientovala. Gabriel ji navedl na západ k Aix-en-Provence. Když si přikládala zapalovač z palubní desky k cigaretě, chvěla se jí ruka.

„Nechtěl bys mi říct, kam jedeme?“

„Hlavně musíme co nejrychleji opustit Provence,“ odpověděl. „A potom? Ještě jsem se nerozhodl.“

„Smím něco navrhnout?“

„Nechápu, proč bys nemohla.“

„Je načase vrátit se domů. Víš, co se stalo v klášteře a kdo zabil Benjamina. V Evropě už nemůžeš udělat nic než zapadnout ještě hlouběji do bahna.“

„Ale můžu,“ oponoval Gabriel. „Musím.“

„O čem to mluvíš?“

Gabriel nepřítomně hleděl z okna na pustou krajinu zametanou větrem. Ve vzduchu se vznášela oblaka narudlého prachu. Nic z toho nevnímal. Viděl sestru Vincenzu, dnešní představenou kláštera Svátého srdce, jak sedí na přesně stejném místě, kde Martin Luther a biskup Lorenzi zpečetili pakt smrti, a říká mu, že Benjamin přijel do Brenzone, aby si vyslechl pohádku o Židech, kteří zde za války našli útočiště. Viděl Alessia Rossiho, páchnoucího potem strachu a s nehty okousanými až do živého masa, který líčí, jak mu Carlo Casagrande zabránil vyšetřovat zmizení dvou pohřešovaných prelátů. Viděl sestru Reginu Carcassiovou, která poslouchá, jak Luther a Lorenzi klidně rozebírají důvody, proč by měl papež Pius XII. mlčet ke genocidě, zatímco jí na klíně spí chlapec s růžencem v dětské dlani.

A pak se mu před vnitřním zrakem zjevil Benjamin, dvacetiletý krátkozraký mladík s kulatými rameny a brilantní inteligencí, přímo předurčený k vynikající vědecké kariéře. Chtěl se zapojit do operace Boží hněv tak naléhavě, jak toužebně se z ní Gabriel snažil vycouvat. Jistě, Benjamin by se nejraději stal *alefem*, zabijákem. Jeho metodický mozek ovšem postrádal schopnost zvládnout situaci, kdy člověk musí kdesi v tmavé uličce namířit oběti do obličeje a stisknout spoušť, zato oplýval vlastnostmi, které z něj udělaly nedostižného podpůrného agenta, jenž se nedopustil jediné chyby - dokonce ani při samém konci operace, kdy jim Černé září a evropské policejní sbory doslova dýchaly na krk. Takového Benjamina teď Gabriel před sebou viděl. Muže, který by nikdy nevsadil svou vědeckou reputaci na slova z jediného dokumentu, z jediného informačního zdroje, byť sebepůsobivějšího.

„Benjamin by nenapsal knihu, v níž v podstatě obviňuje římskokatolickou církev z aktivního podílu na holocaustu, pouze na základě písemného svědectví sestry Reginy. Musel mít k dispozici ještě jiné důkazy.“

Chiara zajela ke krajnici a šlápla na brzdu. „Ano?“

„Pracoval jsem s Benjaminem v terénu. Víím, jak uvažoval, jak pracoval jeho mozek. Byl snad až příliš opatrný. Pro každý záložní plán připravil ještě jeden náhradní. Musel si být vědom, jaký poprask jeho kniha vyvolá. Právě proto tak důsledně tajil její ob-

sah. Kopie důležitých materiálů jistě ukryl na místech, kde by je jeho nepřátele ani nenapadlo hledat." Gabriel se odmlčel a pak dodal: „Ovšem na místech, kde by je napadlo hledat jeho *přátele*."

Chiara zamáčkla cigaretu v popelníku. „Na akademii nás učili prohledávat kde co. Museli jsme vejít do místnosti a objevit desátky možných úkrytů zbraní, dokumentů, prostě čehokoliv."

„Tenhle kurz jsme absolvovali s Benjaminem společně."

„Tak kam pojedeme?"

Gabriel zvedl ruku a ukázal přímo před sebe.

Střídali se za volantem po dvouhodinových směnách. Chiaře se podařilo ve svém volnu usnout, ale Gabriel ležel na sklopeném opěradle s rukama za hlavou, tmavým sklem střešního okna zíral na ještě temnější noční oblohu a v duchu podruhé prohledával Benjaminův byt. Otevíral zásuvky a skříňky, registratury a knihy a plánoval výpravy do nezmapovaných oblastí.

Přišlo svítání, šedivé a odpudivé. Ostrý vítr přihnul z údolí Rhóny lavinu prudkého deště a zdálo se, že slunce už nikdy neprorazí hradbou mraků - celé dopoledne jeli s rozsvícenými světly. Na hranicích Spolkové republiky si Gabriel prožil nepříjemný okamžik, když si celník dával trochu na čas s prohlídkou falešného kanadského pasu, který dostal spolu s pistolí od římského rezidenta.

Projížděli rovinatou švábskou krajinou mezi podmáčenými poli a drželi krok s typicky svižným provozem na německé dálnici. U Memmingenu Gabriel zastavil u čerpací stanice pro benzin a vyslal Chiaru do přilehlého nákupního střediska. Tentokrát ji vybavil seznamem a dopadl mnohem lépe než v Cannes. Dvoje šedé kalhoty, dvě košile, pulovr, černé polobotky se zdrsněnou gumovou podrážkou, prošíváný nylonový převlečník. Druhá taška obsahovala dvě silné baterky se sadou náhradních monočlanků a dále šroubováky, kleště a hasáky různých velikostí.

Poslední kilometry do Mnichova odřídila Chiara a Gabriel se v autě převlékl. Do cíle dorazili pozdě odpoledne. Obloha zůstala celý den zatažená a neustále pršelo. Ideální operační počasí, jak by řekl

Shamron. Dar bohů zpravodajských služeb. Gabrielovi bušilo v hlavě vyčerpáním a v očích ho pálilo, jako kdyby mu ně-

kdo nasypal pod víčka písek. Marně vzpomínal, kdy se naposled pořádně vyspal. Ohlédl se po dívce. Držela se volantu jako opilec sloupu veřejného osvětlení. Hotel nepřipadal v úvahu. Chiara dostala nápad.

Hned za centrem starého města stojí nedaleko náměstí Reichenbachplatz nenápadná budova se štukovou omítkou na ploché fasádě. Nad prosklenými dvojítymi dveřmi visí cedule s nápisem

JUDISCHES EINKAUFSZENTRUM VON MUNCHEN --
ŽIDOVSKÉ KOMUNITNÍ STŘEDISKO MNICHOV

Chiara zastavila před hlavním vstupem a vběhla dovnitř. Vrátila se za pět minut, zajela za roh a zaparkovala u bočního vchodu. Dívka asi jejího věku, ale s mnohem širšími boky a s vlasy barvy havraních křídel jim přidržela dveře.

„Jaks to, prosím tě, dokázala?“ divil se Gabriel.

„Zavolali mému otci do Benátek. Zaručil se za nás.“

Moderně zařízený interiér střediska nasvětlovaly ostré zářivky. Následovali dívku po schodech do nejvyššího patra, kde je uvedla do malého pokoje. Na holé podlaze kryté linoleem stály dvě postele s béžovým povlečením. Gabriel si připadal jako v nemocnici.

„Pro hosty a nouzové případy,“ vysvětlila jejich průvodkyně stručně. „Můžete zde několik hodin zůstat. Toaleta a sprcha jsou tamhle.“ Ukázala ke dveřím.

„Potřebuju poslat fax,“ řekl Gabriel.

„Dole. Zavedu vás tam.“

Odvedla ho do malé kanceláře v přízemí hned vedle recepcce.

„Máte kopírku?“

„Jistě. Tady za rohem.“

Gabriel vytáhl z vnitřní kapsy saka zpověď sestry Reginy Carcassiové a pořídil kopie. Na čistý list napsal krátký vzkaz, podal

papíry černovlásce a z paměti odrecitoval číslo. Dívka vložila kopie do faxu.

„Víteň?" zeptala se.

Gabriel přikývl. Slyšel zabzučení, jak se navázalo spojení s faxem v Lavonově kanceláři, a pozoroval, jak jednotlivé listy procházejí podavačem. Dvě minuty po ukončení spojení přístroj zapípal a vyplivl jedinou stránku s narychlo naškrábanými dvěma slovy.

Dokument doručen.

Gabriel poznal rukopis Eliho Lavona.

„Potřebujete ještě něco?"

„Jen pár hodin spánku."

„Tak s tím vám nepomůžu." Vůbec poprvé se usmála. „Trefíte zpátky nahoru?"

„Jistě."

Když se vrátil do pokoje pro hosty, závěsy na oknech byly zatážené. Chiara ležela na posteli s koleny přitaženými k tělu a tvrdě spala. Gabriel se svlékl, položil se na druhé lůžko, opatrně se uhnízdil, aby dívku neprobudil vrzáním per, přikryl se, zavřel oči a odplul do nevědomí.

Eli Lavon stál ve své vídeňské úřadovně skloněný nad faxem a s cigaretou mezi zuby mžoural na stránky, které svíral konečky prstů zažloutlými od nikotinu. Pak se vrátil do kanceláře a muži, který tam na něj ve večerním šeru čekal, zamával před nosem listy papíru.

„Náš hrdina se vynořil i s hrdinkou."

„Kde jsou?" zeptal se Ari Shamron.

Lavon sjel pohledem ke spodní straně faxové zprávy a přečetl si číslo odesílatele. „Podle předčísli v Mnichově."

Shamron zavřel oči. „Kde v Mnichově?"

Lavon znovu sklopil oči k papíru, a tentokrát se usmíval, když je zase zvedl. „Zdá se, že náš chlapec našel cestu do lůna svého lidu."

„A ten dokument?"

„Italština bohužel nepatří k mým oblíbeným jazykům, ale podle prvního řádku soudím, že našel sestru Reginu.“

„Ukaž, podívám se.“

Lavon mu podal faxové stránky. Shamron přečetl nahlas první řádek: „*Mi chiamo Regina Carcassi...*,” a ostře vzhlédl k Lavonovi.

„Znáš někoho, kdo umí italsky?“

„Někoho snad najdu.“ „*Hned*, Eli.“

Gabriel se probudil do naprosté tmy. Zvedl zápěstí k obličejí a zaostřil pohled na luminiscenční ciferník hodinek. Za pět minut deset. Natáhl ruku k podlaze a chvíli horečně šmátral mezi šatstvem, než nahmatal svědectví sestry Reginy. Ulehčené vydechl.

Chiara ležela vedle něho. Byla otočená zády a její vlasy okupovaly polovinu polštáře. Asi jí bylo hodně těžko, když opustila pohodlí vlastního lůžka a zavrtala se jako malé dítě pod jeho příkrývku. Pohládl ji po rameni. Překulila se tváří k němu a zamrkala. Oči měla vlhké.

„Stalo se něco?“

„Přemýšlela jsem.“

„O čem?“

Dlouhé mlčení přerušilo jen zavřeštění automobilové houkačky pod oknem. „Chodívala jsem nakukovat do kostela San Zaccaria, když jsi tam pracoval. Nahoře na lešení, schovaný za plachtou. Jednou jsem pod ni nahlédla a viděla tě, jak upřeně hledíš na tvář Madony.“

„Asi si budu muset opatřit delší závěs.“

„Je to ona, že? Když se díváš na Madonu, vidíš obličej své ženy. Vidíš její jizvy.“ Když se od Gabriela nedočkala odpovědi, zvedla se na loket, zahleděla se mu do obličejí a přejela mu špičkou ukazováku po celé délce nosu, jako kdyby se dotýkala mramorové sochy. „Je mi tě strašně líto.“

„Je to jen má vina, nikoho jiného. Byl jsem blázen, že jsem připustil, aby se mnou pracovala v terénu.“

„Právě proto je mi tě tak líto. Kdybys mohl svalit vinu na někoho jiného, bylo by to pro tebe lehčí.“

Položila mu hlavu na hrudník a chvíli mlčela. „Bože, jak já tohle město nenávidím. *Mnichov*. Tady to všechno začalo. Víš, že Hitler měl svou základnu jen několik ulic odsud?“

„Vím.“

„Dlouho jsem si myslela, že se všechno změnilo k lepšímu. Před půl rokem kdosi položil před synagogu mého otce rakev

s hákovým křížem na víku. Uvnitř ležel lístek. *Tato rakev je pro benátské Židy! Pro ty, které jsme nedostali napoprvé!*“

„Svět se skutečně změnil,“ utěšoval ji Gabriel. „Ta hrozba už nemůže být reálná.“

„Jenže staré lidi hrozně vyděsila. Oni si totiž pamatují dobu, kdy ta hrozba *byla* reálná.“ Zvedla ruku k obličejí a setřela si z tváře slzu. „Opravdu si myslíš, že Beni měl ještě něco jiného?“

„Vsadil bych na to vlastní život.“

„A *potřebujeme* vůbec ještě něco jiného? Ve dvaadvacátém roce sedí biskup z Vatikánu s Martinem Lutherem a dává své požehnání vraždě milionů lidí. O šedesát let později Crux Vera zabíjí tvého přítele a mnoho dalších, aby toto tajemství nevyšlo najevo.“

„Crux Vera nesmí zvítězit. To nepřipustím. Chci to tajemství odhalit, a k tomu potřebuju víc než svědectví sestry Reginy.“

„Uvědomuješ si, jaké následky to pro Vatikán bude mít?“

„Uvědomuju a je mi to srdečně jedno.“

„Vyvrátíš římskokatolickou církev z kořenů,“ zašeptala Chiara. „A pak se vrátíš do kostela San Zaccaria a dokončíš restaurování svého Belliniho. Ty jsi muž protikladů, vid?“

„Říká se to o mně.“

Zvedla hlavu, opřela se Gabrielovi o hrudní kost a pohlédla mu do očí. Vlasy jí splývaly přes lícni kosti. „Proč nás tak nenávidíš, Gabrieli? Co jsme jim kdy udělali?“

Peugeot našli, kde ho nechali, zaparkovaný vedle bočního vchodu komunitního centra, ozářený nažloutlým světlem pouliční

lampy. Gabriel opatrně projížděl ulicemi, na mokré dlažbě hrozil smyk. Objel městské centrum po širokém bulváru Thomas Winner Ring, který obkružuje srdce starého Mnichova, a zamířil do Schwabingu na Ludwigstrasse. U vchodu do stanice podzemní dráhy spatřil hromadu modrých letáků zatíženou červenou cihlou a zabrzdil. Chiara vyskočila, sebrala papíry a odnesla je do auta.

Před domem na Adalbertstrasse číslo 68 projel dvakrát, než si byl jistý, že může bezpečně pokračovat ve svém plánu. Zaparkoval za rohem na Barerstrasse a vypnul motor. Kolem prohrkala tramvaj, až na osamělou ženu, která smutně hleděla do zamlženého okénka, prázdná.

Když kráčeli k činžáku, Gabriel si vybavil svůj první rozhovor s detektivem Axelem Weissem.

Nájemníci si nedělají žádné starosti, koho do domu pouštějí. Když někdo zazvoní a oznámí, že nese třeba reklamní letáky, obvykle mu bzučákem otevřou.

Zaváhal, ale pak stiskl dvě zvonková tlačítka současně. Za okamžik se ozval ospalý hlas: „Ja?“ Gabriel zamumlal heslo; bzučák zavrněl a dveře se otevřely. Vešli do domu, dveře automaticky zaklaply. Gabriel je o několik vteřin později znovu otevřel a zavřel, kdyby někdo náhodou poslouchal, pak položil hromádku letáků na zem a rychlým krokem zamířil chodbou ke schodišti. Spěchal - co kdyby stará správcová ještě nespala?

Vyšli do patra. Přes dveře Benjaminova bytu se pořád táhla policejní páska a oficiálně vyhlízející cedulka na nich zavěšená zakazovala vstup. Květiny a kondolence - vzpomínka truchlících přátel - už z podlahy zmizely.

Chiara se sklonila a pustila se do zámku úzkým ocelovým nástrojem. Gabriel se k ní otočil zády a pozoroval schodiště. Za půl minuty uslyšel cvaknutí a dívka odstrčila dveře. Sehnuli se pod policejní páskou a vešli. Gabriel zavřel a rozsvítil baterku.

„Pracuj rychle,“ vybídl Chiaru. „S bincem, který po nás zůstane, si nedělej starosti.“

Odvedl ji do velkého pokoje s výhledem do ulice, který Benjamin používal jako pracovnu. Kužel světla z dívčiny baterky dopadl na neonacistické symboly na stěně. „Panebože,“ sklouzlo jí ze rtů.

Gabriel určil postup: „Začni tam na té straně. Prohledáme každou místnost společně a pak se přesuneme do další.“

Pracovali tiše, ale efektivně. Gabriel se pustil do psacího stolu a prakticky ho rozštípal na třísky, Chiara zatím vzala do ruky každou knihu z police a pečlivě ji prolistovala. *Nic.* Gabriel pokračoval se sedacím nábytkem - stáhl potahy, rozpáral čalounění. *Nic.* Otočil konferenční stůl vzhůru nohama a odšrouboval nohy, jestli v nich neobjeví skrytou dutinu. *Nic.* Společně srolovali koberec a pátrali na spodní ploše po zárezu či kapse na uschování dokumentů. *Nic.* Gabriel klesl na všechny čtyři a ohmatával jed-

notlivé parkety, zda některá není uvolněná, zatímco Chiara odmontovala kryty z průduchů teplovzdušného topení.

Sakra!

Z pokoje se vcházelo do malé komory, v níž si Benjamin uskladnil další knihy. Dvojice v ní přes veškerou snahu nic nenašla, ale když Gabriel při odchodu z komůrky zavíral dveře, postřehl podivný zvuk. Nezněl jako vrzání nenamazaného pantu, spíš jako zašustění. Položil ruku na kliku a několikrát rychle pohnul dveřmi tam a zpět. Otevřít, zavřít, otevřít, zavřít, otevřít...

Dveřní křídlo bylo duté a uvnitř se něco pohybovalo.

„Podej mi šroubovák,“ požádal dívku.

Nejprve odšrouboval kliku, pak si klekl, uvolnil vruty, které přidržovaly mechanismus zámku, a vysunul ho. K mechanismu bylo zezadu upevněno silonové lanko, které vedlo do nitra dveří. Gabriel za ně lehce táhl a za okamžik se z dutiny vynořil průhledný plastový pytlík se zadrhovacím uzávěrem. Uvnitř ležely složené listy papíru.

„Bože můj,“ vydechla dívky. „Pořád nemůžu uvěřit, žeš to skutečně našel.“

Gabriel otevřel pytlík, opatrně vytáhl papíry a ve světle Chiařiny baterky je rozložil. Přimhouřil oči, tiše zaklel a ukázal první stránku dívce.

Kopie svědectví sestry Reginy.

Gabriel se pomalu napřímil. Trvalo jim to téměř hodinu a našli, co už měli. Kolik času budou ještě potřebovat, aby objevili, co potřebují? Zhluboka se nadechl a otočil se.

Uprostřed pokoje se mezi troskami nábytku rýsovala temná postava. Gabriel bleskurychle vytasil z kapsy pistoli. Když zvedal paži do střelecké pozice, Chiara osvětlila baterkou cíl. Gabriel naštěstí stačil zareagovat včas a zastavil prst, který už už mačkal spoušť. Tři metry před ním stála stařena ve fialovém županu a clonila si rukama oči proti ostrému světlu.

Byt Frau Ratzingerové se vyznačoval až patologickou upraveností, kterou Gabriel okamžitě rozpoznal. Sterilní kuchyň bez jediné poskvrnky na podlaze či obkladačkách, porcelánové nádoby v prosklené kredenci úzkostlivě srovnané. Dečky a drobné ozdůb-

ky na nábytku v obývacím pokoji Gabrielovi připadaly, jako by je znovu a znovu aranžovaly ruce blázna v ústavu pro choromyslné, a pomyslel si, že v jistém smyslu asi není daleko od pravdy.

„Kde jste byla?“ zeptal se tónem, jakým se mluví s malým dítětem.

„Nejdřív Dachau, pak Ravensbruck a nakonec Riga.“ Odmlčela se. „V Rize zavraždili moje rodiče. Zastřelili je vojáci z *Einsatzgruppen*, esesáckých eskader smrti. Pohřbili je spolu se sedmadvaceti tisíci dalšími obětmi do zákopu, který vykopali ruští váleční zajatci.“

Vyhrnula si rukáv a ukázala mu vytetované číslo - podobné měla na předloktí Gabrielova matka a celý život je zoufale skrývala. I za žhavého izraelského léta raději nosila blůzku s dlouhým rukávem, než aby někdo cizí spatřil to strašlivé tetování. Říkala mu cejch hanby. Znamení židovské slabosti.

„Benjamin se bál, že by mohl zemřít násilnou smrtí,“ řekla domovnice. „Volali mu ve dne v noci a křičeli na něho do telefonu hrozné věci. Večer postávali před domem, aby mu nahnali strach. Řekl mi, že kdyby se mu něco stalo, někdo přijde. Muži z Izraele.“

Otevřela zásuvku příborníku a vytáhla z ní složený bílý plátěný ubrus. S Chiařinou pomocí ho rozložila. Uvnitř se v záhybech skrývala obálka většího formátu, zapečetěná po obvodu a přes chlopeň pevnou lepicí páskou.

„Tohle jste hledali, že?" Ukázala obálku Gabrielovi. „Když jste se tady ukázal poprvé, myslela jsem si, že jste jeden z těch mužů z Izraele, o kterých Benjamin mluvil. Ale nebyla jsem si jistá, jestli vám mohu důvěřovat. V tom bytě se děly divné věci. Muži přicházeli uprostřed noci. Policisté odnášeli Benjaminovy věci. Bála jsem se. Asi chápete, že Němcům v uniformách pořád nevěřím."

Její melancholické oči se upřely Gabrielovi do obličeje. „Vy nejste jeho bratr, že?"

„Ne, paní Ratzingerová, nejsem."

„Myslela jsem si to. Proto jsem vám dala ty brýle. Věděla jsem, že jestli patříte k mužům, o nichž Benjamin mluvil, půjdete po té stopě a po dalších, které vás nakonec dovedou zpátky ke mně. Musela jsem si být absolutně jistá, že jste ten pravý. Jste ten pravý, Herr Landau?"

„Nejmenuji se Landau, ale jsem ten pravý."

„Mluvíte jako rodilý Němec," pokračovala stařena, „ale *jste* z Izraele, nebo snad ne?"

„Vyrosl jsem v údolí Jezreel," řekl Gabriel a bez varování přešel do hebrejštiny. „Benjamin nebyl můj sourozenec, ale měli jsme se rádi jako pokrevní bratři. Kdyby si mohl vybrat, kdo by měl obsah té obálky vidět, zvolil by mě."

„V tom případě věřím, že patří vám," odpověděla rovněž hebrejsky. „Dokončete dílo svého přítele. Ale už se sem nikdy nevracejte. Tady vám hrozí nebezpečí."

Téměř něžně vložila Gabrielovi obálku do dlaní a pohladila ho po tváři.

„Jděte," řekla mu.

ČÁST ČTVRTÁ - SYNAGOGA U ŘEKY

25 KAPITOLA

VATIKÁN

Benedetto Foari se dostavil do práce ve čtyřpodlažní kancelářské budově nedaleko vjezdu na náměstí Svatého Petra v půl jedenácté, což byla na Řím docela rozumná hodina. V městě plném skvěle oblečených mužů tvořil nápadnou výjimku. Puky na kalhotách dávno zanikly v záhybech zmačkané látky, špičky černých kožených polobotek měl odřené jako po mnoha horských túrách a kapsy sportovního saka vytahané, jak do nich ze zvyku neustále cpal diktafony, poznámkové bloky a stohy složených papírů. Vatikánský korespondent listu *La Repubblica* nevěřil nikomu, kdo nedokázal vměstnat veškeré své osobní věci do vlastních kapes.

Propletl se zástupem turistů před obchůdky se suvenýry v přízemí a zamířil do vstupní haly. Cestu mu zastoupil uniformovaný strážný. Foari si povzdechl a dlouho se přehraboval obsahem kapes, než vylovil novinářský průkaz. Byl to zcela zbytečný rituál, protože obličej doyena korespondentů akreditovaných ve Vatikánu každý pracovník strážní služby tiskové kanceláře znal stejně dobře jako tvář toho nařvaného rakouského fízla, který to tady celé vedl. Buzerace s kontrolou dokladů se prostě zařadila po bok dalším formám trestu, jako bylo například odepření místa v letadle při papežově návštěvě Chile a Argentiny plánované na příští měsíc. Foari zlobil. Foari byl v podmínce. Byl potrestán a dostal šanci k nápravě. Ale stačí jediný další chybný krok a přiváží ho na hranici a škrtnou sirkou.

Budova, v níž sídlí *Salla Stampa della Santa Sede*, Tisková kancelář Sváté stolice, vyčnívá jako ostrůvek moderní architektury z renesančního moře. Foari prošel automatickými prosklenými dveřmi a zamířil po leštěném černém mramoru podlahy ke své kóji v tiskovém středisku. Vatikán si na těch, které uznal za hodna udělení privilegia trvalé akreditace, vynucoval dodržování sli-

bu chudoby. Foariho kancelářička byla vybavena umakartovým stolem a telefonem s faxem, který se vždycky v nejnevhodnějším okamžiku pokazil. Vedlejší kabinka patřila blondýně rubensovských tvarů jménem Giovanna, která pracovala pro časopis *Uvnitř Vatikánu*. Svého souseda pokládala za kacíře a soustavně odmítala jeho pozvání na oběd.

Foari těžce dosedl na židli. Vedle hromádky sdělení tiskové služby Sváté stolice ležel výtisk *L'Osservatore Romano*. Vatikánská varianta Tiskové agentury Sovětského svazu a *Pravdy*, pomyslel si s úšklebkem. S těžkým srdcem se začel do zpráv jako odborník na kremelské záležitosti, který hledá skrytý význam v noticce, že člen politbyra onemocněl chřipkou. Obvyklé žvásty. Odstrčil papíry a dlouze se zamyslel, kde poobědvá.

Zadíval se na Giovannu. Třeba se mu dnes podaří zlomit její odpor. Protáhl se do její kóje. Skláněla se nad oficiálním tiskovým bulletinem. Když jí Foari nahlédl přes rameno, zakryla obsah předloktím jako školačka, která nechce, aby od ní spolužák opisoval.

„Co je to, Giovanni?“

„Právě to vydali. Sežen si vlastní a podívej se sám.“ Postrčila ho k hale.

Vydal se k přední části dvorany a stále cítil na kyčli její dotyk. U dřevěného stolu seděla upjatě se tvářící jeptiška a novinář se zachvěl nepříjemnou vzpomínkou - byla podobná učitelce, která ho ve škole mnohokrát sešvihala rákoskou. Podala mu dva potištěné listy se stejným nadšením, s jakým táborový dozorce vydává vězni snížený přiděl stravy. Aby ji podráždil, přečetl si papíry před jejím stolem.

První se týkal porady vedení Kongregace pro nauku víry - téma, které by čtenáře jeho novin sotva zajímalo. Foari je rád přenechal Giovanně a její kohortě z katolického tisku. Druhý bulletin už byl

mnohem zajímavější. Byl vydán ve formě dodatku k pátečnímu pracovnímu programu Svatého otce. Jeho Svatost zrušila audienci se zástupci filipínského kléru a místo ní krátce navštíví římskou Velkou synagogu a promluví k věřícím.

Foari zvedl oči a zamračil se. *Návštěva synagogy ohlášená dva dny před jejím konáním? Vyloučeno!* Takovou událost musel papež plánovat mnoho týdnů. Člověk nemusel být zkušeným vatikánským korespondentem, aby poznal, že něco visí ve vzduchu.

Foari nahlédl do mramorem dlážděné chodby. Otevřené dveře na jejím konci vedly do pompézně zařízené kanceláře, kde za honosným psacím stolem seděl odpudivý Rudolf Gertz, bývalý reportér rakouské televize, který teď vedl Vatikánskou tiskovou kancelář. Pravidla zakazovala vstup do chodby bez předchozího povolení; Foari se rozhodl pro sebevražedný běh, a když se jeptiška nedívala, vyrazil jako africká gazela. Několik kroků od Gertzových dveří ho chytil za límec statný kněz a zvedl ho ze země. Novináři se podařilo nepustit bulletin.

„Na co si to tady sakra hrajete, Rudolfe? Máte nás za blbce? Jak si dovoluujete nám tohle strčit pouhé dva dny předem? Měli jste nás informovat! Proč tam jde? Co tam řekne?“

Gertz klidně zvedl hlavu. Byl opálený jako lyžař a upravený jako pro večerní zprávy. Foari se bezmocně houpal několik centimetrů nad podlahou a očekával odpověď, i když věděl, že nikdy nepříjde, protože Rudolf Gertz někde cestou z Vídně do Vatikánu ztratil schopnost mluvit.

„Vy nevíte, proč do té synagogy jde, že, Rudolfe? Papež to před svou tiskovou kanceláří drží v tajnosti. Něco se děje a já zjistím, co to je.“

Gertz nakrčil obočí - *Hodně štěstí*. Urostlý kněz to považoval za signál, že může vtíravého žurnalistu odstrkat do sálu a vsadit do jemu vyhrazené kóje.

Foari nastrkal své věci do kapes saka a vyšel z budovy. Vydal se k řece po Via della Conciliazione, zmačkaný bulletin stále v ruce. Věděl, že *zpráva* je signálem blížících se převratných událostí, ale netušil, čeho se budou týkat. Přes své zkušenosti a inteligenci se nechal vmanipulovat do hry staré jako letopočet - vatikánská intrika,

v níž stojí jedno křídlo kurie proti druhému. Domníval se, že návštěvou Velké synagogy toto střetnutí vyvrcholí. Štvalo ho, že ho drželi v temnotě stejně slepého jako ostatní. Přece se s nimi dohodl! Podle názoru Benedetta Foariho byla tato dohoda porušena.

Zastavil se na náměstí před ochranným valem Andělského hradu. Potřeboval si zavolat a nemohl hovor vést ze svého telefo-

nu v tiskovém středisku. Vešel do budky a vytočil číslo do Apoštolského paláce. Byla to soukromá linka muže velmi blízkého Svatém otci, který se ohlásil, jako kdyby očekával, že mu Foari zavolá.

„Na něčem jsme se dohodli, Luigi," vyhrkl novinář bez pozdravu. „Tys teď naši dohodu porušil."

„Uklidni se, Benedetto. Nehaž kolem sebe obvinění, kterých bys později litoval."

„Přistoupil jsem na tvůj požadavek, že seženu informace o dětství Svatého otce a pohrozím jejich zveřejněním výměnou za sólokapa."

„Věř mi, Benedetto, tvůj sólokapr k tobě připluje dřív, než si myslíš."

„Kvůli tomu, že jsem ti pomohl, nejspíš natrvalo přijdu o akreditaci. Upozornit mě na chystanou papežovu návštěvu synagogy bylo to nejmenší, cos pro mě mohl udělat."

„Nemohl jsem. Ale neboj, v příštích dnech moje důvody dokonale pochopíš. A pominou i tvoje problémy s tiskovou kanceláří."

„Proč jde do té synagogy?"

„Budeš muset počkat do pátku. Jako všichni ostatní."

„Ty jsi zatracený parchant, Luigi."

„Nezapomínej, prosím tě, že jsem kněz."

„Ty nejsi kněz, ale hrdlořez v kněžském rouchu."

„Lichotkami si u mě nešplhneš, Benedetto. A teď mě omluv, volá mě Svatý otec."

Linka oněměla. Foari praštil sluchátkem a otráveně se vracel do tiskového střediska.

Nedaleko od Andělského hradu za barikádou diplomatické čtvrti na konci stromy lemované slepé ulice Via Michle Mercati, seděl za svým stolem Aaron Shiloh, izraelský velvyslanec v Itálii, a probíral se hromádkou ranní korespondence z ministerstva zahraničí v Tel Avivu. Drobná černovlasá žena zaklepala na dvevní rám a vstoupila, aniž počkala na dovolení. Jael Ravonová, velvyslancova sekretářka, položila před svého nadřízeného list papíru, bulletin Vatikánské tiskové kanceláře.

„Tohle právě přišlo faxem.“

Velvyslanec si sdělení rychle přečetl a zvedl oči. „Do synagogy? Proč nás neupozornili dřív? To přece nedává smysl.“

„Soudíc podle tónu tím papež překvapil i vlastní tiskovou kancelář.“

„Zavolejte na úřad státního tajemníka a řekněte, že chci mluvit s kardinálem Brindisim.“

„Ano, pane velvyslanče.“

Sotva Jael Ravonová vyšla z kanceláře, diplomat vytočil číslo do Tel Avivu. Za okamžik tiše požádal: „Potřebuju mluvit s Shamronem.“

Ve stejném okamžiku seděl Carlo Casagrande na zadním sedadle služebního vozu, který svištěl zatáčkami dálnice S4 k horám severovýchodně od Říma. Důvod neplánované cesty ležel v kufříku vedle něho. Ranní hlášení agenta, kterého pověřil prověřením dětství Svatého otce. Agent byl nucen uchýlit se k nezákonné operaci - vloupání do bytu Benedetta Foariho. Při spěšné prohlídce žurnalistova archivu narazil na jeho poznámky k tomuto případu. Obsah těchto poznámek shrnul do svého hlášení.

Na obzoru se vynořila Villa Galatina; usazená na vrcholku kopce se zlostně mračila na údolí pod sebou. Casagrande viděl jednoho z ostrých hochů dona Pucciho, který se s puškou přes rameno procházel vysoko na hradebním ochozu. Hlavní brána byla otevřená. Strážný v tmavém obleku zkontroloval vatikánskou poznávací značku a mávl na řidiče, že může pokračovat.

Roberto Pucci přivítal generála ve vstupní hale. Měl na sobě jezdecké rajtky a kožené holínky po kolena a byl z něj cítit střelný prach. Zřejmě si ráno vyrazil na lov. Don Pucci vždycky tvrdil, že jediné, co miluje víc než svou sbírku loveckých zbraní, je vydělávání peněz - a samozřejmě svatá matka církev. Finančník odvedl Casagrandeho dlouhou šerou síní do rozlehlého sálu s klenutým stropem a výhledem na zahradu. Kardinál Marco Brindisi už také dorazil, hubená postava usazená na kraji židle před krbem, na stehně pod sutanou nejistě vybalancovaný šálek čaje. Sluneční světlo se odráželo od kulatých skel prelátových brýlí a měnilo je na neprůhledné clony, které zakrývaly jeho oči. Casagrande klesl

na jedno koleno a políbil nabídnutý prsten. Brindisi natáhl dva prsty a se slavnostní vážností generálovi požehnal.

Kardinál má dokonale tvarované ruce, pomyslel si Casagrande, když si sedal. Položil si kuffík na klín, otočil kolečkem kombináčního zámku a odklopil víko. Brindisi natáhl ruku, převzal popsanou stránku s hlavičkou Vatikánské bezpečnostní kanceláře a začel se do ní. Casagrande spojil špičky prstů a trpělivě čekal. Roberto Pucci přecházel sem a tam jako netrpělivý lovec, který čeká na příležitost.

Za okamžik kardinál Brindisi vstal a několika nejistými kroky došel ke krbu. Hodil hlášení do ohně a díval se, jak se kroubí a stravují je plameny. Pak se otočil k oběma mužům, oči skryté za lesklými disky. Brindisiho *domini di fiducia* - jeho důvěrníci - čekali na kardinálův verdikt. Casagrande s menším napětím, protože věděl, jakou cestu Brindisi zvolí. Jeho církvi hrozí smrtelné nebezpečí. Situace vyžaduje drastická opatření.

Roberto Pucci byl předmětem soustavného zájmu italské zpravodajské služby a ode dne, kdy odborníci naposled pročešali jeho sídlo a hledali skryté mikrofony, uběhlo několik týdnů. Než mohl kardinál Brindisi vyslovit rozsudek smrti, Casagrande si přiložil ukazovák ke rtům a zvedl oči ke stropu. Venku hustě pršelo a trojice zamířila na zahradu vyzbrojená deštníky. Kráčeli deštěm jako

truchlící pozůstali za pohřebním vozem taženým koňmi. Lem prelátovy sutany rychle nasákl vodou. Casagrandemu se zdálo, že se brodí v krvi.

„Nahodilý papež rozehrál velmi nebezpečnou hru," začal kardinál Brindisi. „Jeho iniciativa zaměřená na odtajnění archivních dokumentů slouží pouze jako záminka k odhalení skutečností, které již zná. Je to neuvěřitelně bezohledný a neuvážený čin. Podle mě je docela dobře možné, že Svatý otec trpí duševní chorobou. Je naší povinností, povinností posvěcenou Bohem, tohoto šílence odstranit."

Roberto Pucci si odkašlal. „Odstranit papeže a zabít papeže jsou dvě různé věci, Eminence."

„Mýlíte se, done Pucci. Konkláve z něj učinilo monarchu, absolutního vládce. Krále prostě nemůžete požádat, aby abdikoval. Jeho mandát ukončí pouze smrt."

Casagrande se zadíval na řadu cypřišů, kymácejících se v porývech větru. *Zabít papeže?* Šílenství. Odvrátil pohled od stromů k Brindisimu. Kardinál ho napjatě pozoroval. Vyzábělý obličej, kulaté brýle... Jako by ho kriticky zkoumal samotný Pius XII.

Brindisi odvrátil zrak. „*Kdo mne zbaví toho obtížného kněze?* Víte, kdo ta slova řekl, Carlo?"

„Kráľ Jindřich Druhý, pokud se nepletu. A ten obtížný kněz, o kterém mluvil, byl Thomas Becket. Nedlouho poté, co král ta slova vyřkl, vzali čtyři jeho rytíři útokem katedrálu v Canterbury a ubodali Becketa svými meči."

„Velmi působivé," prohlásil kardinál. „Náhodný papež a svatý Tomáš mají hodně společného. Becket byl marnivec, který si potrpěl na okázalá gesta, a nese hlavní díl viny za svůj neslavný konec. Totéž platí o Svatém otci. Nemá právo obcházet kurii a vyhlašovat vlastní iniciativy. Za jeho hříchy a za jeho marnivost ho stihne osud Thomase Becketa. Vyšlete své rytíře, Carlo, ať ho vyřídí."

„Jestli Svatý otec zemře násilnou smrtí, stane se mučedníkem jako svatý Tomáš."

„Tím líp. Jestli jeho smrt správně choreograficky připravíme, tahle nepříjemná záležitost může skončit způsobem, který nám všem prospěje."

„Bylo by to možné, Eminence?"

„Umíte si představit hněv, který se snese na hlavy Židů, když Svatého otce zabijí v synagoze? Atentátník tak schopný jako váš přítel to jistě dokáže zařídit a beze stopy zmizet. A až bude v bezpečí, vytasíme se s původním podezřelým, s tím Izraelcem, který se vetřel do našeho středu a restauroval naše vzácná umělecká díla a přitom čekal na šanci zabít Svatého otce. Uvidíte, Carlo, jak světová média na tak pikantní příběh skočí.“

„Pokud mu ovšem uvěří, Eminence.“

„Uvěří, když odvedete dobře svou práci.“

Nad trojicí mužů se rozhostilo ticho rušené jen zvukem kroků na mokrému písku. Casagrande jako by ani necítil, že se dotýká no-

hama země. Zdálo se mu, že se vznáší a vidí scénu shora: starobylé opatství, labyrint zahradních cestiček, tři muži, Svatá trojice Crux Vera, spolu klidně rozmlouvají, zda a jak zabít papeže. Sevřel rukojeť deštníku a zkoumal, jestli je skutečná, nebo pouze produkt jeho snu. Zatoužil, aby ho deštník odnesl někam daleko, do jiného času - do dnů, než ho víra a touha po pomstě přiměly jednat stejně krutě a mravně zpustle jako jeho nepřátelé. Viděl Angelinu. Seděla na dece ve stínu borovice v parku u Villa Borghese. Sklonil se, aby ji políbil, a očekával na jejích rtech chuť jahod, ale místo nich ochutnal krev. Slyšel hlas. Z hlubin vzpomínek se mu ozvala Angelina - chtěla strávit letní dovolenou v horách na severu. Ve skutečnosti to byl kardinál Brindisi, který vysvětloval, proč papežova smrt poslouží záměrům římskokatolické církve i Crux Vera. *Bože, jak lehce kardinál mluví o vraždě*, zhrozil se starý generál v duchu. A pak najednou spatřil všechno v jasných, ostře nasvětlených konturách. Církev uvržená v totální chaos. Chvilé, kdy musí nastoupit opravdový, osvědčený vůdce. Po smrti Svatého otce si kardinál Brindisi vezme to, co mu poslední konkláve odepřelo.

Casagrande zmobilizoval vůli a odvážil se vznést opatrnou námitku.

„Jestli mohu o této záležitosti promluvit z praktického, čistě technického hlediska, Eminence, pak zabití papeže není operace, která se dá zorganizovat jen tak, bez zevrubného promýšlení a pečlivé, dlouhodobé přípravy. K naplánování takové akce potřebujete měsíce, možná roky.“ Odmlčel se a čekal, že ho Brindisi přeruší, ale

kardinál beze slova kráčel dál jako muž, který má před sebou ještě dlouhou cestu. Casagrande tedy pokračoval: „Jakmile Svátý otec opustí území Vatikánu, přebírá jeho ochranu italská policie. A ta je momentálně celá na nohou, protože pátrá po našem podvrženém atentátníkovi. Bezpečnostní služba vytvoří kolem Svatého otce hradbu, kterou nedokáže nikdo proniknout."

„To, co říkáte, je zajisté pravda, Carlo. Ale v náš prospěch mluví dva závažné faktory. Vy pracujete pro Vatikánskou bezpečnostní kancelář. Máte kdykoliv možnost propašovat svého muže do blízkosti Svatého otce."

„A ten druhý faktor, Eminence?"

„Muž, kterého propašujete do blízkosti Svatého otce, bude Leopard."

„Dovolím si pochybovat, Eminence. Ani tak schopný člověk jako Leopard nebude asi ochoten přijmout úkol, o kterém zde hovoříte."

„Nabídněte mu peníze. Stvoření jako on na ně obvykle reagují."

Casagrande se cítil, jako kdyby se vrhal proti zdem starého opatství. Rozhodl se pro poslední pokus.

„Když jsem odešel od policie a nastoupil do Vatikánu, zavázal jsem se slavnostní přísahou, že budu chránit papeže. Ted po mně žádáte, abych tento svatý slib porušil, Eminence?"

„Ale stejně slavnostní přísahou jste se zavázal Crux Vera a mně osobně. Podle tohoto slibu jste mi povinován absolutní poslušností."

Casagrande se zastavil a otočil se ke kardinálovi. Po sklech jeho brýlí stékaly dešťové kapky. „Doufal jsem, Eminence, že se jednou v království Nebeském setkám se svou ženou a dcerou. Muže, který spáchá takový zločin, nečeká nic jiného než věčné prokletí."

„Nedělejte si starosti, Carlo. Pekelného ohně se nemusíte bát. Zaručím vám odpuštění hříchů."

„Opravdu máte takovou moc, Eminence? Je ve vaší moci očistit duši muže, který zabije papeže?"

„Samozřejmě!" odsekl Brindisi, jako kdyby pokládal takovou otázku za rouhání. Pak jeho chování i tón zjihly. „Jste unavený,

Carlo. Tato záležitost trvá již dlouho a je pro nás všechny obtížná. Ale existuje východisko a brzy budeme moci volně vydechnout."

„Ale za jakou cenu, Eminence? Pro nás? Pro církev?"

„On chce církev zničit. Já ji chci zachránit. Na čí stranu se postavíte?"

Casagrande odpověděl po krátkém váhání. „Na vaši, Eminence. A na stranu svaté matky církve."

„Věděl jsem, že se tak rozhodnete."

„Mám už jen jednu otázku. Hodláte doprovázet Svatého otce do synagogy? Byl bych nerad, kdybyste se pohyboval v blízkosti Jeho Svatosti, až se ta strašlivá událost stane."

„Jak už jsem odpověděl papeži, když mi položil stejnou otázku, hodlám v pátek onemocnět chřipkou, která mi nedovolí stát mu po boku."

Casagrande uchopil kardinála za ruku a vzrušeně políbil jeho prsten. Prelát natáhl své dlouhé prsty a udělal generálovi na čele znamení kříže. V jeho očích nezářila láska, jen chlad a vášnivě odhodlání. Casagrande vnímal jeho akt jako poslední pomazání mrtvého.

Kardinál Brindisi vyrazil na zpáteční cestu do Říma jako první; Casagrande a Roberto Pucci se zdrželi v zahradě.

„Člověk nemusí být nijak zvlášť vnímavý, aby poznal, že z toho nejste moc nadšený, Carlo."

„Jenom šílenec se může radovat z příležitosti zabít papeže."

„Co hodláte udělat?"

Casagrande prohrábl špičkou boty písek a pak se znovu zadíval na cypřiše zmítané větrem. Věděl, že se právě vydává na cestu, která ho nakonec dovede k sebezničení.

„Odjedu do Curychu," odpověděl, „a najmu vraha."

26 KAPITOLA

VÍDEŇ

Kancelář Eliho Lavona vypadala jako podzemní bunkr velitele armády, která svádí těžké ústupové boje. Na stolech ležely haldy otevřených složek, na stěně visela - poněkud zešikma - velká mapa. Popelníky přetékaly zpola dokouřenými cigaretami a odpadkové koše mastnými sáčky se zpola dojezenými svačinami. Na hromadě naskládaných knih jako zázrakem udržoval rovnováhu šálek studené kávy. V koutě mlčky poblikávala televize, kterou nikdo nesledoval.

Lavon je očividně očekával. Otevřel dveře, ještě než Gabriel zazvonil, a vtáhl je dovnitř jako hosty, kteří přišli pozdě na večírek uspořádaný na oslavu jejich vlastních narozenin. Mával kopiemi svědectví sestry Reginy a celou cestu dlouhou chodbou do své kanceláře bombardoval Gabriela otázkami. *Kdes k tomu přišel? Cos dělal v Mnichově? Víš, jakou paseku jsi nadělal? Hledá tě polovina Ústavu! Bože můj, Gabrieli, tys nám ale dal zabrat!*

Shamron mlčel; přežil už tolik katastrof, aby věděl, že to, co potřebuje, se dozví včas. A tak zatímco Lavon zahrnoval Gabriela přívalem výčitek, starý pán nevzrušeně přecházel kolem okna s výhledem do dvora. V neprůstředném skle se zrcadlil jeho obraz, který Gabriel vnímal jako druhé ztělesnění Ariela Shamrona. Mladšího, sebejistějšího. Shamrona neporazitelného.

Gabriel ztěžka dosedl vedle Chiary na Lavonovu pohovku. Vytáhl obálku, kterou dostal od Frau Ratzingerové v Mnichově, a položil ji mezi haldy lejster na nízkém stolku. Lavon si nasadil brýle a s téměř nábožnou úctou obálku otevřel a vylovil její obsah, dvě strany strojopisu s jednoduchým řádkováním. Sotva se ních začetl, zbledl jako stěna a roztrásl se mu ruce. Podíval se na Gabriela. „Neuvěřitelné," zašeptal.

Podal dokument Shamronovi. „Myslím, že byste se na to měl podívat, šéfe."

Shamron dlouho studoval hlavičku a pak pokračoval v procházce před oknem. „Přečti mi to, Eli. A prosím německy. Chci to slyšet v němčině.“

ŘÍŠSKÉ MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ Adresát:
SS-Obersturmbannführer Adolf Eichmann, RSHA IV B4 Odesílá:
Unterstaatssekretär Martin Luther,
Abteilung Deutschland Věc: Politika Svaté stolice ve
vztahu k židovským
záležitostem Čj.: 64-34 25/1

Berlín, 30. března 1942

Mé setkání s Jeho Milostí biskupem Sebastianem Lorenzim v klášteře Svatého srdce v severní Itálii bylo korunováno naprostým úspěchem. Jak víte, biskup Lorenzi je ve vatikánském úřadu státního tajemníka uznávaným odborníkem na vztahy mezi Německem a Svatou stolicí. Je příslušníkem ortodoxního katolického řádu Crux Vera, který od počátku velmi podporuje nacionální socialismus. Biskup Lorenzi patří mezi nejbližší spolupracovníky Svatého otce a je s ním denně ve styku. Společně navštěvovali Gregoriánskou kolej a biskup hrál hlavní roli při dojednávání konkordátu, uzavřeného mezi Říší a Svatou stolicí v roce 1933.

Měl jsem jistou dobu možnost s biskupem Lorenzim úzce spolupracovat. Podle mého názoru z celého srdce souhlasí s naší politikou vůči Židům, i když to ze zřejmých důvodů nemůže otevřeně přiznat. Formuluje svou pozici ohledně Židů v teologickém smyslu, ale v okamžicích, kdy hovoří zcela upřímně, dává najevo přesvědčení, že Židé jsou kacíři, že představují společenskou a ekonomickou hrozbu a že jsou úhlavními nepříteli římskokatolické církve.

Během schůzky, která se konala v krásném prostředí kláštera na břehu Gardského jezera, jsme prodiskutovali mnohé aspekty

naši židovské politiky a zejména důvody, proč musí nerušeně pokračovat. Na biskupa Lorenziho silně zapůsobila moje poznámka, že pokud se nám nepodaří tento problém včas a úplně vyřešit, vedlo by to ve svém důsledku k vytvoření židovského státu ve Svaté zemi. Abych podpořil svůj argument, citoval jsem několikrát Vaše memorandum na toto téma z roku 1938, ve kterém uvádíte, že samostatný židovský stát v Palestině by jen zvýšil moc světového židovstva v mezinárodněprávních vztazích, protože i miniaturní stát by Židům umožnil vyslat do všech zemí své diplomaty a delegáty, kteří by podpořili nezřízenou touhu po světovládě. Židovstvo by tak bylo postaveno na stejný základ jako politický katolicismus a tomu chce biskup Lorenzi za každou cenu zabránit. Ani on, ani Svatý otec si nepřejí, aby se posvátná křesťanská místa ve Svaté zemi dostala pod židovskou kontrolu.

Objasnil jsem naše stanovisko, podle kterého by papežův protest proti shromažďování a deportacím židovského obyvatelstva znamenal jasné porušení konkordátu. Jednoznačně jsem zdůraznil, že papežův protest by měl pro naši židovskou politiku nesmírně závažné negativní důsledky. Lorenzi si více než kdo jiný uvědomuje, jakou mocí v tomto směru Svatá stolice vládne, a je odhodlán zajistit papežovo mlčení. Věřím, že s pomocí biskupa Lorenziho Svatý otec odolá bouři nátlaku ze strany našich nepřátel a zachová přísnou neutralitu. Podle mého názoru je naše pozice ve Vatikánu zcela zabezpečena a nemusíme se obávat, že naše židovská politika narazí na podstatnější odpor ze strany Svaté stolice nebo představitelů římskokatolické církve na územích ovládaných Říší.

Shamron se zastavil a díval se na svůj obličej ve skle, jako by ho viděl poprvé v životě. Trvalo dlouho, než si zapálil další cigaretu. Gabriel poznal, že uvažuje čtyři tahy dopředu. „Už jsme spolu nějakou dobu nemluvili," oslovil ho starý pán. „Myslím, že než pokročíme dál, měl bys vysvětlit, jak jsi k těm dokumentům přišel." To už znovu měřil podlahu před oknem ráznými kroky.

Gabriel vylíčil londýnské setkání s Petrem Malonem, o jehož vraždě se dozvěděl druhý den ráno ve Francii. Popsal setkání s inspektorem Alessiem Rossim v penzionu Abruzzi a následnou přestřelku, při níž Rossi zahynul - spolu se čtyřmi italskými karabiniéry. Zmínil se o svém rozhodnutí zmocnit se motorové jachty, protože se nechtěl vrátit do Izraele, ale pokračovat v pátrání.

„Na něco zapomínáš," přerušil ho Shamron. Promluvil neobvykle něžně, jako na malé dítě. „Viděl jsem hlášení Šimona Paznera. Podle něho vás při odjezdu z bezpečného bytu sledovali dva muži v béžovém sedanu Lancia. Záložní tým se o lancii postaral a vy jste pokračovali bez dalších problémů k místu nalodění pláže. Říkám to správně?"

„Já jsem žádné sledování nepostřehl. Víím jen to, co jsem slyšel od Paznera. Ti muži v lancii možná šli po nás, ale taky to mohli být dva normální chlapi na cestě na večeři, kteří zažili největší šok svého života."

„O tom pochybuju. Ta béžová lancia byla krátce nato objevena u vlakového nádraží. Za volantem seděl Palestinec jménem Marván Azíz, muž, o kterém víme, že je agentem rozvědky OOP. Tedy spíše byl, protože za tím volantem seděl mrtvý a v těle měl tři kulky. Levý zadní nárazník lancie byl promáčklý. Marván Azíz byl jeden ze dvou mužů, kteří vás sledovali. Uvažuju, kdo byl ten druhý. Uvažuju, jestli to byl on, kdo Azíze zastřelil. Ale to jsem odbočil od tématu. Pokračuj prosím."

Gabriel, zaujatý Shamronovým odhalením, vylíčil plavbu do Cannes a setkání s Antonellou Huberovou, která mu předala vlastnoručně sepsané svědectví své matky, někdejší jeptišky Reginy Carcassiové. Popsal honičku s fiatem, jehož řidiče opustil umírajícího v polích u St-Cézaire, i noční prohlídku Benjaminova bytu, kterou kvůli svému nečekanému zjevení málem zaplatila životem správcová Frau Ratzingerová, Shamron se na své pouti zastavil jen jednou, to když Gabriel přiznal, že po telefonu vyhrožoval Carlovi Casagrandemu. Pochopitelná reakce, říkal výraz vráscitého obličeje starého pána, ovšem v žádném případě chování, jaké by člověk očekával od tak zkušeného agenta jako Gabriel.

„A to nás pochopitelně přivádí k další otázce," řekl Shamron. „Je ten dokument pravý, nebo je to vatikánský ekvivalent Hitlerových deníků?"

Lavon zvedl strojopis. „Vidíte ty značky? Odpovídají archivním označením, jaká používala KGB. Podle mě na ten dokument Rusové narazili, když čistili archivy po rozpadu Sovětského svazu. Ale jak se dostal do rukou Benjaminovi, to zůstává záhadou."

„Ale nemůže to být podvrh?"

„Kdyby byl brán izolovaně, pak by samozřejmě mohl být snadno odmítnut jako důmyslný padělek připravený KGB s cílem zdiskreditovat římskokatolickou církev. Tyhle dvě organizace si přece šly po krku většinu minulého století a zejména za polské krize a vlády Karola Wojtyły."

Gabriel se předklonil s lokty na kolenou. „Ale pokud ho čteme v kontextu se svědectvím sestry Reginy a ostatními poznatky, které jsem získal?"

„Pak je to snad nejprůkaznější dokument, jaký jsem v životě viděl," odpověděl Lavon. „Vysoký vatikánský představitel se u večere klidně baví o genocidě s Martinem Lutherem? Klášter u Gardského jezera? Není divu, že kvůli tomu umírají lidé. Kdyby byl tento doklad zveřejněn, rovnalo by se to výbuchu atomové bomby na náměstí Svatého Petra."

„Dokázal bys ho autentizovat?"

„Mám uvnitř staré KGB pár kontaktů. A stejně tak i ten mlčenlivý stařec tamhle u okna. Nerad o tom mluví, ale v minulých letech udělal se svými přáteli z Dzeržinského náměstí řadu obchodů. Vsadím se, že kdyby chtěl, za pár dnů bychom věděli, na čem přesně jsme."

Shamron se na Lavona zadíval pohledem, který říkal, že by mu na to stačilo jedno odpoledne.

„Tak co s těmi informacemi podnikneme dál?" zajímal se Gabriel. „Pošeptáme je redaktorům *The New York Times*? Nacistické memorandum z archivů KGB předané izraelskou zpravodajskou službou? Katolická církev schůzku u Gardského jezera popře a okamžitě zaútočí na toho, od koho informace pochází. Kolik lidí nám asi uvěří? Moc jich nebude. A také to naruší a otráví vztahy mezi

Izraelem a Vatikánem. Veškerá snaha Jana Pavla Druhého napravit odvěkou nevraživost mezi námi a katolíky shoří v plamenech."

Lavon vztekle zkrivil tvář. „Chování Vatikánu a papeže Pia za války je pro izraelskou vládu otázkou státního významu. Řada církevních činitelů volá po prohlášení Pia Dvanáctého za svatého. Izraelská vláda zastává názor, že Piova kanonizace je vyloučena, dokud Vatikán neuvolní všechny materiály z tajných archivů a nepředloží je k nezaujatému hodnocení. Měli bychom tyto dokumenty předat ministerstvu zahraničí do Tel Avivu, které je určitě využije."

„Chápu tvůj názor, Elijahu," opáčil Shamron, „ale obávám se, že Gabriel má pravdu. Tyto dokumenty jsou příliš nebezpečné, než aby mohly být zveřejněny. Jak myslíš, že Vatikán zareaguje? *Ach, jak se to mohlo stát? Je nám to moc líto.* Kdepak. Odpoví útokem a my to odneseme. Naše vztahy se Svatou stolicí jsou, mírně řečeno, vlažné, a v úřadu státního tajemníka působí řada lidí, kteří využijí jakoukoliv záminku - včetně našeho podílu na této záležitosti - k jejich dalšímu ochlazení. Ne, z těch dokumentů nevzejde nic dobrého, pokud s nimi nebude zacházeno nanejvýš delikátně... a zevnitř."

„A kdo s nimi bude zacházet? Vy? Promiňte, šéfe, ale slůvko *delikátně* není první, které mi vytane na mysli, když si na vás vzpomenu. Lev dovolil vám a Gabrielovi vyšetřovat Benjaminovu smrt, ne rozbít naše křehké vztahy se Svatou stolicí. Měl byste předat ty dokumenty ministerstvu zahraničí a vrátit se do Tiberiady."

„Za normálních okolností bych se možná podle tvé rady zařídil, Eli, ale obávám se, že se situace změnila."

„Nechápu, co tím chcete říct, šéfe."

„Dnes ráno mi volal Aaron Shiloh, náš velvyslanec u Svaté stolice. Zdá se, že Svatý otec zařadil do svého pracovního programu neočekávanou akci."

„A to nás přivádí zpět k pánům, kteří vás sledovali, když jste odjeli z bezpečného bytu." Shamron se posadil naproti Gabrielovi a

položil na stůl fotografii. „Tento snímek byl pořízen před patnácti lety v Bukurešti. Poznáváš ho?“

Gabriel přikývl. Muž na fotografii byl atentátník a nájemný terorista známý pouze pod krycím jménem Leopard.

Shamron položil na stůl druhý snímek. „Tuhle fotku pořídil Mordechaj v Londýně asi minutu po vraždě Petra Maloneho. Naši technici projeli ty snímky počítačovým programem na rozpoznávání obličejů. Je to ten samý chlap. Petra Maloneho zabil Leopard.“

„Myslíš, že má na svědomí i Beniho?“ zeptal se Gabriel.

„Jestli si na Maloneho likvidaci najali Leoparda, je docela dobře možné, že ho najali i na vraždu Benjaminu. Jenže to se asi nikdy nedozvíme.“

„Je jasné, že máš nějakou teorii, která se týká toho zastřeleného Palestince v Římě.“

„Mám,“ potvrdil Shamron. „Víme, že Leopard udržoval dlouhodobou a plodnou spolupráci s palestinskými teroristickými skupinami. Dostatečným důkazem je operace na Kypru. Víme také, že se dohodl s Abú Džihádem na dalších teroristických útocích proti izraelským občanům. Tys naštěstí Džihádovu skvělou kariéru ukončil a Leopard plánované operace neuskutečnil.“

„Myslíš, že Leopard obnovil své kontakty s Palestinci proto, aby mě našel?“

„Myslím, že to docela dává smysl. Crux Vera si přeje tvou smrt a stejně tak i spousta lidí v palestinském hnutí. Je dost pravděpodobné, že Leopard byl ten druhý muž v lancii a že právě on zastřelil Marvána Azíze.“

Gabriel vzal obě fotografie a pozorně si je prohlížel - jako dvojici pláten, z nichž jedno bylo nade vši pochybnost ověřeno a druhé bylo považováno za dílo téhož malíře. Neozbrojeným okem to nedokázal zodpovědně posoudit, ale ze zkušeností věděl, že počítačové programy, které používají technici v Tel Avivu, se jen zřídka mýlí. Pak zavřel oči a před duševním zrakem se mu objevily jiné obličeje: *Velicí... Manzini... Carcassiová... Benjamin... Rossi...* A nakonec muž v bílé sutaně, vcházející do římské synagogy u řeky. *V sutaně nasáklé krví.*

Otevřel oči a zadíval se na Shamrona. „Musíme informovat papeže, že mu hrozí vážné, přímo smrtelné nebezpečí.“

Shamron složil paže na prsou a sklonil hlavu. „A jak to asi uděláme? Zavoláme na římské informace a požádáme o papežovo soukromé číslo? Všechno musí jít příslušnými kanály a kurie je

proslavená svou šnečí pomalostí. Než se náš velvyslanec probojuje přes úřad státního tajemníka, potrvá to týdny, než si zajistí audienci o Svatého otce. Kdybych se k němu pokusil proniknout já přes Vatikánskou bezpečnostní kancelář, narazím na Carla Casagrandeho a jeho zabijáky z Crux Vera. Jestli chceme Jeho Svatost osobně navštívit, musíme najít někoho, kdo nás uvede do Apoštolského paláce zadními vrátky. A musíme to zařídit do pátku, protože jinak papež nemusí odejít z římské Velké synagogy živý. A to by byla katastrofa. Pro všechny.“

Dlouhé ticho, které zahalilo místnost, prolomil až Gabriel: „Znám někoho, kdo nás k papeži uvede,“ řekl klidně. „Ale musíš mě dostat do Benátek.“

27 KAPITOLA

CURYCH

Carlo Casagrande krácel jasně osvětlenou chodbou ve čtvrtém patře hotelu St. Gotthard a zastavil se před pokojem číslo 423. Podíval se na hodinky. 19.20. Přesný čas, kdy se měl podle instrukcí dostavit. Dvakrát krátce zaklepal - sebevědomě, dost silně, aby ohlásil svou přítomnost, ale ne natolik hlasitě, aby rušil hosty v sousedních pokojích. Hlas za dveřmi ho italsky vyzval, aby vstoupil. Na cizince dokonalá italština bez sebemenšího náznaku německého přízvuku vehnala generálovi do žaludku žluč.

Odstrčil dveře a vešel. Na prahu se zastavil. Pruh světla od lustru v chodbě ozářil část pokoje a Casagrande na prchavý okamžik spatřil obrysy temné postavy usazené ve vysokém čalouněném křesle. Ale to už se dveře přibouchly a generál zíral do absolutní tmy. Opatrně se posunoval temnotou, až narazil kolenem na neviditelný stolek. Na několik bolestných vteřin musel zůstat stát, obklopen neproniknutelnou černí, než se rozsvítila baterka silná jako reflektor na strážní věži věznice a namířila mu do obličeje. Zvedl ruku a zastínil si oči před pronikavými paprsky, které se mu zabodávaly do rohovky jako špendlíky.

„Dobrý večer, generále," pozdravil hlas svůdný jako horký olej. „Přinesl jste materiály?"

Casagrande pozvedl diplomatický kufřík. Do světla vklouzla pistole Stěčkin s tlumičem a pokynula mu, aby pokračoval. Generál vytáhl složku s osobními údaji a položil ji na stolek jako obětinu. Světelný kužel se sklonil a ruka se zbraní složku otevřela. *Světlo...* Casagrande se náhle přenesl na jiné místo. Stál na chodníku před svým římským apartmánem a hleděl ve svitu policejní baterky na zohavená těla. Angelina a jeho dcera. „*Zemřely okamžitě, pane generále. Snad vám bude útěchou, že vaše milované netrpěly.*"

Kužel světla se nečekaně zvedl; Casagrande zvedl ruku pozdě a znovu ucítil bodání v rohovkách. Na několik následujících vteřin jej pohltila nesnesitelně pronikavá oranžová záře.

„A pak že středověk je dávno za námi," utrousil atentátník. Složka se posunula po desce stolu ke generálovi. „Ten člověk má příliš silnou ochranu. Tohle je úkol pro mučedníka, ne pro profesionála. Najděte si někoho jiného."

„Potřebuju vás."

„Jak si můžu být jistý, že mě v tom nenecháte vykoupat jako toho pitomce z Istanbulu? V žádném případě nehodlám po zbytek života hnít kdesi v italském kriminále a na kolenou prosit papeže o odpuštění."

„Dávám vám své slovo, že vás nezneužijeme jako pěšáka nebo návnadu v nějaké větší hře. Vykonáte pro mě tento úkol a pak s mou pomocí uniknete."

„Slovo vraha. Jak uklidňující. Proč bych vám měl věřit?"

„Protože vás nezradím a neudělám nic, čím bych vám uškodil."

„Skutečně? Věděl jste, že Benjamin Stern byl agentem izraelské rozvědky, když jste si u mě objednal jeho likvidaci?"

Proboha, zděsil se Casagrande v duchu. *Jak to ví?* Zvažoval, jakou výhodu by získal lží, a rychle se rozhodl. „Ne," odpověděl. „Netušil jsem, že profesor měl nějakou spojitost s Mossadem."

„Tak to jste měl." Do hlasu vklouzl břitký tón, jako ostří nože. „A věděl jste, že další izraelský agent Gabriel Allon vyšetřuje jak Sternovu smrt, tak aktivity vaší skupiny?"

„To jméno slyším teď poprvé od vás. Vidím, že máte solidní zdroje informací."

„Dávám si záležet, abych se včas dozvěděl, že mě někdo pronásleduje. Víím také, že Allon bydlel v penzionu Abruzzi a že v okamžiku, kdy jste na něho poslal armádu karabiniérů, aby ho zlikvidovala, měl u sebe návštěvu. Inspektora Rossiho. Kdybyste se se svým problémem obrátil na mě, generále, Allon by už dnes nežil."

Jak? Jak to, že tohle monstrum ví o tom Izraelci a o Rossim? Jak je to možné? Je to surovec, ale profík, uvažoval Casagrande. *Takové lidi je možné získat na svou stranu. Ale nejdřív ho musím uklidnit. Do role poníženého prosebníka se ovšem musel hodně nutit.*

„Máte pravdu," prohlásil smířlivě. „Měl jsem vás kontaktovat. Je jasné, že by to bylo vhodné pro nás oba. Smím se posadit?"

Světlo mu ještě okamžik zářilo do obličeje a pak dopadlo na židli kousek od místa, kde stál. Posadil se a položil ruce na kolena. Pořád musel mhouřit oči před oslepující září.

„Otázka zní, generále, jestli vám mohu natolik věřit, abych pro vás pracoval. Zejména na něčem tak obtížném."

„Možná bych mohl vaši důvěru získat."

„Čím?"

„Penězi, pochopitelně."

„Tak to by vyžadovalo opravdu hodně peněz."

„Mám na mysli značnou částku," řekl Casagrande. „Sumu, která by většině lidí vystačila na dlouhá léta pohodlného života."

„Poslouchám."

„Čtyři miliony dolarů."

„Pět milionů," kontroval zabiják. „Polovinu hned, polovinu po splnění úkolu."

Casagrande si sevřel dlaněmi kolena ve snaze zamaskovat sílící napětí. Tohle bylo jiné než odporovat kardinálovi Brindisimu. Leopardovy sankce byly většinou neodvolatelné.

„Dobře, pět milionů," souhlasil generál. „Ale jako zálohu dostanete pouze *jeden*. Jestli se rozhodnete mě o ty peníze okrást, aniž splníte svou část dohody, je to vaše věc. Pokud chcete zbývající čtyři miliony..." Casagrande se odmlčel. „Důvěra by měla být oboustranná."

Následovalo nepříjemně dlouhé ticho, tak dlouhé, až se Casagrande na židli zavrtěl a začal se zvedat k odchodu. Ztuhl, když atentátník promluvil.

„Řekněte mi, jak mám postupovat."

Casagrande mluvil celou hodinu - zkušený policejní veterán, který klidně popisuje časový sled rutinních pouličních zločinů. Kužel světla se mu stále opíral do obličeje. Bylo mu horko. Potem mu nasáklo i sako a košile se lepila k zádům jako mokré prostěradlo. Uvažoval, jestli nemá požádat, aby to zatracené světlo zhasl. Raději by seděl s tím netvorem potmě, než zíral do žhavého slunce.

„Přinesl jste zálohu?"

Casagrande poklepal na kufřík u svých nohou.

„Ukažte.“

Generál si položil kufřík na klín, otevřel ho a otočil tak, aby vrah viděl naskládané svazky bankovek.

„Uvědomujete si, co se stane, když mě zradíte?“

„Dokážu si to živě představit,“ odpověděl Casagrande. „Ale záloha v takové výši snad dostatečně prokazuje, že jednáme v dobré víře.“

„Víra? Ta vás vede k takovému činu?“

„Některé skutečnosti vám musím utajit. Přijímáte kontrakt?“

Zabiják přivřel víko a kufřík zmizel ve tmě.

„Poslední věc,“ řekl Casagrande. „K tomu, abyste prošel přes hlídky švýcarských gardistů a karabiniérů, budete potřebovat průkaz pracovníka bezpečnostní kanceláře. Přinesl jste fotografii?“

Generál slyšel šustění látky a pak se v kuželu světla objevila ruka s pasovou fotografií. Mizerná kvalita, pomyslel si Casagrande; okamžitě poznal produkt pouličního automatu. Zadíval se na snímek a uvažoval, jestli je na něm opravdu tvář vražedného stroje známého jako Leopard. Atentátník s největší pravděpodobností jeho myšlenky vycítil, protože ze tmy se znovu vynořila pistole. Mířila přímo na generálovo srdce.

„Chcete se na něco zeptat?“

Casagrande zavrtěl hlavou.

„Dobře,“ řekl zabiják. „Tak vypadněte.“

28 KAPITOLA

BENÁTKY

O schody kostela San Zaccaria pleskaly vlny *Acqua Alla*. Francesco Tiepolo se ve vysokých gumových holínkách a pláštěnce za houstnouceho šera čvachtavě brodil zatopeným náměstím. Vešel do chrámu a svatokrádežně hlasitě zavolal, že se pro tento den končí. Adriana Zinettiová plavně seskočila z lešení u hlavního oltáře. Antonio Politi okázale Zazíval a protáhl si svaly několika jógovými pozicemi, aby předvedl, jak jeho mladé tělo úpí pod návaem práce, kterou ho šéf zavaluje. Tiepolo se ohlédl po Bellinim. Závěs zůstal na místě, ale zářivky nesvítily. Potlačit zoufalý výkřik ho stálo hodně úsilí.

Přistoupil k němu Antonio Politi a položil mu na široké rameno ruku umazanou od barvy. „Kdy, Francesco? Kdy ti konečně dojde, že se nevrátí?“

Opravdu, kdy? Ten mladík nemá dost zkušeností, aby mohl restaurovat Belliniho mistrovské dílo, ale Tiepolo si uvědomoval, že nemá na vybranou, pokud chce, aby byl kostel otevřen pro veřejnost v dojednaném termínu, tedy před začátkem jarní sezony. „Dejme mu ještě jeden den,“ řekl unaveně s pohledem upřeným na potemnělý oltářní obraz. „Jestli se nevrátí do zítřejšího odpoledne, dovolím ti dokončit jeho práci.“

Antoniovu radost okamžitě rozptýlil jeho okamžitý - a neskrývaný - zájem o nádherné vysoké stvoření, které bázkivě kráčelo chrámovou lodí. Dívka měla černé oči a na hlavě bohatou hřívu nespoutaných vlasů. Tiepolo se vyznal v obličejích, ve tvaru a struktuře kostí. Vsadil by celý svůj honorář za projekt San Zaccaria, že ta žena je Židovka. Připadala mu povědomá. Zdálo se mu, že ji několikrát viděl právě tady v kostele, jak pozorovala restaurátory při práci.

Antonio k ní bez rozmyšlení vykročil, ale Tiepolo mu přehradil cestu silnou paží a přinutil se k mdlému úsměvu.

„Mohu vám nějak pomoci, signorina?“

„Hledám Franceska Tiepola.“

Antonio jako by splaskl a celý se přihrčil. Tiepolo si položil ruku na klenutý hrudník a galantně se uklonil - *Našla jsi ho, poklade.*

„Jsem přítelkyně Maria Delvecchia.“

Tiepolův koketní pohled rázem zledovatěl. Založil ruce na prsou a zadíval se na krásku zpod přimhouřených víček. „Pro smilování boží, kde se ten ničema fláká?“

Dívka mu beze slova podala složený lístek. Francesco Tiepolo ho otevřel a přečetl si vzkaz.

Tvému příteli ve Vatikánu hrozí smrtelné nebezpečí. Mohu mu zachránit život, ale potřebuju tvou pomoc.

Tiepolo na dívku nevěřícně zíral.

„Kdo jste?“

„To není důležité, Signor Tiepolo.“

Francesco zvedl lístek v mohutné tlapě. „Kde je?“

„Pomůžete mu zachránit život vašeho přítele?“

„Poslechnu si, co mi řekne. Jestli mému příteli skutečně hrozí nějaké nebezpečí, samozřejmě pomůžu.“

„V tom případě pojd'te se mnou.“

„Hned teď?“

„Prosím, Signor Tiepolo. Máme jen velmi málo času.“

„Kam půjdeme?“

Dívka ho bez odpovědi vzala za loket a zamířila k východu z kostela.

Cannaregio vonělo solí a páchlo zatuchlou vodou laguny. Dívka dovedla Tiepola k mostu přes Rio di Ghetto Nuovo a pak do vlhkého šera pod klenbu. Na druhém konci průchodu se objevila lidská postava, nevysoký muž s rukama v kapsách kožené bundy pod žlutou svatozáří sodíkové výbojky. Francesco Tiepolo se zastavil uprostřed kroku.

„Mohl bys mi laskavě prozradit, co se tady sakra děje?“

„Vidím, žeš dostal můj vzkaz.“

„Byl vskutku zajímavý. Ale musíš uznat, že postrádal detaily a jednu životně důležitou informaci. Jak je možné, že ty, restaurátor obrazů Mario Delvecchio, víš, že papežův život je v nebezpečí.“

„Protože restaurování obrazů je pouze můj koníček. Mám jinou práci - práci, o které ví jen velmi málo lidí. Chápeš, co se ti snažím naznačit, Francesco?“

„Pro koho pracuješ?“

„To není důležité.“

„Je to *zatracené* důležité, když po mně chceš, abych ti zařídil setkání s papežem.“

„Pracuju pro zpravodajskou službu. Ne na plný úvazek, jen za zvláštních okolností.“

„Jako třeba úmrtí v rodině?“

„Třeba.“

„Pro kterou zpravodajskou službu pracuješ?“

„Na tuhle otázku bych raději neodpovídal.“

„To je mi jasné, ale jestli chceš, abych promluvil s papežem, budeš muset na mé otázky odpovědět. Opakuju: Pro kterou zpravodajskou službu pracuješ? SISDE? Vatikánská rozvědka?“

„Já nejsem Ital, Francesco.“

„Že nejsi Ital? To má být vtip, Mario?“

„Nejmenuju se Mario.“

Procházeli se po obvodu náměstí. Gabriel a Francesco Tiepolo bok po boku, Chiara několik kroků za nimi. Tiepolovi trvalo dlouho, než strávil informace, které právě dostal. Byl to chytrý, inteligentní člověk, mazaný Benátčan s širokými společenskými i politickými styky, ale situace, před kterou ho Gabriel postavil, dalece přesahovala veškeré jeho životní zkušenosti. Připadal si, jako kdyby se právě dozvěděl, že Tizianův oltářní obraz v bazilice Frari je padělek, který namaloval nějaký Rus. Nakonec se zhluboka nadechl - tenor, který se připravuje k vrcholné pasáži árie - a otočil se ke Gabrielovi.

„Pamatuju si tě jako malého kluka, když jsi přijel do Benátek. Kdy to bylo? V sedmdesátém čtvrtém? Pátém?“ Francesco Tiepolo se sice díval na mladšího muže, ale v duchu se přenesl do Benátek před pětadvaceti lety, do ateliéru plného nadšených mladých tváří. „Pamatuju si, jak ses učil u Umberta Contiho. Byls nadaný a už tehdy zatraceně dobrý. Lepší než všichni ostatní. Věděli jsme, Umberto i já, že se jednou staneš velkým restaurátorem.“ Tiepolo si širokou dlaní prohrábl rozčuchaný plnovous. „Znal Umberto pravdu? Věděl, že jsi izraelský agent?“ „Umberto nevěděl vůbec nic.“

„Takže ty jsi Umberta Contiho obelhal, ano? Měl by ses stydět. Umberto v Maria Delvecchia *věřil*.“ Tiepolo se odmlčel. Zkrotil svůj hněv a snížil hlas. „Věřil, že z Maria Delvecchia se jednoho dne stane největší restaurátor v dějinách.“

„Chtěl jsem Umbertovi říct, jak to se mnou je, ale nemohl jsem. Mám spoustu nepřátel, Francesco. Zničili mi rodinu. I dnes mě chtějí zabít - za to, co se stalo před třiceti lety. Jestli si myslíš, že jen Italové mají dlouhou paměť, měl bys prožít nějaký čas na Středním východě. Vendetu jsme vymysleli my, ne Sicilíáni.“

„Kain zavraždil Abela a byl vyhnán na východ od ráje. A tys byl vyhnán sem, na náš močálovitý ostrov v laguně, abys uzdravoval obrazy.“

Nabídku smíru přijal Gabriel s pokorným úsměvem. „Uvědomuješ si, že očima své profese jsem právě spáchal smrtelný hřích? Odhalil jsem ti svou pravou totožnost - v obavě o život tvého přítele.“

„Opravdu věříš, že ho chtějí *zabít*“

„Už zabili řadu lidí. Zabili *mého* přítele.“

Tiepolo se rozhlédl po prázdném náměstí. „Znal jsem se i s Janem Pavlem Prvním, s Albínem Lucianim. Chtěl Vatikán vyčistit. Prodat všechna církevní aktiva a rozdat peníze chudým. Zrevolucionizovat církev. Zemřel po třiatřiceti dnech. Prý na infarkt, oznámil Vatikán.“ Francesco Tiepolo potřásl hlavou. „Měl srdce úplně zdravé. Srdce lva. A taky odvalu lva. Změny, které v církvi plánoval, rozzuřily spoustu lidí. A tak...”

Tiepolo pokrčil širokými rameny a pak sáhl do náprsní kapsy pro mobilní telefon a rychle vyťukal číslo, které znal z paměti.

Zvedl přístroj k uchu a čekal. Když se konečně někdo ozval, představil se a požádal, jestli by mohl mluvit s otcem Luigim Donatim. Pak zakryl mikrofon a pošeptal Gabrielovi: „Papežův osobní tajemník. Pracoval s ním řadu let už tady v Benátkách. Velmi diskrétní. Naprosto loajální a oddaný.“

Za okamžik se v telefonu ozval zřejmě samotný Donati, protože dalších pět minut s ním Tiepolo živě konverzoval a prokládal hovor řadou štiplavých poznámek o Římě a kurii. Gabrielovi bylo jasné, že Francesco pochytil od svého přítele papeže hodně z církevní politiky. Když konečně promluvil k věci, prokázal tolik delikátnosti a inteligentní elegance, že dokázal předat sdělení nevinně a zároveň naléhavě. Intriky benátského uměleckého světa poskytly Tiepolovi řadu cenných lekcí. Dokázal vést dva rozhovory současně.

Pak konečně přerušil spojení a schoval mobilní telefon do kapsy.

„Tak co?“ vyhrkl nedočkavě Gabriel.

„Otec Donati zajde za papežem.“

Otec Luigi Donati dlouho hleděl na telefonní přístroj, než se rozhodl pro další postup. Tiepolovi slova mu stále zněla v uších. *Musím se sejít se Svatým otcem. A je velmi důležité, abych se s ním sešel nejpozději ve čtvrtek.* Takto Francesco Tiepolo nikdy nemluvil. Jeho vztah se Svatým otcem byl čistě kolegiální - těstoviny, červené víno a úsměvné historky, které papeži připomněly staré dobré časy v

Benátkách, ještě než se stal vězněm za zdmi Apoštolského paláce. A proč nejpозději ve čtvrtek? Proč je to tak důležité? V pátek chce Svatý otec navštívit Velkou synagogu. Snažil se Tiepolo naznačit možné problémy?

Donati svižně vstal a zamířil ke komnatám Svatého otce. Beze slova, jen s lehkou úklonou, minul dvě jeptišky, které se staraly o papežskou domácnost, a vešel do jídelny. Jeho Svatost hostila delegaci biskupů z amerického Středozápadu a hovor se zřejmě stočil na téma, které papeže iritovalo. Zdálo se totiž, že Donatiho příchod přivítal se značnou úlevou, i když se jeho osobní tajemník tvářil velmi vážně.

Kněz se postavil vedle svého pána a předklonil se, aby mu mohl šeptat přímo do ucha. Biskupům neunikl Donatiho napjatý výraz a diskrétně se odvrátili. Když tajemník domluvil, papež odložil nůž a vidličku a na okamžik zavřel oči. Pak vzhlédl, krátce přikývl a znovu se věnoval hostům.

„Kde jsme to skončili?“ zeptal se Svatý otec, když Donati odcházel z jídelny.

Obešli náměstí nejméně desetkrát, ale telefon pořád nezvonil. Tiepolo vyplnil prázdné nervózní minuty stovkami otázek, jimiž Gabriela zahrnul. O jeho práci pro izraelskou rozvědku, o jeho životě a rodině, jaké to je žít ve dne v noci obklopen - doslova i přeneseně - obrazy křesťanství. Pokud mohl, Gabriel odpovídal, a otázky, které sklouzávaly do nepříjemných vod, přecházel vlídným mlčením. Tiepolo stále nemohl uvěřit, že Gabriel není rodilý Ital, a přiměl ho promluvit hebrejsky. Mladší muž se otočil k Chiaře a několik minut se s ní bavil na Tiepolův účet, než ho přerušilo zavržení mobilnímu telefonu. Ital si ho přiložil k uchu, chvíli mlčky naslouchal a pak řekl: „Rozumím, otče Donati.“

Přerušil spojení a zasunul přístroj do kapsy.

„Odpověděl ti?“ zeptal se Gabriel.

Francesco Tiepolo se usmál.

29 KAPITOLA

ŘÍM

Na severním předměstí Říma, v místě, kde se vody Tibery líně sunou táhlým obloukem, leží malé náměstí, kam turisté zavítají jen velmi vzácně. Jedinou jeho atrakci představuje starobylý kostelík s popraskanou zvonicí a autobusová zastávka, kterou sotvakdo používá. Vedle kavárny se choulí zastrčená pekárna, která peče chléb přímo na místě, a tak se každé ráno do močálovitého pachu od řeky mísí vůně mouky a kvasnic. Přímo naproti pak stojí oprýskaný nájemní dům, jehož vchod stráží dva velké květináče s pomerančovníky. V nejvyšším patře se nachází velký byt, z jehož oken je možné v dálce spatřit kupoli chrámu svatého Petra. Tento byt má pronajatý muž, který do něj ovšem zavítá jen vzácně. Nájemné platí proto, že mu to přikázal jeho řídicí důstojník v Tel Avivu.

Budova postrádá výtah, a když se chcete dostat až nahoru, musíte vystoupit po čtyřech řadách tmavých schodů. Chiara šla v čele, za ní Gabriel a Francesco Tiepolo. Než zastrčila klíč do zámku, dveře se rozletěly a rám vyplnila hranatá postava Simona Paznera. V jeho obličeji se zřetelně zračila vzpomínka na Gabrielův a Chiařin útěk z pláže. Gabriel si byl jistý, že kdyby dva metry za Paznerem nestáli Ari Shamron a Eli Lavon, oba se zapálenými tureckými cigaretami v prstech, římský rezident by ho praštil do obličeje. Takto musel mlčky strpět, že se hříšník kolem něho beze slova protáhl a přivítal se se starým pánem. Rodinná hádka se tedy pro dnešní večer odkládá; navíc by se to před člověkem zvenčí ani nehodilo. Ale jednoho krásného dne, až tady Shamron nebude, si Pazner vychutná svou pomstu. Takhle to v Ústavu ostatně chodí vždycky.

Gabriel se ujal vzájemného představování. „Tohle je Francesco Tiepolo. Francesco, toto jsou pánové, o kterých jsem ti říkal. Ne-

budu tě urážet tím, že bych je jmenoval, protože ta jména by v žádném případě nebyla pravá.”

Tiepolo to vzal s humorem a pokračování se ujal Shamron. Potřásl Benátčanovi rukou a dlouho mu upřeně hleděl do očí. Tiepolo cítil, že je přísně prověřována jeho důvěryhodnost, ale v nejmenším nedal najevo, že by mu byl starcův inkvizitorský pohled nepříjemný.

„Nevím, jak vám poděkovat za vaši ochotu a pomoc, Signor Tiepolo.“

„Svatý otec je můj vzácný přítel. Kdyby se mu něco stalo, nikdy bych si to neodpustil, zejména kdybych věděl, že jsem tomu mohl zabránit.“

„Ujišťuji vás, že v tomto směru se naše záměry zcela shodují.“ Shamron konečně pustil Benátčanovu ruku a vyzval Paznera: „Přines našemu hostu šálek kávy. Víš přece, že má za sebou dlouhou cestu.“

Římský rezident sjel Gabriela ledovým pohledem a Odšoural se do kuchyně. Shamron odvedl Tiepola do obývacího pokoje. Benátčan se usadil na konec pohovky, ostatní se shromáždili kolem něho. Shamron neztrácel čas společenskou konverzací. „V kolik hodin máte být ve Vatikánu?“

„Očekávají mě přesně v šest večer u Bronzových dveří. Tam mě podle protokolu přivítá otec Donati, doprovodí mě do třetího patra a uvede ke Svatém otci.“

„Jste si jistý, že se tomu Donatimu dá věřit?“ „Znám otce Donatiho stejně dlouho jako Jeho Svatost. Oddanějšího člověka byste těžko hledal.“

Do pokoje vešel Pazner a podal Tiepolovi šálek espresa. „Nejdůležitější je, aby se Svatý otec a jeho pomocníci cítili příjemně a pohodlně,“ pokračoval Shamron. „Jsme připraveni se s nimi sejít za jakýchkoliv okolností a na libovolném místě, které Jeho Svatost určí. Pochopitelně bychom dali přednost bezpečnému prostředí, kde by si naši přítomnosti nevšimli určití lidé z kurie. Chápete, co se vám snažím naznačit, Signor Tiepolo?“ Benátčan zvedl šálek ke rtům a důrazně přikývl. „Informace, které chceme Svatém otci předat, jsou velmi citlivé povahy. V případě nezbytnosti se sejdem s jeho důvěrným spolupra-

covníkem, ale jsme přesvědčeni, že je v nejvlastnějším zájmu Svatého otce, aby nás vyslechl osobně.“

Tiepolo polkl obsah šálku jediným douškem a odložil ho na prázdný talířek. „Pomohlo by mi, kdybyste alespoň naznačil, čeho se ty informace týkají.“

Shamron nasadil poněkud rozladěný výraz a pak se naklonil k Benátčanovi. „Týkají se činnosti Vatikánu za druhé světové války a setkání, ke kterému došlo před dlouhými lety v klášteře u Gardského jezera. Musíte mi prominout, Signor Tiepolo, ale víc vám prozradit nemohu.“

„A jaká je podstata nebezpečí, které Jeho Svatosti hrozí?“

„Jsme přesvědčeni, že jisté síly uvnitř římskokatolické církve usilují papeži o život. Svatý otec by měl neprodleně podniknout dodatečně kroky k posílení ochrany své osoby a svých spolupracovníků.“

Tiepolo nafoukl tváře a pomalu vypouštěl vzduch. „Jedna věc mluví ve váš prospěch. Otec Donati se mi při mnoha příležitostech svěřil, že si dělá vážné starosti o bezpečnost Jeho Svatosti, takže nebude moc překvapený. Pokud se týká válečných událostí...“ Tiepolo zaváhal a očividně hledal vhodná slova. „K tomu jen tolik, že jde o téma, o kterém Svatý otec hodně přemýšlí. Říká tomu *skvrna na tele církve*. A je pevně rozhodnut tuto skvrnu odstranit.“

Shamron se usmál. „V tom mu můžeme pomoci, Signor Tiepolo. Proto jsme tady.“

Ve tři čtvrtě na šest zastavil před činžovním domem černý sedan značky Fiat. Francesco Tiepolo se posadil dozadu a řidič se rozjel. Shamron a Šimon Pazner vystoupili krátce na balkon a sledovali, jak automobil ujíždí po nábřeží ke vzdálené kupoli.

Přesně za dvanáct minut Benátčan vystoupil u vjezdu na náměstí Svatého Petra, prošel kovovou bariérou a vydal se Berniniho kolonádou k Apoštolskému paláci. Když zvony na katedrále odbíjely šestou, stál u Bronzových dveří a předkládal švýcarskému gardistovi osobní doklad. Strážný porovnal jeho jméno se seznamem a jeho obličej s fotografií v průkazu. Prohlídka ho zřejmě uspokojila, protože pokynul návštěvníkovi, že může vstoupit.

Otec Donati čekal pod schodištěm Scala Regia. V obličeji měl svůj obvyklý vážný výraz člověka, který soustavně očekává špatné zprávy a je na ně připraven. Chladně potřásl Tiepolovi rukou a odvedl ho nahoru k papežovým komnatám.

Pracovna Svatého otce jako vždy uvedla Tiepola v úžas. Jednoduše zařízená místnost - na tak mocného muže až příliš prostá, pomyslel si -, ale přesto zcela v souladu se skromnou povahou duchovního, kterého poznal kdysi dávno v Benátkách a od té doby ho nesmírně obdivoval. Papež Pavel VII stál u okna, které vedlo na Svatopetrské náměstí, bílá postava se zřetelně rýsovala na pozadí karmínově rudých závěsů. Když Tiepolo a otec Donati vešli, otočil se a zvlínil rty v unaveném úsměvu. Benátčan padl na kolena a políbil rybářův prsten. Papež mu sevřel ramena a pomohl mu vstát. Tiskl mnohem usrostlejšímu muži svaly nad lokty, jako by z nich chtěl načerpat sílu.

„Vypadáš dobře, Francesco. Život v Benátkách ti očividně svědčí.“

„Až do včerejška, Svatosti. Do chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že váš život je v ohrožení.“

Otec Donati se posadil, pomalu přehodil nohu přes nohu a pečlivě si uhladil puky na kalhotách - výkonný vedoucí pracovník, který nemá moc času a rád by zahájil jednání. „Tak dobře, Francesco,“ obrátil se na Benátčana. „Přestaneme hrát divadlo. Sedni si a řekni mi, o co tady, ve jménu Božím, přesně jde.“

Papež Pavel VII měl podle původního programu povečeřet se skupinou vysokých církevních hodnostářů z Argentiny. Otec Donati zatelefonoval vedoucímu delegace a informoval ho, že Svatý otec je indisponován a nemůže hosty přijmout. Buenosaireský arcibiskup slíbil, že se bude modlit za brzké uzdravení Jeho Svatosti.

V půl desáté vyšel otec Donati z papežovy pracovny a oslovil švýcarského gardistu, který držel stráž v chodbě: „Svatý otec vyjádřil přání zajít si do zahrady a meditovat. Vyjde každým okamžikem.“

„Myslel jsem, že se Jeho Svatost dnes večer necítí dobře," řekl švýcarský gardista nevinně.

„Do toho, jak se Svatý otec cítí, vám nic není," usadil ho kněz odměřeně.

„Ano, otče Donati. Hned upozorním strážu v zahradě na příchod Jeho Svatosti."

„Nic takového neuděláte. Svatý otec chce meditovat v klidu." Švýcarský gardista ztuhl. „Ano, otče Donati." Kněz se vrátil do pracovny, kde Francesco Tiepolo právě pomáhal papeži do dlouhého světle hnědého pláště a podával mu klobouk s širokým okrajem. Když si Svatý otec zapnul kabát, vyčníval mu pod ním jen úzký spodní okraj bílé sutany.

V budovách, které stojí na malém území městského státu, se nacházejí tisíce místností a desítky kilometrů chodeb a schodišť. Otec Donati si hned po příchodu vytkl za cíl poznat každý metr. Provedl papeže kolem švýcarského gardisty a pak deset minut zdánlivě bloudil nekonečnými průchody starobylého paláce -tady temný tunel s vysokým klenutým stropem, ale tak úzký, že jím museli procházet natočení bokem, hned zase kamenné schodiště se stupni ohlazenými věkem a kluzkými jako led -, ovšem ve skutečnosti směřoval neomylně dolů do suterénu.

Konečně se vynořili z labyrintu a stanuli v podzemních garážích, kde už čekal malý fiat. Vatikánskou poznávací značku nahradila italská. Francesco Tiepolo pomohl papeži na zadní sedadlo a přisedl si k němu. Otec Donati se posadil za volant a nastartoval.

Svatý otec neskrýval vážné obavy z dalšího vývoje. „Kdy jsi naposled řídil auto, Luigi?"

„Abych byl upřímný, Svatosti, už si ani nevzpomínám. Ale určitě to bylo ještě před naším příchodem do Benátek." „To bylo před osmnácti lety!" „Nechť nás na naší pouti ochraňuje Duch svatý." „A všichni svatí a andělé," doplnil papež. Donati zařadil rychlost a s několika poskoky vyrazil. Veleopatrně vyjel po temné spirálovité rampě, bez úhony překonal zvednutou závoru a vynořil se do římské noci. Váhavě sešlápl plyn a ujížděl po Via Belvedere k bráně Svaté Anny. „Sehněte se, Svatosti. Hodně hluboko." „Je to opravdu nutné, Luigi?"

„Francesco, pomoz prosím Jeho Svatosti. Nikdo ho nesmí vidět."

„Promiňte, Svatosti."

Mohutný Benátčan uchopil papeže za klopy kabátu a stáhl mu hlavu na svůj klín. Fiat projel kolem Pontifikální lékárny a Vatikánské banky. Když se přiblížil k Svatoanenské bráně, Donati blikl dálkovými světly a zatroubil. Vyděšený příslušník švýcarské gardy uskočil teď už rychle jedoucímu autu z cesty. Otec Donati se pokřižoval; fiat prosvištěl bránou a vjel na území Říma.

Papež otočil hlavu a podíval se na Tiepola. „Už si můžu sednout, Francesco? Tohle je velmi nedůstojné."

„Otče Donati?"

„Ano, myslím, že teď už nám nic nehrozí."

Tiepolo pomohl papeži do sedu a urovňal mu plášť.

Chiara stála právě na terase bezpečného bytu, a tak to byla ona, kdo jako první spatřil malý fiat, který vjel na náměstíčko. Automobil zabrzdil před budovou a vystoupili z něj tři muži. Dívka strčila hlavu do pokoje. „Někdo přijel," oznámila. „Tiepolo a další dva. Myslím, že jeden z nich by mohl být on."

Za okamžik se ozvalo ostré zaklepání. Gabriel přiskočil ke dveřím a otevřel. Spatřil Tiepola a kněze v klerice; mezi nimi stál nevysoký muž v dlouhém plášti a měkkém klobouku s širokou střechou. Ustoupil a Benátčan s knězem uvedli svého společníka do bezpečného bytu.

Gabriel zavřel dveře a otočil se. Drobný mužík si právě sundal klobouk a podával ho knězi. Pod ním měl kulatou bílou čapku. Když si svlékl kabát, objevila se sněhobílá sutana.

„Prý se se mnou chcete podělit o nějaké důležité informace, pánové," řekla Jeho Svatost papež Pavel VII. „Jsem připraven vás vyslechnout."

30 KAPITOLA

ŘÍM

Jak Ital slíbil, dveře bytu nebyly zamčené. Otevřely se, sotva se jich Lang dotkl. Vešel, zavřel za sebou, zamkl a zasunul bezpečnostní řetízek a teprve pak rozsvítil. Přivítal ho pohled na nevábný pokoj s holou podlahou a vlhkými mapami na stěnách. Železná postel - spíše polní lůžko než opravdová postel - a na ní matrace tenká jako hostie. Polštář zde byl asi považován za zbytečný přepych, v nohách lůžka ležela složená hrubá deka, prostěradlo bylo poseto skvrnami. *Moč? Sperma?* Lang mohl jen hádat a připadal si jako v tom brlohu v Tripolisu, kde strávil dva horečnaté týdny čekáním na průvodce, příslušníka libyjské tajné policie, který ho měl odvézt do výcvikového tábora na jihu země. Ale něco zde bylo přece jenom jiné. Konkrétně velký vyřezávaný dřevěný krucifix zavěšený nad postelí, doplněný růžencem a uschlým palmovým listem.

Vedle lůžka malý prádelník. Lang otráveně otevřel zásuvky. Několikery trenýrky, černé ponožky smotané do kuličky, ohmataný breviář s oslíma ušima. S jistými obavami nahlédl do koupelny. Špinavé umývadlo se dvěma kohoutky, zašlé zrcadlo, v kterém nic neviděl, na toaletní míse chybělo prkénko.

Otevřel skříň. Na tyčce visela dvě ramínka s kněžskými obleky. Na dně ležely černé polobotky, sešlapané, ale nakrémované a vyleštěné, boty chudého muže, který dbá na svůj zevnějšek. Lang odsunul polobotky špičkou mokasínu a spatřil uvolněné prkno. Sklonil se a odtáhl je.

Sáhl do úzké dutiny a vylovil balíček ve voskovaném plátně. Obsahoval pistoli Stěčkin, tlumič a dva zásobníky plné devítimilimetrových nábojů. Jeden vsunul do pažby a zastrčil si zbraň za opasek, druhý zásobník a tlumič zabalil zpátky do plátna.

Když hmátl do skříňe podruhé, našel další dva předměty -klíček od motocyklu zaparkovaného před domem a koženou náprsní tašku.

Otevřel ji. Služební průkaz příslušníka Vatikánské bezpečnostní kanceláře, zcela jasně pravý. Podíval se na jméno -MANFRED BECK, DIVIZE ZVLÁŠTNÍHO VYŠETŘOVÁNÍ -a pak na fotografii. Tatáž, kterou předal Casagrandemu v curyšském hotelovém pokoji. Samozřejmě na ní nebyl on, ale po krátké přípravě se mohl obličej na snímku věrohodně podobat.

Manfred Beck, Divize zvláštního vyšetřování...

Položil náprsní tašku do dutiny, vrátil prkno na místo a položil na ně černé polobotky. Pak se rozhlédl po pusté, osamělé místnosti. Tak takhle vypadá pokoj kněze, pomyslel si a náhle se mu vynořila dávná vzpomínka. Zahnutá dlážděná ulice ve Fribourgu, mladý muž v černé sutaně kráčí mlhou, jež stoupá od řeky. Ten mladík prožíval osobní krizi, vzpomínal Lang. Mučily ho pochybnosti. Nedokázal se smířit s představou osamělého života, který se před ním rýsoval. Chtěl stát v popředí. Podivné - cesta, kterou zvolil, ve svém důsledku vedla k mnohem osamělejšímu životu, než vede farní kněz. A nakonec ho dovedla až sem, do tohoto skličujícího kněžského pokoje v Římě.

Přistoupil k oknu a otevřel ho. Obličej mu ovanul vlhký noční vzduch. Asi půl kilometru daleko rozeznal obrysy *Stazione Termini*. Přímo naproti němu se rozkládal neudržovaný park. Po stezce plné kaluží přicházela žena. Světlo pouliční lampy se krátce odrazilo od bretaňsky narudlých světlých vlasů. Něco ji přimělo zvednout pohled k otevřenému oknu. Výcvik. Instinkt. *Strach*. Uviděla ho, usmála se a zamířila přes ulici.

31 KAPITOLA

ŘÍM

Ari Shamron rozhodl, že s Kristovým náměstkem budou mluvit zcela otevřeně. Gabriel mu měl říct všechno, aniž by bral ohled na ochranu zdrojů nebo utajení metod. Kromě toho měl události vylíčit chronologicky. Shamron jako zpravodajec, který podával hlášení postupně šesti ministerským předsedům své země, znal hodnotu napínavého příběhu a věřil, že špinavé detaily výzvědné práce často přesvědčí posluchače - v tomto případě hlavu římskokatolické církve - o správnosti závěrů snáze než pracně připravené argumenty.

Uchýlili se do obývacího pokoje. Papež seděl v pohodlném ušáku s koleny u sebe a se založenýma rukama, vedle něho otec Donati s otevřeným notesem na klíně. Gabriel, Shamron a Eli Lavon se tísnili na pohovce a od papeže a jeho osobního tajemníka je odděloval nízký stolek. Konvice s čajem, která na něm stála, se nikdo nedotkl. Chiara a Šimon Pazner hlídkovali na balkoně. Francesco Tiepolo, který splnil svůj úkol, políbil papežský prsten a odjel do Benátek na zadním sedadle nenápadného automobilu se silným motorem, který patřil Mossadu.

Gabriel mluvil s papežem v jeho rodném jazyku. Otec Donati, který si zuřivě psal poznámky, ho každou chvíli přerušil. Zvedl stříbrné pero, podíval se na Gabriela přes obroučky brýlí a pak ho požádal, aby se vrátil k předchozí větě a objasnil nějaký drobný detail. Často se přeli o jednoznačný výklad pojmů a knězovo malicherné slovíčkaření Gabriela poněkud iritovalo, zejména když po každém upřesnění okázale vyškrtl závadnou pasáž ze zápisu a doplnil správnou verzi. Když Gabriel popisoval rozhovor s britským novinářem a poprvé padla slova Crux Vera, Donati mrkl na papeže konspirativním pohledem, který Jeho Svatost okázale ignorovala.

Svatý otec celou dobu mlčel. Občas sklopil oči k propleteným prstům, jindy je zavřel, jako by se modlil. Ze zasnění ho vyrušili

pouze zmínky o smrti. Při každém mrtvém, ať už to byl Benjamin Stern, Peter Malone, Alessio Rossi a čtyři karabiniéři v Římě nebo agent Crux Vera v jižní Francii, se pokřižoval a zašeptal krátkou modlitbu. Na Gabriela se nepodíval ani jednou, dokonce ani na otce Donatiho. Jen Shamron si dokázal získat jeho pozornost. Papež jako by cítil s veteránem zpravodajské služby určitou spřízněnost, pravděpodobně danou blízkostí věku. Ale možná Svatý otec nacházel v rýhách a vráskách Shamronova léty zbrzděného obličeje něco uklidňujícího a Gabriel si několikrát všiml, že oba staří muži na sebe hledí přes stůl jako přes propast času a dějin.

Podal otci Donatimu zповěď sestry Reginy a kněz ji nahlas přečetl. Papež přivřel víčka a v obličeji se mu objevil výraz nekonečného žalu. Gabrielovi se zdálo, že znovuprožívá nějakou předchozí bolest - bolest dávno zhojené rány, která se zase zanítila. Svatý otec otevřel oči jen jednou, to když otec Donati četl pasáž o malém chlapci, který usnul sestře Regině na klíně. Vzhlédl přes stůl na Shamrona, chvíli mu hleděl zpřímá do očí a pak se zase ponořil do svého soukromého utrpení.

Otec Donati dočetl a vrátil papíry Gabrielovi, jenž pokračoval vyličením návratu do Mnichova a noční prohlídky Benjaminova bytu, při níž získal dokument, který jeho přítel svěřil Frau Ratzingerové.

„Je psán německy. Chcete, abych vám ho přeložil, Vaše Svatosti?“

Místo papeže odpověděl otec Donati: „Svatý otec i já mluvíme plynne německy. Můžete ten dokument klidně přečíst v originále.“

Memorandum Martina Luthera Adolfu Eichmannovi papeži nepůsobilo pouze duševní, ale přímo fyzickou bolest. Uprostřed textu se natáhl a sevřel ruku svého tajemníka, jako by u něho hledal oporu. Když Gabriel skončil, Svatý otec sklonil hlavu a sepjál ruce pod křížem na hrudi. Trvalo dlouho, než otevřel oči a zadíval se na Shamrona, který držel v rukou svědectví sestry Reginy o setkání v klášteře.

„Pozoruhodný dokument, nemyslíte, Vaše Svatosti?“ řekl Shamron německy.

„Obávám se, že bych použil jiný výraz," odpověděl papež ve stejném jazyce. „*Ostudný* je první slovo, které mě napadá."

„Ale je podle vás přesným vyličením událostí, k nimž došlo v roce 1942 v klášteře u Gardského jezera?"

Gabriel se podíval nejdřív na Shamrona a pak na papeže. Otec Donati otevřel ústa k námitce, ale Jeho Svatost ho umlčela tím, že mu lehce sevřela předloktí.

„Je to přesné vyličení - až na jeden drobný detail," prohlásil papež Pavel VII. „Já jsem sestře Regině na klíně neusnul. S politováním přiznávám, že další dekádu růžence už bych tehdy nesnesl."

A pak jim vylíčil příběh chlapce z chudé vesničky na severu Itálie. Chlapce, který v devíti letech osiřel a neměl žádné příbuzné, ke kterým by se mohl uchýlit. Chlapce, který se pěšky protloukl až do kláštera na břehu jezera, kde pomáhal v kuchyni a spřátelil se s mladou jeptiškou Reginou Carcassiovou. Řádová sestra se mu stala matkou i učitelkou. Naučila ho číst a psát. Naučila ho milovat hudbu a výtvarné umění. Naučila ho lásce k Bohu a mluvit německy. Říkala mu *Ciciotto*, Baculáček. Když po válce sestra Regina zrušila řeholní sliby a opustila klášter, odešel i on. Válečné události otráslly i jeho vírou v církev. Vydal se do Milána a žil na ulici. Živobytí si obstarával kapsářstvím a drobnými krádežemi. Mnohokrát ho policisté chytili a pak ho na několik dní zavřeli nebo ztloukli. Jednou v noci ho parta kriminálníků utloukla skoro k smrti a nechala ho pohozeného na schodech farního kostela. Ráno ho našel kněz jako zázrakem ještě naživu a odvezl ho do nemocnice, kde ho každý den navštěvoval a také zaplatil za léčení. Zjistil, že to špinavé dítě ulice žilo nějaký čas v klášteře, že umí číst a psát a že dobře zná Písmo. Přesvědčil chlapce, aby se přihlásil do semináře a studoval na kněze, protože jedině tak unikne chudobě a vězení. Chlapec souhlasil a jeho život se navždy změnil.

Během papežova vyprávění Gabriel, Shamron a Eli Lavon seděli úplně tiše bez jediného hnutí a poslouchali jako očarování. Otec Donati hleděl do zápisníku, ale jeho ruka nezapsala ani čár-

ku. Když papež domluvil, rozhostilo se v pokoji dlouhé ticho, které přerušil až Shamron.

„Ujišťuji vás, Vaše Svatosti, že naším záměrem rozhodně nebylo odhalovat fakta o schůzce v gardském klášteře nebo o vašem dětství. Chtěli jsme pouze objasnit smrt Benjamina Sterna, zjistit, kdo ho zabil a proč.“

„Ale já se na vás kvůli těm informacím vůbec nezlobím, pane Shamrone. Jakkoliv jsou tyto dokumenty bolestné, musí být zpřístupněny, aby je mohli prozkoumat nejen historikové, ale i docela obyčejní židé a křesťané a zařadit je do správného kontextu.“

Shamron položil dokumenty před papeže. „V nejmenším netoužíme je zveřejnit, Svatosti. Vkládáme je do vašich rukou. Naložte s nimi, jak uznáte za vhodné.“

Svatý otec sklopil oči k papírům, ale měl v nich nepřítomný, v myšlenkách ztracený pohled. „Náš papež Pius Dvanáctý nebyl tak zlý, jak ho vylíčili jeho nepřátelé. Naneštěstí však nebyl ani tak ctnostný, jako ho viděli a dodnes vidí jeho zastánci - včetně církve svaté. Měl k mlčení své důvody. Strach z rozdělení německých katolíků, obava z odvetných opatření Německa vůči Vatikánu, touha sehrát diplomatickou roli mírotvorce. Ale musíme pohlédnout do tváře smutné skutečnosti. Když ho Spojenci žádali, aby ostře vystoupil proti holocaustu, a Hitler naléhal, aby mlčel, Pius poslechl Hitlera. Mohu uvést řadu dalších důvodů, které ho k tomu vedly - nenávisť ke komunismu, láska k Německu, skutečnost, že žil v Apoštolském paláci doslova obklíčen nacisty a fašisty -, ale stín jeho rozhodnutí nad námi visí až do dnešních dnů. Chtěl se stát státníkem ve chvíli, kdy svět nejvíc potřeboval kněze, muže v klerice, který by z plných plic zakřičel na vrahy, aby ustali ve svém ďábelském díle, ve jménu Boha i lidskosti.“

Papež zvedl hlavu a prohlížel si tváře před sebou - nejdřív Lavonovu, pak Gabrielovu a nakonec Shamronovu, na níž jeho pohled utkvěl nejdéle. „Musíme se postavit tváří v tvář nepříjemné skutečnosti. Pius svým mlčením vložil Němcům do rukou mocnou zbraň. Umožnil, že deportace probíhaly s minimálním odporem. Našly se stovky, možná tisíce katolíků, kteří Židům pomohli. Ale

kdyby kněží a jeptišky po celé Evropě dostali od svého papeže instrukce nebo třeba jen požehnání, aby se postavili proti

holocaustu, mnohem více katolíků by ukrývalo Židy a mnohem více Židů by v důsledku toho přežilo válku. Kdyby německý episkopát v samém počátku vystoupil proti vraždění Židů, holocaust nemusel dosáhnout tak oblodných rozměrů. Papež Pius věděl, že v Evropě probíhá masové vyvražďování židovského obyvatelstva, ale nechal si tuto informaci pro sebe. Proč to nerozhlásil celému světu? Proč to neřekl ani biskupům v zemích, kde deportace probíhaly? Ctil úmluvu s ďáblem, uzavřenou v klášteře na břehu jezera?"

Papež sáhl pro konvici na stolku. Když otec Donati vyskočil, aby mu posloužil, zvedl důrazně ruku, jako by chtěl říct, že Jeho Svatost si ještě dokáže nalít čaj sama. Chvilí jako duchem nepřítomný míchal cukr a mléko a pak pokračoval.

„Bojím se však, že Piovo vystupování za války je pouze jeden z aspektů, které je nutno přezkoumat. Musíme se vypořádat s další nepříjemnou pravdou, že totiž mezi katolíky bylo mnohem více vrahů než zachránců. Římskokatoličtí kaplani žehnali německým jednotkám, které prováděly masakry Židů. Slyšeli zpovědi vojáků a udíleli jim svátost přijímání. Ve vichistické Francii katoličtí kněží přímo pomáhali německým a francouzským oddílům shromažďovat Židy k deportacím a posílat je na smrt. V Litvě církevní představitelé výslovně zakázali duchovním zachraňovat Židy. Na Slovensku, v zemi, v jejíž čele stál kněz, vláda *platila* Němcům za to, že odváželi slovenské Židy do táborů smrti. V katolickém Chorvatsku se duchovní podíleli na vraždách vlastníma rukama a jeden z koncentračních táborů, kde zahynulo na dvacet tisíc Židů, tam vedl františkánský mnich, který si vysloužil přezdívku bratr Satan." Papež se napil čaje, jako kdyby chtěl odstranit z úst hořkou pachut'. „Musíme se také vypořádat se skutečností, že po válce přistupovala církev k vrahům velmi shovívavě, a stovkám z nich dokonce pomohla uniknout spravedlnosti." Shamron se neklidně zavrtěl, ale mlčel.

„Zítřka ve Velké synagoze se římskokatolická církev poprvé v historii postaví k těmto událostem upřímně a poctivě."

„Vaše slova zní velmi přesvědčivě, Svatosti," řekl Shamron, „ale jestli se zítra vydáte za řeku, abyste je pronesl nahlas před celým světem, může vám hrozit vážné nebezpečí."

„Synagoga je jediné místo, kde mohou tato slova zaznít - zejména synagoga v římském ghettu, kde byli Židé sháněni jako zvířata na porážku přímo pod okny papeže, který na protest ani nezašeptal, natož aby křičel. Můj předchůdce tam jednou zašel a zahájil proces očisty. Měl srdce na správném místě, ale jisté síly uvnitř kurie se bohužel postavily proti němu, takže nemohl dojít do cíle. Já jeho cestu zítra dokončím - na místě, kde ji začal."

„Zdá se, že máte se svým předchůdcem hodně společného, Vaše Svatosti," prohlásil Shamron. „I dnes existují uvnitř církve - a s největší pravděpodobností přímo tady v Římě - jisté síly, které nepodporují poctivé a otevřené prověření role Vatikánu v holocaustu. Tito lidé prokázali, že jsou ochotni sáhnout i k vraždě, jen aby udrželi minulost v tajnosti, a vy byste měl při svém konání vycházet z předpokladu, že i váš život je ohrožen." „Mluvíte o Crux Vera?" „Existuje uvnitř církve taková organizace?" Papež si vyměnil dlouhý pohled s otcem Donatim a pak se znovu zadíval na Shamrona. „Musím s politováním přiznat, že Crux Vera skutečně existuje, pane Shamrone. Církev umožnila tomuto společenství v třicátých letech a za studené války vzkvétat, protože prokázalo, že je účinnou zbraní v boji proti bolševismu. Řád a jeho přísluhovači jsou přímo odpovědní za řadu neomluvitelných excesů, spáchaných ve jménu tohoto boje."

„A dnes, když studená válka skončila?" zeptal se Gabriel. „Crux Vera se přizpůsobuje změněné době, třeba jako užitečný nástroj při udržení dogmatické disciplíny. Například v Latinské Americe řád bojoval s přívrženci liberální teologie, přičemž se někdy uchyloval k brutálnímu násilí, aby udržel odbojné duchovní v poslušnosti. Vyhlásil nelítostný boj liberalismu, relativismu a hlavně zásadám druhého vatikánského koncilu. Mnozí církevní činitelé, kteří podporují cíle Crux Vera a považují je za správné, proto zavírají oči před jeho nesprávnými metodami."

„Crux Vera je součástí úsilí zabránit odhalení nepříjemných tajemství římskokatolické církve, že?" „Bezpochyby," odpověděl otec Donati. „Je Carlo Casagrande členem Crux Vera?"

„Předpokládám, že ve vaší profesi odpovídá jeho postavení funkci ředitele pro operace.“

„Jsou příslušníky řádu i jiní představitelé církve, kteří působí ve Vatikánu?“

Tentokrát odpověděl Gabrielovi na jeho otázku papež. „V čele Crux Vera stojí můj státní tajemník, kardinál Marco Brindisi,“ řekl Svatý otec trdnomyslně.

„Proč dovolujete Casagrandemu a Brindisimu dál zastávat jejich místa, když víte, že patří ke Crux Vera?“

„Nebyl to Stalin, kdo řekl *Drž si své spojence nablízku, ale nepřátele ještě blíže*“ Papežův obličej se rozjasnil v mírném úsměvu, který ovšem ihned pohasl. „Kardinál Brindisi je v podstatě nedotknutelný. Kdybych proti němu vystoupil, jeho spojenci v kurii a v kolegiu kardinálů by se vzbouřili, což by vedlo k bezvýchodnému rozdělení církve. Obávám se, že prozatím jsem odsouzen dýchat s Brindisim a jeho katy stejný vzduch.“

„A to nás vrací k mému prvotnímu konstatování, Svatosti. Vaši bezpečnost mají na starosti lidé, kteří stojí proti vám a nesouhlasí s vašimi záměry. Za těchto okolností bych pokládal za nanejvýš rozumné, kdybyste odložil návštěvu synagogy, dokud nebezpečí nepomine.“

Shamron položil na stůl složku, kterou si odnesl z budovy na bulváru Krále Saula, a otevřel ji. Obsahovala materiály o zabijákovi s krycím jménem Leopard. „Jsme přesvědčeni, že tento muž pracuje pro Crux Vera. Je to bez přehánění jeden z nejnebezpečnějších atentátníků na světě. Máme k dispozici prakticky nezvratné důkazy, že zabil v Londýně Petra Maloneho, a podezříváme ho z vraždy Benjaminu Sterna. Musíme počítat s tím, že teď se pokusí zabít i vás.“

Papež se podíval na fotografii a pak na Shamrona. „Vy asi zapomináte, pane Shamrone, že jsem pod ochranou těchto lidí, kamkoliv se pohnu. Za zdmi Vatikánu i mimo ně. Ať stojím v papežské rezidenci, nebo ve Velké synagoze, hrozí mi stejné nebezpečí.“

„Chápu, Vaše Svatosti.“

Otec Donati se předklonil. „Jakmile Svatý otec opustí Vatikán a vstoupí na území Říma, spoluodpovědnost za jeho ochranu pře-

bírá rovněž italská policie. V důsledku pozdvižení, které vyvolal Carlo Casagrande svým komplotem s podvrženým atentátníkem, budou bezpečnostní opatření při zítřejší návštěvě synagogy zcela bezprecedentní. Věříme, že Svatý otec může splnit své předsevzetí, aniž tím ohrozí svůj život."

„A co když se ten vrah vetře přímo mezi příslušníky ochranky Jeho Svatosti?"

„Na mé pouti mě bude ochraňovat Duch svatý," odvětil papež.

„Při vši úctě, Svatosti, cítil bych se mnohem klidnější, kdyby po vašem boku stál ještě někdo jiný."

„Máte konkrétní návrh, pane Shamrone?"

„Mám, Vaše Svatosti." Shamron položil vrásčitou žilnatou ruku na Gabrielovo rameno. „Byl bych rád, kdyby vás a otce Donatiho doprovázel do synagogy tady Gabriel. Je to zkušený agent a v podobných záležitostech se docela dobře vyzná."

Papež se obrátil na otce Donatiho. „Luigi? Tohle se snad dá zařídit, ne?"

„Samozřejmě, Vaše Svatosti. Ale je tady jeden problém."

„Jistě máš na mysli fakt, že Carlo Casagrande vykreslil pana Allona jako muže, který plánuje atentát na papeže."

„Ano, Svatosti."

„Je jasné, že za této situace budeme muset postupovat opatrně. Ale jestli švýcarští gardisté někoho poslechnou, pak jsem to já." Papež se obrátil zpět k Shamronovi. „Podniknu pout' do synagogy podle plánu a vy budete po mém boku, abyste mě chránili, jako jsme my měli před šedesáti lety chránit vás. Docela příznačné, nemyslíte, pane Shamrone?"

Shamron krátce přikývl a sevřel rty. *To rozhodně ano.*

O dvacet minut později, když doladili poslední detaily pro zítřejší den, odešli papež a otec Donati z bezpečného bytu, nasedli do auta a zamířili podél řeky k Vatikánu. U brány Svaté Anny je zastavil

švýcarský gardista, který vystoupil ze strážní budky. Kněz zabrzdil a stáhl okénko.

„Otec Donati? Pro všechno na světě, co...”

Gardista zmlkl uprostřed věty, když spatřil předkloněného papeže Pavla VII, a ztuhl v přísném pozoru.

„Vaše Svatosti!”

„Tohle se nesmí nikdo dozvědět,” řekl papež klidně. „Rozumíte?”

„Samozřejmě, Vaše Svatosti!”

„Jestli někomu řeknete, třeba i svým nadřízeným, že jste mě dnes v noci viděl, budete se zodpovídat přímo mně. A slibuji vám, že to nebude příjemný zážitek.”

„Neřeknu nikomu ani slovo, Svatosti. Přisahám!”

„V to doufám, mladý muži - kvůli *vám*.”

Papež se na sedadle opřel; otec Donati vytáhl okénko a rozjel se k Apoštolskému paláci. „Nevím, jestli se s tím ten chudák vůbec kdy vyrovná,” prohlásil s potlačovaným úsměvem.

„Bylo to opravdu nutné, Luigi?”

„Neměli jsme na vybranou, Svatosti.”

„Bůh nám odpusť,” povzdechl si papež a dodal: „Všechny naše činy.”

„Už to brzy skončí, Svatosti.”

„Modlím se, abys měl pravdu.”

32 KAPITOLA

ŘÍM

Eric Lang se té noci moc dobře nevyspal. Vzácný záchvat výčitek svědomí? Nervy? Možná žhavé Katrinino tělo, které vedle něj na úzké palandě sálalo jako rozpálená pec. Nevěděl proč, prostě se v půl čtvrté probudil a ležel s otevřenýma očima přitisknutý ke Katrin až do chvíle, kdy první paprsky šedivého svítání pronikly do otřesného pokoje Carla Casagrandeho.

Vylezl z postele, nahý prošel po holé podlaze k oknu, odtáhl řídkou záclonu a nahlédl do ulice. Motocykl stál zaparkovaný na svém místě před vchodem, žádné známky sledování. Pustil záclonu a odstoupil od okna. Katrin se zavrtěla, přitáhla si deku přes rameno, otočila se na bok a spala dál.

Lang si uvařil na elektrické plotně do konvice kávu a vypil několik šálků, než odešel do koupelny a věnoval následující hodinu úpravě svého zevnějšku. Pomocí barvy dodal vlasům tmavší odstín, kontaktní čočky změnilly šedé oči v hnědé a celek završily brýle s lacinými černými obroučkami, brýle chudého kněze. Když skončil, hleděl na něho ze zamlženého zrcadla obličej cizího člověka. Porovnal jej s fotografií na služebním průkazu, který mu poslal Casagrande. *Manfred Beck, Divize zvláštního vyšetřování, Vatikánská bezpečnostní kancelář*. Spokojený s výsledkem se vrátil do pokoje.

Katrin ještě spala. Lang s ručníkem kolem pasu přešel po špičkách k prádelníku a otevřel zásuvku. Natáhl si spodní prádlo a ponožky s otřepeným okrajem a přistoupil ke skříni. Černá košile s bílým kněžským kolárkem, černé kalhoty, černé sako. Nakonec si obul boty a pečlivě zavázal tkaničky.

Vrátil se do koupelny a znovu zkontroloval svůj vzhled v zrcadle. Dlouho na sebe hleděl a v duchu se transformoval v muže v černém obleku jako herec, který se vžívá do role. Atentátník za-

halený v kněžském oděvu; člověk, jakým se mohl stát, zahaloval člověka, kterým byl. Zastrčil pistoli za pás kalhot a naposled se na sebe podíval. Kněz. Revolucionář. Zabiják. *Která postava je vaše, pane?*

Dolil do šálku zbytek kávy z konvice a posadil se na okraj postele. Katrin otevřela oči a šklubla sebou, její ruce reflexivně hmátly pod deku a hledaly zbraň. Když ji Lang lehce pohladil po noze, ztuhla a pak si přitiskla dlaň k prsům, aby se uklidnila.

„Proboha, Eriku! Vůbec jsem tě nepoznala!“

„O to jde, drahá.“ Podal jí šálek. „Obleč se, Katrin. Nemáme moc času.“

Když zazvonil telefon, Chiara právě vařila kávu v kuchyni bezpečného bytu. Poznala hlas otce Donatiho.

„Přijedu do dvou minut. Pošlete ho dolů.“

Chiara zavěsila a ohlédla se. Na prahu kuchyně stál Gabriel. Měl na sobě šedý oblek, bílou košili a tmavou vázanku, vše z šatníku římské rezidentury. Chiara mu smetla z rukávu nitku.

„Vypadáš moc dobře,“ ocenila a pak dodala: „Sice trochu jako hrobník, ale sluší ti to.“

„Doufejme, že se nebude konat pohřeb. Kdo volal?“

„Otec Donati. Je na cestě.“

Gabriel spěšně vypil šálek kávy a natáhl si hnědý plášť. Pak políbil dívku na tvář a krátce ji objal.

„Bud na sebe opatrný, Gabrieli.“

Venku zatroubila automobilová houkačka. Gabriel se odtáhl, ale Chiara ho k sobě silně přitiskla, jako by mu chtěla zabránit v odchodu. Pustila ho, teprve až otec Donati zatroubil podruhé, tentokrát naléhavěji. Gabriel ji ještě jednou políbil.

Zasunul berettu do podpažního pouzdra a seběhl po schodech do přízemí. Před vchodem parkoval šedý sedan Fiat s vatikánskou státní poznávací značkou. Za volantem seděl otec Donati v kněžském obleku a černém nepromokavém plášti. Gabriel vklouzl na sedadlo spolujezdce a zabouchl dveře. Kněz zamířil k nábřeží Tibery.

Šedivé ráno. Oblohou táhly nízké temné mraky a hladinu řeky čeřily poryvy větru. Donati se hrbil nad volantem, oči rozšířené, noha těžce doléhala na plynový pedál. Gabriel sevřel ramenní opěrku. To, že se Svatý otec včera dostal bez úhony do Vatikánu, je učiněný *zázrak*, pomyslel si.

„Řídíte často, otče Donati?“

„Včera poprvé po osmnácti letech.“

„Nepovídejte, opravdu?“

„Vy jste mizerný lhář, pane Allone. Myslel jsem si, že lidé vaší profese dovedou klamat přesvědčivěji.“

„Jak se dnes ráno cítí Svatý otec?“

„Docela dobře. Navzdory vzrušení včerejšího večera se mu dokonce podařilo na několik hodin usnout. Těší se na pout' přes řeku.“

„Nemůžu se dočkat, až bude po všem a Svatý otec se vrátí živý a zdravý do své rezidence.“

„Tak to jsme dva.“

Ujížděli po *nábřeží* a otec Donati informoval Gabriela o bezpečnostních opatřeních. Svatý otec odjede do synagogy ve svém pancéřovaném mercedesu, doprovázen Donatim a Gabrielem. Jakmile vystoupí z limuzíny, obklopí ho ochranka švýcarských gardistů v civilu. Druhý bezpečnostní kordon zajistí jako obvykle karabiniéři a agenti italské tajné služby. Trasa z Vatikánu do starého ghetta bude uzavřena pro veškerý provoz a budou ji střežit příslušníci dopravní policie.

Před nimi se tyčila podlouhlá kupole Velké synagogy. Nezvykle vysoká stavba z bělavého kamene s unikátním průčelím harmonicky kombinuje perský a babylonský architektonický sloh a tvoří malebný kontrast s ornamentální barokní zástavbou okolí, charakteristickou okrovými tóny. Efekt je záměrný. Stavitelé na přelomu devatenáctého a dvacátého století chtěli, aby budovu dobře viděl muž na druhém břehu řeky - muž žijící za starobylými zdmi Vatikánu.

Sto metrů před synagogou zastavili u policejní zátarasu. Otec Donati stáhl okénko, ukázal vatikánský průkaz a prohodil italsky několik slov s velitelem hlídky. Za okamžik už vjeli na nádvoří a kněz zabrzdil před hlavním vchodem do synagogy. Než stihl vypnout

zapalování, přiskočil k automobilu karabiniér a namířil na něj samopal. To, co zatím viděl, se Gabrielovi zamlouvalo.

Vystoupili z auta a Gabriel se nemohl ubránit dojmu, že místem, kde stojí, kráčela historie a její stín zde dosud visí. Řím je nejstarším sídlištěm diaspory v západní Evropě a Židé žijí v jeho centru déle než dva tisíce let. Přišli sem dlouho před rybářem z Galileje, který si říkal Petr. Viděli na vlastní oči Caesarovu smrt, stali se svědky vzestupu křesťanství a pádu Římské říše. Papežové je obviňovali ze zavraždění Krista a byli zahrnuti do ghetta na břehu Tibery, pokořováni a rituálně zneuctováni. A jisté říjnové noci v roce 1943 jich více než tisíc nahnali do nákladňáků a poslali do plynových komor a krematorií Osvětimi, aniž Svatý otec na druhém břehu řeky pozvedl hlas na jejich obranu. Za několik hodin sem přijede jiný Svatý otec, papež Pavel VII, svědek hříchů mužů z Vatikánu, aby odčinil minulost. *Jestli bude žít tak dlouho, aby vykonal, co si předsevzal.*

Otec Donati jako by vycítil Gabrielovy myšlenky, protože mu zlehka položil ruku na rameno a ukázal k řece. „Demonstranti se sem nedostanou. Zadrží je u zátarasů na nábřeží.“ „Demonstranti?“

„Neočekáváme nic mimořádného. Prostě obvyklý dav.“ Donati bezmocně pokrčil rameny. „Odpůrci kontroly porodnosti, zastánci svěcení žen na kněze nebo svazků gayů a lesbiček a podobně.“

Vyšli po schodech a vstoupili do synagogy. Otec Donati působil zcela klidným a vyrovnaným dojmem. Vycítil, že se na něj Gabriel dívá, a odpověděl mu povzbuzujícím úsměvem.

„Když jsme ještě působili v Benátkách, dostal jsem za úkol zlepšení vztahů mezi patriarchou a tamější židovskou komunitou. Nejsem v synagoze poprvé, pane Allone, a cítím se tady dobře.“ „To vidím,“ opáčil Gabriel. „Řekněte mi, jak bude ceremonie probíhat.“

Otec Donati vysvětlil, že papežův průvod se seřadí na nádvoří před synagogou. Jeho Svatost projde centrální lodí v doprovodu vrchního rabína a posadí se vedle něho do pozlaceného křesla u *bimah*. Gabriel a otec Donati se budou celou cestu držet těsně vedle papeže a pak se uchýlí do nedalekého prostoru vyhraze-

ného pro důležité osobnosti. Na úvod promluví vrchní rabín a pak Svatý otec přednese projev, s jehož textem *nebyli* novináři

akreditovaní ve Vatikánu oproti zaběhané praxi předem seznámení. Očekává se, že projev vyvolá mezi reportéry okamžitou bouřlivou reakci, ale žádnému nebude dovoleno opustit místo, dokud papež nedomluví a neopustí synagogu.

Gabriel a kněz došli do přední části svatyně k místu, kde budou během papežova projevu stát. Podél levé stěny chrámu postupovali dva karabiniéři se psem vycvičeným k hledání výbušnin, jejich kolegové kontrolovali protější stranu. Několik metrů od *bimah* připravovala na vyvýšené platformě skupinka techniků televizní kameru a reflektor pod pozorným dohledem ozbrojeného policisty.

„Jak vypadají další vstupy do synagogy, otče Donati?“

„Všechny jsou zamčeny a střeženy. Dovnitř a ven existuje jediný přístup, a to hlavním vchodem.“ Kněz se podíval na hodinky. „Jestli jste spokojený, měli bychom vyrazit do Vatikánu.“

„Pojďme.“

Otec Donati zamával služebním průkazem na švýcarského gardistu u Svatoanenské brány, a než se mohl strážný zeptat, kdo vedle něho sedí, kněz šlápl na plyn a řítil se po Via Belvedere k Apoštolskému paláci.

Fiat nechali na nádvoří San Damaso, spěšně prošli kontrolními stanovišti a vyběhli po schodech k papežské rezidenci. Gabriel cítil, jak mu buší srdce, a zdálo se mu, že se na mramorovém schodišti vznáší. Myslí mu proběhla vzpomínka na Shamrona. Povolal ho na schůzku na náměstí Campo di Ghetto Nuovo a pověřil úkolem zjistit, kdo zabil Benjamina Sterna. Pátrání ho nakonec dovedlo až sem, do epicentra římskokatolické církve.

Proklouzli kolem švýcarskými gardisty, který střežil vstup do papežových komnat, a otec Donati odvedl Gabriela do pracovny Svatého otce. Papež seděl za psacím stolem a probíral ranní korespondenci. Jakmile spatřil návštěvníka, vřele se na něho usmál.

„Jsem rád, že jste přišel, pane Allone. Vážím si toho.“ Špičkou pera ukázal k sedací soupravě u krbu. „Udělejte si pohodlí prosím. Před odchodem potřebuju ještě něco probrat s otcem Donatim.“

Gabriel poslechl. Posadil se do křesla, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl svazek počítačově upravených fotografií atentátníka známého jako Leopard. Začal prvním snímkem a postupně se propracovával na dno hromádky. Na každém vypadal zabiják úplně jinak. Některé změny byly výsledkem plastické operace, jiných mohl vrah dosáhnout jednodušším způsobem. Na obrázcích se střídaly různé klobouky, paruky, kontaktní čočky, brýle.

Gabriel vrátil fotografie do kapsy a zahleděl se přes pracovník drobnému muži v bílé sutaně, který se hrbil nad stohem papírů na psacím stole. Cítil, jak se ho zmocňuje zoufalá beznaděj. Jestli Leopard skutečně přijel do Říma zabít papeže, je prakticky vyloučeno mu v tom zabránit. A při pomýšlení na snímky, které právě zastrčil do kapsy, si byl Gabriel zcela jistý, že vraha nikdo neuvidí přicházet.

Než se Katrin osprchovala a oblékla, Lang kompletně vyčistil svůj dočasný útulek. Vlhkým hadříkem pečlivě setřel každou plochu, které se v pokoji mohl dotknout. Kliky, rukojeti zásuvek, kohoutky, vaříč, konvice, nic neuniklo jeho pozornosti. Oblečení, v kterém přijel, nacpal spolu s toaletními potřebami do odpadkového pytle z černého plastu. Spokojen, že po sobě nezanechá žádnou stopu, se posadil na postel a ničeho se nedotýkal.

Katrin vyšla z koupelny. Měla na sobě modré džínsy, vysoké šněrovací boty a koženou bundu. Vlasy si stáhla do uzlu a na oči nasadila sluneční brýle. Vypadala nádherně a Lang spoléhal na to, že přiláká pozornost každého policisty - v uniformě nebo v civilu.

Vstal, zastrčil pistoli za opasek a zapnul si sako. Pak si natáhl levný balonový převlečník, jaký nosí polovina římských duchovních, a zvedl odpadkový pytel.

Sešli po schodech. Lang držel v jedné ruce pytel a druhou si vyhrnul límec pláště, aby zakryl bílý límeček.

Před domem nasedl na motorku a nastartoval. Katrin se posadila za něj a objala ho kolem pasu. Lang uvolnil spojku, na nejbližší křižovatce odbočil k antickému centru Říma a přidal plyn.

Cestou upustil klíč od bytu do kanálu. Pytel s odpadem podal popeláři, který ho přihodil k dalšímu smetí a popřál mu dobré jitro.

33 KAPITOLA

VATIKÁN

Svatý otec měl zahájit svůj projev v jedenáct hodin. Třicet minut po desáté vyšel v doprovodu Gabriela a otce Donatiho z pracovny. Na chodbě přilehlé k papežské rezidenci stál hlouček příslušníků švýcarské gardy v civilu, tělesná stráž Jeho Svatosti v čele s urostlým Karlem Brunnerem, velitelem ochranky, který převyšoval své podřízené o celou hlavu. Tohoto okamžiku - první přímé konfrontace s katolickými šlechtici ze země helvetského kříže, kteří přísahali, že v případě nutnosti obětují při ochraně papeže vlastní životy - se Gabriel nejvíce obával.

Jakmile ho Brunner spatřil, sáhl pod modré sako, vytasil pistoli, vystartoval jako raketa a řítil se k papeži. Švihem mohutné paže odstrčil Svatého otce stranou a chytil domnělého atentátníka pod krkem. Gabriel potlačil všechny obranné instinkty vštípené výcvikem i pud sebezáchovy a nechal se strhnout k zemi. I kdyby chtěl, těžko by tomu mohl zabránit. Karl Brunner byl o dobrých pětadvacet kilogramů těžší, postavu měl jako ragbista a jeho ruka svírala zajatcův krk železným stiskem. Gabriel dopadl na záda. Držel ruce tak, aby na ně bylo vidět, a klidně si nechal švýcarským gardistou, který mu zalehl hrudník, vytáhnout berettu z podpažního pouzdra. Brunner ji odhodil a vlastní pistolí mu namířil na čelo. To už doběhli další dva příslušníci ochranky a přišpendlili zajatce k podlaze.

Zbytek oddílu obklopil Svatého otce. Gardisté kolem něho vytvořili neproniknutelnou hradbu a spěšně ho odváděli chodbou. Papež jim důrazně přikázal, aby ho pustili, a chvátal k Brunnerovi. Velitel ochranky se na Její Svatost neuctivě obořil, aby se klidila do bezpečí.

„Pust'te ho, Karle," řekl Pavel VIL

Brunner vstal, ale dva jeho agenti dál drželi zajatce. Sáh do kapsy, vylovil kopii výstrahy s Gabrielovou fotografií a strčil ji papeži pod nos.

„Je to vrah, Vaše Svatosti. Přišel vás zabít.“

„Je to přítel a přišel mě ochránit. Je to velké nedorozumění. Otec Donati vám všechno vysvětlí. Věřte mi, Karle. Pusťte ho.“

Kolona vozidel projela bránou Svaté Anny, odbočila na Via della Conciliazione a směřovala k řece. Papež zavřel oči. Otec Donati se naklonil ke Gabrielovi a šeptem vysvětlil, že Jeho Svatost se při cestě svým automobilem vždycky modlí.

Príslušník eskorty na motocyklu se zařadil na své místo asi metr od papežova okna. Gabriel si pozorně prohlížel jeho obličej. Zkoumal linii brady a obrysy lícních kostí pod zorníkem přilby a v duchu je porovnával s Leopardovými fotografiemi. Stejně by postupoval, kdyby měl posoudit pravost obrazu - také by porovnával tahy štětce se známými díly téhož umělce. Zaregistroval tolik shodných rysů, že sáhl pod sako a uchopil pažbu beretty. Otec Donati si toho všiml; papež, který měl zavřené oči, svět kolem sebe nevnímal.

Když kolona odbočila do Lungotevere a motocyklista o pár metrů zaostal, Gabrielovo napětí mírně polevilo. Ulice byla pro veškerý provoz uzavřena a na nábreží se po nich ohlédlo jen několik chodců. V této části Říma průjezd papeže žádný velký zájem nevyvolával.

Cesta proběhla rychle, Gabriel ji odhadl na necelých pět minut. Objevila se kupole synagogy; zakrátko již minuli zástup demonstrantů a kolona zastavila na nádvoří. Gabriel vyskočil z mercedesu jako první a zaclonil pootevřené dveře vlastním tělem. Na širokých schodech před synagogou stál vrchní rabín se zástupci římské židovské komunity. Limuzínu obklopili příslušníci vatikánské a italské bezpečnosti v civilu i v uniformách. Vpravo od schodiště se v prostoru odděleným žlutým provazem mačkali žurnalisté

akreditování u Svaté stolice. Vzduch se chvěl rachotem motocyklových motorů.

Gabriel si zběžně prohlédl obličaje papežových ochránců a pak se zaměřil na reportéry a fotografie. Nejméně u deseti z nich

usoudil, že by klidně mohli být maskovaným atentátníkem. Naklonil se a vsunul hlavu do auta. „Příští okamžiky budou nejnebezpečnější," řekl otci Donatimu. „Pojďme, ať je máme co nejrychleji za sebou." Když se zase napřímil, hleděl do masité tváře Karla Brunnera.

„Tohle je moje práce. Ustupte stranou," vyzval ho velitel švýcarských gardistů.

Gabriel se nevzpěchoval a poslechl. Brunner pomohl papeži vystoupit a Svatého otce okamžitě obklíčila jeho tělesná stráž. Gabriel se náhle ocitl v moři tmavých obleků, v jehož středu čněla jako ostrov papežova sněhobílá sutana, odevšad zřetelně viditelná.

Motocykly umlkly. Papež se na schodech před synagogou objal s vrchním rabínem a dalšími členy židovské delegace. Ticho narušoval jen vzdálený povyk demonstrantů, cikádovitý cvrkot kamer a cvakání závěrek fotoaparátů. Gabriel stál za Karlem Brunnerem, který měl položenou ruku na papežových zádech, a rozhlížel se jako ostříž. Hledal každou odchylku od normálu, každý nápadný pohyb. Muž prodírající se kupředu, náhle zdvižená paže...

Kdesi vzadu propukl zmatek. Gabriel se ohlédl právě včas, aby spatřil, jak trojice karabiniérů srazila k zemi jakéhosi chlapa, ale byl to jen demonstrant s transparentem SVOBODU ČÍNSKÝM KATOLÍKŮM.

I papež se otočil a Gabriel zachytil jeho pohled. „Jděte prosím dovnitř, Svatosti," zašeptal. „Tady je na můj vkus moc přelidněno."

Svatý otec přikývl a obrátil se k hostiteli. „Nuže, Rabbi, můžeme dál?"

„Jistě,. Vaše Svatosti. Vejděte prosím. Ukážu vám místo *našich* modliteb."

Rabín vedl papeže po schodech ke vchodu a za okamžik -k nesmírné úlevě Gabriela a otce Donatiho - zmizel vůdce jedné miliardy katolíků v bezpečí synagogy.

Eric Lang sesedl z motocyklu u vjezdu na náměstí Svatého Petra. Katrin se posunula dopředu a uchopila řídítka. Lang se otočil a odcházel.

Náměstí se hemžilo poutníky a turisty, podél kolonády procházeli *carabinieri*. Lang mířil svižným a rozhodným krokem k Apoštolskému paláci. Když procházel kolem vysokého egyptského obelisku, několikrát se zhluboka nadechl, aby uklidnil rozbušené srdce.

Několik kroků před palácem mu zastoupil cestu policista v uniformě. „Kam jdete?“ oslovil ho důrazně italsky a probodával ho přitom očima.

„*Portone di Bronzo*,“ odpověděl Lang.

„Máte v paláci domluvenou schůzku?“

Lang vytáhl náprsní tašku a ukázal policistovi služební průkaz. Karabiniér o krok ustoupil. „Promiňte, otče Becku,“ omlouval se. „Nevěděl jsem.“

Lang schoval tašku do kapsy. „Jak se jmenujete, mladý muži?“

„Mateo Galeazzi.“

Lang mu pohlédl do očí. „Ztratím za vás v paláci dobré slovo. Generála Casagrandeho jistě potěší, když uslyší, jak snaživě *carabinieri* udržují tady na náměstí pořádek.“

„Děkuji, otče.“

Policista se hluboce uklonil a pokynul knězi, aby pokračoval. Langovi zabylo toho mládence líto. Za pár minut bude na kolenou prosit o odpuštění za to, že pustil atentátníka do paláce.

U Bronzových dveří zastavila Langa další hlídka, tentokrát švýcarský gardista v malebném historickém kostýmu s tmavě modrou pláštěnkou přes ramena. Lang se znovu prokázal dokladem otce Becka. Gardista ho požádal, aby se ohlédl u důstojníka, který stojí u pultu hned za dveřmi vpravo a je oprávněn vpustit ho do paláce. Lang prošel dveřmi a potřetí předložil průkaz.

„Za kým jdete?“ zajímal se důstojník švýcarské gardy.

„Do toho vám nic není,“ odsekl Lang ledově. „Vaším úkolem je ostraha paláce. Jestli se vám něco nezdá, zavolejte Casagrandemu a

informujte ho o mém příchodu. Ale jestli o mně řeknete někomu jinému, třeba svým kamarádům z hlídky, poženu vás osobně k odpovědnosti."

Švýcarský gardista těžce polkl a přikývl. Lang se otočil. Před ním se zvedalo majestátní schodiště Scala Regia, osvětlené řadou kovových lamp. Stoupal po schodech pomalu jako člověk, jenž

plní úkol, se kterým v skrytu duše nesouhlasí. Jednou se ohlédl dolů k pultu; důstojník ho upřeně sledoval. Nahoře ho u skleněných dveří zastavil další švýcarský gardista, ale než stačil otevřít ústa, Lang mu zamával před nosem průkazkou. Strážný málem zakopl o vlastní nohy, jak horlivě ustupoval z cesty.

Úžasně, pomyslel si atentátník. Casagrandeho plán vycházel lépe, než si dokázal představit.

Vyšel na stinné nádvoří Cortile di San Damaso. Nad hlavou se mu táhly lodžie vlastního Apoštolského paláce. Prošel kamenným obloukem ke schodišti a zrychlil. Jeho kroky na mramoru se odrážely dutou ozvěnou. Cestou minul další tři gardisty, ale žádný z nich ho už neobtěžoval. V hlubinách paláce jim stačil pohled na jeho černý oblek a kněžský límeček.

V nejvyšším patře se zastavil u vstupu do papežské rezidence. Švýcarský gardista mu skloněnou halapartnu zatarasil cestu. Lang mu ukázal průkazku.

„Potřebuju mluvit s otcem Donatim." „Momentálně zde není." „A kde tedy je?"

„Se Svatým otcem." Gardista zaváhal a dodal: „V synagoze." „Ach ano, samozřejmě. Otec Donati jistě ocení, že jste zcela neznámému člověku prozradil místo jeho pobytu." „Promiňte, otče, ale vy přece..."

Lang ho mávnutím ruky přerušil. „Musím otci Donatimu něco předat. Když zde není, nechám mu to v jeho kanceláři. Můžete mě tam zavést?"

„Jistě víte, otče Becku, že za žádných okolností nesmím opustit své stanoviště."

„Výborně," pochválil gardistu Lang a smířlivě se usmál. „Ale- spoň *něco* jste udělal správně. Vysvětlete mi prosím, jak se do kanceláře dobrého otce Donatiho dostanu."

Švýcarský gardista váhal. Nebyl si jistý, jestli může žádosti vyhovět, ale nakonec Langovi cestu popsal. Rezidence Jeho Svatosti byla opuštěná až na starší jeptišku, která se pilně oháněla pérovou prachovkou. Usmála se na Langa, který minul kancelář otce Donatiho a zašel do vedlejší místnosti.

Zavřel za sebou a chvíli nehybně stál, než jeho oči přivykly šeru. Zatažené těžké závěsy zakrývaly výhled na Svatopetrské náměstí a pracovna tonula v hlubokém stínu. Lang zamířil po obyčejném orientálním koberci k dřevěnému psacímu stolu. Zastavil se u vysokého křesla a pohladil bledé plyšové čalounění, zatímco jeho oči přelétly stůl. Příliš prostý na tak mocného muže, pomyslel si. Téměř strohý. Podložka s pijákem, keramický hrneček s pery a tužkami, linkovaný notes k zaznamenání myšlenek. Bílý telefon se staromódním rotačním číselníkem. Zvedl hlavu a uviděl obraz Madony. Zdálo se mu, že mhouří oči, aby ho v šeru lépe viděla.

Sáhl do náprsní kapsy kněžského obleku, vytáhl obálku a upustil ji na podložku. Dopadla s tlumeným kovovým žuchnutím. Naposled se rozhlédl, otočil se a rychle vyšel z pracovny.

U dveří papežské rezidence se zastavil a probodl švýcarského gardistu přísným pohledem. „Ještě o mně uslyšíte," řekl mnohो- značně a vrátil se ke schodišti.

Přepychový psací stůl v kanceláři státního tajemníka Marka Brindisiho představoval dokonalý protipól svého nekonečně skromnějšího druhu v papežově asketické pracovně. Mohutná renesanční starožitnost s vyřezávanými nohama a deskou vykládanou zlatem. Ti, kdo před ním stanuli, se cítili nesví, což záměřům kardinála Brindisiho dokonale vyhovovalo.

V této chvíli ovšem seděl v pracovně sám, prsty složené do stříšky, pohled upřený do prázdna. Před několika minutami sledoval okny, která vedla na náměstí Svatého Petra, jak papežova kolona míří po Via della Conciliazione k řece. Ted už je Svatý otec pravděpodobně v synagoze.

Kardinál spočinul pohledem na řadě televizních obrazovek zabudovaných v protějščí stěně. Jeho cílem bylo obnovit moc římskokatolické církve v rozsahu, jakým vládla ve středověku, ale jako člověk byl Marco Brindisi mužem nejžhavější současnosti. Dny, kdy vatikánští byrokrati sepisovali memoranda husími brky na pergamen, dávno minuly. Brindisi utratil nespočetné miliony, aby úřad vatikánského státního tajemníka technicky zdokonalil a připodobnil jeho fungování nervovému centru moderního ná-

rodního státu. Naladil první televizor na mezinárodní vysílám BBC. Záplavy v Bangladéši, tisíce mrtvých, statisíce přišly o střechu nad hlavou. Zapsal si krátkou poznámku, aby nezapomněl zaslat prostřednictvím vatikánských charitativních organizací značnou finanční částku určenou ke zmírnění následků přírodní katastrofy a utrpení obětí. Zapnul druhý přijímač, naladěný na italskou televizi RAI, na třetím navolil kanál CNN.

Splnil výhrůžku, že papeže na jeho ostudné pouti nedoprovodí, a teď si měl podle předpokladů lámat hlavu co nejnevinnějším vyzněním své rezignace, aby pokud možno nezpůsobil Svaté stolici žádné potíže a neposkytl té protivné smečce novinářské lůzy námět k trapným úvahám, které by pak donekonečna rozebírala ve svých infantilních sloupcích. Kdyby měl skutečně v úmyslu abdikovat na svou funkci, zdůraznil by v rezignaci hlubokou touhu vrátit se k pastýřskému poslání, starat se o své ovečky, křtít děti a utěšovat nemocné. Každý vatikánský žurnalista se špetkou zdravého rozumu by takové zdůvodnění pokládal za grandiózní podvod. Marco Brindisi byl výchovou, vzděláním a především svou touhou předurčen k výkonu byrokratické moci v kurii. Představa, že by se dobrovolně zřekl své autority, byla zjevně absurdní. Ne, takto formulované rezignaci by absolutně nikdo nevěřil a kardinála také ani nepadlo ji podávat. A navíc muži, který mi ji nařídil, odtikávají poslední minuty života, pomyslel si kardinál s úšklebkem.

Jeho rezignace by ve dnech bezprostředně následujících po zavraždění papeže vyvolala řadu znepokojivých a velmi nepříjemných otázek. Nedošlo v poslední době mezi dvěma nejmocnějšími muži římskokatolické církve k závažným rozporům? Mohl kardinál Brindisi papežovou smrtí něco získat? Žádná rezignace, žádné

otázky. Naopak, státní tajemník se už prostřednictvím důvěrných informačních kanálů postaral, že bude vyličen jako papežův nejvěrnější spojenec v kurii, jako jeho oddaný obdivovatel a milovaný přítel. Články v tisku neujdou pozornosti kardinálů, až se shromáždí k dalšímu konkláve, a stejně tak jim neunikne, jak hladce a obratně Marco Brindisi řídí záležitosti církve v traumatizujících dnech po atentátu na Svatého otce. Za takové situace se konkláve jen těžko obrátí na někoho zvenčí. Ne, příštím papežem

musí být muž z kurie. A kurie vybere jako svého kandidáta státního tajemníka Marka Brindisiho.

Ze sladkého snění ho vytrhl pohled na záběry televize RAI: Papež Pavel VII. právě vchází do Velké synagogy. Brindisi viděl v duchu jiný obraz: Thomas Becket stojí před oltářem v Canterbury.

Vyšli své rytíře, Carlo. Ať ho ubodají.

Kardinál Marco Brindisi zesílil zvuk a čekal na zprávu o papežově smrti.

34 KAPITOLA

ŘÍM

Největší římská synagoga, zdobná orientální architekturou i vnitřním zařízením, se chvěla napjatým očekáváním. Gabriel zaujal určené místo a otočil se pravým bokem ke zlatému křeslu. Jeho ruce, složené za zády, se opíraly o chladný mramor. Vedle něho stál otec Donati, nervózní, podrážděný obavami. Ze svého stanoviště měl nezakrytý výhled na velkou část vnitřního prostoru svatyně. Několik metrů od něj seděla skupina kardinálů z kurie v oslnivých karmínových sutanách, kteří pozorně poslouchali rabínův úvodní proslov. Hned za nimi se neposedně vrtěli matadoři vatikánské novinářské obce. Hlava tiskové kanceláře Rudolf Gertz vypadal jako člověk, kterému se chce zvracet. Zbylá sedadla obsadili obyčejní příslušníci římské židovské obce. Když papež konečně vstal, aby se ujal slova, synagogou jako by projel elektrický výboj.

Gabriel potlačil nutkání sledovat Svatého otce. Jeho oči těkaly po svatyni a hledaly někoho, něco... Karl Brunner dělal o pár metrů dál přesně totéž. Jejich pohledy se krátce setkaly. Od šéfa vlastní ochranky papeži žádné nebezpečí nehrozí, usoudil Gabriel.

Svatý otec vyjádřil upřímný dík vrchnímu rabínovi a celé židovské obci za dnešní pozvání a za možnost promluvit. Několika slovy pochválil krásu synagogy i židovské víry a zdůraznil společné dědictví obou náboženství. Označil židy termínem, který si vypůjčil od svého předchůdce - *starší bratři křesťanů*. „Je to velmi zvláštní vztah, tento svazek mezi sourozenci," řekla Jeho Svatost, „a pokud není správně udržován, může se přetrhnout. Poslední

dvě tisíciletí se stala svědky mnoha vážných rozepří, které měly pro naše židovské bratry tragické následky." Papež mluvil bez předem připraveného textu, nepřinesl si ani poznámky. Obecenstvo fascinovaně naslouchalo.

„V dubnu 1986 přišel můj předchůdce papež Jan Pavel Druhý do této synagogy, aby postavil most přes propast, která sourozence rozdělila, a zahájil hojivý proces uzdravování starých ran. V posledních letech jsme mnohého dosáhli." Papež se odmlčel a svatyni zalehlo těžké ticho. „Ale pořád zbývá vykonat spoustu práce."

Synagogou se rozlehl vlašný potlesk, ke kterému se připojili i kardinálové. Otec Donati dloubl do Gabriela loktem a naklonil se mu k uchu. „Sledujte je," pokynul bradou k mužům v červeném. „Uvidíme, jestli budou tleskat i za pár minut."

Ale Gabriel pozoroval spíše vzdálenější řady a Svatý otec pokračoval: „Bratři a sestry, Bůh k sobě povolal Jana Pavla dříve, než mohl dokončit započaté dílo. Mým záměrem je navázat tam, kde on přestal. Chci převzít jeho břímě a donést je místo něho do cíle."

Papeže znovu přerušil potlesk. *Brilantní tah*, ocenil Gabriel v duchu. Předkládá svou iniciativu jako pouhé pokračování Polákova odkazu, ne jako radikální novinku. V tu chvíli si uvědomil, že muž, který sám sebe označuje za prostého benátského kněze, je ve skutečnosti neobyčejně mazaný taktik a mistrný politický manipulátor.

„První kroky na cestě usmíření byly snadné v porovnání s těmi, které leží před námi. A ty poslední budou ze všech nejtěžší. Mnohokrát budeme na své pouti bojovat s pokušením zastavit se, počkat, vrátit se. Ale to nesmíme. Musíme dojít až na konec cesty. Katolíci i židé. Pro nás pro všechny."

Otec Donati se dotkl Gabrielovy paže. „Teď to přijde." „Obě naše náboženství věří, že odpuštění se nedosahuje snadno. My, římsí katolíci, se musíme upřímně vyzpovídat, pokud chceme, abychom byli zbaveni svých hříchů. Jestli jsme zabili člověka, nesmíme při zpovědi říci, že jsme brali jméno Boží nadarmo, a očekávat rozhřešení." Papež se pousmál a synagogou proběhla vlna tichého smíchu. Gabriel však postřehl, že několika

kardinálům jeho poznámka vůbec nepřipadala humorná. „Když Židé slaví Jom kipur, svůj Den usmíření, musí vyhledat ty, kterým uškodili, upřímně se vyzpovídat z hříchů a žádat o odpuštění. My katolíci musíme udělat totéž. Ale máme-li se upřímně a poctivě

vyzpovídat ze svých hříchů, musíme nejprve znát pravdu. A proto jsem dnes tady."

Papež se na okamžik odmlčel. Gabriel viděl, že se ohlíží po otci Donatim, jako by u něj hledal sílu, jako by říkal, že teď už není cesty zpět. Otec Donati přikývl a papež se otočil k posluchačům. Gabriel udělal totéž, ale z jiného důvodu. Vyhlízel muže se zbraní. „Dnes před polednem vyhlašuji v této nádherné synagoze nové přezkoumám vztahu římskokatolické církve k židovskému národu a konání církve za druhé světové války, v nejtemnějším období historie židovského národa, v období, kdy šest milionů Židů zahynulo v plamenech Šoa". Na rozdíl od předchozích zkoumání této strašlivé doby budou zpřístupněny *všechny* dokumenty z vatikánských archivů, které se tohoto úseku dějin týkají. Budou uvolněny, aby je mohla přezkoumat a zhodnotit skupina nezávislých odborníků."

Mezi novináři propukla mela. Někteří reportéři naléhavě šeptali do mobilních telefonů, ostatní si zuřivě psali poznámky. Rudolf Gertz seděl se založenýma rukama a svěšenou hlavou. Jeho Svatost svého hlavního mluvčího o obsahu chystaného projevu evidentně neinformovala. Svatý otec již vstoupil na nezmapované území a hodlal zajít ještě dál.

„Holocaust nebyl katolickým zločinem," pokračoval, „ale na vyvražďování Židů se podílelo tolik katolíků, laiků i duchovních, že to nemůžeme ignorovat. Musíme přiznat tento hřích a musíme snažně prosit o odpuštění."

Teď už nezněl žádný potlesk, jen užaslé, posvátné ticho. Gabrielovi se zdálo, že nikdo z mužů usazených v lavicích synagogy pořád nemůže uvěřit, že tato slova pronáší hlava římskokatolické církve.

„Holocaust nebyl zločinem katolíků, ale naše církve zasela sémě jedovaté révy zvané antisemitismus a zalévala a živila toto sémě, až v Evropě hluboce zakořenilo a vzkvétalo. Musíme přiznat tento hřích a musíme snažně prosit o odpuštění."

Gabriel vycítil mezi preláty v rudých rouchách neklid. Temné pohledy, vrtění hlav, krčení ramen. Naklonil se k otci Donatimu a zašeptal: „Který z nich je kardinál Brindisi?"

Kněz zakroutil hlavou. „Nepřišel."

„Proč?“

„Údajně je nachlazený. Pravda je taková, že by raději shořel na hranici, než poslouchal tuto řeč.“

Papež mluvil do hrobového ticha. „Církev nemohla zastavit Šoa, ale je docela dobře možné, že jsme mohli mnoha a mnoha Židům ulehčit jejich utrpení. Měli jsme odložit své geopolitické zájmy a z vrcholu naší majestátní katedrály vykřičet své odsouzení. Měli jsme exkomunikovat z církve ty její příslušníky, kteří se na vraždách podíleli nebo je umožnili. A po válce jsme měli věnovat více času péči o oběti než starostem o pachatele těchto hrůz, z nichž mnozí našli na útěku do exilu ve vzdálených zemích útočiště v tomto požehnaném městě.“

Papež zeširoka rozpřáhl paže. „Z těchto hříchů a z dalších, které budou brzy odhaleny, se teď zpovídáme, nabízíme své pokání a prosíme o odpuštění. Nelze nalézt slova, jež by vyjádřila hloubku našeho žalu. V hodině vaší největší nouze, kdy vás vojáci nacistického Německa vytahovali z vašich domovů přímo zde, v ulicích, které obklopují tuto synagogu, jste nás úpěnlivě prosili o pomoc, ale váš nářek se setkal s mlčením. A proto když dnes já úpěnlivě prosím o odpuštění, udělám to stejně. Mlčky.“

Papež Pavel VIL hluboce sklopil hlavu, sepal ruce pod křížem na prsou a zavřel oči. Gabriel na Svatého otce několik vteřin nevěřícně zíral a pak se rozhlédl po synagoze. Nebyl sám, kdo žasl. Mnozí návštěvníci seděli s otevřenými ústy, včetně od přírody cynických novinářů. Dva kardinálové se k papeži připojili

v modlitbě, ale ostatní preláti prožívali stejný šok jako všichni přítomní.

Pro Gabriela znamenal pohled na papeže modlícího se před oltářem synagogy něco jiného. Promluvil. Jeho iniciativa již nemůže být odvolána, i kdyby se nedožil jejích výsledků. Kdyby lidé z Crux Vera opravdu chtěli Svatého otce zabít, udělali by to *před* jeho projevem. Kdyby ho zavraždili teď, po projevu, vytvořili by z něj mučedníka. Papež byl, alespoň pro nejbližší chvíli, v bezpečí. Gabriel už měl jen jedinou starost - dopravit ho bezpečně do jeho rezidence.

Koutkem oka zachytil pohyb - máchnutí paže -, ale to jen Karl Brunner zvedl ruku a dotkl se sluchátka zastrčeného v uchu. Jeho chování se okamžitě změnilo. Nahrbl ramena a jako by se předklonil na špičkách. Do tváře se mu nahrnula krev, oči náhle ožily. Přiložil si zápěstí k ústům a zašeptal několik slov do miniaturního mikrofону ukrytého v manžetě. Pak dvěma kroky přistoupil k otci Donatimu.

Kněz se k němu naklonil. „Stalo se něco, Karle?“

„Do Vatikánu pronikl narušitel.“

Po odchodu z papežovy rezidence Eric Lang sešel o patro níž a zamířil ke kanceláři státního tajemníka Svaté stolice. V předpokoji narazil na otce Masconeho, důvěrného soukromého sekretáře kardinála Brindisiho.

„Mohl bych prosím mluvit s panem kardinálem?“ požádal Lang zdvořile.

„Vyloučeno!“ naježil se kněz a zlostně přerovnal papíry na psacím stole. „Jak si vůbec, ve jménu Božím, dovolujete sem jen tak vpadnout a vznášet takové požadavky?“

Lang vsunul ruku do kapsy a plynulým pohybem vytasil pistoli s tlumičem. „Svatá panno, oroduj za mě,“ vydechl otec Mascone.

Lang mu prostřelil čelo a rychle obešel jeho stůl.

Gabriel a otec Donati brali schody před synagogou po třech. Na nádvoří pořád stála papežova limuzína, lesklá po drobném dešti, obklopená několika policisty na motocyklech. Otec Donati

doběhl k nejbližšímu. „Ve Vatikánu došlo k mimořádné události. Potřebujeme motorku.“

Karabiniér zavrtěl hlavou. „To nemůžu, otče Donati. Porušil bych tím snad všechny předpisy. Za to by mě určitě vyrazili.“

Gabriel položil policistovi ruku na rameno a řekl mu italsky: „Tímto úkolem nás pověřil samotný papež. Opravdu chcete odmítnout přímou žádost Jeho Svatosti?“

Karabiniér rychle sesedl z motocyklu.

Gabriel popadl řídítka a přehodil nohu přes sedlo. Otec Donati se posadil za něho.

„Umíte to vůbec řídit?“

„Držte se.“

Gabriel zabočil do liduprázdné ulice a vytočil rukojeť plynu na doraz. Nebezpečnou rychlostí se řítíl k Vatikánu a slyšel, jak se otec Donati na zadním sedadle modlí otčenáš.

Marco Brindisi stál uprostřed místnosti před řadou televizorů. Ruce s otevřenými dlaněmi držel široce odtážené od těla a z obličeje jako by se mu vytratila veškerá krev. Jak zuřivě pohodil hlavou, svezla se mu červená kardinálská čepička z temene a teď bezmocně ležela na koberci u jeho nohou.

„Copak nikdo toho kacíře neumlčí?“ zařval vztekle. „Carlo! Zlikviduj ho! Kde je ten tvůj zabiják?“

„Tady jsem,“ řekl Eric Lang klidně.

Kardinál Brindisi otočil hlavu a uviděl muže ve skromném kněžském obleku, který neslyšně vklouzl do jeho kanceláře.

„Kdo jste?“

Lang zvedl ruku s pistolí.

„Nechcete se naposled vyzpovídat, Eminence?“

Kardinál přimhouřil oči. „Nechť tvou duši pohltně pekelné!“

Sevřel víčka a připravoval se na smrt.

Lang byl shovívavý.

V rychlém sledu třikrát stiskl spoušť. Stěčkin plival oheň, ale nevydával žádný zvuk. Do kardinálovy hrudi se zavrtaly tři střely a orámovaly jeho srdce dokonale rovnostranným trojúhelníkem.

Když se prelát zřítíl po zádech na podlahu, Lang k němu přistoupil a chvíli hleděl do mrtvých očí. Pro jistotu se sklonil, přiložil ležící postavě ústí tlumiče ke spánku a vystřelil.

Pak se otočil a klidně vyšel z místnosti.

35 KAPITOLA

VATIKÁN

Za necelé tři minuty Gabriel prudce zabrzdil před bariérou u vjezdu na Svatopetrské náměstí. Vyděšený policista na něho namířil samopal a položil prst na spoušť. Otec Donati v poslední chvíli zamával vatikánským průkazem.

„Dejte tu zbraň pryč, vy pitomče! Jsem Luigi Donati, osobní tajemník Jeho Svatosti. Naléhavý případ! Odsuňte zátaras!“

„Ale...“

„Odsuňte ten zátaras! Okamžitě!“

Policista nadzvedl ocelovou sekci bariéry a natočil ji, až vnikla mezera dost široká pro motocykl. Gabriel se řítíl přeplněným náměstím. Vylekaní turisté mu uskakovali z cesty a hulákali na něho nadávky v dobré desítkě jazyků.

Než dojeli k Bronzovým dveřím, švýcarský gardista stihl odložit halapartnu a vytasit automatickou berettu, kterou držel v natažené ruce. Když si ověřil, že na zadním sedadle skutečně sedí otec Donati, sklonil zbraň.

„Do paláce prý pronikl narušitel,“ řekl kněz.

Gardista přikývl. „Ted nám dokonce hlásili střelbu.“

Ve svém předchozím životě musel být otec Donati vynikajícím atletem nebo fotbalistou. Při své štíhlé postavě a dlouhých nohou mohl brát schody po třech i nahoru a řítíl se chodbami jako sprinter k cílové pásce. Gabriel měl co dělat, aby kněze neztratil z dohledu.

Doběhnout k apartmánu kardinála Brindisiho v druhém patře paláce jim netrvalo ani dvě minuty. Před jeho dveřmi stálo několik švýcarských gardistů a tři duchovní z kurie. V předpokoji leželo zhroucené v kaluži krve na stole tělo otce Masconeho.

„Pro smilování Boží, tohle už zašlo příliš daleko,“ zamumlal otec Donati zdrceně. Pak se sklonil nad mrtvého kněze a poskytl mu poslední pomazání.

Gabriel vešel do pracovny, kde se jeptiška skláněla nad mrtvolou kardinála Brindisiho. Po chvíli se k němu připojil otec Donati, v obličeji bledý jako popel. Zničeně prošel kanceláří a klesl na kolena vedle jeptišky. Zdálo se, že si vůbec nevšiml, že klečí v krvi.

Ze svého místa na konci kolonády všechno pozorovala Katrin Boussardová. Neušel jí příjezd dvou mužů na policejním motocyklu, konfrontace mezi karabiniérem a knězem, který se prohlásil za papežova osobního tajemníka, šílená jízda přes náměstí. Zjevně věděli, že v paláci se něco děje. Nastartovala motorku, pozorně sledovala Bronzové dveře a čekala.

Langova naděje, že se mu podaří z Vatikánu nepozorovaně uniknout, se pomalu, ale jistě vytrácela. Vstupní hala paláce se hemžila švýcarskými gardisty a vatikánskou policií a vypadalo to, že Bronzové dveře jsou v dané chvíli zcela zablokované. Někdo si zřejmě nevzal k srdci jeho varování a vyvolal poplach. Bude muset použít jinou únikovou trasu a nasadit alternativní prostředky. V pokusu alespoň částečně změnit svůj vzhled si sundal brýle a strčil je do kapsy a pak klidným krokem zamířil k Bronzovým dveřím.

Do cesty se mu postavil švýcarský gardista a položil mu ruku na hrudník. „Palác je uzavřen. Nikdo nesmí dovnitř ani ven.“

„Nemůžete mě tady zadržovat,“ protestoval Lang. „Spěchám na důležitou schůzku.“

„Rozkaz je rozkaz, monsignore. Střílelo se tady. Nikdo nesmí opustit palác.“

„Střílelo? Ve Vatikánu? Všemohoucí Bože!“

Lang se kvůli příslušníkovi švýcarské gardy pokřižoval a pak bleskurychle vytasil pistoli. Gardista zoufale šmátral pod svým renesančním kostýmem po vlastní zbrani, ale než ji vůbec uchopil, Lang ho dvakrát střelil do prsou.

Halou se rozlehly výkřiky, ale to už se zabiják řítil k východu. Do cesty se mu vrhl další švýcarský gardista - s berettou v ruce -, ale zaváhal. Lang byl obklopen vyděšenými duchovními a vatikánskými byrokraty. Muž, který osm hodin denně držel halapartnu, neměl dost silné nervy, aby se odvážil střílet do davu lidí

a riskoval, že zasáhne nevinného. Atentátník se podobnými ohledy pochopitelně nezátěžoval. Pistole v jeho ruce poskočila a gardista se skácel k zemi.

Lang pro sprintoval Bronzovými dveřmi. Okamžitě se k němu rozběhl policista se samopalem a zařval na něho italsky, až odhodí zbraň. Lang se v běhu otočil a vystřelil. Karabiniér se skácel na dlažbu náměstí Svatého Petra.

Když se zase podíval před sebe, připadal si najednou jako ve zlém snu. Přes náměstí se k němu řítilo pět nebo šest policistů s namířenými automatickými zbraněmi. Z tohoto se nevystřílím, blesko mu hlavou. *Tak dělej, Katrin! Kde sakra jsi?*

Pět metrů od něho stála pohledná americká turistka, asi pětadvacetiletá, ztuhlá hrůzou, jako by vrostla do země. Lang k ní třemi skoky doběhl, popadl ji za vlasy a přitáhl k sobě. Policisté se zastavili. Zabiják přiložil dívce k hlavě pistoli a táhl ji přes náměstí.

Gabriel uslyšel pod okny kanceláře kardinála Brindisiho křik. Odtáhl těžké závěsy a vyhlédl na šílený zmatek na náměstí. Karabiniéři zmateně pobíhali a mávali zbraněmi, turisté prchali ke kolonádě a hledali úkryt. A středem rozlehlé plochy postrkoval muž v kněžském obleku jakousi ženu a držel jí pistoli u spánku.

Muže v kněžském obleku viděla ze své pozorovatelný na konci Berniniho kolonády i Katrin Boussardová. Když na náměstí vypukla mela, policista, který otevřel bariéru pro dva muže na motocyklu, opustil přidělené stanoviště a rozběhl se k paláci. Katrin zařadila rychlost, projela mezerou v zátarasu a rozjela se přes náměstí.

Lang ji spatřil. Počkal, až se přiblíží, pak odstrčil děsem polo-mrtvou Američanku, naskočil na sedadlo před Katrin, převzal od ní řídítka, otočil se do protisměru a na plný plyn se řítíl k výjezdu z náměstí. Podél bariéry sprintoval karabiniér, aby uzavřel mezeru dříve, než k ní motorka dojede. Lang namířil a vystřelil poslední dva náboje ze zásobníku. Policista se svalil na dláždění.

Lang projel otvorem v zátarasu, naklonil stroj do zatáčky a vzápětí zmizel za nejbližším rohem.

Na Svatopetrském náměstí zavládl nepopsatelný chaos. Policisté ze všeho nejdřív zabezpečí oblast a poskytnou pomoc raněným, teprve potom se začnou starat o stíhání pachatele. Gabriel pochopitelně věděl, že zkušenému profesionálovi stačí pár vteřin a ztratí se v labyrintu římských ulic. Za okamžik bude Leopard, muž, který zabil Benjamina Sterna a bezpočet dalších, nenávratně ten tam.

Policejní motocykl, na kterém přijeli s otcem Donatim od synagogy, zůstal tam, kde ho nechali. Stál opřený o stojan pár metrů od Bronzových dveří a Gabriel měl pořád v kapse klíčky. Vyskočil do sedla a s burácejícím motorem se rozjel přes náměstí.

Prosvištěl kolem kolonády a stejně jako zabiják odbočil doprava na jih, ale pak se musel rychle rozhodnout, kam dál. Mohl pokračovat po obvodu městského státu, nebo zahrnout doleva k jižnímu okraji rozlehlého parku pod Janiculem. Jak přibrzdil a uvažoval, kterou možnost zvolit, přiskočil k němu turista s fotoaparátem zavěšeným kolem krku a křikl na něho francouzsky: „Hledáte toho kněze s pistolí?“

Francouz ukázal k Borgo Santo Spirito, úzké dlážděné uličce mezi kancelářskými budovami a obchůdky se suvenýry s náboženskou tematikou. Gabriel tedy odbočil vlevo a přidal plyn. Dávalo to smysl. Pokud atentátník prchal tudy, mohl se snadno ztratit v otevřených prostorách parku, za několik minut dosáhnout propletence ulic a průjezdů v Trastevere a potom třeba přejet přes řeku do rezidenční čtvrti na Aventinu.

Po sto metrech ulička končila. Gabriel strhl motocykl doprava a ujížděl podél uprášené fasády středověkého paláce. Za pizzerií na nároží znovu odbočil doprava a zamířil po nábřeží k parku. Na kruhovém objezdu u podzemního autobusového nádraží se mu zdálo, že zabijáka zahlédl - motocyklista v černém, jako spolujezdec žena. Motorka sjela z objezdu a zmizela mezi stromy. Gabriel se na plný plyn řítit za ní.

Silnici, která vedla napříč parkem, lemovaly široké stezky pro pěší a vzrostlé borovice. Stoupala po úbočí pahorku a po několika desítkách metrů si Gabriel připadal, jako by se vznášel nad

městem. Když se blížil k Piazzale Garibaldi, postřehl v hustém provozu záblesk - mezi automobily se nebezpečnými myškami proplétal motocykl, za řídítky muž v černém. V totálním dopravním zmatku na náměstíčku ho na okamžik ztratil z očí, ale pak ho v posledním okamžiku zahlédl, jak odbočuje na vedlejší cestu, která vede z kopce do Trastevere. Nalehl na řídítka a nedbaje zuřivého troubení a pokřiku řidičů, kterým odřel lak, se probíjel provozem za prchajícím vrahem.

Cesta klesala parkem v sérii hadovitých serpentín. Policejní motocykl měl výkonnější motor než zabijákův stroj a Gabriel navíc nemusel bojovat s dodatečnou přítěží a rovnováhou spolujezdce. Rychle zkracoval vzdálenost a za chvíli stáhl uprchlíkův náskok na třicet metrů.

Sáhl pro berettu, přehodil si ji do levé ruky a pravou vytočil plyn na maximum. Motorka poslušně poskočila kupředu. Žena se ohlédla přes rameno, a uviděla ho. Otočila se a namířila na něj automatickou pistolí.

Gabriel přes vytí vytočeného motoru výstřely sotva zaslechl. Jedna z kulek roztříštila ochranný čelní štít motocyklu. Náraz byl tak prudký, že sebou řídítka divoce šklubla a Gabrielovi vyklouzla rukojeť plynu z ruky. Leopard se začal vzdalovat. Gabriel s jistými obtížemi znovu uchopil řídítka a zrychlil. Mezera se zkracovala mučivě pomalu.

Lang odtrhl zrak od vozovky a podíval se do zpětného zrcátka na muže, který ho pronásledoval. Tmavé vlasy, olivově zbarvená plet', v očích výraz neúprosného odhodlání. Je to Gabriel Allon? Agent s krycím jménem Meč, který chladnokrevně vešel do vily v Tunisu a zabil jednoho z nejlépe chráněných mužů planety? Chlap, o kterém Casagrande tvrdil, že s ním nebudou žádné problémy? Lang doufal, že jednoho dne bude mít příležitost si to se starým generálem vyřídit.

Prozatím se však musel soustředit na bezprostřední problém nalezení bezpečné únikové trasy. Na druhém břehu řeky čeká na úbočí Aventinu automobil. Aby se tam dostal, musí se proplést bludištěm Trastevere. Věřil, že tam Izraelce setrese - pokud se toho dožije.

Pomyslel na svůj domov v Grindelwaldu, na lyžování pod stěnou Eigeru, na ženy, které si vodil do své velké postele. A pak si představil alternativu: hnít v kobce italského vězení, s odporem pojídat zkaženou stravu, už nikdy se nedotknout ženského těla... Cokoliv by bylo lepší. I smrt.

Vytočil motor na maximum a řítil se šíleně riskantní rychlostí k uličkám Trastevere, kde čekala svoboda. Znovu se podíval do zpětného zrcátka. Izraelec se nebezpečně přiblížil a připravoval se ke střelbě. Lang se pokusil ještě zrychlit, ale ze zmučeného motoru už nevyždímal ani metr. Katrin, uvědomil si. Její váha ho zpomaluje.

Pak zaslechl výstřely a slyšel, jak mu kulky sviští kolem hlavy. Katrin vykřikla a sevření kolem jeho pasu povolilo. „Drž se!“ křikl na ni Lang, ale jeho hlas nezněl moc přesvědčivě.

To už měl park za sebou a vjel do Trastevere. Proburácel mezi neudržovanými nájemními domy a prudce zahrnul do užší ulice dlážděné kočičími hlavami. Na obou stranách parkovaly automobily, na konci se zvedala věž románského kostelíku. Kříž na špičce připomínal mušku ostřelovačské pušky a Lang k němu vyrazil.

Cítil, jak mu Kariny ruce sklouzávají k bokům. Ohlédl se po ní přes rameno. Křídově bílý obličej, v ústech krev. Podíval se do zpětného zrcátka. Od Izraelce, který se rychle přiblížoval, ho nedělilo víc než třicet metrů.

„Promiň, Katrin," zašeptal.

S těmito slovy uchopil Lang dívku za zápěstí a zkroutil je, dokud necítil, jak praskají kosti. Katrin hlasitě vykřikla a snažila se ho udržet, ale s jednou rukou zmrzačenou neměla sebemenší šanci.

Tělo se bezmocně svezlo ze sedadla. Pleskavý zvuk, s nímž dopadlo na dláždění, Lang do smrti nezapomene.

Neohlédl se.

Žena dopadla napříč přes vozovku. Gabriel měl sotva vteřinu, aby zareagoval. Ze všech sil brzdil oběma koly, ale bylo mu jasné, že těžký stroj nemůže na tak krátkou vzdálenost zastavit. Prudce se sklonil doleva a položil motorku na kočičí hlavy. Klouzal po

vozovce a cítil, jak mu dlažba sdírá kůži. Motocykl se vznesl v divokém saltu do vzduchu.

Gabriel přistál na měkkém ženském těle a uvědomil si, že hledí do krásných očí, z nichž vyprchala poslední jiskřička života. Zvedl hlavu. Leopard dojel na konec ulice a ztratil se za kostelní věží.

Gabriel omdlel.

Ve zmatku na náměstí Svatého Petra si nikdo nevšiml starého muže, který pomalu kráčet po kamenech ohlazených tokem staletí. Sklonil se nad umírajícím švýcarským gardistou v zářivě barevně uniformě nasáklé krví. Krátce se zastavil u mrtvolý mladého policisty. Viděl americkou dívku, která hystericky naříkala v objetí své matky. Za několik minut, až se rozkřikne, že v Apoštolském paláci byl zastřelen kardinál Brindisi a další duchovní, hrůza ještě zesílí. Svatopetrské náměstí se koupalo v krvi. Noční můra horší než ta z roku 1981, kdy Polák málem zahynul při pokusu o atentát. *A způsobil jsem to já, pomyslel si Casagrande. Je to moje vina.*

Proklouzl kolonádou a mířil k bráně Svaté Anny. Myslel na to, co přinese nejbližší budoucnost. Nevyhnutelné odhalení připravovaného spiknutí. Odmaskování Crux Vera. Jak Casagrande vysvětlí, že ve skutečnosti zachránil papeži život? Že odstraněním

kardinála Brindisiho zachránil život samotné církvi? Ta krev na Svatopetrském náměstí byla nutná, táhlo mu hlavou. Ale nikdo mí neuvěří. Zemřu v hanbě, navěky zneuctěný. Zemřu jako vrah.

Zastavil se před schodištěm kostela svaté Anny. Švýcarského gardistu, který je střežil, povolali do služby hodně narychlo, protože na sobě měl džínsy a větrovku. Generálův příchod jej očividně překvapil.

„Je někdo uvnitř?“ zeptal se ho Casagrande, když pomalu vystoupil po schodech.

„Ne, pane generále. Vyklidili jsme kostel, hned jak začalo to střílení. Dveře jsou zamčené.“

„Odemkněte je prosím. Musím se pomodlit.“

Úzká chrámová loď tonula v šeru. Gardista zůstal u dveří a zvědavě pozoroval generála, který prošel uličkou a před oltářem padl na kolena. Chvilí se horečnatě modlil a pak sáhl do kapsy kabátu.

Švýcarský gardista se rozběhl k oltáři a křičel: „Ne, generále! To nesmíte!“ Casagrande jako by ho neslyšel. Vsunul si hlaveň do úst a stiskl spoušť. Prázdným kostelem zaburácel výstřel. Casagrande se v doznívající ozvěně udržel několik vteřin vzpřímeně na kolenou a švýcarský gardista krátce zadoufal, že se třeba minul. Pak se tělo naklonilo dopředu a zřítilo se na oltář. Carlo Casagrande, spasitel Itálie, byl mrtev.

ČÁST PÁTÁ - KOSTEL V BENÁTKÁCH

36 KAPITOLA

ŘÍM

V jedenáctém patře kliniky Gemelli se nacházejí tři pokoje, o jejichž existenci málokdo ví. Strohé, spartánsky vybavené, pokoje kněze. V jednom stojí nemocniční lůžko, v druhém pohovka a židle. V třetím je zřízena soukromá kaple. Vstup do chodby střeží ozbrojená hlídka i ve chvílích, kdy jsou místnosti prázdné.

Ve dnech, které následovaly po střelbě ve Vatikánu, ovšem prázdné nebyly. Na nemocničním lůžku ležel muž beze jména. Byl vážně zraněný. Prasklá lebka, naštípnuté obratle, čtyři zlomená žebra, oděrky a pohmožděniny po celém těle. Naléhavá operace bezprostředně po přijetí na pohotovosti uvolnila nebezpečný tlak způsobený otokem mozku, ale raněný se neprobral z hlubokého kómatu. Kvůli vážnému poranění páteře ležel na břiše s hlavou otočenou k oknu. Rozbitý obličej částečně zakrývala kyslíková maska. Víčka fialová podlitinami zůstávala pevně zavřená.

Personál kliniky podle četných náznaků snadno poznal, že se jedná o významného pacienta. Do nemocnice několikrát denně volal Luigi Donati, papežův osobní tajemník, a vyptával se na jeho zdravotní stav. Dveře pokoje hlídali dva ozbrojení strážníci. No a pak zde samozřejmě byla skutečnost, že ležel tam, kde ležel. Apartmán v jedenáctém patře kliniky Gemelli je totiž rezervován jednomu jedinému muži - hlavě římskokatolické církve, Jeho Svatosti papeži.

Během prvních čtyř dnů měl pacient jen dvě návštěvy. Vysoká atraktivní žena s dlouhými zvlněnými vlasy a černýma očima a starý muž s obličejem rozrytým jako pouštní kámen. Dívka mluvila italsky, stařec ne. Ošetřující personál se domníval - mylně, jak se později ukázalo - že starý pán je pacientův otec. Návštěvníci si zřídili základnu v místnosti s pohovkou a už ji neopustili.

Lékařům připadlo divné, jak velkou starost dělá starci pacientova pravá ruka, protože jiná zranění byla mnohem vážnější. Radiolog pořídil přenosným rentgenem snímek a přivolaný specialista ortoped po jeho vyhodnocení prohlásil, že pravá ruka vyšla z nehody kupodivu zcela nedotčená, i když mu neunikla hluboká jizva mezi palcem a ukazovákem, nedávné zranění, které se dosud úplně nezahojilo.

Pátého dne bylo k posteli přistaveno klekátko a za soumraku se v pokoji objevil papež v doprovodu otce Donatiho a jednoho švýcarského gardisty. Jeho Svatost Pavel VIL klečel hodinu nad zraněným a se zavřenýma očima se modlil. Než vstal, pohladil ho po bezvládné paži.

Papež se napřímil a zadíval se na vyřezávaný dřevěný krucifix pověšený nad lůžkem. Chvilí na něj hleděl, než udělal nataženými prsty znamení kříže. Pak se naklonil k otci Donatimu a něco mu pošeptal. Kněz natáhl ruku a uctivě sundal krucifix ze stěny.

Čtyřadvacet hodin po papežově návštěvě se pacientova pravá ruka zachvěla a začala monotónně opakovat sérii pohybů. *Tuk, tah, tah, tah... Ťuk, tah, tah, tah...*

Tento nečekaný vývoj vyvolal mezi lékaři vážnou debatu. Někteří pokládali pohyby ruky za přirozené křečovitě stahy, jiní se však obávali, že jde o doprovodný příznak vážného poranění mozku. Jejich vědecký spor rozsoudila až vysoká tmavovláská s černýma očima, která vyloučila obě možnosti „On prostě maluje," ujistila lékaře. „Brzy se mezi nás vrátí."

Následujícího dne, týden po přijetí na kliniku, bezejmenný pacient krátce nabyl vědomí. Pomalu otevřel oči, zamrkal do slunečního svitu a zmateně se zadíval na starcovu vrásčitou tvář, jako kdyby ho nemohl hned poznat.

„Ari?"

„Dělali jsme si o tebe starosti.“

„Všechno mě bolí.“

„To věřím.“

Pacient stočil pohled k oknu. „*Jerušalajim?*“

„Řím.“

„Kde?“

Starý pán mu to řekl. Zraněný se pod kyslíkovou maskou slabě usmál.

„Kde je... Chiara?“

„Tady. Celou dobu.“

„Dostal... jsem ho?“

Ale než mohl Shamron odpovědět, Gabriel zavřel oči a znovu upadl do bezvědomí.

37 KAPITOLA

BENÁTKY

Trvalo měsíc, než se Gabriel cítil natolik silný, aby se mohl vrátit do Benátek. Usadili se v Cannaregiu ve čtyřpodlažním domě nad kanálem, k němuž patřilo malé molo s uvázanou veslicí. Po stranách vchodu stály dva keramické květináče přetékaající gerániemi a střežily vstup na tiché nádvoří, které vonělo rozmarýnem. Bezpečnostní systém, instalovaný poněkud obskurní elektronickou firmou z Tel Avivu, si nezadal s ochranou budovy na bulváru Krále Saula.

Gabriel ovšem zdaleka nebyl ve stavu, kdy by se mohl znovu pustit do restaurování Belliniho. Vidění zůstávalo zastřené a nevydržel dlouho stát, aniž se mu nezatočila hlava. Většinu nocí probděl, protože ho trápily silné bolesti. Když ho po příjezdu do Benátek poprvé navštívil Francesco Tiepolo, řekl mu, že vypadá, jako kdyby přežil pád z mrakodrapu, a po odchodu se ohlásil u správce benátských církevních památek a apeloval na něj, aby plánované znovuotevření kostela San Zaccaria nejméně o měsíc odložil, protože Signor Delvecchio se musí nejprve zotavit po nešťastné motocyklové havárii. Správce Tiepolovi poradil, aby si na lešení vylezl sám a dokončil Belliniho včas. *Turisté už přijíždějí, Francesco! Co mám podle tebe udělat? Pověsit na vrata San Zaccaria cedulku, že se kostel maluje?* Jenže do rozhořivajícího se sporu zcela proti zvyklostem zasáhl Vatikán. Otec Luigi Donati zaslal do Benátek bleskový e-mail s důrazným upozorněním, že je osobním přáním Jeho Svatostí, aby bylo Mariovi Delvecchiovovi dovoleno dokončit restauraci Belliniho mistrovského díla. Správce pohotově změnil názor. Druhý den dorazila do domu nad kanálem krabice benátské čokolády spolu s květnatým dopisem, z něhož Gabriel vyrozuměl přání brzkého uzdravení.

Gabriel se tedy uzdravoval a dvojice žila jako typičtí Benátčané. Večeřeli v restauracích, které žádný turista dosud neobjevil, a po jídle si pokaždé zašli na procházku do Nového ghetta. Občas

se k nim po večerní modlitbě připojil Chiařin otec, který se taktně vyptával na povahu jejich vztahu a jemně naléhal na Gabriela, aby se o svých záměrech vyslovil jasněji. Když už to trvalo příliš dlouho, Chiara ho něžně pleskla po rameni. „Prosím tě, tati, nech toho.“ Pak se zavěsila do obou mužů a mlčky s nimi kráčela po náměstí; po tvářích je hladil svěží noční vzduch.

Gabriel nikdy neodešel z ghetta bez zastávky před domem s tabulkou CASA ISRAELITICA DI RIPOSO. Hleděl na staroušky usazené před televizorem a pokaždé zaujal neměnnou pozici: lehce sklonil hlavu a zabořil bradu do pravé dlaně, levá ruka podpírala pravý loket. Chiara ho v duchu viděla, jak stojí na ležení a se štětcem mezi zuby hledí na poničený obraz.

V postupujícím jaru neměli na práci nic jiného než čekat, až se Gabriel uzdraví. S o to větší pozorností mohli proto sledovat vývoj událostí ve Vatikánu. Papež Pavel VII. podle svého slibu jmenoval komisi historiků a dalších expertů, která dostala za úkol přehodnotit roli Vatikánu za druhé světové války spolu s dlouhou historií antisemitismu uvnitř římskokatolické církve. Komise měla celkem dvanáct členů, šest katolíků a šest židů. Podle pravidel stanovených na samém počátku měli odborníci po dobu pěti let analyzovat nespočetné dokumenty uložené v tajných vatikánských archivech. Po skončení prací pak připraví závěrečnou zprávu a předají ji papeži - ať jím bude v té době kdokoliv - jako podklad k dalšímu rozhodnutí. Židovská komunita od New Yorku přes Paříž až po Jeruzalém zareagovala v drtivé většině pozitivně.

Měsíc po svém ustavení komise poprvé požádala o tajné archivní dokumenty. Mezi položkami vyžádanými v první várce bylo memorandum, které pro Jeho Svatost papeže Pia XII. sestavil biskup Sebastiano Lorenzi z vatikánského úřadu státního tajemníka. Toto memorandum, dosud pokládáno za zničené, obsahovalo detaily o

tajné poradě, která se konala v roce 1942 v klášteře na břehu Gardského jezera. Členové komise ovšem v souladu s pravidly žádné informace nezveřejnili.

Papežovu iniciativu však rychle zastínila událost, pro kterou italské noviny zavedly označení *Aféra Crux Vera*. Vatikánský korespondent lisu *La Repubblica* Benedetto Foari přinesl v sérii člán-

ků senzační odhalení existence tajného katolického řádu, který infiltroval do nejvyšších pater Svaté stolice, římské vlády a italských bankovních kruhů. Podle žurnalistových poněkud nejasných zdrojů sahala chapadla Crux Vera nejen do celé západní Evropy, ale dokonce přes oceán do Spojených států a Latinské Ameriky. V čele řádu údajně stál nedávno zavražděný státní tajemník kardinál Marco Brindisi, a to společně se samotářským finančníkem Robertem Puccim a šéfem Vatikánské bezpečnostní kanceláře Carlem Casagrandem. Pucci veškerá obvinění prostřednictvím svých právníků popřel, ale krátce poté, co Foariho články vyšly, se jeho banka dostala do platební neschopnosti a byla nucena ohlásit úpadek. Po zhroucení banky se ukázalo, že Pucciho finanční impérium byl jen domeček z karet, z kterého po několika týdnech zůstaly jen doutnající trosky. Samotný Pucci opustil své milované sídlo ve starém opatství a uchýlil se do exilu v Cannes.

Pokud se týká tragických událostí v Apoštolském paláci a na Svatopetrském náměstí, podle oficiální verze Vatikánu byl pachatelem náboženský šílenec, který neměl vazby na žádnou vládu, teroristickou organizaci nebo tajnou společnost. Svatá stolice horlivě popírala existenci tajného řádu Crux Vera a na každém kroku novinářům akreditovaným ve Vatikánu zdůrazňovala, že římsko-katolická církev svým věřícím členství v jakýchkoliv tajných společnostech, lóžích či řádech přísně zakazuje. Přesto bylo brzy každému jen trochu zasvěcenému jasné, že papež Pavel VII si začal doma dělat pořádek. Více než deset vysoce postavených činitelů kurie bylo pověřeno pastýřskými povinnostmi nebo odešlo do výslužby, a to včetně „hlavního ideologa“ Kongregace pro nauku víry. Po jmenování nástupce kardinála Brindisiho proběhlo v úřadu státního tajemníka personální zemětřesení. Šéf Vatikánské tiskové kanceláře Rudolf Gertz se vrátil do Vídně.

Z Tel Avivu sledoval Gabrielovo uzdravování Ari Shamron. Přes Lvův odpor se mu podařilo najít skulinku, kudy pronikl zpět do budovy na bulváru Krále Saula, a stanul v čele zvláštní skupiny, která vešla ve známost pod názvem *Tým Leopard*. Jediným úkolem této jednotky bylo nalezení a neutralizace nepolapitelného teroristy, kterému se připisovala vina za vraždu Benjamina

Sterna a řady dalších obětí. Zdálo se, že Shamron s novým úkolem omládl, a nejbližší spolupracovníci si všimli nápadné změny v jeho zjevu.

K lítosti všech, kdo se nechali naverbovat do jeho týmu, se Shamronovi se zlepšeným zdravím vrátil i jeho výbušný temperament a vysokými pracovními nároky vyčerpával sebe i své podřízené na hranici fyzického zhroucení. Žádná stopa, žádný kavárenský klep nebyl dost bezvýznamný, aby se mohl ignorovat. Leoparda údajně spatřili v Paříži, o něco později v Helsinkách. Podle jiného hlášení podezřívala česká policie Leoparda z nájemné vraždy v Praze. Jeho jméno se vynořilo v Moskvě v souvislosti s vraždou vysokého důstojníka rozvědky. Agent Mossadu v Bagdádu údajně zaslechl pověsti, že Leopard právě podepsal smlouvu s iráckou zpravodajskou službou.

Nadějné náznaky, ovšem nakonec ani jeden z nich nepřinesl žádné ovoce. Starý pán apeloval na své podřízené, aby navzdory všem překážkám neztráceli víru a naději. Měl svou vlastní teorii, jak Leoparda najdou. „Žene ho touha po penězích," řekl Shamron svému týmu, „a budou to peníze, které ho přivedou do hrobu."

Jednoho teplého večera koncem května při procházce s Chiarou po Campo di Ghetto Nuovo ke Gabrielovi doskákával fotbalový míč. Pustil dívčinu ruku a rozběhl se třemi rychlými kroky balonu naproti. „Gabrieli! Tvoje hlava!" zavolala za ním vydešeně, ale on neposlouchal. Rozmáchl se a nakopl míč nártem s hlasitým žuchnutím, které se odrazilo od průčelí synagogy. Balon opsal ve vzduchu ladný oblouk a přistál v ruce asi dvanáctiletého chlapce s jarmulkou na kudrnaté čupřině. Hoch na Gabriela chvíli hleděl, pak

se usmál a odběhl za kamarády. Po návratu domů Gabriel zavolał Franceskovi Tiepolovi a oznámil, že je připraven vrátit se k práci.

Plošina lešení zůstala ve stejném stavu, v jakém ji opustil, i se štětci, paletou, barvami a ředidlem. Měl kostel jen pro sebe. Ostatní - Adriana, Antonio Politi a zbytek týmu San Zaccaria - svou práci dávno dokončili a přesunuli se jinam. Chiara Gabriela každý den doprovázela a celou dobu se od něj nehnula. Jak stál na lešení

zády ke vchodu, orámovaný majestátním oltářním obrazem, představoval velmi snadný cíl, a tak zatímco restaurátor nad ní vléval malbě nový život, dívka seděla pod lešením s očima upřenýma na vrata chrámu. Měla jedinou prosbu - aby odstranil závěs - a Gabriel zcela netypicky souhlasil.

Pracoval dlouho, mnohem déle než za normálních okolností, ale snažil se dokončit dílo co nejdříve. Jednou denně se v kostele zastavil Francesco Tiepolo. Přinesl jídlo a zkontroloval, jak rychle Gabriel postupuje. Někdy se zdržel a dělal Chiaře společnost. Jednou dokonce vyšplhal na lešení, což při jeho postavě bylo dost povážlivé, aby zkontroloval obtížné místo na apsidě.

Gabriel pracoval s obnovenou sebedůvěrou. Věnoval studiu Belliniho života a díla tolik času, až se mu v některých chvílích zdálo, že velký mistr stojí vedle něho a radí mu, jak dál postupovat. Začal uprostřed obrazu. Madona, pak dítě, svatí, mudrcové a nakonec složitě propracované pozadí. Ve stejném duchu přemýšlel o případu. Restauroval obraz a současně si lámal hlavu dvěma otázkami. Kdo předal Benjaminovi dokumenty o schůzce u Gardského jezera a poskytl mu tak odrazový můstek? A proč to udělal?

Jednou odpoledne koncem června zvedla Chiara hlavu a spatřila Gabriela, jak stojí s pravou rukou pod bradou a loktem opřeným o levou dlaň, hlavu lehce nakloněnou. Stál tak bez hnutí dlouho, podle jejích hodinek dobrých deset minut, a přejížděl očima po

monumentální malbě nahoru a dolů, doprava a doleva. Chiara se opřela do lešení a krátce jím zatřásla, jak to vždycky dělal Tiepolo. Gabriel se na ni z výšky podíval a usmál se.

„Hotovo, Signor Delvecchio?“

„Skoro,“ odpověděl jako z velké dálky. „Jenom si s ním musím ještě jednou promluvit.“

„Co má tohle, pro všechno na světě, zase znamenat?“

Ale Gabriel neodpověděl. Klekl si a několik minut vymýval štětce, čistil paletu a balil barvy a ředidla do plochého hranatého kufříku. Pak sešplhal z lešení, vzal Chiaru za ruku a naposled vyšel z kostela. Cestou domů se zastavili v kanceláři na náměstí Svatého Marka a Gabriel řekl Tiepolovi, že by se potřeboval setkat

se Svatým otcem. Po návratu do domu v Cannaregiu už čekal na záznamníku vzkaz.

Bronzové dveře, zítra v osm večer. Přijďte včas.

38 KAPITOLA

VATIKÁN

Gabriel přešel přes náměstí Svatého Petra za počínajícího soumraku. U Bronzových dveří na něho čekal otec Donati. Vážně potřásl návštěvníkovi rukou a poznamenal, že vypadá mnohem lépe, než když ho viděl naposled. „Svatý otec vás již očekává," řekl kněz. „Pospěšme si."

Vystoupili po Scala Regia a po pětiminutové cestě labyrintem klenutých průchodů, nádvoří a chodeb, v němž by Gabriel bez doprovodu otce Donatiho určitě zabloudil, se vynořili ve vatikánských zahradách. Po pěšině u zdi Etiopské koleje se procházela postava v bílé sutaně, zářící v žlutohnědém prášném odlesku zapadajícího slunce jako pochodeň.

Donati dovedl návštěvníka až k papeži a vrátil se do paláce. Svatý otec vzal Gabriela za loket a vedl ho po pěšině do hlubin zahrady. Teplý měkký večerní vzduch voněl borovicemi.

„Mám radost, že tak dobře vypadáte," řekl papež. „Zotavil jste se vskutku pozoruhodně."

„Shamron je přesvědčen, že jsem se z kómatu probral jen díky vašim modlitbám. Tvrdí, že až se bude jednat o vašem svatořečení, dosvědčí zázrak na klinice Gemelli."

„Nevím, kolik lidí v církvi by se postavilo za mou kanonizaci, až komise dokončí svou práci." Svatý otec se zasmál a sevřel Gabrielovi paži. „Jste spokojený s restaurováním oltářního obrazu v kostele San Zaccaria?"

„Ano, Vaše Svatosti. Děkuji vám, že jste zasáhl v můj prospěch."

„Jediné spravedlivé řešení. Vy jste tu práci začal a bylo jen správné, že jste ji dokončil. Kromě toho patří ten oltářní obraz k mým nejoblíbenějším uměleckým dílům. Vyžadoval ruku velkého Maria Delvecchia."

Papež zavedl Gabriela na úzkou pěšinu, která vedla k vatikánským hradbám. „Pojďte, chci vám něco ukázat.“ Mířil přímo k věži vysílače rozhlasové stanice Rádio Vatikán. Překonali řadu kamenných schodů a vystoupili na plošinu. Před nimi se rozkládalo město, šumící a kypící, zaprášené a špinavé. Věčný Řím. Z tohoto úhlu a při tomto osvětlení se ani moc nelišilo od Jeruzaléma. Chyběl jen zpěv muezzina, který svolává pravověrné k večerní modlitbě. Gabrielův pohled zabloudil podél toku Tibery ke starému ghettu a uvědomil si, proč ho papež zavedl právě sem.

„Chcete se mě na něco zeptat, Gabrieli?“

„Chci, Vaše Svatosti.“

„Domnívám se, že vás zajímá, kdo poskytl vašemu příteli Benjaminu Sternovi prvotní informace o klášteře u Gardského jezera.“

„Jste velmi moudrý muž, Svatosti.“

„Myslíte? Podívejte se, co jsem způsobil.“

Papež se odmlčel a dlouho hleděl na vysokou kupoli synagogy. Pak se konečně obrátil k mladšímu muži. „Chcete se stát mým zpovědníkem, Gabrieli - samozřejmě v metaforickém smyslu?“

„Stanu se, kým budete chtít, Svatosti.“

„Chápete význam zpovědního tajemství? To, co vám dnes řeknu, nesmíte nikdy nikomu opakovat. Podruhé vkládám svůj život do vašich rukou.“ Svatý otec se odvrátil. „Otázka zní, čím ruce to vlastně jsou. Ruce Gabriela Allona? Nebo ruce Maria Delvecchia, restaurátora obrazů?“

„Kterým byste dal přednost?“

Papež se ještě jednou zahleděl přes řeku k synagoze. Ponechal Gabrielovu otázku nezodpovězenou a začal svou zpověď.

Svatý Otec vyprávěl Gabrielovi o konkláve, o hrozné noci v dormitoři svaté Marty, kde jako Kristus v zahradě Getsemanské snažně prosil Boha, aby odňal tento kalich od jeho rtů. Jak může být muž, který zná strašlivé tajemství kláštera u jezera, zvolen hlavou církve? Jak s tímto tajemstvím naloží? V noci před posledním

zasedáním konkláve povolal do svého pokoje otce Donatiho a řekl mu, že v případě zvolení pontifikát odmítne. Pak svému

důvěrnému pobočníkovi jako vůbec prvnímu vylíčil, co se oné noci roku 1942 v klášteře v Brenzone stalo.

„Otec Donati byl zděšený," řekl papež. „Věřil, že Duch svatý si mě zvolil z nějakého důvodu a že tímto důvodem je odkrytí tajemství gardského kláštera a očistění církve. Ale otec Donati je velmi inteligentní muž a mimořádně schopný stratég. Věděl, že tajemství musí být odhaleno tak, aby neohrozilo můj pontifikát v samém jeho počátku."

„Musel je zveřejnit někdo jiný, ne vy."

Papež přikývl. *Pochopitelně.*

Otec Donati začal hledat sestru Reginu Carcassiovou. Viděno z dnešního pohledu to bylo s největší pravděpodobností jeho vytrvalé pátrání v církevních záznamech, co zalarmovalo honící psy Crux Vera. Kněz nakonec sestru Reginu našel. Žila osaměle v jedné horské vesničce na severu Itálie. Když se jí zeptal, co si pamatuje z oné osudné noci ve dvaadvacátém roce, předala mu kopii svého svědectví, které sepsala večer před svatbou. Pak se jí otec Donati zeptal, jestli je ochotná promluvit veřejně. Uběhlo už dost času, odpověděla Regina Carcassiová. Udělá, oč ji otec Donati požádá.

Zpověď sestry Reginy sice představovala mocnou zbraň, ale Donati věděl, že potřebuje další munici. V kurii kolovaly dlouhé roky pověsti, že KGB vlastní dokument, který by mohl římskokatolické církvi způsobit ničivé škody. Podle šeptandy byl během nekonečných střetů s Polákem málem zveřejněn, ale ve Výboru pro státní bezpečnost převládly chladnější hlavy a kompromitující dokument zůstal pohřben v archivech KGB. Otec Donati odcestoval tajně do Moskvy a setkal se s ředitelem ruské Zahraniční zpravodajské služby, nástupnické organizace nechvalně známé sovětské rozvědky. Po náročném třídním vyjednávání dokument získal. Bylo to memorandum, v němž Martin Luther informoval Adolfa Eichmanna o průběhu setkání v klášteře u Gardského jezera. Postupující jednotky Rudé armády se ho zmocnily v posledních dnech války v Berlíně.

„Když jsem si ten dokument přečetl," pokračoval papež, „bylo mi jasné, že nás čeká nesmírně těžká bitva. V memorandu se totiž vyskytovala dvě zlověstná slova."

„Crux Vera," řekl Gabriel a papež přikývl na souhlas. *Crux Vera*.

Otec Donati začal hledat správného člověka, který by s těmito doklady seznámil svět. Musel to být muž oddaný pravdě. Vědec, jehož předchozí práce ho stavěly mimo jakékoliv podezření ze zaujatosti. Kněz nakonec zvolil historika specializovaného na dějiny holocaustu, profesora Ludwig-Maximilianovy univerzity v Mnichově Benjamin Serna. Kněz odjel do Mnichova a tajně se sešel s profesorem v jeho bytě na Adalbertstrasse. Ukázal mu dokumenty a přislíbil plnou spolupráci. Vysocí vatikánští představitelé, které z pochopitelných důvodů zatím nelze jmenovat, potvrdí jejich pravost. Ve chvíli, kdy kniha vyjde tiskem, se Svatá stolice zdrží veřejných útoků a informace v ní uvedené nepopře. Profesor Sern nabídku přijal a převzal dokumenty. Podepsal se svým newyorským nakladatelem smlouvu na nové dílo, požádal vedoucího katedry o vědeckou dovolenou a pustil se do práce. Podle doporučení otce Donatiho postupoval s maximálním utajením.

O tři měsíce později začaly problémy. Zmizel Cesare Felici. Za dva dny se již pohřešoval druhý prelát, monsignor Manzini. Donati se pokusil upozornit Reginu Carcassiovou, ale už bylo pozdě. I ona byla nezvěstná. Odcestoval do Mnichova, setkal se s profesorem Sternem a varoval ho, že mu hrozí smrtelné nebezpečí. Benjamin slíbil, že bude opatrný. Otec Donati se obával o jeho život a o osud své tak pečlivě připravené lsti jako zkušený stratég vypracoval záložní plán.

„A pak Benjamin zabili," řekl Gabriel.

„Byl to strašlivý úder. Nemusím snad dodávat, že jsem se cítil za jeho smrt přímo odpovědný."

Profesorova vražda otce Donatiho hluboce pobouřila, pokračoval papež. Přísahal, že využije tajemství gardského kláštera ke zničení *Crux Vera*. Ještě lépe - přinutí řád, aby se zničil sám. Spěšně zorganizoval vystoupení v synagoze. Postaral se, aby se části tajemství dozvěděli známí členové *Crux Vera* - věděl, že se tyto

informace rychle donesou k uším Carla Casagrandeho a kardinála Brindisiho. Získal ke spolupráci vatikánského korespondenta listu *La Repubblica* Benedetta Foariho, který se obrátil s dotazy týka-

jícími se papežova dětství na Vatikánskou tiskovou kancelář, vedenou členem řádu Rudolfem Gertzem.

„Otec Donati mával rudou vlajkou býkovi přímo před očima," poznamenal Gabriel. „A tou rudou vlajkou jste byl vy."

„Přesně tak," potvrdil papež. „Doufal, že přiměje Crux Vera k činům tak odporným a odsouzeníhodným, že je bude moci použít jako pádný a plně ospravedlnitelný důvod, aby řád jednou pro vždy zničil a zbavil kurii jeho vlivu."

„Příběh starý jako lidstvo samo," konstatoval Gabriel. „Vatikánská intrika, při níž je v sázce papežův život. Váš život. Ale plán vyšel dokonale, dokonce asi lépe, než otec Donati kdy doufal. Carlo Casagrande pověřil svého zabijáka likvidací kardinála Brindisiho a pak sám spáchal sebevraždu. Otec Donati potom odměnil Benedetta Foariho tím, že mu předal špínu na Crux Vera. Řád je zdiskreditovaný a zneuctěný."

„A kurie zbavena jeho jedovatého vlivu," dodal papež. „Alespoň pro tuto chvíli." Vzal Gabriela za ruku a pohlédl mu do očí. „A teď se na něco zeptám já vás. Udělíte mi odpuštění za smrt vašeho přítele?"

„Nejsem to já, kdo může odpouštět, Svatosti."

Papež stočil pohled k řece. „Někdy večer, když vítr vane správným směrem, bych přísahal, že to slyším. Slyším rachot německých nákladňáků. Slyším nárek a prosby, aby papež zasáhl. A když se teď podívám na své ruce, vidím krev. Krev Benjamina Sterna. Zneužili jsme ho, aby za nás odvedl špinavou práci. Naší vinou je dnes mrtvý." Znovu se otočil ke Gabrielovi. „Potřebuji vaše odpuštění. Jinak bych nemohl spát."

Gabriel hleděl Svatém otci několik vteřin do očí a pak pomalu přikývl. Papež zvedl pravou ruku s nataženými prsty, ale zarazil se. A potom položil dlaně Gabrielovi na ramena a přitáhl si ho k hrudi.

Otec Donati ho vyprovodil z paláce. U Bronzových dveří mu předal obálku. „Než Leopard zastřelil kardinála Brindisiho, nějak se mu podařilo proniknout do pracovny Jeho Svatosti. Tohle nechal na psacím stole. Domníval jsem se, že by vás to mohlo zajímat.”

Pak potřásl Gabrielovi rukou a zmizel v šeru Apoštolského paláce. Gabriel kráčel přes opuštěné Svatopetrské náměstí. Zvony katedrály odbíjely devátou. U brány Svaté Anny čekal automobil. Jeho řidič pracoval pro Ústav. Večerní vlak do Benátek lehce stihne.

Gabriel otevřel obálku. Krátký rukou psaný vzkaz byla kopie. Kulka ráže devět milimetrů byla pravá.

Měla být pro vás, Svatosti.

Gabriel zmačkal vzkaz do pevné kuličky. Když za okamžik přejížděli most přes Tiberu, hodil ji do temné vody. Kulku schoval do kapsy saka.

39 KAPITOLA

GRINDELWALD, ŠVÝCARSKO O PĚT MĚSÍCŮ POZDĚJI

Sníh napadl toho roku časně. V noci se přes masiv Eigeru a Jungfrau přehnala vánice a zanechala na svazích pod Kleine Scheidegg půlmetrovou vrstvu čerstvého prašanu. Eric Lang sesedl z lanovky a naposled toho dne se spustil v elegantních obloucích po sjezdovce, na kterou se snášely prodlužující se odpolední stíny.

Pod svahem odbočil z vyznačené trasy a vjel mezi borovice. Slunce již zmizelo za vrcholky hor a v lesíku panovalo šero. Lang by však tudy projel i poslepu a bez obtíží se proplétal mezi kmeny jehličnanů.

Za okamžik již spatřil svou chatu, usazenou na okraji lesa, a zahleděl se přes údolí ke Grindelwaldu. Sjel k zadním dveřím, stáhl si rukavice a vytřel bezpečnostní kód do klávesnice vedle rámu.

Pak zaslechl zvuky. Kroky na sněhu. Otočil se a uviděl muže, který krácel rovnou k němu. Tmavomodrá prošívaná bunda, krátké vlasy, na spáncích prošedivělé. Lang prudkým pohybem strhl zip větrovky a sáhl pro pistoli. Pozdě. Muž v modré bundě mu již mířil berettou na hrudník a přidal do kroku.

Izraelec... Lang to věděl s absolutní jistotou. Věděl, jak zabíjejí. Při výcviku je učí postupovat k cíli a střílet. Střílet, dokud není cíl mrtvý.

Lang sevřel rukojeť pistole a pokusil se ji vytasit, když Izraelec stiskl spoušť. Jenom jednou. Kulka neomylně zasáhla srdce. Lang upadl po zádech do sněhu. Zbraň mu vyklouzla z prstů.

Izraelec došel k němu a zastavil se. Lang se připravil na bolest, kterou mu způsobí další střely, ale Izraelec si jenom posunul sluneční brýle na čelo a zvědavě ho pozoroval. Oči se mu leskly jako zelené drahokamy. Byl to poslední vjem Langova života.

Scházel soumrakem do údolí. Automobil na něho čekal neda-
leko mostu přes horskou bystřinu. Jakmile ho Chiara spatřila, na-
startovala motor. Pak se naklonila přes sedadlo spolujezdce a ote-
vřela mu dveře. Gabriel nasedl a zavřel oči.

Za tebe, Beni, oslovil v duchu mrtvého přítele. *Za tebe.*

AUTOROVA POZNÁMKA

Zpovědník je dílo autorovy fantazie. Stejně tak jsou fiktivní i kardinálové a duchovní, agenti a atentátníci, policisté a členové tajných církevních společností, kteří v románu vystupují. Jakákoliv podobnost s žijícími či mrtvými osobami je čistě náhodná. Klášter Svátého srdce v Brenzone neexistuje. Martin Luther z říšského ministerstva zahraničních věcí se zúčastnil konference ve Wannsee, ale činy přisouzené mu ve *Zpovědníkovi* se odehrály jen v autorově představivosti. Papež Pius XII. vedl římskokatolickou církev od roku 1939 až do své smrti v roce 1958. Jeho veřejné mlčení k vyhlazování evropských Židů přes opakované naléhání Spojenců, aby proti němu vystoupil, je podle slov Susan Zuccottiové, historičky specializující se na holocaust, skutečnost, která je „jen zřídkka popírána, a ani nemůže být“. Totéž platí pro fakt, že vysocí církevní představitelé poskytli po porážce Třetí říše útočiště a pomoc Adolfu Eichmannovi a dalším prominentním nacistickým vrahům.

Zastánci Pia XII., včetně samotného Vatikánu, vypodobňují tohoto papeže jako přítele Židů, jehož neúnavná tichá diplomacie zachránila stovky tisíc židovských životů. Kritikové ho vykreslují jako vypočítavého politika, který projevil přinejmenším krutou a trestuhodnou lhostejnost k neutěšené situaci Židů. Někteří zacházejí tak daleko, že ho přímo obviňují ze spolupiny na holocaustu.

Kompletnější portrét papeže Pia XII. by poskytly dokumenty ukryté ve vatikánských tajných archivech, ale i více než půl století po ukončení války Svatá stolice stále odmítá otevřít své depozitáře historikům, kteří chtějí hledat pravdu. Vatikán je místo toho odkazuje na pouhých jedenáct svazků archivních materiálů, vesměs válečné diplomatické korespondence, které byly publikovány v letech 1965 až 1981. Tyto záznamy, známé pod názvem *Actes et Documents du Saint Siege relatifs á la Seconde Guerre Mondiale* (Akta a dokumenty Svaté stolice týkající se druhé světové války), se staly podkladem pro četná historická pojednání, která líčí válečné události

způsobem, jenž katolické církvi rozhodně nelichotí - a to se jedná o dokumenty, které byl Vatikán *ochoten* zveřejnit.

Jaké další, mnohem více usvědčující materiály se v tajných archivech asi skrývají? V říjnu 1999 - ve snaze uklidnit rozepře, které kolem kontroverzního papeže víří - Vatikán ustavil komisi šesti nezávislých historiků, aby posoudila jednání Pia XII. a Svaté stolice v období druhé světové války. Po prostudování již zveřejněných dokumentů dospěla komise k následujícímu závěru: „Žádný odpovědný historik nemůže tvrdit, že nás publikované redigované svazky mohou dovést ke konečnému poznání pravdy." Komise předložila Vatikánu seznam sedmačtyřiceti otázek, spolu s žádostí o poskytnutí průkazných písemných materiálů z tajných archivů - záznamů, jako jsou například „deníky, memoranda, knihy schůzek, záznamy z porad a koncepty" a osobní dokumenty mužů, kteří za války zastávali ve Vatikánu vysoké funkce. Když bylo jasné, že Svatá stolice nehodlá tyto materiály uvolnit, komise byla rozpuštěna a její práce zůstala nedokončená. Vatikán zlostně obvinil tři *židovské* členy této komise z „jasné neetického chování" a z rozpoutání „pomlouvačné kampaně" proti církvi, zatímco vůči třem katolickým členům komise se podobných obvinění zcela zdržel. Podle zdrojů citovaných listem *The Guardian* byl přístup do tajných archivů „zablokován klikou vedenou vatikánským státním tajemníkem kardinálem Angelem Soldanem". Kardinál Soldano se postavil proti otevření archivů údajně proto, že by se tím ustanovil nebezpečný precedens a Vatikán by byl bez možnosti obrany vystaven dalšímu historickému zkoumání - například ohledně vztahů Svaté stolice k některým brutálním vojenským režimům v Latinské Americe.

V římskokatolické církvi však existují i lidé, kteří by rádi viděli, kdyby Vatikán předložil kompletnější výčet svých válečných činů spolu s energičtějším přiznáním viny církve na pronásledování Židů. Očividně k nim patří arcibiskup Rembert Weakland z Milwaukee. „My katolíci jsem se v průběhu staletí chovali k našim židovským bratrům a sestrám způsobem, který protirečí Božímu zákonu," řekl arcibiskup Weakland před shromážděním Kongregace Šalom ve Fox Pointu, stát Wisconsin, v listopadu 1999. „Tyto činy způsobily

židovské komunitě v průběhu věků těžké utrpení jak tělesné, tak duševní."

A pak arcibiskup pronesl pozoruhodné prohlášení: „Uznávám, že my katolíci jsme hlásáním doktríny, podle níž jsou Židé národem bezvěrců, pokrytců a kristovrahů, ponížili lidskou důstojnost našich židovských bratrů a sester a vytvořili tak prostředí, ve kterém byla drastická opatření proti Židům pokládána za činy odpovídající Boží vůli. Současně s tím přiznávám vinu za to, že my katolíci jsme přispěli k utváření postojů, které ve svém důsledku umožnily holocaust."

PODĚKOVÁNÍ

Tento román, stejně jako předchozí knihy série *Umění zabíjet a Anglický zabiják*, by nemohl být napsán bez pomoci, podpory a přátelství Davida Bulla. Na rozdíl od fiktivního Gabriela Allona je David skutečně jedním z nejlepších uměleckých restaurátorů na světě. Jeho encyklopedické znalosti dějin umění a zkušenosti s restaurováním benátských památek pro mě byly neocenitelně inspiřující a já za ně zůstanu navěky jeho dlužníkem. Bez umdlení odpovídal na mé neustálé dotazy, zkontroloval rukopis, aby byl věcně správný, a pokaždé se mu podařilo mě rozesmát.

Fred Francis, mnoha cenami vyznamenaný reportér stanice NBC News, se se mnou podělil o své zkušenosti, které získal za zdmi Vatikánu, a o vzpomínky na bouřlivá léta, kdy se Itálie ocitla v drtivém sevření teroru Rudých brigád. Brian Ross, uznávaný investigativní žurnalista NBC News, mě obohatil o vylíčení svých zážitků z doby, kdy informoval svět o té méně korektní stránce života Vatikánu, včetně svého neslavně proslulého střetnutí s kardinálem Ratzingerem - Velký inkvizitor Briana skutečně uhořel do tváře. Sloupkař E. J. Dionne, vatikánský zpravodaj *The New York Times*, mi dovolil využít jeho pohotový analytický mozek, stejně jako Daniel Jonah Goldhagen. Mí bratřenci Axel Lorka a Stacey Blatt dlouze a s humorem vzpomínali na dny strávené v domě na Adalbertstrasse číslo 68, což mi umožnilo vdechnout život „bytu v Mnichově“. Pracovníci italských institucí, které nemohu jmenovat, mi pomohli co nejlépe pochopit detaily činnosti policejních a bezpečnostních sil své země. Můj zvláštní dík za jejich pomoc patří i pracovníkům izraelského zastupitelského úřadu v Římě.

Jeden z mých nejdražších přátel, novinář a spisovatel Louis Toscano, četl můj rukopis a jako vždy neobyčejně přispěl k jeho vylepšení. Redaktor a komentátor MSNBC se se mnou podělil o vzpomínky na studium na Teologické fakultě Univerzity ve Fribourgu a korigoval v rukopise všechny nepřesnosti týkající se katolicismu. Rabín Mindy Portnoy ze Sinajského chrámu ve

Washingtonu se stal mým rádcem a přítelem a současně změnil můj život k lepšímu.

Při práci na *Zpovědníkovi* jsem prostudoval desítky knih, novinových článků a internetových stránek, které se týkají pontifikátu papeže Pia XII., holocaustu a dějin římskokatolické církve. Mezi autory, jejichž díla mi nejvíce pomohla, jsou: John Cornwell, Susan Zuccottiová, Garry Wills, David I. Kertzer, James Carroll, Michael Phayer, Gitta Serenyová, Guenter Lewy, Michael Novak, Ronald Rychlak, Robert S. Wistrich, Kevin Madigan, Carl Bernstein, Thomas Reese, Daniel Jonah Goldhagen, Mark Aarons a John Loftus, Peter Hebblethwaite a Tad Szulc. Bez výsledků jejich pečlivého vědeckého bádání bych tento román nemohl vytvořit.

Mám velké štěstí, že mě zastupuje jedna z nejlepších agentek v oboru Esther Newbergová ze společnosti International Creative Management. Její přátelství, povzbuzení a redakční úpravy rukopisu byly jako vždy nedocenitelné. Její nadaná asistentka Andrea Barzviová mi byla k dispozici vždy, když jsem ji potřeboval. Můj srdečný dík patří také neuvěřitelnému rýmu profesionálů v nakladatelství Penguin Putnam, který tvoří Carole Baron, Dan Harvey, Marilyn Ducksworthová a zejména můj redaktor Neil Nyren, jehož skvělé návrhy a jistá ruka udělaly ze *Zpovědníka* lepší knihu. Jeho obrovskému přínosu se vyrovná pouze má vděčnost.

Byl bych hodně nedbalý, kdybych na závěr nevyjádřil dík i své ženě Jamii, která mi trpělivě naslouchala, když jsem na ni chrlil své nápady, obratně redigovala prvotní verze rukopisu a pomáhala mi znovuoobjevovat podstatu příběhu, když mně unikala. Právě ona tohle umožnila, stejně jako všechno ostatní.